

☆☆☆
Сюзън
Елизабет
Филипс

ПО-КРОТКО,
ЛЕЙДИ!

СЮЗЪН ЕЛИЗАБЕТ ФИЛИПС ПО-КРОТКО, ЛЕЙДИ!

Превод: Стамен Стойчев

chitanka.info

Една британска лейди

Лейди Ема Уелс-Финч, твърде благонравната директорка на английско девическо училище, е жена с мисия — тя разполага само с две седмици, за да погуби репутацията си. Когато пристига в Тексас с развети поли, строго насочен чадър и прекрасни чувствени устни, от които се сипят заповеди, тя твърдо вярва, че само едно нещо може да я спаси от домогванията на надутия, превзет и тесногръд херцог Бедингтън: пълен и абсолютен позор.

Едно лошо момче от Тексас

Световноизвестният голфър и плейбой Кени Травълър от дете е свикнал да получава всичко, което поиска, а сега е отстранен от любимия си спорт. Само едно нещо може да спаси кариерата му — пълна и абсолютна почтеност!

За нещастие, той е изнуден да бъде шофьор на властната, прекалено целеустремена лейди Ема, която на свой ред е твърдо решена да овършее всички кънтри барове, студиа за татуировки и е готова на нещо по-лошо... много по-лошо.

Когато един страхотен мъж, който не може да си позволи още един скандал, се срещне с една твърдоглава жена, решена да предизвика скандален фурор, може да се случи всичко. Но любов? Това е невъзможно. Това е възмутително. Това е... неизбежно!

На Кери Ферън, моя ангел пазител

БЛАГОДАРНОСТИ

Нашата общност на жените, автори на любовни романи, е силно сплотена. Ние се подкрепяме една друга, както е в цялата наша вълнуваща професия. В потвърждение на това ето имената на писателите, които специално ме направляваха при писането на тази книга, на които аз дължа огромна благодарност:

Джил Барнет, която винаги ме насочваше; Стела Камерън — мой водещ консултант по британско произношение, Кристин Хана — най-добрата в нашия бизнес по „проучване на заглавията“; богинята в нашия жанр — Джейн Ан Кренц; Джил Мери Лендис, която непрекъснато ми повтаряше: „Ти трябва да пишеш за това“; Кати Линз и Линдзи Лонгфорд, които толкова много ме стимулираха; Елизабет Лоуел, за която мога да се закълна, че има енциклопедични познания; Мерил Сойър, винаги щедро подкрепяща както мен, така и целия наш жанр. Благодаря на всички вас!

В допълнение искам да призная, че се гордея да принадлежа към великата кохорта от автори на любовни романи от „Ейвън Букс“. Специални благодарности дължа на Кери Ферън и всички други в това прекрасно издателство, които осигуриха книгите ми на читателите.

Отново искам да благодаря на съпруга си Бил, който ми помогна като консултант по голф и личен треньор по голф. Постигна забележителен успех и в двете начинания.

Благодаря горещо на Стивън Акселрод и на читателите ми, които ми писаха толкова сърдечни писма. Специални благодарности на всички книгоразпространители, които привлякоха вниманието на клиентите си към моите книги. Вашият личен принос е трогателен.

1

Кени Травълър беше ленив. Това обясняваше защо най-безсрамно заспа в клуб „Амбасадор“ на „Транс Уърлд Еърлайнс“, помещаващ се на далаското летище „Форт Уърт“, вместо най-чинопочтено да посрещне полет 2193 на Британските авиолинии. Чист мързел от негова страна, плюс пълното нежелание да посреща въпросния полет.

Щеше още да си поспи, ала за нещастие, го събуди появата на двойка твърде шумни бизнесмени. Кени повдигна с неохота клепачи, протегна се лениво и няколко минути се прозява. Симпатична жена в сив костюм му се усмихна и той ѝ се усмихна в отговор. Погледна към часовника и установи, че е закъснял с половин час. Отново се прозина и се протегна.

— Извинете — обади се нерешително жената, — съжалявам, че ви притеснявам, но... лицето ви ми се струва толкова познато. Не сте ли...

— Да, госпожо, аз съм. — Той наклони стетсъна си и я дари с усмивка, макар че в ъгълчетата на устните му се спотайваше поредната прозявка. — Поласкан съм, че ме познахте извън арената на родеото. Не ми се случва често.

— Родео? — сконфузи се жената. — Извинете. Аз си помислих, че сте... Толкова много приличате на Кени Травълър, прочутия голфър.

— Голфър? Аз? О, не, госпожо. Аз съм твърде млад, за да се занимавам с пенсионерски игри като голфа. Обичам истинските спортове.

— Но...

— Родео. Ето това е истински спорт. Е, и футбол, разбира се, както и баскетбол. — Той се надигна бавно от стола и се изправи в целия си ръст от метър и осемдесет и осем. — Обаче, когато става дума за тенис, нещата са малко неопределени. Но голфът със сигурност не е занимание за един истински мъж.

Но „сивият костюм“ не беше вчерашен и мило се усмихна.

— Въпреки това много добре си спомням, че тази зима гледах по телевизията блестящата ви игра на финала за турнира „АТ & Т“ и „Буик Инвитейшънъл“ — настоя. — Кълна се, помислих, че Тайгър ще избухне в сълзи в последния ден на турнира в „Тори Пайнс“. — Усмивката ѝ помръкна. — Още не мога да повярвам, че комисар Бо...

— Ще ви бъда безкрайно благодарен, госпожо, ако не произнасяте пред мен името на този антихрист.

— Извинете. За колко време сте отстранен?

Кени погледна златния си ролекс.

— Предполагам, че ще зависи от това, колко бързо ще се добера до терминала на „Бритиш Еървейс“.

— Моля?

— Наистина ми беше приятно да си побъбря с вас, госпожо. — Той докосна вежливо периферията на стетсъна си и се насочи с ленива походка към изхода.

Едно от нещастните му бивши гаджета веднъж изтъкна, че за Кени тази походка се равнява на бягане с все сили. Но Кени никога не бе виждал смисъл да хаби енергия на друго място, освен на игрището за голф. Любимият му девиз беше: „Бавно и лесно“, въпреки че напоследък му беше все по-трудно да го следва.

Подмина решително стойката с вестници, без да удостои с поглед крепящите заглавия на таблоидите, охотно осведомяващи света за временното му отстраняване по заповед на Далас Фримонт Бодин, комисар на професионалната голф асоциация (ПГА), в разгара на най-успешния сезон в историята на професионалния голф. А това на свой ред щеше да направи невъзможно участието му в турнира „Мастърс“, който започваше след две седмици.

— Здравсти, Кени.

Той кимна на някакъв тип с вид на бизнесмен, с онова възторжено изражение, което често се появяваше у хората, щом зърнеха почти прочутата му физиономия. Явно мъжът беше северняк, защото произнесе името му прекалено правилно, а не „Кини“, като всички нормални хора.

Кени ускори леко крачка, в случай че на бизнесмена му хрумне да се впусне в оживен коментар за триумфалния му последен кръг на голф турнира в Бей Хил през миналия месец. Жена с пищна коса и плътно прилепнали джинси му метна преценяващ поглед, но тя не

приличаше на фен на голфа, затова Кени предположи, че навярно е впечатлена от забележителната му външност.

Друго бивше гадже бе заявило, че ако някога в Холивуд решат да снимат филм за живота на Кени, Пиърс Броснан е единствената звезда, при това достатъчно хубавичък, за да пресъздаде образа му върху екрана. Това бе взривило Кени. Не само защото го бе нарекла „хубавичък“, което донякъде би могъл да преглътне, но и заради кастинга ѝ. Тукатси ѝ бе заявил, че ще позволи на Пиърс Броснан да го изиграе само ако първо поомачка дрехите му, отърват го от превзетия му чуждестранен акцент и го тъпчат достатъчно дълго с пържено пилешко, за да добие приличен вид и да не мяза на някой, който ще бъде издухан от първия ураган, връхлетял от Западен Тексас. Но преди всичко трябваше да научат стария Пиърс да размахва стика за голф, както бог е разпоредил.

Цялото това ходене го изморяваше.

Той се спря да почине пред количка с ядки и бонбони и си купи пликче с плодови желирани бонбони „Джели Бели“, като пусна в ход прословутия си чар, за да убеди симпатичната мексиканка да махне тези с вкус на банан. Макар че обичаше разнообразието, не понасяше банановите и тъй като за него беше голямо усилие да ги подбира сам, обикновено се опитваше да убеди някой друг да го свърши вместо него. Ако не успееше, просто ги изяждаше.

При терминала на „Бритиш Еървейс“ нямаше жива душа, затова Кени се облегна на една колона, изсипа в шепата си част от бонбоните в пликчето и я наклони към устата си. Докато ги дъвчеше замислено, той си фантазираше с каква наслада извива врата на Франческа Серитела Дей Бодин, знаменитата съпруга на Антихриста, изживяващ се като комисар на ПГА, една жена, която смяташе за свой приятел.

— Само ми направи тази мъничка услуга, Кени — бе заявила тя. — Ако през следващите две седмици вземеш под крилото си Ема, аз ти гарантирам, че ще убедя Дали да намали срока на наказанието ти. Ще пропуснеш „Мастърс“, но...

— И как смяташ да го постигнеш? — поинтересува се той.

— Никога не поставяй под въпрос уменията ми да се справям с моя съпруг.

И той не го поставяше. Всички знаеха, че е достатъчно само Франческа да го погледне и Дали Бодин се разтапяше, въпреки че бяха

женени вече дванайсет години.

Приятните му фантазии бяха рязко прекъснати от пронизителен детски писък, последван от жизнерадостен глас с отчетлив британски акцент.

— Веднага пусни косата на сестра си, Реджи, или ще ти се разсърдя. И не е нужно да пициш така, Пени. Ако не го беше ухапала, той нямаше да те удари.

Кени се извърна и се ухили, когато видя една жена да завива зад ъгъла заедно с две малки деца. Първото, което забеляза, беше шапката ѝ — наперено сламено творение с подвита нагоре периферия, с грозд черешки по средата, весело подскачащи при всяка крачка. Беше облечена в пола от тънък зелен плат на щамповани рози и широка розова блуза в тон с равните семпли пантофки.

С едната си ръка стискаше дланта на малко момче, както и чанта с размерите на щата Монтана. С другата държеше ръката на нацупено момиченце, шарен чадър на цветя и яagodовочервена торба, издута от вестници, книги и още един пъстроцветен чадър. Изпод периферията се подаваха разрошени светлокестеняви къдрици, а гримът ѝ — ако изобщо е имало такъв — беше отдавна изтрит.

Което беше за добро, реши Кени, защото дори и без червило, тя имаше най-сексапилната уста, която бе виждал. Беше широка, с пухкава долна устна, а горната бе извита в чувствена дъга. Въпреки фриволното ѝ облекло, брадичката ѝ бе решително издадена напред, което би ѝ придало строг вид, ако не бяха по детски закръглените бузи и деликатните скули. Носът ѝ беше тесен и малко дълъг, ала не прекалено, че да го накара да изгуби интерес, тъй като вървеше в комплект с невероятно огромни златистокафяви очи, обрамчени от гъсти мигли.

Той мислено я преоблече в плътно прилепнала блуза и къса поличка, в допълнение с елегантни обувки на високи токчета, като за по-голям ефект добави фини черни чорапи. Никога през живота си не му се бе налагало да плаща за секс, но незнайно защо си помисли, че с радост би се разделил с няколко стотачки, ако тази хубавица някога реши да припечели нещо допълнително, за да плати за зъболекаря на хлапетата си.

В този миг, за негов пълен потрес, тя го огледа изпитателно от глава до пети.

— Господин Травълър?

Фантазиите бяха едно, а реалността нещо съвсем друго и докато местеше слияния си поглед от непознатата към шумните диванета, в стомаха му се зароди твърде неприятно и обезпокоително усещане. Фактът, че тя явно го очакваше, несъмнено сочеше, че това би могло да е единствено лейди Ема Уелс-Финч, жената, която Кени се бе съгласил да дундурка през следващите две седмици. Но Франческа не бе обелила нито дума за деца.

Той твърде късно осъзна, че бе кимнал в отговор, вместо тутакси да свърне към изхода, да скочи в кадилака си и по най-скоростния начин да се омете от далаското летище. Само дето не можеше да си го позволи, защото повече от всичко на света искаше да се върне на голф игрището.

— Великолепно! — засия тя насреща му и се втурна към него с развети поли, сподиряна от деца и чадъри. Вестниците и списанията заплюяха шумно, а къдриците ѝ с цвят на светъл карамел се люшнаха във всички посоки.

Само докато я гледаше, го налегна неимоверна умора.

Тя пусна ръката на момиченцето, сграбчи неговата и я разтърси енергично. За толкова дребна жена притежаваше невероятна сила.

— Радвам се да се запознаем, господин Травълър. — Черешките заподскачаха върху бодро кипнатата ѝ сламена шапка. — Ема Уелс-Финч.

Малкото момче замахна назад с крак и преди Кени да се осъзнае и да се дръпне, го ритна здравата в пищяла.

— Не те харесвам!

Кени се втренчи свирепо в хлапето, размишлявайки дали да му зашие една яка плесница, или вместо това да награди с нея Франческа веднага след като без заобикалки ѝ изкаже мнението си за долните и подли изнудвачи.

Лейди Ема се извърна към малкия негодник, но вместо да го подреди, както заслужаваше, само се намръщи укоризнено.

— Реджи, скъпи, извади веднага пръста от носа си. Това е много грозно, не си ли съгласен? И се извини на господин Травълър.

Диването изтри пръста си в джинсите на Кени.

Кени тъкмо се канеше да разреши дилемата отпреди малко и да му зашие един зад врата, когато към тях притича запъхтяна и

разтревожена жена.

— Ема, скъпа, благодаря ти, задето ги наглежда. Реджи, Пенелопи, слушахте ли госпожица Уелс-Финч?

— Те са истински ангелчета — отвърна лейди Ема с такава неподправена искреност, че Кени се задави с бонбона с вкус на кисела ябълка, спотайващ се в ъгълчето на устата му.

Лейди Ема услужливо започна да го тупа по гърба. За нещастие, го правеше със същата сила, с която разтърсваше ръце, и Кени съвсем чистосърдечно можеше да се закълне, че чу подозрително изпукване на едно-две ребра. Когато отново бе в състояние да си поеме дъх, малките създания от преизподнята бяха изчезнали заедно с майка си.

— Ами... — усмихна му се лейди Ема. — Ето ни и нас.

На Кени му се виеше свят, отчасти заради счупените ребра, но най-вече заради усилието да свърже цялото това аристократично британско излъчване с лице, което с пълен успех би могло да бъде осветявано от червени фенери.

Докато Кени се опитваше да се съвземе, Ема на свой ред го преценяваше. Като директорка на английското девическо училище „Сейнт Гъртруд“ през последните две години, където освен това беше и учителка, а също и ученичка от шестгодишна, тя бе свикнала да оценява хората от пръв поглед. Отне ѝ само минута да заключи, че този типичен американски каубой бе точно това, от което се нуждаеше — мъж, надарен повече с красива външност, отколкото с твърд характер.

Гъсти черни къдрици се подаваха изпод периферията на златистожълтия стетсън, който изглеждаше като пришит за главата му. Тъмносинята му тениска, с логото на „Кадилак“, подчертаваше внушителната гръд, а избелелите джинси обвиваха тесни бедра и стройни мускулести крака. От острия ѝ поглед не убягнаха и каубойските ботуши, ръчна изработка. Те изглеждаха доста износени, но надали бяха приближавали купчина с оборски тор. Мъжът имаше прав, добре изваян нос, мъжествени скули, красиво оформена уста и блестящи бели зъби. А пък очите му... С цвят като на кръстоска между див зюмбюл и ливадни виолетки. Никак не беше честно един мъж да има такива очи.

Беглият ѝ оглед ѝ подсказа всичко, което ѝ бе необходимо да узнае за характера му. Тя съзря ленивост в небрежно отпуснатата му

поза, високомерие в наклона на главата му и нещо непогрешимо порочно, проблясващо в тези теменуженосини очи изпод полуспуснатите клепачи.

Ема потисна с усилие обзелия я лек трепет.

— Е, в такъв случай да тръгваме, господин Травълър. Струва ми се, че малко закъсняхте, нали? Надявам се, че никому не е хрумнало да си присвои багажа ми.

Тя му подаде торбата, за да я поеме, но не улучи ръцете му и го удари в гърдите. Вестник „Таймс“ изхвъркна, ведно с биографията на Сам Хюстън^[1], която тя четеше, и едно шоколадово блокче, от което бедрата ѝ най-малко се нуждаеха, но на чийто вкус Ема безкрайно се наслаждаваше.

Тя се наведе, за да ги събере, и точно в този момент Кени пристъпи напред. Периферията на сламената ѝ шапка се закачи в коляното му и отлетя от главата ѝ, присъединявайки се към впечатляващата купчина на пода.

Ема отметна непокорните си къдрици.

— Извинете.

Обикновено не беше толкова непохватна, но напоследък бе така разсеяна от връхлетелите я неприятности, че най-добрата ѝ приятелка Пенелопи Бригс ѝ бе заявила, че е заплашена от неминуемата опасност да се превърне в една от онези „заваяни мили дами“, толкова обичани от авторките на английските детективски романи.

Самата идея да се превърне в „заваяна мила дама“, когато едва бе навършила трийсет, я потискаше неимоверно, поради което Ема дори не си позволяваше да мисли за това. А и ако всичко се развиеше по план, повече нямаше да има за какво да се тревожи.

Той не ѝ помогна да събере вещите си, нито ѝ предложи да вземе торбата, но какво можеше да се очаква от мъж, толкова надарен физически от майката природа?

— Е, в такъв случай да тръгваме — повтори тя и показа в нужната посока със сгънатия си чадър.

Почти бе стигнала до края на терминала, когато осъзна, че той не я бе последвал. Извърна се, за да види какво не е наред.

Той се взираше втренчено в изпънатия чадър. Беше най-обикновен чадър и тя не можеше да си представи какво толкова

хипнотизиращо намираше този мъж в него. Може би съобразяваше по-бавно, отколкото бе решила в началото.

— Вие... ъ... винаги ли сочите по този начин посоката? — попита той.

Младата жена погледна недоумяващо към пъстроцветния чадър, опитвайки се да отгатне какво, за бога, имаше предвид този американец.

— Трябва да отидем да вземем багажа — обясни тя търпеливо, като за по-нагледно размаха дръжката напред.

— Зная.

— Ами в такъв случай?

Върху лицето му за миг се мярна объркано изражение.

— Няма значение.

Той се раздвижи, а тя се втурна напред. Ефирната ѝ пола се омота около краката ѝ, а немирен кичур коса се люшна към бузата. Навярно преди да слезе от самолета, трябваше да отдели няколко минути, за да се понагласи, но беше толкова заета да наглежда хлапетата, които седяха на седалките срещу нейната, че дори не се досети да го стори.

— Господин Травълър, струва ми се, че... — Ема осъзна, че говори на себе си.

Спря, обърна се и го видя да се блещи срещу витрината на магазин за сувенири. Тя зачака търпеливо, леко потропвайки с крак, да се присъедини към нея.

Той продължаваше да зяпа витрината.

— Нещо не е наред ли? — въздъхна Ема и се приближи към него.

— Какво да не е наред?

— Трябва да отидем да вземем багажа ми.

Мъжът вдигна глава.

— Мислех си, че не е зле да си купя нов ключодържател.

— Искате да го купите *сега*?

— Може би.

Той отстъпи с петнайсетина сантиметра вляво, за да огледа по-добре предлаганата стока.

— Господин Травълър, наистина смятам, че трябва да побързаме за багажа.

— Виждате ли, преди няколко години един приятел ми подари ключодържател „Гучи“. Но не ми се нравят особено вещи с чужди инициали.

— Подарили са ви ключодържател преди няколко години?

Тя си припомни, че веднъж бе слушала проповед как Господ щедро възнаграждавал оцетени в една област, дарявайки ги с необикновени таланти в друга. Например недостатъчният мозък понякога се компенсирал с изключителна красота. Обля я вълна на състрадание, примесена с чувство на облекчение. Тъпотата му може би щеше да облекчи неимоверно задачата ѝ през следващите две седмици.

— Много добре. Ще почакам.

Той продължи да изучава витрината.

Ръцете ѝ започнаха да я болят от препълнената торба и най-сетне се осмели да му я подаде отново.

— Имате ли нещо против да я подържите?

Кени огледа подозрително торбата.

— Изглежда ми доста тежка.

— Да. Тежка е.

Той кимна неопределено и отново насочи вниманието си към витрината.

Ема прехвърли торбата в другата си ръка.

— Бихте ли искали да ви помогна? — попита, когато повече не можеше да издържа.

— О, мога и сам да платя.

— Нямах предвид това. Бихте ли искали да ви помогна с избора?

— Виждате ли, тъкмо в това е цялата беда. Вечно позволявам на някой друг да ми избира ключодържателя.

Ема имаше чувството, че ръцете ѝ ще се откъснат от раменете.

— Господин Травълър, наистина вече трябва да вървим, не сте ли съгласен? Не е ли по-добре да оставите тази покупка за някой друг път?

— Предполагам, че бих могъл, но нищо чудно да нямам толкова добър избор.

Търпението ѝ окончателно се изчерпа.

— Много добре тогава! Вземете онзи с каубоя.

— Наистина ли? Харесва ли ви?

Ема с усилие раздвижи челюстта си.

— Направо се *влюбих* в него.

— Така да бъде, ще взема каубоя. — С доволен вид Кени влезе в магазина, спря да се полюбува на комплекта кърпи за маса, след което отдели цяла вечност, за да побъбри с привлекателната млада жена зад щанда. Най-сетне се появи отново с малък пакет, който пъкна в изтръпналите ѝ пръсти. — Ето, заповядайте.

— Какво е това?

Кени я изгледа раздразнено.

— Ключодържателят. Казахте, че сте се влюбили в каубоя.

— Ключодържателят беше за вас!

— Хайде сега, защо ми е притрябвал ключодържател с каубой, когато в джоба си имам истински „Гучи“? — учуди се той, след което закрачи надолу по коридора.

Ема можеше да се закълне, че го чу да си подсвирква „Владей, Британия“.

Двайсет минути по-късно двамата стояха на паркинга на аерогарата, а Ема се взираше със смаян потрес в колата му. Въпросното возило представляваше голям американски луксозен автомобил, последен модел „Кадилак Елдorado“ в цвят на шампанско.

— Аз определено не мога да си позволя това.

Той отвори багажника с небрежно извъртане на китката.

— Моля?

Ема отлично управляваше финансите на „Сейнт Гъртруд“, но не и своите. Тъй като поддръжката на старите сгради беше доста скъпа, парите никога не достигаха и когато училището се нуждаеше от нов ксерокс или лабораторно оборудване, Ема бе придобила лошия навик да бърка в собствения си джоб. В резултат бюджетът ѝ беше в доста плачевно състояние.

И сега не успя да прикрие смущението си, а страните ѝ порозовяха от притеснение.

— Боя се, че е станала някаква грешка, господин Травълър — промърмори сконфузено. — Бюджетът ми е доста ограничен. Когато казах на Франческа, че бих могла да си позволя да плащам петдесет долара на ден, тя ме увери, че сумата напълно покрива услугите ви. Но едва ли ще е достатъчна за ползването на такава кола.

— Петдесет долара на ден?

Искаше ѝ се да вярва, че главата ѝ бумти от смяната на часовите пояси, но обикновено Ема отлично понасяше пътуването, затова подозираше, че главоболието ѝ се дължи на пълното безсилие. Общуването с този разкошен кретен беше по-трудно, отколкото с най-тъпите ѝ ученици. Не само че се движеше със скоростта на охлюв, но изглежда не разбираше нито една нейна дума. Дори след недоразумението с ключодържателя ѝ бе нужна цяла вечност, за да го довлече до багажното отделение.

— Ситуацията е доста неудобна. Мислех, че Франческа се е договорила за всичко с вас. Вие очаквате повече от петдесет долара, нали?

Той вдигна и сложи в багажника двата ѝ куфара с изненадващата лекота, имайки предвид обстоятелството, че само преди минути се държеше така, сякаш куфарите всеки миг ще прекършат гръбнака му. Ема отново се зазяпа неволно в мускулестите рамене, опъващи тениската. Все пак, за да се сдобиеш с подобни мускули, е нужна немалка енергия, нали?

— Предполагам, че зависи от това, какво още, освен превоза, трябва да покрият тези петдесет долара. — Той взе торбата ѝ и я метна до куфарите. Сетне огледа подозрително ръчната ѝ чанта. — Изненадан съм, че служителите на летището не са ви накарали да я дадете на багаж. Искате ли да сложа и нея в багажника?

— Не, благодаря. — Пулсиращата болка в главата ѝ се спусна от слепоочията надолу по врата. — Може би не е зле да се върнем в терминала и да обсъдим създалата се ситуация.

— Прекалено е далеч, за да се ходи пеша — промърмори той, скръсти ръце и се облегна на багажника.

Докато размишляваше доколко далеч може да стигне в своята откровеност, Ема зарея поглед към обляния от слънцето паркинг и сърцето ѝ се сви от този огромен контраст с мрачните ѝ мисли.

— Преди да стана директорка на „Сейнт Гъртруд“, аз преподавах история и...

— Директорка?

— Да, аз...

— Наистина ли се представяте така на всички? Директорка?

— Това е длъжността ми.

Той изглеждаше искрено развеселен.

— За благопристойни люде, вие, британците, използвате доста цветисти титли за длъжностите си.

Ако на негово място беше друг американец, Ема просто щеше да се засмее на закачката, но нещо в маниерите му я караше да се държи сковано и превзето като Хелън Пруит, преподавателката по химия в „Сейнт Гъртруд“.

— И в качеството си на такава... — поде Ема и замълча, докато надутата фраза отекваше в ушите ѝ. Боже, тя дори звучеше като Хелън Пруит. — През последната година работя над статия за лейди Сара Торнтън, англичанка, която е пътешествала из Тексас през седемдесетте години на деветнайсети век. Тя също е възпитаничка на училището „Сейнт Гъртруд“. Статията ми е почти готова, но преди да я завърша, трябва да посетя няколко библиотеки. И тъй като сега е пролетната ваканция, реших, че е най-подходящото време за едно пътуване. Франческа ви препоръча като прекрасен екскурзовод и ме увери, че петдесет долара на ден са достатъчни за услугите ви.

— Услуги?

— Като мой екскурзовод — повтори тя. — По-точно шофьор.

— Ъхъ. Е, радвам се да чуя, че имате предвид само това, защото, като казахте „услуги“, си помислих, че имате наум нещо друго, което петдесет долара едва ли ще покрият.

Той все още изглеждаше развеселен, въпреки че Ема не проумяваше защо.

— Шофирането няма да е малко. Освен Далас искам да посетя университетската библиотека на Тексас и...

— Шофиране? Значи, това е всичко, което желаете.

Е, не беше точно всичко, което желаше, но сега не беше време да споменава, че би искала от него да ѝ покаже порочната страна на тексаския живот.

— Това е доста голям щат.

— Не. Имах предвид, че не желаете други услуги.

— А вие какви други услуги предлагате?

Той се ухили.

— Ето какво ще ви кажа: ще започна с основния пакет, а покъсно ще договорим екстрите.

С ограничените ѝ финанси неясното бъдеще ѝ прозвуча доста притеснително.

— Аз винаги съм смятала, че е по-добре да сме наясно с нещата от самото начало, не сте ли съгласен?

— Засега сме достатъчно наясно. — Той отвори пасажерската врата и с любезен жест я покани да влезе. — Вие ми плащате петдесет долара на ден, за да ви бъда шофьор две седмици.

— Направила съм списък с местата, които бих искала да посетя.

— Не се и съмнявам. Внимавайте да не си защитете полата. — Кени захлопна вратата и заобиколи от другата страна. — Бихте могли да си спестите парите, ако си купите пътна карта и вземете кола под наем. — Затвори вратата и пъхна ключа в стартера.

Разкошното купе на автомобила ухаеше на скъпа кожа и образът на херцог Бедингтън изникна неканен в главата ѝ. Ема побърза да го пропъди.

— Аз не умея да шофирам — призна тя.

— Всеки, който е навършил четиринайсет, умее да шофира — оповести спътникът ѝ, метна нехаен поглед през рамо и потегли към изхода. — Отдавна ли се познавате с Франческа? — подхвърли той и се включи в магистралата.

Ема откъсна с мъка взор от километража на кадилака, чиято стрелка според нея се придвижваше застрашително нагоре. Насили се да повярва, че уредът показва в километри, а не в мили^[2].

— Запознахме се преди няколко години, когато продуцентската ѝ компания избра околностите на нашето училище — които, между другото, са доста живописни — да заснеме няколко интервюта с английски актьори за предаването ѝ „Франческа днес“. Двете си допаднахме и оттогава поддържаме редовна връзка. Възнамерявах да я посетя, докато съм тук, но тя и съпругът ѝ временно са се преместили във Флорида.

„Самолетите летят до Флорида“, помисли си Кени. Започваше да подозира, че Франческа отлично знае какъв трън в задника може да бъде лейди Ема и точно заради това му я бе натресла.

— Колкото до разходите ви... — Лейди Ема доби разтревожен вид, докато оглеждаше колата му. — Това е доста голям автомобил. Сигурно за бензин отива цяло състояние.

Върху челото ѝ се появи малка бръчка и тя задъвка замислено горната си устна. Искаше му се да не го прави. Беше дяволски неприятно. Тя го дразнеше безумно от мига, в който за пръв път си

отвори устата, и той мислено се закле, че ако още веднъж му посочи нещо с проклетия си чадър, ще го строши в коляното си. Но като видя как се извиват тези влажни устенца, заради които всеки мъж охотно би се разделил с двеста долара за час, започна да се чуди как ще оцелее през следващите две седмици.

В леглото.

Идеята го осени внезапно и заседна в главата му. Кени се усмихна. Точно този начин на мислене го бе направил шампион на три континента. Най-добрият начин да не й извие врата, бе колкото се може по-скоро да я отърве от дрехите ѝ. За предпочитане още през следващите два дни.

Да я свали толкова скоростно, определено беше предизвикателство, но Кени и без това нямаше какво друго да прави, затова реши, че не е зле да се пробва. Замисли се за петдесетте долара на ден, които се предполагаше, че тя ще му плаща, сетне си припомни трите милиона долара хонорар, който бе получил през тази година от реклами, и мислено се ухили. За пръв път се усмихваше при мисълта за пари, откакто онзи мошеник, мениджърът му, го въвлече във финансов скандал, довел до временната му дисквалификация и отстраняване от голф турнира за професионалисти.

Ала усмивката му се смени с мрачна гримаса, щом си представи реакцията на Франческа, когато Ема ѝ е предложила да плаща петдесет долара за шофьор. И сигурно се е задавила от смях, когато е решила да премълчи тази пикантна подробност. Кени не спираше да се удивява на факта, че един безчувствен негодник, с камък вместо сърце и стоманени очи, като Дали Бодин не е способен да се справи със съпругата си. Единствената жена, която някога се бе разпореждала с живота на Кени, беше откачената му майка. Тя едва не бе разрушила живота му и го бе научила на уроци, които той никога нямаше да забрави. Оттогава не бе позволявал на никоя жена да му се качи на главата.

Стрелна косо с поглед лейди Ема с карамелените ѝ къдрици, бебешки бузи, повехнали рози и подскачащи черешки. През целия си живот на зрял мъж бе манипулирал жените и никога не бе позволил на нито една от тях да забрави къде ѝ е мястото.

В леглото. Точно под него.

[1] Американски политик, първият президент на Тексас (1793 — 1863). — Б.пр. ↑

[2] Една миля е равна на 1.6 км. — Б.пр. ↑

2

— Това не е хотел.

Ема беше задрямала, но сега бе напълно будна. През прозорците на кадилака видя, че бяха влезли в малък двор в богат жилищен комплекс.

Нямаше намерение да заспива, още повече че толкова дълго бе чакала да види Тексас, но Кени бе подминал с пренебрежение всичките ѝ любезни намеци за безразсъдната скорост, с която летяха по шосето, и в крайна сметка страхът я бе принудил да затвори очи. За останалото се погрижи организъмът ѝ, измъчен от часовата разлика.

У дома младата жена избягваше колите, доколкото бе възможно, и предпочиташе да ходи пеша или да кара велосипед, за радост на учениците ѝ. Но тя беше само на десет, когато попадна в ужасна катастрофа, в която загина баща ѝ. Въпреки че самата тя се отърва само със счупена ръка, оттогава колите я ужасяваха. Срамуваше се от фобията си не само заради неудобството, което ѝ причиняваше, но и защото ненавиждаше тази проява на слабост у себе си.

— Тъй като, изглежда, искате да спестите пари — обясни Кени, — си помислих, че може би ще предпочетете да отседнете тук, вместо в хотел.

Затвореният жилищен комплекс се състоеше от скъпи наглед мезонети, които американците наричаха градски къщи. Всички бяха с хоросанова замазка и покриви със заоблени зелени керемиди. Навсякъде цъфтяха цветя и един градинар подрязваше кичестата бугенвиллия, растяща покрай малката стена, отделяща единия имот от другия.

— Но това ми прилича на частно владение — запротестира Ема, когато той зави по алеята за коли.

— Собственост е на мой приятел — поясни Кени, натисна един бутон и вратата на гаража се отвори. — В момента е извън града. Можете да се настаните в стаята до моята.

— До вашата? И вие ли сте отседнали тук?

— Не ви ли го казах току-що?

— Но...

— Но ако не искате безплатна квартира, ваша воля. — Кени понечи да даде на заден ход. — Разбира се, това би могло да ви спести сто долара на нощ, но ако толкова желаете, ще ви откарам в най-близкия хотел. — Той завъртя ключа и колата започна да излиза на заден.

— Не! Не зная. Не съм сигурна...

Той спря колата, излязла едва наполовина от гаража, и я изгледа търпеливо.

Ема не бе свикнала да проявява нерешителност, особено когато сама не разбираше поради каква причина възразява. Нямаше значение дали и той живее тук. Нима не беше предприела това пътуване с твърдото намерение да изгуби доброто си име? При тази мисъл стомахът ѝ се присви болезнено, но тя бе взела решение и нямаше да предаде каузата на „Сейнт Гъртруд“.

— Е, решихте ли вече?

— Да. Сигурна съм, че така ще е най-добре.

Той отново вкара колата в гаража.

— Във вътрешния двор има наистина много приятна гореща вана.

— Гореща вана?

— Нямате ли такива в Англия?

— Да, но...

Кени спря колата и слезе. Ема го последва. В единия край на гаража имаше подредени няколко кашона и в нишата бе обособено нещо като винена изба. През стъклените врати тя видя, че е добре заредена.

Той се отправи към вратата, водеща в къщата, но гостенката го спря.

— Господин Травълър?

Кени се обърна.

— Ами куфарите ми?

Кени въздъхна уморено, като човек, чието търпение е подложено на тежко изпитание, но отключи багажника и надникна вътре.

— Знаете ли, разнасянето на подобни тежести е много вредно за човек с болки в гърба.

— Имате болки в гърба?

— *Засега* нямам и възнамерявам и занапред да остане така.

Ема потисна усмивката си. Той беше вбесяващ, но доста забавен. И за да му даде един хубав урок, тя се отправи с маршова крачка към багажника и сама извади тежките куфари.

— Аз ще ги внеса.

Но вместо да се засрами, недодяланият глупак се подсмихна доволно.

— А аз ще ви придържам вратата.

Младата жена въздъхна раздражено и повлече куфарите навътре към къщата. Двамата се озоваха в малка кухня с варовиков под, гранитни плотове и шкафове с вратички от гравирано стъкло. Късното следобедно слънце проникваше през таванския прозорец, осветявайки супермодерно кухненско оборудване.

— Много е красиво — възхити се англичанката. Остави куфарите на пода, прекоси кухнята и пристъпи в дневната, обзаведена с мебели в бяло, синьо и различни оттенъци на зеленото. Няколко растения с огромни листа се извисяваха близо до стъклените врати, от които се излизаше в неголям, закътан вътрешен двор, заобиколен от дървена ограда с виеща се лоза. В далечния край се виждаше просторна осмоъгълна гореща вана.

Кени метна стетсъна си върху облегалката на най-близкия стол, захвърли ключовете върху етажерка от бронз и стъкло и натисна бутона на лъскавия автоматичен секретар на телефона. Провлачен женски глас изпълни стаята.

— Кени, Тори е. Кучи сине, обади ми се веднага щом се прибереш или, кълна се в бога, ще звънна на Антихриста и ще те изтропам, че преследваш непълнолетни католички. И в случай че си забравил, твоите пинги са заключени в багажника на беемвето ми, в комплект с Голямата Берта, с която спечели „Колониал“. Не се шегувам, Кени, ще ги счупя до един, ако не ми се обадиш до три следобед.

Той се прозя широко. Ема погледна крадешком елегантния часовник върху камината. Стрелките му показваха четири часа.

— Звучи доста ядосана.

— Тори? Тя просто така си говори.

— Това съпругата ви ли е? — не сдържа любопитството си Ема.

— Никога не съм се женил.

— Аха — промърмори тя и зачака.

Той рухна върху дивана с такъв вид, сякаш току-що бе пробягал маратон.

— Навярно годеница? Или приятелка?

— Тори е сестра ми. За нещастие.

Противно на желанието си, тя изпитваше все по-силен интерес към този великолепен ленив тексасец.

— Не разбрах какво точно имаше предвид. Голямата Берта? Пинки?

— Пинги. Стикове за голф.

— О, значи, сте голфър. Това обяснява познанството ви с Франческа. Неколцина от нашите преподаватели също играят голф.

— Нима?

— Аз предпочитам да карам велосипед, за да поддържам формата си.

— Тъхъ.

— Аз съм гореща привърженичка на ежедневните физически упражнения.

— А аз съм горещ привърженик на студената бира. Искате ли една?

— Не, благодаря. Аз... — Ема навреме се спря. — Да, всъщност обожавам бира.

— Чудесно — кимна Кени и се надигна от дивана. — Можете да се настаните в спалнята в края на коридора на горния етаж. Ще ви чакам във ваната с две изстудени бутилки веднага след като си свалите дрехите.

И преди тя да успее да отговори, Кени изчезна. Младата жена се намръщи. За човек, който се придвижваше по-бавно от костенурка, той за кратко време покриваше голяма територия.

Кени се облегна удобно в горещата вана, разположена на сянка в малкия вътрешен двор. Беше последен модел и въпреки названието си, бе снабдена с охлаждаща система, която поддържаше водата хладна през горещото тексаско лято. Обаче сега, в късния следобед, когато

живакът показваше двайсетина градуса, беше много приятно да се потопиш в топлата вода.

Той бе поръчал да инсталират ваната веднага след като купи това място, един от трите имота, които притежаваше, включително ранчото в покрайнините на Уайнет, Тексас, и плажна къща в Хилтън Хед, която, за съжаление, току-що бе обявил за продажба, за да се измъкне от неприятностите със закона и финансовата каша, в която го бе накарал бившият му мениджър Хауард Слатъри, с прозвището Хлъзгавия.

Чу звъна на телефона, но предпочете да го пренебрегне, тъй като несъмнено отново се обаждаше Тори. Докато придвижваше коляното си по-близо към крана на ваната, Кени се замисли над факта, че лейди Ема не знаеше кой е той. Би трябвало това да нарани самолюбието му, но младият мъж се радваше, че не се е оказал в компанията на някой, който ще започне да нищи подробностите от скандала.

Вратата, водеща към къщата, се отвори и лейди Ема се появи. Той се ухили. Беше облечена от главата до петите, плюс поредната сламена шапка, слънчеви очила и тънък розов халат, щедро осеян с бели цветя. Явно лейди Ема беше гореща привърженичка на цветята.

Кени отпи от бирата, сетне наклони гърлото на бутилката към нея.

— Гола ли сте под това?

Златистокафявите очи заблестяха в безброй отънъци на изумлението.

— Разбира се, че не.

— Моят приятел има твърди правила и едно от тях е, че не можете да влезете облечена във ваната.

Очите ѝ проблеснаха развеселено.

— Не е нужно приятелят ви да узнава за това, нали? — Изведнъж пръстите ѝ върху колана застинаха. — А вие гол ли сте?

Кени отпи още една глътка и я изгледа невинно.

— Виждате ли, това е едно от онези неща, за които една американска лейди никога не пита, тъй като се подразбират от само себе си.

Тя се поколеба, после развърза колана и остави халата да се скупчи върху плочките.

Кени едва не се задави. Право там, в бълбукащата вода, една определена част от тялото му тутакси оживя и щръкна.

И не беше заради банския ѝ костюм — бял и доста скромнен цял бански, отпред с преплетени ирисови стъбла. Не, всичко беше заради тялото, което обгръщаше. Тази лейди определено не се втурваше към банята, след като добре е похапнала, за да пъхне пръст в гърлото си, какъвто навик имаха някои от бившите му гаджета. Лейди Ема притежаваше тяло на истинска жена с чувствени извивки на бедрата и възхитителни гърди. Когато един мъж е в леглото с нея, нямаше да му се налага да проверява дали всичко си е на място.

Кожата ѝ беше безупречна и млечнобяла. Краката ѝ бяха малко къси, но стройни и изящно оформени. И гладко избръснати. Кени се изпълни с облекчение, когато ги видя, защото човек никога не можеше да бъде сигурен с тези чужденки. Преди три години бе преживял неприятна изненада с една прочута френска актриса.

Въпреки закръгленостите на нужните места, той забеляза, че всичко в лейди Ема бе стегнато и твърдо. И въпреки че не се занимаваше активно със спорт, единствените части, които се полюшваха, бяха точно тези, на които им се полагаше. Явно велосипедът бе свършил отлична работа.

Тя си бе сложила червило, но в нежнорозов оттенък, а не яркочервено, което беше добре, защото навярно нямаше да успее да понесе някоя ярка окраска и неминуемо щеше да изгуби контрол. Младият мъж заключи съвсем основателно, че лейди Ема е възплъщение на една от шегите на природата. Да се надари с такова лице и фигура една жена с маниерите на фелдфебел! Всевишният сигурно доста се е посмял.

Той взе бирата, която я очакваше — макар и за миг да не вярваше, че тя ще я изпие — и ѝ я подаде. Тя се запъти към него с енергична, стегната крачка и раздражението му се завърна. Имаше вид, сякаш се канеше да освобождава Китай от комунистите, а не да отмаря в джакузи. Явно тази жена нямаше никаква представа как да го дава кротко.

Дамата се отпусна във ваната във възможно най-отдалечения край от него. Само след минута от бълбукащата вода се подаваха само раменете ѝ и чифт тънки бели презрамки.

— Ние сме на сянка — изтъкна Кени, — така че може би не е зле да свалите шапката, освен ако не се притеснявате твърде много за... сещате се за какво.

— За какво?

— За плешивината си — заговорнически снижи глас Кени.

— Не съм плешива! Откъде ви хрумна подобна глупост?

— Всеки път, когато ви видя, шапката е залепнала за главата ви. Съвсем естествено е да го предположа.

— Просто харесвам шапки.

— Предполагам, че те са верни приятели на хората с оредяващи коси.

— Моите коси не са... — Тя завъртя очи, сетне със замах захвърли шапката. — Имате доста странно чувство за хумор, господин Травълър.

Но той не я чу, зяпнал запленено короната от пухкави светлокарамелени къдрици. Те бяха толкова меки и лъскави като коприна, че за миг Кени забрави какъв трън в задника беше притежателката им. Ала този миг тутакси отлетя, щом тя заговори.

— Трябва да обсъдим дневния ред за утре — обяви делово.

— Не, не трябва. Ще пиете ли тази бира, или само ще я държите? И между другото, казвам се Кени. Всякакво друго обръщение ме кара да се чувствам като учител — не се обиждайте.

— Добре, Кени. И моля те, наричай ме Ема. Никога не използвам титлата си. Всъщност това не е титла, а по-скоро почтително обръщение. — Тя поднесе гърлото на бутилката към устните си, отпи щедра глътка, без дори да потръпне, и остави бутилката до ръба на ваната.

— Направо не проумявам защо не използваш титлата си — удиви се Кени. — Да имаш титла, е единственото хубаво нещо в това, да си британец.

— Е, ние не сме чак толкова лоши — усмихна се тя.

— И как си получила титлата?

— Моят баща беше пети граф Удбърн.

Той се замисли за миг.

— Струва ми се, че дъщерята на граф... спри ме, ако прекалено си пъхам носа в лични дела... но съм изненадан, че член на кралското семейство е принуден едва ли не да брои всеки шилинг.

— Аз не съм член на кралското семейство. Освен това голяма част от британската аристокрация живее в изискана бедност. Родителите ми не бяха изключение. И двамата бяха антрополози.

— Бяха?

— Баща ми загина, когато бях дете. А когато бях на осемнайсет, майка ми умря по време на разкопки в Непал. За нейно нещастие, най-близкият телефон се е намирал на стотици километри, така че не е имало възможност да се извика лекар, когато апендицитът ѝ се спукал.

— Сигурно си израснала в доста затънтени места.

— Не. Отраснах в „Сейнт Гъртруд“. Мама ме остави там, за да може да работи, без да се притеснява за мен.

В гласа на лейди Ема не прозвуча нито една горчива нотка, но Кени не можеше да има добро мнение за жена, която бе изоставила детето си, за да прекара времето си в търчане по целия свят. От друга страна, ако майка му бе прекарвала повече време, търчейки наоколо, и бе посвещавала по-малко на него, детството му щеше да е много по-приятно и щастливо.

Дай целувка на мама, захарчето ми. Красивото ми бебче. Мама те обича най-много от всичко на света. Никога не го забравяй.

— Имаш ли братя и сестри? — поинтересува се Кени.

— Не. — Тя се потопи по-дълбоко във водата. — Нямам търпение утре да започна проучванията си, а освен това бих искала да разгледам някои забележителности, но преди да се заема с това, трябва да се отбия в някой магазин и да си купя една-две нови дрехи. Да знаеш случайно къде наблизо има студио за татуировки?

Кени така се сепна, че се задави и пенестата струя бира нахлу право в носа му.

— Какво?!

Тя бутна очилата на върха на главата си и го изгледа сериозно.

— Отначало се спрях на теменуга. Но се боя, че заради цвета може да прилича на синина и няма да изглежда красиво. Има толкова цветя, които обичам — макове, грамофончета, слънчогледи — но те са прекалено големи. Предполагам, че роза е добър избор, но пък е малко тривиално за татуировка, не мислиш ли? — Тя въздъхна и отново надяна очилата на носа си. — Обикновено не се колебая толкова, но този път не мога да реша. Ще ме посъветваш ли нещо?

Кени за пръв път в живота си загуби дар слово. Неочакваното преживяване го потресе толкова силно, че той се плъзна под водата и остана там за известно време, за да се съвземе. Но не му се удаде. Преди да остане без въздух, тя започна да го удря по темето. Това дяволски го вбеси и когато изплува, лицето му бе сгърчено в намръщена мрачна гримаса.

— Искаш да си направиш татуировка?

Тя имаше дори наглостта да се усмихне.

— Не подозирах, че в Щатите съществува толкова ясно изразена езикова бариера. И следващия път, когато ти хрумне да си потопиш така главата, не е зле да ме предупредиш. Реших, че потъваш.

Кени усещаше как кръвното му застрашително се покачва и още малко ще го тресне някой инфаркт.

— Това няма нищо общо с езиковата бариера! Просто особи като теб не си правят татуировки!

За пръв път, откакто се бяха срещнали, Ема застина напълно. За миг не направи нищо, сетне едната ѝ ръка се подаде изпод мехурчетата и тя бавно свали очилата си. Остави ги на перваза, редом с бутилката бира, и се втренчи в него с кафявите си очи с цвят на горски мед.

— Какво по-точно искаш да кажеш с това, че особи като мен не си правят татуировки?

Кени виждаше, че я бе засегнал, но да го убият, ако разбираше защо.

— Преди всичко имам предвид благоприлични персони като теб. И консервативни.

Ема се надигна от водата. Изражението на лицето ѝ го накара да се почувства като провинил се ученик, току-що изпратен при директорката на училището, което не беше твърде далеч от истината.

— Искам да ви уведомя, господин Травълър — мина отново на „вие“ тя, — че аз съм *най-малко* консервативната особа, която някога сте срещали!

Кени понечи да избухне в смях, но в следващия миг хлъцна, разсеян от водните струйки, стичащи се по тези бели, стегнати бедра.

— Щом казвате — едва смотолеви той, също възприемайки учтивата форма на обръщение.

— И съм... аз съм... *абсолютно* неблагоприлична! Я ме погледнете! Накисната в гореща вана с мъж, когото дори не познавах

преди няколко часа!

— Но не сте гола — не се стърпя да изтъкне Кени.

Лицето ѝ порозовя и преди той да успее да мигне, тя се потопи във водата и задърпа презрамките си. Право пред очите му, потънала сред бълбукащите мехурчета — единствено покривало на млечнобялото ѝ тяло — тя свали банския си. Той я наблюдаваше как го измъкна от водата и го захвърли настрани от горещата вана. Банският пльокна кротко върху бетонния перваз, покрит с обли камъчета.

— Ето! И *никога* повече да не сте посмели да кажете, че съм консервативна!

Кени се ухили. Оказа се по-лесно, отколкото да вземеш бонбон от дете.

Докато Ема наблюдаваше проблясването на белите му зъби върху загорялото лице, осъзна, че отново се е издънила. Имаше избухлив характер, но усилено се стараяше да го контролира и отдавна не ѝ се бе случвало да излезе от релси.

Потърси с треперееща ръка бирата и отпи солидна глътка, опитвайки се да се окопоти, но мисълта, че лежи чисто гола във ваната с мъж, никак не облекчаваше задачата ѝ. Беше свикнала да се справя с непокорни ученици, неразумни родители, властни членове на училищния съвет, както и с преуморени преподаватели. Как можа толкова лесно да се поддаде на провокацията на този мъж?

Докато се опитваше да си възвърне достойнството, все по-настойчиво усещаше нежната ласка на водата по кожата си. Неканена чувственост подаде изящната си глава. Ема изви силно врата ѝ, остави бутилката и заговори по-рязко, отколкото възнамеряваше:

— А сега, след като изяснихме всичко, бих искала още утре следобед да се сдобие с адреса на най-реномираното студио за татуировки.

Той я изгледа с празното изражение на умствено недоразвит. Но не можеше да се отрече, че физически беше прекрасно развит. Слънчевите лъчи танцуваха върху широките му силни рамене. Без стетсъна се виждаше, че мастиленочерната му коса е гъста и се вие на едри къдрици, досущ като на паднал ангел. Ако някога скулптор от епохата на Ренесанса бе решил да извае тексаски каубой върху фриза на катедрала, несъмнено Кени Травълър щеше да бъде неговият модел.

— Проучвателните услуги са допълнително — обяви компаньонът ѝ.

— Какво искате да кажете? Допълнително какво?

— Пари. Петдесетте долара на ден, които ми плащате, не покриват проучвателни услуги.

— Смятате, че намирането на студио за татуировки е проучвателна услуга?

— Да, госпожо, така смятам.

Трябваше да го очаква. Знаеше си, че тарифата му е прекалено изгодна, за да е истинска.

— И какво точно покриват петдесет долара?

— Най-вече шофиране. Както казах, изнамирането на студио за татуировки се таксува допълнително. Освен това не правя прически и маникюр.

— Не съм ви молила да...

— Масажът е включен в петдесетте долара. Но разбира се, вие вече го знаете.

— Мас...

— Пренос на куфари — само веднъж на ден. Ако има свръхбагаж, ще ви струва допълнителна хилядарка. Обичайните услуги на екскурзовод са включени в основния пакет, но ако се наложи да ви превеждам от испански, ще ви таксувам допълнително на час. А за секс — още петдесет долара. Устройва ли ви?

Тя го зяпаше сащисано, питайки се дали не ѝ е влязла вода в ушите.

Кени поклати глава.

— Не, права сте. Сега сме извън сезона, така че ще ви направя отстъпка. Ето какво. Нека да е трийсетачка за секс, но за цяла нощ, не само за един път. Един ограничен финансово турист като вас не може да не признае, че едва ли ще му предложат по-изгодна цена.

Много бавно езикът ѝ успя да се отлепи от небцето.

— Секс?

— Цяла нощ за трийсет долара. — Той подпря лакти на ръба на джакузито. — Напоследък се замислих над несправедливостите на живота. Една жена може да взема стотачки за цяла нощ, но един мъж... По дяволите, това си е чиста дискриминация. Кълна се, че най-сериозно смятам да се оплача в Комисията по трудовите права.

Ема не можеше да откъсне поглед от него. Чувстваше се едновременно отвратена и запленена.

— Жените ви *плащат* за секс?

Той я изгледа, сякаш беше бавноразвиваща се.

— Вие сте наели *придружител*.

— Мислех, че съм наела шофьор.

— Екскурзовод. *Придружител*. Едно и също е. Франческа не ви ли обясни за шофьорските и ескортните услуги?

— Очевидно не — смотолели тя.

Кени поклати глава.

— Май ще се наложи сериозно да поговоря с нея. Тя трябваше да вземе под внимание обстоятелството, че вие не сте запозната с тукашните порядки. А сега аз се оказвам в неловко положение. Не обичам да обсъждам хонорара с клиентите си. Предпочитам да говоря най-вече за удоволствие.

Тонът, с който наблегна на последната дума — с тексаския си провлачен изговор, сякаш премяташе с език разтопен шоколад — изпрати цял батальон тръпки по гърба ѝ.

И внезапно в главата ѝ се завъртя лудешка вихрушка от мисли. Наемен секс? Дали току-що не бе открила решението на всичките си проблеми? Стомахът ѝ се сви на топка. Не. Това беше немислимо. Невъзможно.

А защо не? Тя разполагаше само с две седмици, за да се измъкне от мрежата, която онзи жалък Хю Холройд бе изплел здраво около нея и „Сейнт Гъртруд“, а тази лудост щеше да е много по-скандална от всякаква татуировка.

Младата жена се замисли над вероятността Франческа да е избрала Кени Травълър за гид точно по тази причина. Франческа не подозираше за коварните планове на Холройд, ала знаеше нещо друго — колко силно се срамува Ема от нищожния си опит с мъжете.

Един следобед, преди няколко месеца, двете пиеха чай в малката къща на Ема на територията на „Сейнт Гъртруд“ и откровенията на Франческа относно собствения ѝ труден преход към зрелостта подтикнаха Ема да ѝ сподели някои подробности от миналото си. Франческа вече знаеше колко силно Ема обича „Сейнт Гъртруд“ — единствения дом, който някога бе имала. Ала отрастването ѝ в девическо училище бе ограничило контактите ѝ с мъжете.

Дори когато постъпи в университет, положението не се промени кой знае колко. Смъртта на майка ѝ я бе оставила без петак и тя бе принудена да се труди от сутрин до вечер. Лекциите и работата не ѝ оставяха време за развлечения, а повечето от мъжете, които намираще за привлекателни, се плашеха от нея. Те, изглежда, предпочитаха покротки и женствени персони, по-малко властни и склонни да раздават заповеди наляво и надясно.

Ема съвсем ясно осъзнаваше, че за нея би било далеч по-разумно след дипломирането да си бе намерила място на преподавател в Лондон, но „Сейнт Гъртруд“ беше нейният дом и старото скъпо училище я теглеше като магнит назад. За съжаление, изборът на ергените в малък град като Лоуър Тилби беше твърде ограничен, а освен това тя, изглежда, им вдъхваше повече уважение, отколкото страст.

Тъкмо бе започнала да свиква с мисълта за самотно съществуване, лишено от радостта на детско присъствие и обич, когато назначи Джеръми Фокс за преподавател по история на нейното място, овакантено, след като тя стана директорка на училището. Само след няколко месеца Ема се влюби в него. Джереми беше мил и добър, с приятно чувство за хумор и посвоему привлекателен с вида си на разсеян учен, което винаги ѝ бе допадало. За нещастие, той беше неин подчинен, но двамата имаха общи интереси и много скоро станаха добри приятели.

Тя се чувстваше удовлетворена от това безоблачно приятелство до онзи дъждовен ноемврийски ден миналата година, когато прекара няколко часа с едно тъгуващо по дома си шестгодишно момиченце, сгушено на коленете ѝ. Мрачното време ведно с нерадостните мисли за приближаващия ѝ трийсети рожден ден и сладкото ухание на детето, притиснато под брадичката ѝ, замъглиха здравия ѝ разум и професионализма. Същата вечер се качи в апартамента на Джеръми и по възможно най-деликатен начин му намекна, че чувствата ѝ не са само приятелски.

Ала когато видя потресеното му изражение, осъзна, че е направила ужасна грешка. Той бе задушавашо внимателен и загрижен, докато ѝ обясняваше, че чувствата му към нея са като към добра приятелка, но нищо повече.

Ти си толкова силна, Ема. Невероятен лидер.

Все пак не бе изгубила здравия си разум чак дотам, та да не разбере, че това не беше комплимент. Скоро след това ѝ се наложи да се усмихва принудено по време на сватбената церемония на Джеръми с двайсет и една годишно девойче, което не можеше да отличи Великата харта на свободите от линията „Мажино“.

Ема си припомни изпълненото със симпатия изражение на Франческа, когато ѝ разказа за Джеръми.

— Значи още си девствена — заключи приятелката ѝ лаконично и съкрушено поклати глава.

Лицето на Ема пламна от срам.

— Е, разбира се, срещала съм се с мъже. И имаше няколко пъти, когато аз... — Нямахме смисъл да се преструва. — Да. Така е. Голям позор, нали?

— Съвсем не. Ти просто си твърде благоразумна и взискателна.

Но въпреки милите думи на Франческа, Ема се чувстваше като някакъв урод. Въпреки това никога не би ѝ хрумнало да плаща за секс, ако не беше Хю Холройд, херцог Бедингтън. След толкова седмици, прекарани в мъчителни терзания как да спаси училището си, нима решението може да се окаже толкова просто? И толкова трудно?

Трябваше да узнае повече.

— Вашите сексуални услуги... — Младата жена се прокашля. — Какво по-точно включват?

Бутилката застина на половината път до устните му, а леката усмивка, играеща върху тях, помръкна. Той се втренчи продължително в нея, сетне отвори уста, за да отговори. Но тутакси я затвори. Отново я отвори. Отпи солидна глътка бира.

Ема наблюдаваше как играят мускулите на гърлото му, докато той преглъщаше. Очевидно беше изненадан и тя почти можеше да прочете мислите му. Явно бе сметнал, че е твърде консервативна, за да му плаща за секс, и сега навярно съжаляваше, че толкова прибързано е смъкнал цената.

Кени остави бутилката отстрани до джакузито.

— Ъ... всичко, което пожелае клиентът.

В главата ѝ мигом се заизреждаха коя от коя по-еротични картини, но Ема побърза да ги пропъди. Не биваше да влага емоции; трябваше да подходи логично и практично.

— Ами болестите? — Нямаше сили да го погледне в очите, затова се престори, че се любува на ромолящите мехурчета.

За миг си помисли, че той няма да отговори, но когато го стори, гласът му прозвуча, сякаш бирата бе попаднала в кривото му гърло.

— Гарантирам сто процента безопасен секс.

— Това е невъзможно.

— Е, деветдесет и пет процента. Както Тори винаги обича да казва: „Животът е риск“. Но аз съм сигурен, че не страдам от никакви смъртоносни болести, ако това ви интересува. Ами вие?

— Аз?! — слиса се тя и главата ѝ се стрелна нагоре. — Не. Абсолютно никаква. — Отново сведе поглед. През мехурчетата зърна кожата си и се запита каква част от тялото ѝ можеше да види той. — Всичко това е чисто търговско споразумение, нали? И вие сте истински професионалист?

— Аз, ъ, ако клиентката остане недоволна, връщам парите.

— И... тя ще определи как... ще протече срещата?

Кени се замисли доста над въпроса ѝ.

— Клиентката определя общите правила. Аз се грижа за детайлите. Например ако дамата има по-специални предпочитания...

— О, не. Никакви. — Единственото ѝ специално предпочитание бе да се люби с мъж, който я обича, а това Кени Травълър не можеше да ѝ даде. Само секс.

— ... или например, ако клиентката каже нещо от рода на: „Кени, сладурче, искам да ме оковеш с белезници...“.

Тя вдигна рязко глава.

— ... тогава съм готов да ѝ угодя, защото това влиза в общите правила, но детайлите след това са моя грижа.

— Р-разбирам.

Ема усещаше, че страните ѝ пламтят като божури. Наистина ли сериозно обмисляше тази лудост? Да позволи на Кени Травълър да отнеме девствеността ѝ, определено щеше да бъде много по-ефектно, отколкото да си направи татуировка. Той беше идеалният мъж за тази задача — физически неустоим, но толкова чужд на идеала ѝ за сродна душа, че след това нямаше да ѝ останат никакви емоционални белези. Щеше да го преживее и после да го забрави.

— Редно е да ви предупредя, че не нося женско бельо и не използвам камшик. Разбира се, на дамите понякога им се нрави да си

поиграят на робини, така че с това няма да има проблем. Искам да кажа, че без онези белезници, които споменах, много скоро щях да остана без работа, затова съм повече от щастлив да се подчинявам на подобни капризи.

— Вие оковавате жените? — потресе се Ема. Не че някога ѝ се бе случвало, но подобни практики далеч не бяха рядкост. — О, не.

— Хайде сега, да не съдим прибързано. И аз не мислех, че ще ми хареса, до онзи първи път, когато щракнах онези джаджи около чифт... но да не навлизам в подробности. Ако това не е по ваш вкус, просто ще опитам нещо друго.

Тя пое дълбоко дъх. Не ѝ бе нужна блестяща неонова стрелка да ѝ сочи пътя, за да осъзнае, че точно това можеше да бъде идеалното разрешение на проблемите ѝ: да получи свободата си и да спаси „Сейнт Гъртруд“. Тогава защо имаше чувството, че всеки миг ще се разплаче?

Младата жена се овладя и събра цялата си смелост. Още когато потегли на това пътуване, знаеше, че животът ѝ коренно ще се промени. И преди да си даде време да се опомни и помисли, тя кимна:

— Добре тогава. Да. Това ме устройва.

— Устройва ви? — смаяно примигна Кени.

— Довечера ще бъде добре.

— Довечера?

Ема най-сетне намери сили да го погледне.

— Да не би да имате друг ангажимент?

— О, не. Довечера става.

Тя въздъхна облекчено. Ако разполагаше с прекалено дълго време да се терзае какво ще се случи, щеше да откачи. Насили се да се съсредоточи върху финансовата страна на сделката.

— Приемате ли пътнически чекове?

Очевидно постоянните му клиентки бяха доста по-обиграни от нея, защото въпросът ѝ го накара да се ухили. Тя го изгледа хладно, докато усмивката не се изтри от устните му.

— Да, госпожо. Както и „Американ Експрес“ и „Виза“. Приемам дори и „Дайнърс Клуб“, макар и не толкова охотно.

— Аз имам пътнически чекове.

— В такъв случай нямаме проблем, нали?

— Не. Никакъв.

Сега повече от всичко на света искаше да излезе от ваната и да се скрие в стаята си на горния етаж, но беше чисто гола, уловена в собствения си капан. Стомахът ѝ се бунтуваше, устата ѝ пресъхна. Ема затвори очи и се потопи по-дълбоко във водата.

От другия край на ваната Кени гледаше как раменете на лейди Ема изчезват под мехурчетата. Тя облиза нервно устни и когато розовото връхче на езика ѝ се плъзна по извивката на устата ѝ, той едва не експлодира. Не можеше да повярва. Когато в началото заговори за такси и тарифи, той просто си приказваше, колкото да убие времето и да се позабавлява. Нито за миг не му бе хрумнало, че тя ще му повярва. Но тази англичанка се оказа доста сериозна и делова дама.

Той бе предвидил два дни, за да я съблазни, а му бе отнело не повече от двацет минути. Винаги е умеел да се оправя с жените, но това си беше истински рекорд.

Ала докато гледаше как водата бълбука около шията ѝ, за миг го обзеха съмнения. После си припомни колко властна и безапелационна беше тази английска благородничка, от онези, които най-малко понасяше, и съмненията му тутакси се изпариха. Лейди Ема не беше някоя плаха девственица с влажни очи на кошута и отлично знаеше какво прави.

Прекрасно си представяше какви любовници е имала досега — навярно цяла шайка надути задръстеняци с имена като Рупърт и Найджъл. Те сигурно са я оставяли тя да командва парада, не са ѝ създавали никакви неприятности и разбира се, никакви трепети и вълнения. Но сега дамата беше на почивка и наоколо нямаше никой, който да я наглежда и клюкарства, и очевидно жадуваше да легне с някого, на когото поне зъбите са истински. И Кени с радост щеше да ѝ достави това удоволствие.

Клепачите ѝ се повдигнаха и тя срещна погледа му.

— И искам лампата да свети.

Той определено нямаше нищо против.

— Добре.

— Никакви цигари.

— Не пуша.

— Коняк, бих казала. Или може би малко шери.

— Тъхъ.

— И музика. Най-добре класическа. Предполагам, нещо бароково.

Проклятие. Тя му съставяше списък и той бе длъжен да сложи край на това, преди да е стигнала до цвета на чаршафите.

— Никаква музика. Пречи ми да се съсредоточа върху всички онези сладки еротични зони.

— О — преглътна новото му завоевание. — Добре тогава. Без музика. — Тя отново заби поглед във водата. — Навярно трябва да ви призная, че имам гъдел.

— Хубаво е да съм подготвен.

— И освен това имам лека клаустрофобия, така че не е зле да обсъдим позата...

— Извинете, че ви прекъсвам, но ми позволете да ви напомня, че аз съм опитен професионалист.

— О... Да. — Тя отново ухапа тази проклета долна устна. — И още нещо. Когато всичко свърши, господин Травълър, никога повече няма да го обсъждаме.

Кени въздъхна със задоволство и отново се потопи във водата.

— Лейди Ема, вие току-що се превърнахте в сбъднатата мечта на всеки мъж.

3

Ема си бе купила мъж за секс! Още не можеше да повярва какво бе сторила. След цял живот на скромно и благопристойно съществуване тя най-безцеремонно бе обърнала гръб на всичко, в което бе вярвала и бе ценила.

— Вече можете да гледате — рече Кени.

Младата жена се чувстваше като последна глупачка. Веднага щом той започна да се надига от ваната, тя бе свела глава, стискайки очи като някоя превзета стара мома. Защо не можеше да се държи като обиграна и преситена светска лъвица? Той със сигурност не се стесняваше от голотата си. А за нея беше съвсем естествено да иска да види тялото му. Дори да изгаря от нетърпение.

И когато го стори, устата ѝ пресъхна. Той бе увил кърпа около бедрата си и възелът беше на няколко сантиметра под пъпа му. Струйки вода се плъзгаха като фини пръсти по гърдите му и стегнатия плосък корем. Имаше разкошно тяло и тя го бе наела за тази нощ.

— Студено ли ви е?

Тя вдигна поглед.

— Моля?

— Треперите.

— О... да, малко ми е хладно. Бихте ли ми подали една кърпа?
— Ема присви очи. — Освен ако не се таксува допълнително.

Той я дари с чаровна усмивка, която несъмнено използваше още от люлката, за да погубва жените. Беше абсолютно безпринципен. Но тъкмо това го правеше идеален за целта ѝ.

Щом той изчезна зад стъклената врата, Ема изскочи от ваната и навлече халата си.

— Всичко е наред! — извика след него, грабна припряно банския от пода и влезе в къщата.

Хукна нагоре по стълбите, събра тоалетните си принадлежности и се затвори в банята. Тази вечер щеше да направи гигантска крачка към свободата си и безопасното бъдеще на „Сейнт Гъртруд“. Кени

убеди лейди Ема да приготви вечерята още щом тя слезе долу след кратката си дрямка. За целта трябваше само да спомене, че по такъв начин ще спести пари, но истината беше, че в момента не желаше да я извежда сред хора. Това можеше да я накара да се осъзнае.

За пръв път тя не се впусна да раздава заповеди, а извади покорно пилешките котлети от фризера и сетне започна да реже салата. С вид на онеправдана жертва той обели няколко картофа и ги метна във фурната.

Тя определено не беше облечена за нощ на бурен секс. Не че имаше нещо нередно в дрехите ѝ. Носеше приятен за окото бежов панталон и стигащ до кръста жълт памучен пуловер с няколко перлени копчета около врата и ажурно бие в долния край. Тоалетът ѝ беше спретнат и чист и ѝ стоеше добре, без да разкрива женствените ѝ извивки. Но на Кени някак си му липсваха цветните мотиви.

Забеляза, че присъствието му изнервя лейди Ема, но нямаше сили и енергия да я предразполага и отпуска повече от един път на вечер, затова реши да я остави на спокойствие, докато картофите се изпекат. Извини се и изчезна в кабинета си, където проведе няколко телефонни разговора, но нито един с Тори. Бяха най-вече с представители на пресата, опитваше се да разузнае какво е положението.

Със своя легендарен замах, осемнайсетмесечния неизменен успех на игрището за голф и вечната готовност да дава интервюта, Кени си бе спечелил благоразположението на публиката, ала така и не успя да се превърне в неин безспорен любимец. Хората обичаха спортисти, които бяха преодолели безброй трудности в живота — особено бедност или хронична болест — но това не можеше да се каже за Кени Травълър, на когото животът сякаш поднасяше всичко на тепсия. Въпреки това в спортните среди го уважаваха, отнасяха се добре с него и Кени нямаше основания да се оплаква.

Но преди месец, след едно посещение на агенти на ФБР, целият му свят се преобърна. Тогава той разбра, че Хауард Слатъри, негов дългогодишен менажер, е отклонявал огромни суми от хонорарите на Кени за наркотрафик, като връзките му се простираха от Мексико и Колумбия, за да стигнат накрая до Хюстън. Това потресаващо разкритие разлюля почвата под краката му. Дори в най-буйните си младежки години той никога не се бе доближавал до наркотиците и

мисълта, че парите му са допринасяли за човешкото нещастие, бе непоносима за него.

Слатъри бе арестуван при опит да избяга от страната и всички отчети и финансови документи на Кени станаха обществено достояние. Макар че разследването продължаваше, федералното правителство и обществото бяха убедени, че Кени не е имал никакво понятие за случващото се. Въпреки това целият инцидент се отрази зле върху ПГА и подейства на комисар Дали Бодин като червено на бик.

— Това беше последната капка, Кени! Откакто те познавам, се носиш по течението, правиш каквото си искаш, нехаеш за бизнеса и за нищо не си даваш зор, освен за голфа. Е, този път твоят мързел и бездействие хвърлиха огромна сянка върху ПГА и това ще ти струва много скъпо. Отстранявам те от игра за две седмици.

— Не можеш да го направиш, кучи сине! Ще пропусна „Мастърс“! Освен това не съм направил нищо лошо! Нямах никакви основания!

— Грешииш, имам всички основания. Въпиещата ти глупост! Може би отстраняването ти за известно време от игрището ще ти даде възможност да сложиш в ред мислите си и да осъзнаеш, че в този живот има и други неща, освен точни удари и топки за голф.

Като че ли за две седмици Кени внезапно щеше да стигне до дъното на това, което му убягваше вече трийсет и три години. Притисна с пръсти основата на носа си и в ушите му прозвуча гласът на майка му, вместо този на комисаря.

— Как смееете да обвинявате моя сладък Кени, че е натупал онзи ваш отвратителен хулиган! Вие просто умираете от завист, че моят Кени е много по-умен от всички останали деца в този забравен от бога град!

Кени се отърси от старите, неприятни спомени от детството и насочи мислите си към настоящите проблеми. Два дни след като Дани го отстрани, той се сби на публично място със Стърджис Рандъл, наркоман и похотлив мерзавец, телевизионен голф коментатор, комуто според Кени плащаха незаслужено щедро. Този негодник никога не

пропускаше да използва фрази като „роден със сребърна лъжичка в устата“, „плейбой шампион“ и „сладък живот“, когато описваше Кени и кариерата му.

Кени винаги се бе придържал към девиза „Никога не се извинявай, нищо не обяснявай“. Не понасяше, когато спортистите започваха да хленчат пред пресата колко са неразбрани и недооценени, затова никога не се защитаваше пред репортерите. Вместо това предоставяше всички изявления на президентите на голф клубовете и не му пукаше дали останалите бяха доволни, или не. Кое то не означаваше, че не бе склонен, когато се наложи, да цапардоса някой кретен, забравил добрите обноски. Но въпреки това не би ударил пръв Стърджис, ако той не бе започнал боя.

Това му беше достатъчно. Но тъкмо когато Стърджис започна да осъзнава каква съдбоносна грешка е допуснал, на сцената изскочи изневиделица Джили Бранфорд — известна репортерка от кабелната телевизия и бивше гадже на Кени — и юмрукът на Кени случайно забърса рамото ѝ. Операторът на кабеларката бе запечатал цялата сцена върху лентата, включително и кадрите с патетично ридещата Джил и Стърджис Рандъл, докато я утешаваше с разкъравена физиономия.

Но дори и в този случай Кени би могъл да потуши скандала, ако Джили се бе държала по-достойно. Тя беше съвсем наясно, че станалото бе инцидент, но откакто любовната авантюра помежду им повехна, тя хленчеше навред колко била нещастна заради него. Заради това всички възприеха хлипанията ѝ като домашна разправия и сега Кени изглеждаше не само като глупак, неспособен да се погрижи за собствените си пари, но и като негодник, който посяга на жените.

Гневът на Дали заради финансовите далавери на бившия му менажер преди боя с Рандъл беше нищо в сравнение с яростния му изблик след този втори скандал. Комисарят направо го сравни със земята.

— *Ти си оставаш все същото безполезно, разглезено, богато хлапе, надарено от природата с повече талант, отколкото заслужава, и със сбъркани приоритети. Крайно време е да пораснеш! От този миг си отстранен от игра за неопределен срок. И те предупреждавам... ако искаш да се завърнеш в Асоциацията, преди да*

остарееш прекалено за турнирите на ПГА старша възраст, се постарай да бъдеш по-тих от водата и по-нисък от тревата.

Кени не желаше да се оправдава. Не виждаше смисъл. Дали много добре знаеше, че Стърджис Рандъл беше непоносим задник, както и фактът, че Кени никога не би посегнал на жена, но всичко това сега нямаше значение. Кени разбра какво означава да си предаден от човека, който за него беше един от най-важните хора на този свят.

Оттогава не минаваше ден, в който Кени да не проклинаше печалното обстоятелство, че се е родил и отраснал в тексаското градче Уайнет, родното място на Дали, ведно с факта, че Дали се бе заинтересувал от него, когато Кени беше незрял хлапак, кръстосващ градчето в съвсем новото си червено порше, подарено от майка му за шестнайсетия му рожден ден. С изключение на случаите, когато разсъждаваше зряло и разумно и не можеше да не признае, че намесата на Дали бе спасила живота му.

Детството и юношеството, прекарани с луда майка, която го задушаваше с обсебващата си любов, и безразличния и вечно отсъстващ баща, който не го беше достатъчно грижа за него, за да се намеси във възпитанието му, бяха причината Кени да свърне по кривия път. Беше истински хулиган, вилнееше неудържимо из Уайнет, сякаш искаше да опустоши малкия град. Дали Бодин беше единственият, който се изпречи на пътя към пълната му гибел. И точно това най-много болеше. Защото Дали го познаваше най-добре от всички на тази земя, разбираше както никой друг, че единствено голфът имаше значение в жалкото му и безсмислено, разглежено съществуване.

След като приключи безполезния разговор с един от познатите му журналисти в Ю Ес Ей Тудей, Кени чу лейди Ема да шета из кухнята и крайчеца на мрачната пелена на отчаянието лекичко се повдигна. Изглежда, в крайна сметка сексуалното му желание не беше съвсем изчезнало.

Още преди да го отстранят временно от играта, отсъствието на интерес към жените бе започнало здравата да го тревожи. Винаги бе водил интензивен полов живот, но откакто скъса с Джили, не бе пожелавал никоя жена. Постоянно го преследваха натрапчивото чувство на неудовлетворение и съзнанието, че човек, победил в толкова много голф турнири, би трябвало да е доста по-щастлив с

живота си. Ала сега се появи лейди Ема и само за часове тялото и духът му живнаха.

Въпреки чадъра и лошия навик да раздава заповеди, тя беше точно свежата струя, от която се нуждаеше особено сега, когато всеки уважаващ себе си голфър бе поел към Огъста за турнира от сериите „Мастърс“, а той си седеше със скръстени ръце у дома заради злостната прищявка на един човек, който се предполагаше, че му е приятел. И нямаше защо да се притеснява, че Ема ще разбуни поредния публичен скандал — последното, от което се нуждаеше кариерата му — когато я зарече. Нямаше начин такава консервативна дама като нея да обяви на всеослушание, че по време на пролетната си ваканция е задоволила сексуалните си мераци, скачайки в леглото с напълно непознат.

Освен това тя го забавляваше, което беше доста странно, тъй като Кени не можеше да понася властни жени. Но лейди Ема беше толкова безпомощна и отвейна, че за него бе истинско удоволствие да бъде в компанията ѝ и да я поднася.

А и тази уста... и невероятната ѝ енергия... Той се усмихна, представяйки си цялата тази отприщена енергия, докато Ема се извива сладно под него.

Възнамеряваше да я използва с пълна сила, за да отвлече нерадостните си мисли от Огъста, Дали Бодин и живота, който му се струваше все по-безсмислен. Да, сър, лейди Ема беше точното лекарство, от което се нуждаеше.

Ема за трети път изтърва белачката за картофи — изящно лъскаво творение на германската индустрия. Прехапа устна и се съсредоточи върху морковите. След няколко часа всичко щеше да свърши.

— Какво става с картофите?

Тя изтърва белачката за четвърти път и се обърна.

С широка усмивка Кени пристъпваше към нея.

Ема оцени по достойнство светлокафявия панталон, в който се бе преоблякъл, докато тя се бе опитвала да подремне, в комплект с черна тениска с логото на „Американ Експрес“. Тези неутрални тонове, в

съчетание с тъмната коса и загоряла кожа, великолепно контрастираха с теменужените му очи.

Той отвори вратата на фурната, взе нож и бодна един картоф.

— Почти са опечени. Пилешките котлети готови ли са?

— Пилешки котлети? — Тя напълно бе забравила за пилешките котлети.

Кени се изправи и кимна към внушителната купчина моркови, които Ема току-що бе обелила.

— Ако Бъгс Бъни намине за вечеря, със сигурност ще заподскача от щастие.

Тя примигна и сведе поглед. Вместо да изчисти само няколко моркова, беше обелила всички в пакета. Предостатъчно за десетина салати.

Кени ѝ се ухили разбиращо и с лениви движения извади купа и тиган от различни шкафове. Изневиделица се появила кутия с брашно и пакетче масло. С бавно завъртане на ръката той загреба пилешките котлети и ги пусна в цвъртящото масло в тигана.

— Наглеждайте ги, докато донеса бутилка вино.

Тя се втренчи тъпо в тигана. Пулсът ѝ препускаше, стомахът ѝ сякаш се бе свлякъл в петите. За миг я връхлетя съзнанието за мащаба на това, което губеше — десет години, изпълнени с мечти за уравновесен и мил съпруг, кротък и разсеян учен, с кожени крѳпки върху лактите на сакото и мастилени петна по прѳстите. Другите жени може и да копнееха да укротят ослепителен бохем с гѳста черна коса, великолепно тяло и теменужени очи, но не и тя.

Кени се върна от гаража с бутилката и намали огъня под котлетите, които вече бяха започнали да димят.

— Лейди Ема, успокойте се, иначе има опасност да се изпарите още преди да приближим до спалнята.

— Аз съм спокойна! Съвършено спокойна! — Младата жена пое дълбоко дѳх, осъзнала колко глупаво прозвуча, особено след като и един слепец можеше да види, че е опъната като струна. — Моля, наричайте ме Ема. Никога не използвам титлата си.

— Ъхъ. Щом сте толкова спокойна, защо подскачате всеки път, когато ви погледна?

— Не подскачам! — Тя преглътна, докато наблюдаваше как прѳстите му въртят тапата, както ѝ се стори, цяла вечност. Замисли се

как много скоро тези лениви ръце ще шарят по тялото ѝ, сетне си напомни, че върху палеца му няма петно от мастило и нито следа от мазол върху дългите фини пръсти.

— Добре тогава. В такъв случай ще ви подложа на тест. — Той измъкна тапата, извади две изящни, високи кристални винени чаши от шкафа над печката и наля виното. — Ето какво ще направя. Само за да ви докажа, че съм прав. Ще докосна една от частите на тялото ви, а вие трябва да стоите напълно неподвижно. Ако помръднете, значи вие губите, а аз печеля.

— Къде смятате да ме докосвате?

— Където си избира.

— О, не мисля, че идеята е добра.

— Идеята е отлична. — Той ѝ подаде чашата с вино. Пръстите им се докоснаха и тя подскочи.

— Загубихте — обяви Кени с триумфален блясък в очите.

— Това не е честно!

— Защо?

— Защото... когато казахте част от тялото... ами аз, естествено, си помислих, че...

Той повдигна вежди многозначително.

— И какво точно си помислихте, лейди Ема?

— Само Ема! Помислих си... о, няма значение! — Тя грабна една краставица. — Прав сте. Наистина съм малко нервна. Но това е съвсем естествено. Аз никога... никога не съм правила нещо подобно. — Вторачи се в нещастната краставица, която стискаше конвулсивно, осъзна какви асоциации може да събуди и я захвърли, сякаш беше един от горещите картофи, които се печеха във фурната.

— Май никога не сте наемали мъж за една нощ? — подсмихна се той.

— О, господи... нужно ли е да се изразявате по този начин?

— Старая се да се изразявам колкото се може по-любезно. — Той обърна котлетите. — А сега защо не довършите салатата, за да можем най-сетне да хапнем?

Ема се насили да се съсредоточи и след още няколко кулинарни гафа двамата най-после седнаха в трапезарията край масата със стъклен плот, с подпори от лъскав черен мрамор. Сякаш с магическа пръчка се бяха появили прибори, бели ленени покривчици, в комплект

с бели салфетки за маса, тъмносини порцеланови чинии със златни кантове по края и масивни сребърни прибори. Компаньонът ѝ определено умееше да подбира приятелите си. Беше виждала в Англия неколцина „колеги“ от професионалното поприще на Кени и никак не ѝ се бяха понравили — красавци без пукнат грош, продаващи своя чар в замяна на гостоприемството на приятелите си.

Само от вида на храната ѝ се повдигна и тя отпи от виното. Беше великолепно — ароматно и очевидно скъпо. Кени се зае с вечерята и тя не забеляза никакви признаци на нервност, докато се хранеше с апетит. Ема бодна парченце печен картоф. То заседна на гърлото ѝ.

Сътрапезникът ѝ явно не се притесняваше от мълчанието на масата, но не и тя. Може би малко разговор щеше да я отпусне.

— Приятелят ви има прекрасен вкус — осмели се най-сетне Ема да наруши тишината.

Той огледа разкошно обзаведената трапезария, като че ли я виждаше за пръв път.

— Предполагам. Макар че не е зле да се добавят няколко плакати на спортисти. Два дивана в дневната. И телевизор с голям екран, за да гледаме мачове, докато се храним.

Жизнерадостната му тъпота я дразнеше, макар че навярно той не беше лош човек, просто прекалено мързелив, за да постигне нещо. Може би никой не му бе предложил по-добър път в живота или някаква друга перспектива.

— Някога замисляли ли сте се за начина, по който си печелите прехраната? — попита тя.

— Не съвсем — призна той и отрязва парче от пилешкото. — Услугите на придружител напълно ме устройват.

Ема неволно се поддаде на вродения си инстинкт на учител, помагач на питомците си да изграждат силни характери.

— Но не се ли затруднявате, когато някой ви попита с какво се занимавате и вие трябва да отговорите, че сте придружител?

— Да се затруднявам?

— Хората със сигурност се досещат... ами, извинете, ако съм твърде пряма, но придружител е благоприлично название на... ами... жиголо.

— Жиголо!

Ема нямаше намерение да бъде груба и тутакси започна да търси подходящо извинение, когато той засия насреща ѝ.

— Жиголо. Харесва ми.

— Терминът е унизителен — сметна тя за свое задължение да поясни.

— Вероятно в социалистическата държава, в която живеете, но тук е свободна страна, родина на смели хора, които уважават всеки човек, посветил живота си на благо да обслужва самотните дами.

— Аз не съм самотна!

— Или онези, които имат сексуални проблеми.

Ема отвори уста, за да го отрече, но побърза да я затвори. Нека си мисли каквото иска. Освен това тя наистина *имаше* сексуални проблеми, въпреки че не те бяха основната причина да използва услугите му. Протегна трепереца ръка към чашата с вино.

Кени отрязва с ножа втория котлет и тя забеляза, че маниерите му са безупречни — комбинация от ленива грациозност и пестеливи движения.

Прекалено често в миналото тя бе загърбвала собствените си желания заради другите, но не и тази вечер. Младата жена събра сили и решителност, за да се справи с това, което ѝ предстоеше.

— Тази вечер... по време на... нашата среща... искам да съм сигурна, че разбирате, че във всеки миг мога да прекратя всичко.

— О, това въобще не е проблем.

— Добре.

— Защото ви гарантирам, че изобщо няма да ви хрумне да прекъсвате каквото и да било. Освен ако, разбира се, не сте лесбийка. Въпреки че дори и тогава...

— *Не* съм лесбийка.

Той имаше нахалството да изобрази разочарование.

— Просто смятам, че ще е по-добре, ако се договорим за определени условия — продължи тя решително.

Той въздъхна.

— В крайна сметка аз съм клиентът, а клиентът...

— Ще ядете ли този картоф, или само ще го бодете?

Ема заби вилицата във въпросния картоф.

— Просто изтъквам, че...

— Горе.

— Какво?

— Качете се на горния етаж. — Той бутна стола си назад и се изправи. — Виждам, че няма да успея да се насладя на храната, докато не свършим с деловата част.

Ема се взря в празната му чиния.

— Можете да я вземете със себе си, ако искате — посочи той чашата ѝ с вино. — О, по-добре аз да я взема. Зная колко обичате други хора да ви разнасят вещите.

— Мога сама да отнеса чашата си — изсъска Ема и я грабна от ръцете му. — Тежките куфари са друга... — Преди да довърши мисълта си, усети как краката ѝ сякаш сами я понесоха към стълбите.

Топлата му длан я побутваше по кръста.

— Ще използваме моята спалня. Леглото там е по-просторно, а аз обичам да имам по-широко поле за действие. — Двата стигнаха до горната площадка. — Дяволите да го вземат, забравих веригите.

Пръстите ѝ едва не прекършиха финото столче на чашата.

— Какво?

Той завъртя очи.

— Само се шегувам. Прекалено сериозно приемате всичко.

Тя така и не намери достоен отговор и реши, че е по-благоразумно да премълчи.

Кени я бутна през прага, превъртя ключа и мигом намали осветлението до приглушено златисто сияние. Като всичко останало в къщата, и тази стая бе обзаведена елегантно и с вкус. Снежнорелите цветове подчертаваха тъмносините и тъмозелените тонове. Всяка мебел беше произведение на изкуството — изисканото бюро, високият шкаф с резбовани сребристи листа, леглото в стил арт деко с инкрустирана със сребро табла при главата.

Ема се вторачи в леглото. *Ето къде щеше да се случи.* Там, пред тази табла, в това легло, приличащо на музеен експонат, с мъж, на когото плащаше за работата, тя най-сетне щеше да изгуби девствеността си. Внезапно ѝ се стори, че това е най-тъжното нещо, което ѝ се бе случвало.

— Аз... аз трябва да използвам банята.

— Разбира се. — Кени взе чашата от ръката ѝ. — Отзад на вратата е закачен черен копринен халат. Защо не се отървете от дрехите и не го облечете, преди да се върнете в спалнята?

Също като в лекарски кабинет, помисли си младата жена.

— Или... може би ще предпочетете аз да ви съблека. — Ръката му се протегна към перленото копче на шията ѝ.

Ема се стрелна към банята.

Вратата зад нея се затръшна и Кени се подсмихна. Лейди Ема може и да беше взел от нерви, но той отдавна не се бе забавлявал така.

— Халатът много приятно гали кожата! — подвикна към затворената врата.

Отвърна му мъртвешко мълчание.

Кени вече бе забелязал, че свенливата английска благородничка харесва гърдите му, затова изхлузи тениската си през главата и я захвърли небрежно. След като се освободи от обувките и чорапите — но не и панталона, защото искаше да подсили напрежението — отвори шкафа със стереоуредбата и избра диск на Майкъл Болтън. Самият той не беше негов запален фен, но музиката му беше добра за сексуален фон. Въпреки твърденията му отпреди малко, Кени се представяше отлично под музикален съпровод. Звучите на романтична балада изпълниха стаята и той реши, че най-хубавото в цялата история е, че нито една жена не е способна едновременно да се целува и да раздава заповеди.

Само при мисълта за пухкавата чувствена уста на лейди Ема по тялото му се разля гореща вълна. Странно, но тя, изглежда, изобщо не подозираше с какви амуниции я бе въоръжил господ. Навярно любовниците ѝ не са си дали труда да го споделят с нея.

Кени се отпусна в едно от удобните кресла в спалнята, за да допие виното си. Беше наистина отлично бяло бургундско, реколта 1995 година. Отпиваше лениво, забил взор във вратата, сякаш ѝ заповядваше да се отвори.

Ала това не стана и Кени най-после осъзна, че ще се наложи лично да я изведе оттам.

Също така осъзна, че очакването имаше опасен ефект върху либидото му. Вместо да го успокои, той се бе разгорещил дори повече, отколкото по време на онази знаменита кратка игра на турнира „Уестърн Оупън“. Ако незабавно не се вземеше в ръце, нямаше да заслужи и пукната пара, да не говорим за трийсетте долара, които тя си мислеше, че му плаща. За всичко беше виновна онази уста, без да се

споменава чувственото ѝ изящно тяло, което така и не му се удаде да огледа по-добре.

Той остави чашата ѝ върху килима и се отправи към банята. Почука леко, после отвори вратата.

— Лейди Ема?

Тя стоеше неподвижно в средата на помещението, облечена в черния му копринен халат, а дрехите ѝ бяха грижливо сгънати върху плота.

О, боже.

Халатът му обгръщаше като втора кожа всяка нейна извивка. Докато я изпиваше с жаден поглед, две чувствени пъпки щръкнаха под гладката коприна, покриваща гърдите ѝ. В този момент той едва не свърши.

Но сетне забеляза, че юмруците ѝ стискат конвулсивно мекия плат, и Кени разбра колко нервна и изплашена е тя. Докато се любуваше на разрошените ѝ светлокарамелени къдрици и изплашените ѝ очи с кехлибарения цвят на отлежал коняк, остатъкът от почтеността му неканено надигна глава и той се засрами от себе си.

— Знаете ли, лейди Ема, не е нужно да го правите, ако не желаете.

Малката ѝ брадичка се вирна решително, раменете ѝ се изпънаха назад, а пълните ѝ устни се стиснаха в упорита черта.

— Глупости.

Тя се шмугна покрай него в спалнята, като едва не го събори. Съчувствието му мигом се смени с раздражение. Незнайно защо, но нещо в нея можеше на минутата безумно да го подразни.

Младият мъж я последва в спалнята.

Пръстите ѝ се вкопчиха в колана на халата.

— Можете да действате.

Щеше да действа, и още как. Щеше да действа така, че да я пощури и да заличи всякакви команди от малката ѝ главица.

Кени разкопча кожения си колан. Очите ѝ се приковаха в катарамата, сякаш беше бомба, която всеки миг ще се взриви. Но той не измъкна колана от гайките, а го остави да виси небрежно.

— Преди да продължим нататък, искам да запомня очертанията на тялото ви — рече с дрезгав глас.

Пъхна палец под колана на панталона си, точно под ципа, и пристъпи към нея. Затвори очи театрално и сложи ръце върху раменете ѝ.

Ема подскочи, но Кени го очакваше и не позволи на реакцията ѝ да го спре. Няколко минути ръцете му останаха неподвижни, докато не усети как мускулите ѝ леко се отпуснаха. После плъзна длани надолу по ръцете ѝ.

И накрая им даде пълна воля. Милваха я по гърба. По ребрата. Задържаха се върху извивката на бедрата.

Тя стоеше покорно, докато той я галеше през коприната. Храбър оловен войник. Докато не стигна до гърдите ѝ. Пое ги в дланите си, топли и заоблени. Тя затаи дъх, докато той ги обхождаше нежно с пръсти. Издаде тих задъхан стон. Ръцете ѝ се вдигнаха и се отпуснаха върху гърдите му, разбунтувайки сетивата му.

Кени отвори очи и видя, че клепачите ѝ са спуснати, а между веждите ѝ се бе появила съсредоточена бръчица. Той погали с палци зърната на гърдите ѝ. Бяха твърди като цветни пъпки. Ема ахна и устните ѝ се разтвориха.

Пухкави, леко нацупени устни.

Размиха се пред очите му, той сведе глава и ги завладя.

Беше, все едно да целуваш топлите листенца на роза. Тя също ухаеше на рози, в съзнанието му се мярна мисълта, че тази решителна и властна жена притежава най-меките и най-сладки устни, които някога бе целувал.

Тя продължаваше твърдо да ги стиска, ала тялото ѝ леко омекна. Кени плъзна върха на езика си по чувствената извивка на долната ѝ устна. Не ѝ бе останала и капка упорство и тя я разтвори, за да го пусне в кадифената си мекота.

Той обичаше бавните продължителни френски целувки. Повечето жени бяха твърде нетърпеливи, за да им се насладят, но лейди Ема се оказа по-умна и следваше инстинктите си. Позволи му да продължи колкото иска, езикът ѝ започна да танцува бавно в ритъма на неговия, а кръвта забуча в ушите му.

Гърдите ѝ изпълваха дланите му и той изведнъж осъзна, че толкова се бе увлякъл да се наслаждава на устните ѝ, че съвсем бе забравил за тях. За пръв път му се случваше.

Стисна нежно топлите кълба. Ема се изви и се притисна към гърдите му, а устните ѝ се разтвориха още по-гостоприемно. Кени отново потърка набъбналите зърна. Те се втвърдиха и той болезнено закопня да прокара език по тях, ала още не се бе наситил на целувката.

Навярно и тя изпитваше същото, защото той усети върха на езика ѝ да се плъзва в устата му и въпреки всичките си хвалби какъв опитен и расов жребец е в леглото, Кени осъзна, че всеки миг ще експлодира.

Простена и я привлече към леглото, ала смяната на терена ни най-малко не му даде възможност да се опомни и овладее. Искаше да я види цялата и когато се отпуснаха върху матрака, с усилие се отдръпна с няколко сантиметра.

Тя дишаше тежко и дъхът ѝ рошеше косите му като топъл пролетен вятър.

— Бихте ли... бихте ли свалили дрехите си?

Не беше заповед, а задъхана молба и ръката му се стрелна към панталона. Разкопча го, но членът му бе толкова твърд и набъбнал, че пръстите му непохватно дърпаха ципа като неопитен тийнейджър. А бързо повдигащите и спускащи се гърди окончателно го разсеяха. Не можеше да издържа нито миг повече.

Подхвана с пръст края на черния копринен халат и го дръпна рязко. Платът се закачи на зърното ѝ, после се плъзна настрани, откривайки белоснежното полукълбо, нашарено с фини сини венички, увенчано с нацупена светлорозова пъпка, обрамчена от черна коприна, мамеца го като зрял плод. Кени се наведе, за да го вкуси.

Ема почувства как устните му докосват зърното ѝ и забрави да диша. Устните му се заключиха около зърното в топла хватка. Върхът на езика му се движеше напред-назад. Тя имаше чувството, че всеки миг ще полети и пръстите ѝ се вкопчиха здраво в копринената завивка на леглото като в надеждна котва.

Той започна да я смуче.

Тялото ѝ тръпнеше, обливано от горещи и ледени вълни. Сълзи замъглиха очите ѝ. Искаше това никога да не свършва. Щеше да умре, ако той спре. Кени вече не беше разхайтен красавец, нает от нея за една нощ. Вместо това се превърна в първия ѝ любовник. Нежен и внимателен. Безкрайно скъп.

Костите ѝ сякаш се топяха в леглото. Тя почувства лекото одраскване на нокътя на палеца му през коприната, покриваща другото

й зърно и тялото ѝ отново пламна.

— Не мога... не мога да понеса това — пророни Ема задавено.

В отговор той засмука още по-настървено. Пое другото ѝ зърно между пръстите си и го стисна...

Това бе най-сладката болка, която някога бе изпитвала. Изпод клепачите ѝ потекоха солени сълзи и покапаха върху възглавницата. На ръба на екстаза, Ема разтвори крака, безмълвно подканяйки ръката му да я докосне там. Съвсем леко. Само да я погали. Повече не ѝ бе нужно.

Той отново стисна зърното ѝ и тя тихо изхлипа.

Кени вдигна глава и се намръщи, щом съзря сълзите ѝ.

— Заболя ли ви?

Не беше способна да му отвърне. Вместо това лежеше като последна развратница, с разголени гърди, с влажни и щръкнали зърна, с разтворени бедра под смачканата коприна.

Видя, че панталона му е разкопчан, ала черните копринени боксерки скриваха внушителната му мъжественост. Ема се опита да поеме достатъчно въздух, за да го помоли да не спира, да я докосне отново, да свали този панталон и да изгори черните боксерки.

Той се отдръпна към ръба на леглото и прокара ръка през разрошената си коса.

— Какво ще кажете, дали да не позабавим малко темпото? — Гласът му прозвуча дрезгаво, излизайки с усилие през стегнатото му гърло.

— Не! — извика тя и седна в леглото.

Кени я зяпна смаяно.

Ема облиза устни. Изтри сълзите си с ръкава на халата. Пое дълбока глътка въздух. Забрави да прикрие гърдите си с коприната.

— Не. — Подви крака. — Всичко... всичко е наред.

— Май се поувлякох.

— Всъщност не сте. Искам да кажа, направихте го, но... аз не бях... тоест харесваше ми, че вие...

Мили боже, какви ги плещеше? Тя се озърна, за да събере мислите си, и осъзна, че в стаята се чува тиха музика. Пое дълбоко дъх и се огледа за подробности. На шкафа върху купчина монети лежеше портфейл. На пода бяха захвърлени чорапи. Зад тях се виждаха полуотворените огледални врати на гардероба.

Ема отново пое дъх.

Върху нощното шкафче имаше пръснати няколко книги, сред които „Биография на Теодор Рузвелт“ и том от „История на Тексас“. Няколко списания за голф. Върху корицата на най-горното имаше снимка на мъж, който ѝ се стори познат. Лице, което сякаш разпозна.

Странно. Кого би могла да познава...

Вгледа се по-внимателно и цялата кръв се отдръпна от лицето ѝ.

4

Ема не помнеше да е вземала списанието, но по някакво чудо то се бе озовало в ръцете ѝ. Докато се взираше втренчено в корицата, огромните заглавни букви плуваха пред очите ѝ.

ЛОШОТО МОМЧЕ НА ПГА КЕНИ ТРАВЪЛЪР В ОТКРОВЕН РАЗГОВОР ЗА СВОЯТА ИГРА, ПОЛИТИКАТА НА ТУРНИРИТЕ И МИЛИОНИТЕ СИ!

— Ъ... Ема?

Тя се отдръпна колкото е възможно по-далеч от него и със свободната си ръка загърна краищата на халата.

Фотографът бе уловил момента, когато Кени замахваше към топката. Тялото му бе извито в грациозна дъга, а стикът висеше във въздуха. *Лошото момче на ПГА Кени Травълър...*

Огнените пипала на гнева плъпнаха в нея. До този миг смяташе, че нищо не би могло да бъде по-болезнено от унижението, което бе преживяла, когато сподели чувствата си с Джеръми Фокс, но случилото се сега беше много по-ужасно. Едва ли на земята можеше да се намери по-глупава и наивна жена от нея. Той не беше професионален придружител! Той беше известен спортист и милионер, който я бе съблазнил.

Младата жена захвърли списанието, скочи от леглото и препъвайки се в мебелите, се втурна към банята, за да си вземе дрехите.

— Не мислите ли, че трябва да поговорим? — извика Кени след нея.

— Дължиш ми хилядарка за това.

Ема прехапа устни, примигна и закрачи напред.

Той сложи ръце върху хълбоците си.

— Я ми кажи, докъде мислиш, че ще стигнеш без паспорт, пари и дрехи? Да не споменаваме за чадърите.

Той я бе оскърбил, но вместо да се извини, продължаваше да ѝ се подиграва. Тя се опита да измисли някакъв изход от ситуацията, но възможностите ѝ бяха твърде ограничени, да не кажем никакви. Забави крачки.

— Веднага ме откарай в някой хотел — успя да смотолени накрая.

— С удоволствие.

Младата жена се поколеба, но нямаше друг избор, затова се запъти неохотно към колата. Той ѝ отвори предната пасажерска врата. Без да го погледне, тя се плъзна на седалката, сетне се опита да се престори на невидима, взирайки се през прозореца. Устните ѝ бяха подпухнали и тя още усещаше вкуса на онези страстни, неискрени целувки.

— Хайде, давай, излей си душата. Зная, че умираш от нетърпение да го направиш. — По-рано бе карал като хала, а сега колата едва пъплеше надолу по улицата.

Тя нищо не отвърна.

— Добре, признавам, че малко се пошегувах с теб, като се престорих, че търгувам с плътта си. Обаче не очаквах да вземеш приказките ми на сериозно. А когато го стори... какво пък, аз съм най-обикновен човек и преди да меzakлеймиш като типичен мъж, ти предлагам да се погледнеш внимателно в огледалото. А след това си представи какво би изпитала, ако беше на мое място и срещнеш някого с твоята външност.

Колко безсърдечно и жестоко от негова страна да ѝ се подиграва, задето не е красива. Повече не можеше да се сдържа.

— Никога не бих излъгала! Ако бях мъж, никога не бих унизила друго човешко същество, както направи ти.

— Унизил? — Кени прозвуча искрено оскърбен, но тя си припомни колко добър актьор беше той. Колата мина през поредица от порти и излезе на по-оживена улица. — Случилото се няма нищо общо с унижението. Има общо с появилата се възможност — признавам, че се възползвах — но най-вече е свързано със страстта.

— Моля ви, господин Травълър, не съм вчерашна. Това няма нищо общо със страстта. Вие сте богат и красив професионален спортист. Сигурна съм, че можете да имате всяка жена, която пожелаете. Едва ли ви е нужна застаряваща учителка.

— Мисля, че мога да разпозная собствените си чувства! А и трябва да признаеш, че ти доста ме улесни. Макар да ми е абсолютно непонятно защо трябва да плащаш за мъж.

— Да, наистина те улесних. При това доста.

Кени спря на червения светофар и я погледна.

— Виж, Ема, не съм искал да те оскърбя. Признавам си, доста се увлякох. Но ти умираше от желание да се позабавляваш за една нощ с непознат и честно казано, аз не виждам нищо лошо в това.

— Ти ме излъга за всичко. Ти си прочут професионален голфър, а не придружител. И според заглавието на онази корица си милионер. — Изведнъж я осени прозрение. — И онази къща изобщо не е на твой приятел. Твоя е, нали? Всичко, което ми наговори, е било лъжа.

— Ти ми лазеше по нервите — призна негодникът и подкара от кръстовището.

— Аз! Аз не съм направила нищо.

— Ето това е опашата лъжа! Ти започна да ме командваш от мига, в който ме видя, съставяше дневен ред, раздаваше заповеди и ме ръгаше с онзи чадър.

— Никога не съм те ръгала с чадъра.

— Имах такова чувство.

— Извинявай — процеди тя ледено.

— Добре. Аз също се извинявам, така че сме квит.

— Нищо подобно.

За пръв път Ема се замисли за ролята на Франческа в цялата история. Но докато си припомняше разговора им, не се сещаше Франческа да ѝ е споменавала, че Кени е професионален придружител. Тъкмо обратното, тя го бе описала като свой приятел. Тогава откъде ѝ бе хрумнало, че той е жиголо? Тя съвсем ясно си спомняше, че бе попитала Франческа дали седемдесет и пет долара на ден е достатъчно заплащане.

Чак сега в съзнанието ѝ изплува смехът на Франческа.

— Кажу ми, че аз съм казала, че тарифата му е петдесетачка на ден. — Приятелката ѝ, естествено, изобщо не е имала представа до

какво ще доведе тази нейна невинна шега.

Но Ема нямаше повече сили да спори с него.

— От тази работа нищо няма да излезе, господин Травълър. Очевидно е, че не ме харесвате, а аз определено не понасям...

— Това не е съвсем вярно. Когато не размахваш онзи чадър и не ми нареждаш какво да правя, компанията ти ми доставя истинско удоволствие. — Той свърна по четирилентовата магистрала. — С теб поне не е скучно, което почти не може да се каже за хората, с които се срещам.

— Поласкана съм. Но горчивата истина е, че и двамата няма да можем да забравим лошото начало на запознанството ни. Още утре сутринта ще се обадя на Франческа и ще я помоля да ми препоръча някой друг, който може да ми помогне. Не е нужно да се виждаме отново.

Колата намали скорост.

— Ще се обадиш на Франческа?

— Ще ѝ кажа, че имаме несъвместимост на характерите. Тя ще разбере.

— Аз... ъ... предпочитам да не замесваме Франческа в тази история.

— Не мога да не го направя. Тя настоя да ѝ позвъня веднага щом пристигна и да ѝ кажа как съм се устроила.

— Не се и съмнявам — промърмори Кени и я изгледа преценяващо. — Ето какво ти предлагам. Аз ще ти плащам по сто долара на ден, ако ми позволиш да остана твой екскурзовод. Ще ти бъда шофьор и ще те возя където пожелаеш. Ти трябва единствено да се наслаждаваш на природните красоти и историческите забележителности и да продължиш да докладваш на Франческа, че всичко е наред и ние се разбираме отлично.

Ленивият идиот се бе изпарил. Мястото му бе заел решителен непознат с твърдо стиснати челюсти и напрегнат поглед. Отне ѝ секунда, за да подреди парченцата от мозайката.

— Франческа те държи с нещо, нали? Точно заради това си се съгласил да изпълниш молбата ѝ.

— И така може да се каже. — Спътникът ѝ отби от магистралата по страничен път, после зави към паркинга на разкошен хотел.

— Какво е то?

— Мисля, че тази вечер и за двама ни мелодрамата беше повече от достатъчна.

— Напълно съм съгласна.

— Сто долара на ден. Съгласна ли си?

Ема го зяпна като хипнотизирана. По лицето му нямаше и следа от закачливото изражение, а вечно ухилената му уста представляваше тънка линия. Този мъж бе свикнал да получава това, което желае.

Сега Ема осъзна, че го бе подценила от първия миг на срещата им, и се запита колко още хора бяха сторили същото. Самата тя никога повече нямаше да повтори същата грешка.

— Двеста — чу се да изрича само за да му натрие носа. — Плюс разходите. — Една част от нея се питаше дали окончателно не се е побъркала, но друга направо бе отмаляла от обзелото я облекчение. Не беше сигурна дали този Аполон го осъзнава, или не, но за следващите две седмици тя бе придобила пълен контрол над него. От този момент Ема притежаваше Кени Травълър, а след всичко, което ѝ бе причинил тази вечер, тя не изпитваше ни най-малки угризения на съвестта и бе твърдо решена да го използва, за да постигне целта си.

Ако съдеше по мрачната му физиономия и буреносно смръщените вежди, докато спираше под покрития параден вход на хотела, не му бе отнело много време, за да разбере промяната в съотношението на силите.

— Ще ти наема стая — процеди той. Напрежението беше изострило мекия му провлачен тексаски говор. — И искам да ми обещаеш, че утре в девет сутринта ще ме чакаш във фоайето на хотела.

— О, не се съмнявай, ще бъда там.

Новопридобитата ѝ увереност явно бе проличала в погледа ѝ, тъй като очите му се присвиха и точно в тази секунда Ема се закле, че ще узнае с какво Франческа го държи в ръцете си.

Десет минути по-късно пиколото я съпроводи до великолепен и очевидно много скъп апартамент на десетия етаж. За миг младата жена почти изпита вина, но чувството много бързо изчезна. Отлично разбираше кога я подкупват, а Кени Травълър просто се опитваше да ѝ се подмаже и да я размекне. Нямаше да се получи, но засега не беше нужно той да го знае.

На следващата сутрин я събуди звънът на телефона. Тя отметна непокорните къдрици от лицето си и докато се протягаше към слушалката, погледна към часовника. Показваше 6:18.

— Ало.

— Ако обичате, изчакайте секунда. Търси ви Негова Светлост херцог Бедингтън.

Ема се отпусна отново върху възглавниците. Беше се чудила колко време ще му е нужно, за да я открие. И докато чакаше, събитията от изминалата нощ изплуваха с такава настойчивост в съзнанието ѝ, че тя почти се зарадва, когато познатият глас ги разпръсна.

— Ема, скъпо мое момиче. Къде беше? Да те открия, бе истинско изпитание за възможностите ми.

Тя потръпна отвратено от носовите звуци на Хю Уелдън Холройд, единадесети херцог на Бедингтън, удивително приличащ на Хенри VIII не само външно. Същият не само беше собственик на земята, върху която бе построено училището „Сейнт Гъртруд“, но преди осем месеца, след смъртта на майка си, вдовстващата херцогиня, стана главният му дарител.

— Добро утро, Ваша Светлост.

— Е, без формалности, скъпа моя. Можеш да ме наричаш Хю, разбира се, единствено насаме.

Той замълча за миг и Ема съвсем ясно си представи как тъпче препечена пшеничена питка между месестите си устни. Не че Хю се тъпчеше. Въпреки че консумираше огромни количества храна, маниерите му бяха безупречни. Веднъж бе омел цял поднос със сандвичи със следобедния чай, без да изпусне нито трошичка. Стриктното спазване на етикета за него беше не по-малко важно от титлата му.

— Ема, Ема, струва ми се, че имаме малко разминаване в комуникацията. Нали се разбрахме да ми се обадиш, когато пристигнеш и се настаниш. Длъжен съм да те уведомя, че срещнах известни трудности, докато те открия.

— Съжалявам — излъга тя най-безочливо. — Бях толкова уморена, че ми е изхвъркнало от главата.

— Напълно разбираемо. Надявам се, че добре си се наспала.

— Да, отлично.

Дружелюбният му миролюбив тон ни най-малко не я заблуди. Ема вече бе разбрала, че херцог Бедингтън е мъж, готов на всичко, за да получи това, което желае. Само при мисълта за двете му покойни жени цялата изтръпваше. Не че имаше нещо подозрително в смъртта им — едната бе починала при раждане, а другата бе затрупана от лавина, докато карала ски по време на почивка в Алпите. Но като прибавеше всичко накуп: поразителната му физическа прилика с Хенри VIII, безвременната смърт на съпругите му и двете дъщери, набутани в частно училище, далеч по-престижно от „Сейнт Гъртруд“, кожата ѝ настръхваше.

— Ти ми каза, че си наела шофьор, ала си пропуснала да споменеш, че той е един от най-известните голфъри в света. Зная колко си наивна, скъпа моя, затова съм сигурен, че дори и през ум не ти е минала мисълта, че подобно действие е неблагоприлично и напълно неприемливо.

За миг Ема се изпълни със злорадо задоволство.

— Моля ви, не се безпокойте, Ваша Светлост. Моята приятелка Франческа ми го препоръча. — Не си даде труд да го попита как е узнал, че Кени ще я придружава, тъй като Хю Холройд не беше мъж, който ще остави нещо на случайността. От мига, в който му съобщиха за пътуването си, тя бе сигурна, че той ще пусне някой по петите ѝ.

— Убеден съм, че нито за миг не си се замислила как ще изглежда отстрани. Зная колко ти е приятна компанията на Франческа, но тя е свързана с телевизията, драга моя, което не говори особено ласкателно за нейната порядъчност и благоприличие. А като бъдеща херцогиня Бедингтън, просто си длъжна да мислиш за подобни неща.

Ема уви още по-стегнато кабела на телефона около пръстите си.

— О, сигурна съм, че няма да е проблем. Разполагам с две седмици, за да довърша проучването си, и се нуждая от надежден човек. Господин Травълър познава отлично района.

— Скъпа, работата не е в това. Веднага щом се върнеш, ще обявим нашия годеж и не е редно да прекарваш толкова много време с друг мъж, дори той само да те придружава.

Нямаше да обявят годежа си, но херцогът още не го знаеше. Както не знаеше, че тя е готова на всичко, за да защити „Сейнт Гъртруд“ от изнудването му.

— Не забравяйте, че аз съм в Тексас, Ваша Светлост. Едва ли някой познат от вашия кръг ще узнае.

— А ти забравяш, че аз имам делови интереси из целия свят. Всъщност се налага да пътувам до Ню Йорк точно когато ти ще бъдеш на път за дома. Надявах се да се срещнем в Лондон веднага щом се върнеш, но се боя, че ще трябва да го отложим. Ако трябва да съм откровен, скъпа моя, колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че е по-добре незабавно да се върнеш. Това пътуване не ми се нравеше още от самото начало.

— Оценявам загрижеността ви, но се боя, че това е невъзможно. Зная, че не желаете да продължа да бъда директорка на училището, след като обявим годежа си.

— Напълно вярно. Би било изключително неуместно.

Само в седемнайсети век, ужасни човече!

— В такъв случай разбирате защо се налага да остана. Обещах на редакторите на „Ню Хисториан“, че ще завърша статията си и ще им я предам до първи май. Не се съмнявам, че ще се съгласите, че не мога да престъпя думата си. — Тя замълча за по-драматичен ефект. — Само си помислете как би изглеждало, ако бъдещата херцогиня Бедингтън не изпълнява обещанията си.

Разбра, че е улучила право в целта, когато чу капризните нотки в гласа му.

— И все пак не ми се нрави да те придружава мъж с толкова скандална репутация. Осъзнавам, че звуча като прекалено грижлив съпруг, скъпа моя, но не бих могъл да си го простя, ако дори и най-лека сянка на скандал опетни името ти.

— Това няма да се случи, Ваша Светлост — най-нагло излъга тя и присви очи. Ако всичко се развиеше по план, щеше да избухне огромен скандал, който веднъж завинаги да сложи край на годежните попълзновения на херцог Бедингтън и в същото време „Сейнт Гъртруд“ щеше да остане безопасно, удобно пристанище за момичетата от следващото поколение.

Когато най-сетне затвори телефона, Ема цялата трепереше. Не можеше да си намери място и скочи от леглото. Да се разправя с двама непоносими мъже за по-малко от двайсет и четири часа, беше много по-лошо, отколкото с цяла класна стая непослушни ученички. Поне допреди няколко месеца не бе принудена да работи с Хю. До самата си

смърт вдовстващата херцогиня бе единствената връзка на Ема със семейството, макар че репутацията на Хю бе известна от години заради постоянните публикации, възвеличаващи таланта му да печели огромни суми, инвестирайки в разработването на нови технологии за режещи инструменти. Но въпреки блестящия му талант на финансист и предпочитанията му към модерните технологии, херцогът беше старомоден аристократ, закостенял до мозъка на костите си. Толкова се гордееше със знатното си потекло, че съхраняването на безупречната репутация на рода му бе за него по-важно дори от печеленето на пари.

От двата си брака имаше само две дъщери и също като Хенри VIII беше обсебен от желанието да има наследник. Ужасяваше се, че ако не му се роди син, древната му титла ще се наследи от дългокосия му племенник, който свиреше на барабани в една рок група. Разбира се, подобна перспектива за Негова Светлост бе свършено немислима и само месеци след смъртта на втората си съпруга той бе наредил на подчинените си да търсят следващата херцогиня. Първото и задължително условие беше тя да е с благороден произход. И с безупречна репутация, без сянка от скандал. Никакви фатални красавици като Сара Фъргюсън, бившата снаха на Елизабет II, способни да опетнят името му. Освен това херцогът предпочиташе девственица.

Можеше да си представи реакцията на персонала му на подобно изискване. По-късно Ема бе узнала, че единствената кандидатка, покриваща критериите му, е била едва на тринайсет.

Блестящата идея да препоръча Ема за овакантия пост на херцогиня бе хрумнала на сестрата на Хю и тя бе предложила на брат си да я представлява на ежегодния празник на „Сейнт Гъртруд“. Докато Ема му поднасяше чай в кабинета си през онзи първи следобед, той я бе смъмрил, задето бе отговорила на телефонното обаждане на развълнуван родител, прекъснал разговора им, и бе огледал неодобрително лъскавото ѝ колие от мъниста, изработено и подарено ѝ от една нейна седемгодишна възпитаничка. Ема едва го изтърпя.

Той се появи на следващата седмица и на по-следващата. Тя си измисляше извинения, за да го отбягва, ала един следобед херцогът я свари неочаквано в кабинета ѝ и с присъщото си високомерие я осведоми, че според него от нея ще се получи доста приемлива

съпруга. Годажът им щял да бъде обявен веднага след като Ема се оттегли от заемания пост на директорка на училището.

Младата жена бе потресена до дъното на душата си. Едва устоя на изкушението да провери в календара върху бюрото ѝ дали по някаква странна игра на съдбата не се е пренесла в епохата на Регентството.

— Ваша Светлост, аз нямам никакво намерение да се омъжвам за вас. Ние едва се познаваме. Цялата идея е абсурдна.

Прямотата ѝ се оказа съдбовна грешка. Той присви очи, изду гърди и най-безцеремонно отсече, че всичко е решено.

— Изобщо не е решено! — ужаси се Ема.

— Ти си титулувана девственица, на подходяща възраст, с неопетнена репутация и непретенциозна външност — обяви той. — Няма какво повече да се обсъжда.

Заболя я, като чу не особено ласкателното описание за себе си, и Ема допусна фаталната грешка да избухне.

— Не съм девствена! Спала съм с повече от десет мъже. Моряци, шофьори на камиони, а миналата седмица и с училищния пазач!

— Не се дръж детински. Зная, че никога не си имала сериозна връзка с мъж. Дори и да си изгубила девствеността си, това се е случило толкова отдавна, че няма значение. — И със снизходително пренебрежително изражение той се насочи към вратата на кабинета. — Спорът ни приключи, Ема. Ако не си достатъчно умна и проникателна, за да оцениш честта, която ти оказвам, определено не си достойна да заемаш длъжността на директорка на „Сейнт Гъртруд“ и ще бъдеш уволнена.

Заплахата му я слиса до такава степен, че изминаха няколко минути, преди да се окопити.

— В такъв случай каква е разликата? Ако се омъжа за вас, така или иначе ще изгубя поста си.

Вратата се затръшна и познатата стая се завъртя около нея. Заплахата му я прободеше право в сърцето. Сломената жена се свлече на стола, опитвайки се да осъзнае това жестоко и абсурдно посегателство върху добре подредения ѝ живот.

Когато на следващия ден се обади сестрата на Хю, за да уточнят датата на годожа, Ема ѝ заяви, че няма да има сватба.

Измина една седмица, а от Хю нямаше ни вест, ни кост. Ема почти беше успяла да забрави за злополучния инцидент, когато на територията на училището се появила група геодезисти. С разтуптяно сърце тя изтича да ги разпита и те я осведомиха, че изпълняват заповед на херцог Бедингтън.

Той се обади при първото позвъняване и Ема заподозря, че е дежурил до телефона.

— Ваша Светлост, веднага ми обяснете какво става! Защо сте изпратили геодезисти в „Сейнт Гъртруд“?

— Не ти ли казах? Сигурно се е изплъзнало от ума ми. Възнамерявам да продам имота на строителен предприемач. — Бедингтън замълча многозначително, давайки й възможност напълно да осъзнае думите му. — Той ще разруши сградата и ще построи няколко много скъпи къщи.

Отне й само миг да разбере, че е предмет на най-безочливо изнудване. Училището бе единственият дом, който някога бе имала, но не ставаше дума само за емоционалната й привързаност. Въпреки протестите на майката на Хю, тя бе уредила да се приемат в училището няколко умни и надарени стипендиантки. Какво щеше да стане с тях, когато ги изпратят в обикновени училища с много по-ниско ниво на образование, отколкото в „Сейнт Гъртруд“? Спомняше си треперещия глас, с който бе попитала:

— Ако се омъжа за вас, какво ще стане с училището?

— Е, скъпа моя, едва ли бих могъл да продам едно място, толкова скъпо за херцогинята на Бедингтън, нали?

Точно в този момент Ема реши, че той не е с всичкия си.

След две безсънни нощи младата жена измисли своя спасителен план. На следващия ден го посети в кабинета му.

— Съжалявам, че бях толкова неотстъпчива, Ваша Светлост. Но бях шокирана. Разбира се, ще съм повече от щастлива да приема предложението ви... в случай че вече не сте размислили и все още сте готов да се ожените за жена, много под вашето ниво. — Тя зачака с надежда.

— Размислил? Разбира се, че не.

Едва успявайки да прикрие отчаянието си, Ема му заяви, че годещът може да бъде обявен веднага, след като тя изпълни професионалните си задължения, включващи пътуване до Щатите по

време на пролетната ваканция, за да може да довърши проучванията си за статията, която пишеше за „Ню Хисториан“.

Казаното за статията бе истина, но тя премълча, че са й нужни само няколко дни, за да довърши проучванията си. Останалото време възнамеряваше да използва за нещо много по-важно.

Да изгуби доброто си име.

Планът ѝ криеше доста опасности, но нищо по-добро не ѝ хрумна. Трябваше да разтревожи и изплаши Бедингтън дотолкова, че да оттегли предложението си, но в същото време той да не заподозре, че тя ловко го манипулира. В противен случай херцогът бе достатъчно отмъстителен, за да разруши училището като наказание за вероломството ѝ.

За съжаление, Ема не можа да измисли план, който да ѝ позволи да остане в „Сейнт Гъртруд“. Беше немислимо Хю Холройд да позволи на жена с опетнена репутация да остане в училището, но тя щеше да си намери работа някъде другаде. Всички в „Сейнт Гъртруд“ се бяха грижили за нея, когато Ема бе едно малко беззащитно момиченце, и сега бе неин ред да стори същото.

5

Когато слезе във фойето на хотела, Ема видя, че непознатият мъж с твърд поглед и строго стиснати устни, който я бе докарал предишната вечер в хотела, бе изчезнал и дружелюбният безделник бе заел мястото му. Но този път не можеше да я заблуди.

За миг младата жена забрави какъв измамник бе той и си позволи да се наслади на красивата гледка. Беше зарязал стетсъна и вълните на гъстата му черна коса блестяха на слънчевите лъчи, танцуващи във фойето. Носеше избеляла тениска с логото на Тексаския университет, светлокафяви шорти и износени кафяви боти, от чийто горен ръб се подаваха един-два сантиметра снежнобели чорапи.

Разсъдъкът ѝ се завърна скорострелно, когато ъгълчето на устата му се изви присмехулно.

— Добро утро, лейди Ема. Радвам се да видя, че не сте забравили чадъра. Сигурно по някое време на годината ще завали.

Тя сведе поглед към пъстроцветния си чадър, сякаш недоумяваше как се е озовал в ръката ѝ, сетне го дари с жизнерадостна усмивка и с подчертан жест насочи края му към вратата.

— Тогава да тръгваме.

Изпита леко злорадство, като видя как се присвиха очите му.

— Първо закуската. После работата.

— Аз вече закусих.

Той я огледа лениво от глава до пети с неустоимите си теменужени очи.

— Само не ми казвайте, лейди Ема, че сте забравили кой ви плаща — изрече с подчертано провлачен тон, явно решил да я сложи на мястото ѝ.

Трябваше да го очаква.

— Смятам тази сутрин да похапна палачинки с боровинки. — Пръстите му се обвиха около ръката ѝ над лакътя. — А вие?

Ема се зачуди дали да не го уведоми за приятния си разговор с Франческа преди по-малко от половин час и да вметне между другото,

че във всеки момент може да позвъни на скъпата си приятелка, но се разколеба. Може би щеше да е по-разумно да запази тежката артилерия за по-големи битки. Пък и нямаше значение дали тази сутрин ще закуси два пъти.

Докато се настаняваха в сепарето в кафенето, тя се замисли за лудостта, която едва не бе извършила вчера с този мъж, питайки се дали часовата разлика не бе замъглила здравия ѝ разум. Какво се надяваше да постигне, скачайки в леглото с Кени Травълър по-малко от дванайсет часа след пристигането си в тази страна? Ако възнамеряваше да преспи с някого, първо трябваше да се увери, че копоите на Хю са на своя пост. Подобни импулсивни действия не ѝ бяха присъщи и това я обезпокои.

— За мен само чай — каза тя на сервитьорката, дошла да вземе поръчката им.

— Отличен избор — засия одобрително Кени насреща ѝ. — Но добавете палачинки с боровинки и резен бекон. За мен същото, но забравете за чая и наблегнете на кафето.

Той съзнателно я провокираше, но Ема само се усмихна невъзмутимо.

— Ако обичате, заменете палачинките с препечени филийки, а бекона с купичка с ягоди.

Изтормозената сервитьорка му наля кафе и побърза да се отдалечи, преди някой от двамата да внесе още усложнения в поръчката.

Чакаше ги доста работа и на Ема ѝ бе писнало от глупостите му. Позволи си само един миг, за да се полюбува на свежите цветя край вратата, преди да мине на въпроса.

— Намери ли студио за татуировки?

— Никакви татуировки. Цялата идея е абсурдна.

— Ще си направя татуировка. И то още днес. Това не подлежи на обсъждане.

Тя се съмняваше, че една татуировка ще се окаже достатъчна, за да развали годежа, но може би щеше да накара Хю да се усъмни в правилността на избора си. Огледа кафенето, питайки се дали някой от мъжете наоколо, скрили лица зад вестниците си, е нает да я следи. Никой не ѝ се стори подозрителен, но нито за миг не бе повярвала, че

Хю ще я остави без контрол през тези две седмици. Фактът, че толкова лесно я бе открил тази сутрин, недвусмислено го доказваше.

— Как една уважавана директорка ще се появи пред малките си ученички, издокарана с татуировка? — поинтересува се Кени.

Ема никога нямаше да се появи пред малките си ученички, но нямаше намерение да му го казва.

— Това ще им помогне да ме почувстват по-близка.

— Ако това е целта ти, защо не си направиш пиърсинг на езика? Или не си боядисаш косата в пурпурно?

Ема бе обмисляла идеята за пиърсинг, но се страхуваше от инфекция, а боядисването на косата ѝ в някоя ярка окраска щеше да е прекалено очевидно. Една малка татуировка беше всичко, което можеше да си позволи. Хю трябваше да повярва, че се е излъгал в нея, а не да я заподозре в подмолни и съзнателни манипулации, иначе щеше да изравни „Сейнт Гъртруд“ със земята. Сервитьорката се появи с нейния чай, после изчезна.

— И на кое място възнамеряваш да си направиш татуировката?

— Върху ръката, над лакътя. — След като всичко свърши, ще ѝ се наложи до края на живота си да ходи с дълги ръкави.

— Дамите не си правят татуировки върху горната част на ръцете. Предпочитат глезена, отзад на рамото или, ако наистина искат да бъдат дискретни — и тъкмо това бих препоръчал в твоя случай, ако възнамерявах да ти дам съвет, което не правя — върху *гърдите*.

Чашата застина на половината път към устните ѝ. Само една-единствена дума бе достатъчна, за да се възкреси усещането за коприната, плъзгаща се по кожата ѝ, топлината на устата му, за устните му, смучещи зърното ѝ.

Той, разбира се, отлично знаеше как ѝ въздействат думите му.

— Нима? — Тя се насили да раздвижи ръката си, поднесе чашата към устата си, отпи малка глътка и я остави върху масата. — Е, сигурна съм, че ти знаеш всичко по въпроса.

— Още си бясна заради снощи, нали?

— По-скоро обидена, господин Травълър. Директорките на училища никога не беснеят.

Кени се подсмихна, сетне я изгледа с момчешка настойчивост.

— Ще попълниш ли празнотите в разсъжденията ми? Доколкото разбирам, ти си една много мила неомъжена дама, на която ѝ се иска

да разнообрази малко сексуалния си живот. Напълно естествено. Ала у дома, в Англия, трябва да се грижиш за репутацията си, затова със сигурност там не можеш да си позволиш рисковани експерименти. Но във великия и необятен щат Тексас никой няма да обърне внимание на подобни волности. Ето какво ми се ще да разбере: каква разлика има дали съм професионален жиголо, или професионален голфър? Разполагам с необходимото оборудване и с радост ще ти позволя да се възползваш от него.

— Много великодушно от твоя страна, че ми предлагаш да се възползвам от играчките ти, но истината е, че... не бих ти позволила отново да ме докоснеш, дори да беше последният мъж на тази земя.

В мига, в който изрече думите, в главата ѝ пронизително завиха тревожни сирени. Този мързелив глупак, който изобщо не беше глупак, печелеше насъщния си, състезавайки се с ловки и находчиви противници, и освен ако не се бе заблудила, Ема видя очите му да проблясват оживено. Явно бе приел думите ѝ като предизвикателство и бе готов да откликне.

— Е, както се казва, ще поживеем и ще видим, нали, лейди Ема?

За късмет, в този момент се появи сервитьорката с поръчката им. Ема изяде почти всички ягоди, но с мъка преглътна няколко хапки от препечената филийка. Кени омете палачинките до троха, сетне грабна остатъка от филийката ѝ.

— Това не е хигиенично — изтъкна тя.

— Миналата нощ вече си обменихме достатъчно микроби, така че не се тревожа особено за това.

Нямаше да му позволи да я накара се почувства неудобно, припомняйки ѝ онези бавни, страстни целувки.

— Истинско чудо е, че не си надобелял при количествата храна, които поглъщаш.

— Всеки ден изгарям безброй калории.

— И какво по-точно правиш?

— Мързелуването е тежка работа.

Ема прикри неволната си усмивка и тутакси се притесни. Не биваше да се отплесва и да се поддава толкова лесно на измамния му чар.

— Ако не желаеш да ми помогнеш да намеря студио за татуировки, ще потърся в телефонния указател. А междуременно

смятам да пообиколя магазините.

— Мислех, че това твое пътуване е с изследователска цел. — Той даде знак на сервитьорката да му донесе сметката.

— Такова е, но проучването няма да заеме цялото ми време. Този следобед планирам да прекарам няколко часа в сградата на Историческото общество на Далас. Уговорила съм се да прегледам някои от документите им. Освен това имам малко работа в Остин, в университетската библиотека, както и в Сан Антонио.

— Разкажи ми нещо повече за тази дама, чийто живот изследваш.

— Лейди Сара Торнтън? Пиша статия за нея за списанието „Ню Хисториан“. Въпреки че вече не преподавам история, продължавам с научните си изследвания. Лейди Сара е била необикновена жена, аристократка, но доста независима за своето време и невероятно любознателна. Пътешествала е из тези места през 1872 година.

— И е пътувала сама, нали? — отбеляза Кени многозначително.

— Лейди Сара е била много по-смела от мен. Пътеписите ѝ са изключително интересни, защото е видяла Тексас не само с очите на жена, но и на чужденка. Била е в Далас в същия ден, когато на гарата в Хюстън е пристигнал първият влак. Описанието ѝ на празника, устроен по този повод, и барбекюто с бизонско месо е удивително живописно.

Той хвърли няколко банкноти на масата и стана.

— Струва ми се много странно, че една дама от деветнайсети век е притежавала достатъчно храброст и авантюристичен дух, за да пътешества сама из Тексас, а една съвременна и независима жена като теб се страхува.

— На лейди Сара не ѝ се е налагало да си има работа с автомобили — изтъкна Ема, докато го следваше.

„Освен това лейди Сара не е била принудена да хвърля в смут някакъв херцог, пътувайки открито в компанията на привлекателен мъж.“

Когато отново се озоваха във фоайето, Ема му подаде два долара.

— Това е за чая. Ти ме застави да поръчам останалото, така че сам си го плащаш.

— Задръж си парите.

— Не е нужно да се вкисваш толкова. — Тя пъхна банкнотите в чантата си и за да го подразни, посочи с чадъра си към вратата. — Оттук.

Кени го грабна от ръката ѝ и го хвърли към портиера.

— Ако обичате, ще го изгорите ли вместо мен?

— Моля ви, отнесете го в стаята ми — намеси се Ема. — Госпожица Уелс-Финч. Номер 820.

И с бодра крачка се запъти към паркинга, когато изведнъж осъзна, че кавалерът ѝ не е с нея, а тя нямаше ни най-малка представа къде е паркирал колата си.

Огледа се през рамо и го видя да се движи под козирката на входа със скоростта на охлюв, погълнал солидна доза приспивателно. Ема потропа нетърпеливо с носа на сандала си.

Кени се поздрави с двама бизнесмени, сетне се спря да се полюбува на мозайката на стената.

Младата жена въздъхна и се огледа за колата му. Дори не се изненада, когато я забеляза на забранено за паркиране място. Изчака го търпеливо да приближи.

Най-сетне той отключи вратата.

— Сигурна ли си, че искаш днес да пазаруваш? — попита веднага щом тя влезе и пристегна предпазния колан.

— Да. В някои модни, но не много скъпи магазини.

— В такъв случай нямаш късмет, защото и понятие си нямам от пазаруване. Просто си купи каквото ти хареса и ми изпрати сметката. — Той зави обратно към магистралата.

— И дума да не става!

— И как така изведнъж стана толкова чувствителна? Вчера най-безочливо ме изнуди да ти плащам по сто долара на ден, за да си държиш устата затворена.

— *Двеста* долара на ден — уточни тя. — И това са пари, измъкнати с шантаж, така че има голяма разлика, нали? — ехидно се подсмихна Ема и го изгледа самодоволно.

Погледът му се плъзна по днешния ѝ тоалет: къса джинсова пола в жизнерадостна оранжева разцветка и кремаво горнище, пъхнато в колана. Върху горницето отпред бяха щамповани китна градина и две пойни птички.

— Хубава блузка.

— Благодаря. Подариха ми я петокласничките за края на срока.

Докато се носеха по шосето, младата жена най-после имаше възможност да се полюбува на красотата на щата, който познаваше единствено от историческите книги. Крайпътните супермаркети, рекламните билбордове и ресторантите за бързо хранене не представляваха особен интерес за нея, но ширналите се пред нея простори направо отнеха дъха ѝ. Не можеше да си представи нещо толкова различно от Лоуър Тилби или остарелите сгради на „Сейнт Гъртруд“ от червени тухли, поизбелели от годините, безупречно поддържаните морави и старите дървета. Какво ли си е помислила лейди Сара Торнтън, когато е видяла тази безкрайна земя и това бездънно небе?

Наведе се напред, когато Кени понечи да паркира на друго забранено място.

— В никакъв случай.

— Нямах намерение да паркирам — заяви той с вид на оскърбена невинност. — Да се шляя из магазините с дами, не е сред любимите ми занимания, затова ще те оставя тук, а аз ще отскоча до най-близкото игрище за голф и ще поудрям малко топки за тренинг. Ще те взема след три часа.

— Благодаря, но не става. Отлично зная какво искам и няма да ми отнеме толкова дълго време. — Ема измъкна ловко ключовете от стартера. — Да тръгваме.

Той грабна ключовете от ръката ѝ, но се потътри след нея, макар че през целия път до мола не престана да мърмори.

— Постарай се да не се мотаеш повече от половин час. Говоря сериозно, лейди Ема. След половин час аз и моето кади отпрашваме, със или без вас.

— Тъхъ. — Тя огледа витрините и почти веднага откри това, което търсеше. Посочи към кръгла бетонна пейка. — Чакай ме тук. Няма да се бавя.

— Ти си най-проклетата командаджийка, която съм имал нещастieto да срещна. Да не би да си въобразяваш, че мога да стърча по средата на голям американски търговски център, без да предизвикам истински бунт?

— Какви ги приказваш?

— Аз съм почти знаменитост, за това приказвам.

И сякаш в потвърждение на думите му, две млади жени, понесли розови пазарски торби на „Виктория Сикрет“, се втурнаха към него.

— Кини!

Той я изгледа кръвнишки.

— Видя ли какво направи?

— Няма да се бавя. Обещавам — избъбри Ема и изчезна.

И удържа на думата си, но когато се върна, го завари заобиколен от малка тълпа и явно изнасяше импровизирана лекция по голф.

— След като сте замахнали, се постарайте да отпускате ръката бавно и плавно. Ако искате да наберете скорост, докато минавате през...

Тя улови погледа му, но въпреки протестите му отпреди малко, Кени, изглежда, се наслаждаваше на славата си и не бързаше да се отърве от почитателите си. Затова Ема хлътна в магазин за аксесоари и добави към покупките си няколко евтини бижута. Кени най-последно се избави от феновете си и я поведе към колата.

— А сега татуировката — обяви тя, щом отново поеха по магистралата.

— Ти май наистина си сериозна за това?

— Напълно.

Спътникът ѝ се замисли за кратко.

— Добре, щом като толкова настояваш, ще ти помогна. Но ще ми отнеме малко време, за да намеря място, където можем да сме сигурни, че ще използват стерилни игли.

— Игли?

— И как смяташ, че се правят татуировките?

— Да, разбира се. Искам да кажа... зная, че се използват игли. Просто ти произнесе думата така, че тръпки ме полазиха.

— Доста ще боли, кралице Елизабет. Така че, ако не издържаш на болка, най-добре се откажи от идеята.

— Едва ли ще е толкова болезнено.

Изсумтяването му не беше особено окуражаващо.

— Ти просто се опитваш да ме изплашиш.

— Е, извини ме, задето проявявам загриженост и съпричастност.

— Ха!

— Добре. Печелиш. Ще потърся тъпото студио, след като те откарам в библиотеката.

Първата умна мисъл, която му бе хрумнала.

— Отлична идея.

Отправиха се към Стейт Феър Парк, където се намиреше Историческото общество на Далас, помещаващо се във внушителна Т-образна сграда, наречена „Хол ъф Стейт“. Ема слезе от колата на паркинга, след като се разбраха да се срещнат в три часа.

Макар че смяташе веднага да се отправи към канцеларията на Историческото общество, тя установи, че има твърде много неща, които иска първо да разгледа. Посвети доста време да изучава гигантските фрески по стените на грандиозната, висока четири етажа мемориална зала, изобразяващи историята на щата от 1528 година до наши дни. Когато най-после пристигна в канцеларията на Историческото общество, бе посрещната топло и прекара следващите няколко часа, сравнявайки записките от дневника на лейди Сара с други източници от същия период. Погълната от изследването си, тя загуби представа за времето и се появи на уреченото място за срещата с Кени с петнайсет минути закъснение.

Кадилакът и вбесеният му шофьор вече я очакваха.

— Закъсня! Мразя да се закъснява!

— Честна дума, Кени, нямаш никакво право да се оплакваш. Откъде да зная, че ще дойдеш навреме, след като вчера закъсня толкова много?

— Вчера беше различно.

— Защото закъсня ти, а не аз.

— Нещо такова.

— Ти си невъзможен. Намери ли студио за татуировки?

— Дори нещо по-хубаво. Открих една дама, която прави татуировки в дома си.

— Наистина ли? И според теб е надеждна?

— Стълб на обществото. Няма да намериш по-надеждна. Бедата е, че графикът ѝ е претоварен и не може да те приеме преди десет вечерта. При това я умолявах едва ли не на колене.

Ема се надяваше, че копоите на Хю ще са наблизко.

— Прекрасно. — Стомахът ѝ се обади. — С удоволствие бих хапнала нещо.

— Знам едно чудесно местенце.

Двайсет минути по-късно преминаха през масивните врати на кьнтри клуб, явно място за богоизбрани, където всичко наоколо крещеше за разкош. Алеята с вековни дървета от двете страни ги отведе до импозантна постройка с колони в гръцки стил. След като Кени паркира, Ема слезе и се насочи към парадния вход. Отново установи със закъснение, че той не я следва. Обърна се.

Той стоеше и я наблюдаваше, опрял ръце на кръста.

— Знаеш ли къде отиваш?

Младата жена се огледа.

— Не съвсем.

— Тогава защо търчиш напред?

— Не зная. Така съм свикнала.

— Е, време е да отвикнеш. Това не ми се нрави.

Нито на Джеръми Фокс. Ала тя не беше от жените, следващи покорно другите. През по-голямата част от живот си Ема беше напълно самостоятелна и твърде рано бе осъзнала, че или ще бъде водач, или ще я стъпчат.

Кени посочи с палец към по-малка сграда.

— Отиваме там.

— Извинявай.

Чувствайки се глупаво, тя тръгна след него по пътеката, водеща към врата, върху която с красиво резбовани златни дървени букви бе изписано „Спортен магазин“. Мъжете вътре го посрещнаха, сякаш бе кралска особа.

— Хей, Кени! Как си?

— Не съм те виждал от няколко дни.

— Чу ли, че Чарли направил вчера ийгъл^[1] на седмата? Толкова се развълнувал, че получил сърдечен пристъп и не успял да завърши кръга.

Кени отвърна на поздравите им, заяви, че не бил чул за Чарли, сетне поведе Ема към грила в единия край, отделен със стъклена преграда от останалото помещение.

— Надявам се, че нямаш нищо против да похапнеш сама — промърмори той и даде знак на хостесата. — Мериан, ще се погрижиш ли за нея? Аз ще отида да поудрям малко топки.

— Разбира се, Кени. Знаеш ли, че целият персонал е подписал петиция до Антихриста, за да те върне в игра?

— Не, но го оценявам. Не забравяй да благодариш на всички от мое име.

Той изчезна, а Мериан настана Ема на маса до прозореца.

— Можете да го наблюдавате от тук. Повярвай ми, скъпа, не си виждала по-великолепна гледка! Никой не върти айръна^[2] като Кени Травълър.

Ема я дари с приветлив, както се надяваше, но сдържан поглед. Не изпитваше никакъв интерес да наблюдава как Кени Травълър върти айръна.

Докато не го видя.

Макар че все още беше със светлокафявите шорти, бе заменил ботите с обувки за голф, а вместо тениската с логото на Тексаския университет носеше тъмнокафява риза за голф с друго лого, но Ема беше твърде далеч, за да го разчете. Движеше се с изисканата грация на диво животно, докато удряше топка след топка. Топките летяха от тия^[3] и се извисяваха толкова високо, че Ема не виждаше къде се приземяват. Не беше изненадана от грациозността му, но демонстрацията на сила от такъв безкрайно мързелив мъж толкова я изуми, че ѝ се зави свят.

Той оставаше пълна загадка за нея. Ема имаше усещането, че зад привидно ленивата му външност, спокойна като повърхността на гладко езеро, бушуват тъмни водовъртежи, но тя нямаше представа колко дълбоки бяха и колко надалеч стигаха. Замисли се за това, което ѝ бе казал по-рано в колата, давайки ѝ съвсем ясно да разбере, че все още иска да я отведе в леглото си. *Каква разлика има дали съм професионален жиголо, или професионален голфър? Разполагам с необходимото оборудване и с радост ще ти позволя да се възползваш от него.*

Но имаше разлика. Някак си щеше да съхрани самоуважението си, ако заплати за услугите му, но не би могла да запази достойнството си, ако се превърне в една от възторжените групарки на този богат, професионален спортист, който ще я гледа с тайно презрение.

През целия ден се опитваше да не мисли за изминалата нощ, но докато ядеше сандвича с печено пилешко и го наблюдаваше как хвърля топка след топка, силата, струяща от него, я сгря и я изпълни с трепетно вълнение. Младата жена се застави да мисли логично. Една татуировка и смяна на гардероба нямаше да са достатъчни, за да

обезкуражат напълно Хю Холройд, а просто ще го накарат да се замисли. От самото начало знаеше, че трябва да направи нещо много по-драматично. Да си намери любовник? От известно време идеята я глождеше упорито и не ѝ даваше мира. Но не Кени Травълър. След това, което се случи снощи, би било неморално. Не можеше да обясни точно защо; просто го знаеше и толкоз. Трябваше да намери някой друг.

Мисълта толкова я разстрои, че Ема изгуби апетит. Кени не беше от най-почтените мъже, нито заслужаваше доверие, но несъмнено бе секси и невероятно привлекателен, и въпреки ненавистта ѝ към подобни вятърничави плейбои, ѝ се искаше да бъде с него.

Забоде мрачно вилица в сандвича, сетне помоли сервитьорката за чаша чай, който не ѝ се пиеше. Беше готова на всичко, за да отвлече вниманието си от дразнещо възбуждащата атлетична фигура на игрището.

Кени я остави в хотела, преди да се прибере, за да се преоблече в това, което той нарече „подходящо татуировъчно одеяние“. В седем и половина Ема слезе да го чака във фоайето на хотела. Огледа се, за да се опита да отгатне дали някой от присъстващите наоколо има вид на частен детектив, но видя само бизнесмени и туристи. Кени мина през въртящата се врата. Беше облечен в тъмносин панталон и бяла тениска с поредното рекламно лого. Тя се запита дали изобщо има дрехи, които не рекламират никакви продукти.

Щом я видя, Кени застина на място.

— Какво, дявол да го вземе, си направила със себе си?

— Кой е Антихриста?

— Сега не става дума за това; говорим за факта, че преди няколко часа оставих в хотела Мери Попинс, а сега заварвам Мадона. — Огледа новия ѝ тоалет, купен в един от десетте евтини бутика в търговския център. Черната тясна рокля без ръкави, с цип на гърба, беше скандално къса и прилепваше плътно по тялото ѝ. С отворен цип. Или поне достатъчно, за да докладват в Лондон.

— Нима? Смяташ, че приличам на Мадона?

— Изобщо не приличаш на Мадона — изръмжа тихо Кени, така че само тя го чу. — По-скоро приличаш на Мери Попинс с

нимфомански наклонности. Нямахте нищо лошо в дрехите, с които беше облечена днес, така че искам незабавно да се преоблечеш.

— Господи, Кени, звучиш като разгневен баща.

Той се смръщи още по-заплашително.

— Доставя ти удоволствие, нали? Умираш си от кеф да се размотаваш наоколо в това парцалче, което не оставя нищо на въображението.

— Не е чак толкова зле, не мислиш ли? — Може би беше прекалила. Ако плейбой като Кени Травълър смяташе, че е облечена твърде крещящо, може би й трябваше нещо по-семпло. Затвори решително ципа докрай. — Ето, готово.

Той продължи да я съзерцава критично.

— Гримирала си се.

— Винаги се гримирам.

— Но никога не си била толкова наплескана.

— Гримирана съм с вкус и не се опитвай да ме уверяваш в обратното.

— Не става дума за това.

— А за какво?

Кени отвори уста, за да отговори, но само безпомощно поклати глава.

— Нямам представа. Зная само, след случилото се миналата нощ, манията ти да си направиш татуировка, а сега и това, че започва да ме обзема наистина лошо предчувствие. Едно е да му поотпуснеш малко юздите по време на ваканция; съвсем друго — да се превърнеш в съвършено различен човек. Предлагам да ми обясниш какво точно се твори в малката ти глава.

— Нищо особено.

Той я дръпна настрани, като продължи да говори с нисък глас:

— Виж, Ема. Нека бъдем откровени. Теб те сърби на едно определено място и искаш да го почешеш — напълно разбираемо — но не можеш с лека ръка да позволиш да те чеше първият срещнат и да се разхождаш наоколо в този вид, е все едно да се изтъпаниш на търг и да си лепнеш етикет: „Продава се“.

— Глупости. Нали ще бъдеш с мен през цялата вечер? Как може да се случи нещо лошо? — попита тя с невинна физиономия и се запъти към изхода.

— Не става дума за това — отново процеди Кени и тръгна след нея. — Иди да се преоблечеш и аз ще те заведа на вечеря в страхотен мексикански ресторант.

— Страх те е да не развалиш репутацията си, като се покажеш в компанията на лека жена?

— Отнася се за теб, а не за мен.

— Мисля, че съвсем ясно дадох да се разбере, че държа на своето. — Тя му се усмихна мило, за да покаже, че не таи лоши чувства и закрачи към паркинга. По пътя закопча три големи халки зад миниатюрните сребърни обеци на ушите си.

Кени я настигна.

— Отказвам да отговарям за последствията. Когато следващия път говориш с Франческа, бъди така добра да ѝ обясниш, че съм се опитал с всички сили да влея малко здрав разум в главата ти.

Ема го изчака, докато изкара колата си от мястото, забранено за паркиране.

— Кой е Антихриста?

— Човек, чието име не желая да произнасям. Как мина посещенията ти в Историческото общество? — смени Кени темата. — Откри ли нещо ново за лейди Сара?

— Ново потвърждение, че е била поразително наблюдателна и точна. Описанието ѝ на празненството по случай железопътната линия напълно съответства на всички останали източници, но тя дава много повече подробности.

Той прояви интерес към методите на изследването ѝ и без да се усети, Ема бързи през целия път до ресторанта. Засрами се, когато видя, че са пристигнали.

— Извинявай. Понякога прекалено се увличам.

— Нямам нищо против — увери я Кени, докато вървяха към ресторанта. — Обичам историята. И харесвам хората, които обичат работата си и я вършат с удоволствие. Твърде много нещастници прекарват живота си, занимавайки се с неща, които мразят. — Отвори вратата и я задържа любезно. — Обзалагам се, че си била много добра преподавателка, преди търговците на жива плът да те набележат и да те превърнат в директорка.

Тя се усмихна.

— Обичам да влизам в клас. Но да си директорка, има своите предимства.

— Да, всички онези кожи и диамантени гривни.

— „Сейнт Гъртруд“ е прекрасно старинно място, но тя се нуждае от модернизация. А аз обичам предизвикателствата.

— Тя?

— Трудно е да го обясня. За мен училището е като живо, прилича на мила стара баба. „Сейнт Гъртруд“ е много специална.

Кени я изгледа любопитно, но в този момент към тях приближи хостесата, поздрави го по име и ги поведе към масата им.

[1] Резултат два удара под пара (пар — предварително определен брой на ударите, с които голфърът трябва да вкара топката в целта). — Б.пр. ↑

[2] Един от трите вида стикове за голф (уудове, айръни и патъри или пътъри), използват се за къси и точни удари, на по-кратки разстояния. — Б.пр. ↑

[3] Всяка дупка в голфа се играе със започване от старта, който се нарича „тий“. — Б.пр. ↑

6

Ресторантът се помещаваше в несиметрично разположена стара сграда с пристройки, със скърцащи подове и малки помещения, боядисани в землисти цветове. Съпровождани от апетитните аромати на подправки и печено месо, двамата се отправиха към едно от помещенията в дъното. Някои от посетителите подвикваха поздравите си към Кени, а други ставаха, за да го видят по-добре. Това внимание, както и случилото се по-рано в Търговския център за сетен път убедиха Ема колко голяма знаменитост беше Кени Травълър и тя изведнъж се притесни. Какво ужасно престъпление бе извършил, за да се поддаде на шантажа на Франческа?

Хостесата ги поведе към маса в дъното, застлана със зелена покривка на широки оранжеви и червени ивици, досущ като десен на тента. Стените с груба кафява хоросанова замазка бяха украсени с мексикански рекламни плакати от началото на века.

Появи се сервитьор с кошничка чипс и малка бутилка със салца сос. Кени тутакси го отпрати за по-лют вариант, поръча за себе си бутилка бира „Дос Екуис“ и екстра двойна „Маргарита“ за нея.

— Двойна е достатъчно.

— Екстра двойна — повтори Кени на сервитьора, който кимна и се изпари, очевидно изгарящ от нетърпение да обслужи най-знаменития клиент на ресторанта.

— Защо продължаваш да сменяш поръчките ми? Не искам да пия толкова много.

— А ти продължаваш да забравяш за онези игли. След няколко часа ще ти правят татуировката, за която толкова настояваш, а от това, което съм чул, процедурата е дяволски болезнена. Съвсем сериозно ти препоръчвам да си в почти опиянено състояние, все едно са ти сложили упойка.

Ема определено се страхуваше от игли, затова реши да последва съвета му. Взе менюто да го разгледа, ала бързо го остави настрана. Какъв смисъл имаше? Той и без това щеше да поръча и за нея.

Оказа се права. Когато сервитьорът пристигна с напитките им, Кени започна да изрежда толкова дълги и сложни ястия, че тя окончателно се обърка и реши да се остави в ръцете на кулинарната съдба. Когато мъжът най-после се отдалечи, младата жена повтори въпроса, който Кени толкова настойчиво избягваше.

— Е, ще ми кажеш ли най-сетне кой е Антихриста?

— Пак ли това?

— Мъж или жена?

— Мъж — въздъхна сътрапезникът ѝ.

— Отдавна ли го познаваш?

— Прекалено дълго.

— С личния ти живот ли е свързан, или с професионалния?

— Може да се каже.

Ема се замисли дали да продължи с въпроси за външността на мистериозната персона, но се отказа.

— Просто ми кажи кой е!

Той се поколеба, сетне сви рамене.

— Съпругът на най-добрата ти приятелка, ето кой е.

— Дали?

Кени потръпна.

— Не го изричай! Не понасям да чувам това име.

— Дори и аз зная, че той е знаменит голфър, но...

— Най-великият на света. През своята кариера при различни случаи и периоди той е спечелил всички големи турнири и безчет помалки. Следващата година ще навърши петдесет и на всички от старшата категория ще им се стъжни.

— Но доколкото си спомням, Франческа ми спомена, че съпругът ѝ е президент на някаква професионална голф организация.

— Само временно. Неотдавна преживя операция на рамото и се съгласи да поеме поста на комисар на ПГА, докато се възстанови. Членовете на съвета искаха да разполагат с повече време, докато открият най-подходящия за длъжността и го изберат за постоянно, а той беше един от малкото, на когото всички *погрешно* решиха, че могат да се доверят да управлява временно ПГА. Той нямаше голямо желание да заеме поста, но някои тъпанари го убедиха. — Кени се намръщи.

— И ти си един от тях?

— В живота си не съм вършил по-голяма глупост, имайки предвид съкрушителния факт, че длъжността му предоставя повече начини да злоупотребява с властта, отколкото един южноамерикански диктатор, и той използва всеки един от тях срещу мен.

— Трудно ми е да повярвам. Според Франческа, Дали е най-милият, най-симпатичният и отстъпчив човек на земята.

— Той е кръвожаден, обсебен от властта, манипулативен, нагъл кучи син, ето какъв е. А сега може ли да сменим темата? Не съм хапвал от закуска, но ми се струва, че заради теб ще изгубя всякакъв апетит.

— Днес сервитьорката в кънтри клуба спомена, че са подписали петиция, за да те върнат на игрището. Това означава ли, че в момента не играеш активно?

— Бях отстранен за неопределен срок — процеди Кени сковано. Теменужените му очи станаха твърди като кремък.

— От Дал... от съпруга на Франческа.

Той кимна кратко.

— Защо?

— Заради разни неща.

Ема видя, че Кени не възнамерява да се впуска в по-нататъшни обяснения, и го изгледа изпитателно.

— И как се вписвам аз в цялата картинка?

Появата на сервитьора с ордъврите го избави от отговора. Той се зае с пълнените с бекон, лук и сирене люти чушки халапеньо, докато Ема отпиваше от студената „Маргарита“. Няколко солени кристалчета полепнаха към долната ѝ устна. Тя ги облиза с върха на езика си.

— Трябва само да попитам Франческа.

Кени се втренчи толкова продължително в устата ѝ, че Ема се изплаши да не би нещо да не е наред. Побърза да я попие със салфетката.

Той примигна.

— Франческа има голямо влияние върху съпруга си.

— Е, и?

— Обеща ми да го използва, за да ме върнат в игра.

— Разбирам. — Сега наистина ѝ се изясни. — Но само ако се съгласиш да ми помогнеш.

— Точно така.

Ала все пак нещо липсваше. Защо Франческа толкова се бе загрижила Кени да придружава Ема? Нямахше смисъл.

— Какво си е мислила тя? Би трябвало да знае, че двамата сме като огън и вода.

— Според мен всички тези години, като водеща на онова токшоу, са въздействали по някакъв садистичен начин върху мозъка ѝ. Доставя ѝ удоволствие да събира съвършено различни хора, да ги наблюдава как се избиват един друг, за да пирува накрая върху останките им.

Франческа изобщо не беше такава. Тук нещо определено не пасваше, но едва ли щеше да изкопчи повече от Кени.

Той я изгледа недоволено.

— Ще се храниш ли, или ще продължаваш да си ближеш устната?

— Ближа си устната?

— Не съм от тези, които хвърлят камъни по другите, защото и аз съм пълен с лоши навици, но смятам, че е по-добре да оставиш долната си устна на мира. Постоянно я дъвчеш, ближеш или нещо подобно. Ужасно разсейващо.

— Знаеш ли, Кени, писна ми постоянно да ме критикуваш.

— Ъхъ. — Той пхна в устата ѝ един тортила чипс, обилно напоен с пикантния сос.

Салдата беше толкова люта, че когато Ема най-сетне успя да си поеме дъх, донесоха останалите блюда. Докато се хранеха, Кени я забавляваше с местни клюки и много скоро младата жена гръмка се смееше на историите му. Когато пожелаеше, той можеше да бъде остроумен и забавен събеседник, а може би причината беше екстра двойната „Маргарита“, защото Ема установи, че я обгръща приятна замаяност.

Извини се, за да отиде до тоалетната, и когато се върна, я очакваше още една „Маргарита“. Тази имаше малко по-различен вкус, но също толкова възхитителен. Тя си припомни иглите и реши, че може да си я позволи. Разноцветни дъги затанцуваха по хоросановата мазилка на стените.

Накрая Кени отмести недоизядения си паниран сладолед с хрупкава коричка, поръсен с канела, и плати сметката, въпреки протестите ѝ, че тя черпи.

— Наближава десет — отбеляза той. — Време е да тръгваме. Ако, разбира се, не си размислила.

— В никакъв случай! — малко високо възкликна тя и тутакси снижи глас. — Не съм размислила. — Изправи се и стаята се завъртя бавно пред очите ѝ.

— Внимателно — предупреди я той, улови ръката ѝ и я поведе към изхода на ресторанта. Пътьом Кени поздрави безбройните фенове, жадни за вниманието му.

Ема очакваше, че свежият въздух ще я ободри, но явно бе сгрешила. Светлините на паркинга се застрелкаха с опасна скорост около нея и в замаяното ѝ съзнание се мярна мисълта, че май е попрекалила с пиенето.

— Кени, ти така и не ми каза защо са те отстранили.

— Защото отговорът едва ли ще ти хареса.

Искаше ѝ се да разпери ръце, да прегърне нощта, да прегърне него.

— Тази вечер няма нищо, което да не ми хареса.

— Добре тогава... освен всичко останало, ударих жена.

Това бе последното, което си спомняше.

Ема чу шума на течаща вода и реши, че второкласничките отново са пуснали маркуча под прозорците на къщата ѝ. Обичаха да пълнят ваната за птици, но после постоянно забравяха да затворят крана. Смръщи вежди, опитвайки се да формулира думите, с които да ги смъмри, но езикът не ѝ се подчиняваше.

Шуртенето спря. Тя се сгуши по-удобно в широкото легло.

— Ема?

Младата жена отлепи с мъка едва-едва клепачи и видя бял таван. Твърде бял таван, за да принадлежи на скъпата на сърцето ѝ малка къща. И къде се бе дянала пукнатината на леглото, приличаща на цветно листенце?

— Ема?

Тя се насили да отвори докрай клепачи и видя Кени да прекосява стаята. Ходилата му затъваха в дебелия килим, докато приближаваше към леглото. Какво търсеше Кени в дома ѝ?

Една кърпа бе увита около бедрата му, а друга — праметната върху раменете. Косата му бе мокра и разрошена.

Светът бавно си дойде на мястото и Ема осъзна, че се намира в неговия дом. В неговото легло.

От устните ѝ се изтръгна тих стон.

— Стани и посрещни с бодрост и енергия новия ден, кралице Елизабет.

— Какво правя тук? — изграчи тя.

— Долу те очаква пълна кана с прясно сварено кафе, което мисля, че ще ти се отрази добре. Определено не издържаш на пиене.

— Моля те... — отрони с мъка тя, докато оглеждаше смачканите чаршафи. — Каж ми, че не ти дължа трийсет долара.

— Сладурче, след това, което се случи миналата нощ, аз съм ти длъжник.

Нещастницата изпъшка и зарови лице във възглавницата.

Кени се засмя.

— Трябва да призная, че се оказа истинска тигрица между чаршафите.

Тя се насили да го погледне, после отново се отпусна върху възглавниците, съзряла дяволития блясък в очите му.

— Спести си силите. Нищо не се е случило.

— И откъде знаеш?

— Още се държиш на крака.

Нова порция смях.

Като се имаше предвид разлюляното състояние на мозъка ѝ, Ема смяташе, че отговорът ѝ е достатъчно дързък, ала се чувстваше твърде потисната, за да изпита удоволствие от остроумието си. Седна с мъка в леглото и видя, че беше по тениска с логото на Тексаския университет, със сутиен и бикини. В момента нямаше сили да мисли как е свалила останалите си дрехи.

— Искаш ли да ти пусна душа?

Тя се запрепъва към банята с изражението на осъдена на смърт.

— Сама ще го пусна. Донеси ми кафе.

— На вашите заповеди, Ваше Благородие.

Ема затвори вратата на банята, смъкна тениската през глава, свали сутиена и се извърна към мивката.

И нададе пронизителен вик.

От другата страна на вратата Кени се ухили, докато слушаше как викът на Ема преминава в жални хлипания. Усмивката му стана още по-широка, но тутакси бе изместена от гримаса, когато чу трополене по стълбите.

— Мамка му!

Вратата на спалнята се разтвори със замах и вътре влетя великолепна брюнетка с мастиленочерна коса и фигура на модел.

— Исусе, Кени! Да не би този път да си убил някого?

Ема изхвърча от банята, увита в голяма кърпа, с очи с размерите на водно препятствие на игрище за голф.

— *Какво си направил с мен?!*

— Ема, за мен е чест да те запозная с малката ми сестра Тори. Тори, това е лейди Ема Уелс-Финч.

Докато Ема се опитваше да си възвърне дар слово, Кени забеляза, че Тори, както обикновено, е издокарана в най-изискания тоалет на „Нийман Маркъс“ — една от онези измамно семпли рокли, струващи повече от националния дълг на САЩ, и елегантни италиански сандали. В ушите ѝ проблясваха обеци с диаманти, колкото откъснато парче торф — сватбен подарък от последния ѝ бивш съпруг.

Косата ѝ беше черна като неговата, с модна подстрижка, с дължина около брадичката, цялата скосена отстрани. На двайсет и осем, тя бе изумителна красавица — висока, със стройно и гъвкаво тяло и невероятни зелени очи. И освен това истински трън в задника. Въпреки това Кени я обичаше и навярно беше единственият човек на този свят, който разбираше колко много разочарование и болка се криеха под блестящата ѝ външност.

— Някога ще се научиш ли да използваш звънеца? — изръмжа той.

— И защо да го правя, когато имам ключ? — възрази Тори и огледа Ема с неподправен интерес. — Скъпа, имаш *жестока* татуировка.

Без да ѝ обръща внимание, Ема се хвърли към Кени с блеснали от сълзите очи.

— Как си могъл да го позволиш?

Той огледа с подчертано внимание знамето в черно, бяло и синьо на щата Тексас, който има популярния прякор *Самотната звезда*,

кипрецо се върху горната част на лявата ѝ ръка. Под него закачливо се виеше банер, на който пишеше *Кени*.

— Не можех да направя много. Знаеш каква ставаш, когато ти влезе някоя муха в главата.

— Бях пияна.

— Напълно съм съгласен.

— Но пък за сметка на това татуировката е много оригинална — опита се да я утеши Тори.

Ема се вторачи недоумяващо в гостенката, която любезно ѝ протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем, лейди Ема. В случай че сте пропуснали, аз съм Тори Травълър. Вярно, че имам още две фамилни имена, но неотдавна се отървах от тях и се върнах към първоизточника. Не се обиждайте, но не мога да премълча, че имате ужасен вкус за мъже. — Пусна ръката на Ема и се извърна към Кени. — Можеше да отговориш поне на едно от обажданията ми, кучи сине!

— Защо? Ще ми кажеш, че трябва да отида в Уайнет, а в момента нямам никакво желание да ходя там.

— Супер. Можеш да ме пренебрегваш до самата сватба.

— Да не би двамата с Филип Морис да се жените? — поинтересува се той.

— Казва се Филип Морисън и много добре знаеш, че не говоря за тази сватба.

— Явно нещата между теб и Филип не са се получили.

— Той настояваше да спра да ругая и да усъвършенствам ударите му. — Тя подпря грациозно ръка върху бедрото си. — Кълна се, че не мога да прекарам остатъка от живота си да го гледам как замахва със стика, без да направя поне една-две нецензурни забележки.

— Скъсала си с него, защото не ти харесва замахът му?

— Това, както и фактът, че е кръстил пениса си.

— Повечето мъже го правят.

— Да, но колко от тях го наричат Барби?

Кени въздъхна.

— Измисляш си.

— Искаше ми се да е така.

Ема повече не можеше да издържа и рязко се извъртя към него.

— Откъде се появи тази татуировка!

— Ти не даваше и дума да се издума за друга.

— Цвете! Искрах едно малко цвете!

— Не и миналата вечер. И, скъпа, би трябвало да ми благодариш, вместо да ми крещиш, защото настояваше на другата ти ръка да изобразят английското знаме. А когато категорично забраних, ти ми устрои грандиозен скандал. Накрая се наложи да те извлека насила от студиото, въпреки виковете и ритниците ти. Страхувах се да те закарам в това състояние в хотела, затова се озова тук.

Ема се свлече, безсилна, върху ръба на леглото.

— Но аз изпих само две маргарити. Как е възможно да не помня нищо само от две питиета?

— Всяко едно, от които имаше впечатляващ ефект. Изглежда алкохолът не ти понася много добре.

Тя зарови лице в шепи.

— Нищо не е както трябва от мига, в който те срещнах.

— Което на свой ред би трябвало недвусмислено да ти подсказе как ще се развие връзката ви по-нататък — вметна Тори услужливо, приближавайки към огледалото, за да оправи косата си. — Всеизвестно е, че Кени изпитва отвращение към всякакво позадушевно сближаване благодарение на нездравите си отношения с нашата покойна, непрежалима майка.

— Ще млъкнеш ли!

Тори разбухна невъзмутимо няколко кичура.

— Той се люшка напред-назад между тъпи блондинки, защото те са безопасни, и истински жени, с достатъчно мозък в главата, защото предпочита точно такъв тип. Но ключовата дума е *люшка*. Когато става дума за истинско обвързване, Кени е като Бермудски триъгълник — всички истински чувства изчезват. Смятай се за късметлийка, ако го разбереш, преди да е станало твърде късно.

— Ще се ометеш ли най-сетне оттук! — изрева той, преди Ема да успее да изясни истинските им отношения.

— Не и докато не ми обещаеш да дойдеш в Уайнет. Татко възнамерява да вдигне сватбата, докато си отстранен от игра, за да е сигурен, че ще присъстваш.

— Ти току-що каза, че двамата с Филип сте скъсали.

— Отлично знаеш за какво говоря! За сватбата ми с онзи задръстеняк О'Конър!

— Кога най-сетне ще проумееш, че никой не може да те омъжи насила? — Кени смъкна кърпата от врата си и я захвърли настрана.

— Лесно е да се каже, но татко най-безсрамно ме притиска. Даде ми един месец, за да се окича с пръстена на Декстър, иначе заплаши да закрие кредитните ми карти. Тогава как ще плащам сметките за храна?

— Той блъфира. — Кени се запъти към дрешника.

— Не и този път — с тих и унил глас промърмори Тори. — Може би наистина трябва да се омъжа за Декстър. — Изсмя се с горчив, примирен смях. — Май единственото, за което ме бива, са браковете и разводите.

— Престани да се самосъжеляваш.

— Мислиш ли, че щеше да ми хрумне нещо подобно, ако не бях напълно отчаяна? — тросна му се Тори. — Онези емута растат като гъби след дъжд и храната им струва цяло състояние. Татко отдавна дудне за това, но досега не е заплашвал да ми отреже средствата.

— Ако изпратиш онези птици да пасат из необятните небесни пасища за емута, както ти предлагам, нищо от това нямаше да се случи.

— Не можеш да го направя и ти го знаеш!

Ема бе толкова слисана, че за миг забрави за собствените си нещастия.

— Емута?

— Приличат на щрауси, с които са чистили комини — поясни Кени. — Най-грозните птици, които някога си виждала.

— Не са грозни! — възпротиви се Тори, сетне сви рамене. — Добре де, може и да не са много привлекателни, но са толкова мили.

— И точно това е проблемът — изрече Кени провлачено. — Сестра ми, тази гениална бизнесменка, затъна в тази лудост с емутата преди няколко години, когато в пресата започна да се тръби, че може да се натрупа състояние с развъждането им. Не се изисквало много земя, а пазарът бил гладен за продукти от ему.

— Нуждаех се от работа и доходи, за да се отърва от последния си съпруг — прекъсна го Тори. — Освен това мазнината от ему притежава изключителни лековити свойства. В Националната футболна лига я използват за лечение на рани. При това месото на емута е богато на протеини и съдържа два пъти по-малко калории и мазнини от говеждото, а има същия вкус.

— Откъде знаеш, след като в живота си не си вкувала и хапка месо на ему? — пожела да се осведоми брат й.

— Е, някой ден може и да вкуся.

— Пфу! — изсумтя Кени и продължи: — За нещастие, пазара на емута никакъв го няма. Не че това щеше да има някакво значение, тъй като и малкото пъти, когато й предложиха да продаде една или две от птиците си, тя решително отказа.

Тори се обърна към Ема.

— Всеки път щом си представех, че ги убиват, ми призляваше. Опитах се да продам няколко двойки за развъждане, но в последно време никой не ги купува.

— И сега трябва да храни цяло стадо емута, които никой не иска.

— Прилича на екзистенциален кошмар — въздъхна дълбоко Тори и ъгълчето на устата й потръпна издайнически. — От друга страна, животът ми си има и своя светла страна. Поне върху ръката ми не е татуирано знамето на щата Самотна звезда.

Ема сведе поглед към ужасяващото творение и потрепери. До края на живота си трябваше да носи дрехи с дълги ръкави.

Замътената й глава, травмата от татуировката и нахлуването на Тори в спалнята на Кени й бяха попречили да улови смисъла на разговора между брата и сестрата, но сега той бавно започна да достига до съзнанието й.

— Да не би да казваш, че баща ти иска да те омъжи насила за мъж, когото не харесваш?

— Или ще ми вземе кредитните карти, с които плащам сметките за храна, да не говорим за други дреболии, като прилични дрехи и пари за бензин. Моят баща и бащата на Декстър са ме притиснали в ъгъла. Те искат да обединят компаниите си и не виждат по-добър начин от това, ние с Декстър... да се слеем.

— Да се слееете?

Кени излезе от дрешника, все още гол до кръста, закопчавайки пътьом ципа на памучния си панталон.

— Нашият баща е собственик на КСТ — „Компютърни системи Травълър“. Седалището на компанията се намира в Уайнет. Най-върлият му конкурент, бащата на Декстър, притежава „Ком Нешънъл“. Главният им завод е в Остин, но той е построил по-малка научноизследователска и развойна база в Уайнет само за да натрие

носа на баща ми. От седемдесетте години двете компании се борят ожесточено за палмата на първенството, като собствениците им не се свенят да прибегват до най-кални номера и хватки. За нещастие, двамата са били толкова заети да се мразят и в червата, че изобщо не обърнали внимание на младите разрастващи се фирми с напористи собственици, които им дишали във врата. Понастоящем и КСТ и „Ком Нешънъл“ са го закъсали и единственият начин да оцелеят, е да се слоят. Ако това се осъществи, ще бъдат непобедими.

Ема поклати глава.

— Все още не разбирам какво общо има това с Тори. Непрекъснато се обединяват фирми, без децата на собствениците да се женят, особено ако бащите се мразят.

— Не и тези две компании — възрази Кени и извади от дрешника светлосиня джинсова риза. — Те са си погаждали толкова много мръсни номера както в делови, така и в личен план. Сега никой не вярва на другия, но и двамата желаят сливането.

— И са избрали мен за жертвено агне, за да мине всичко по мед и масло. — Тори извади от чантата си пакет цигари, но Кени тутакси го грабна и го запрати в кошчето за боклук.

Окончателно ошашавена, Ема поклати глава неразбиращо. Каква беше тази епидемия от изнудвания с цел бракове, обхванала Западния свят? И по какъв каприз на съдбата тя се бе срещнала с друга жена в подобно положение? Изглеждаше твърде странно, за да е обикновено съвпадение, и в съзнанието ѝ изплува ликът на Франческа Серитела Дей Бодин. Но това нямаше смисъл. Франческа навярно знаеше за проблема на Тори, но не подозираше за бедите, надвиснали над Ема.

Трябваше да остане сама, за да помисли, затова се надигна от леглото.

— А сега, ако ме извините, ще отида да си взема душ, а след това ще се върна в хотела.

Половин час по-късно тя излезе от спалнята и заслиза по стълбите, облечена в късата рокля, която носеше миналата нощ, върху която бе навлякла тениската на Кени, за да скрие ужасната татуировка. Мисълта да изживее остатък от живота си със знамето на щата Самотна звезда върху ръката си бе достатъчно потискаща, но да се жигоса завинаги с името Кени, беше направо непоносимо.

Кени и Тори седяха край кухненския плот, пиеха кафе и похапваха понички. Тори посочи със синьо-зеления си нокът към отворената кутия.

— Искаш ли поничка, Ема? Има с крем. Побързай, докато любимият ти още не ги е докопал.

— Той не ми е любим и мисля, че в момента стомахът ми може да понесе само чаша кафе.

— Ако не е твой любим, какво правеше гола в спалнята му?

— Беше инцидент. Не спим заедно. Той е моят шофьор.

— Твоят шофьор? Кени, какво става?

Кени обясни подробно ситуацията, макар че според Ема съвършено ненужно наблегна на желанието ѝ винаги да налага своето.

— Значи ти си истинска лейди? — попита Тори недоверчиво, когато той замълча.

— Да, но не използвам титлата си.

— Ако аз имах титла, непременно щях да я използвам.

— Точно това ѝ заявих и аз — присъедини се Кени, като хвърли към Ема многозначителен поглед от типа „казах ли ти аз“.

Ема се предаде.

— Уайнет не е толкова далеч от Остин, лейди Ема. — Тори се надигна от стола грациозно като дива котка и се насочи към мивката, за да изплакне лепкавите си пръсти. — И градът е много приятен. Докато си в Тексас, защо да не видиш как живеят туземците, вместо само да се влачиш по изтърканите туристически маршрути? Кени може да те вози до университетската библиотека и обратно, а и Сан Антонио не е далеч. Какво ще кажеш? В знак на женска солидарност, ще ми помогнеш ли да го завлека в родния му град?

— Тя няма право на глас по въпроса — изръмжа Кени сърдито.

Ема се замисли. Въпреки общоприетата версия, главната цел на пътуването ѝ до Тексас не беше историческото ѝ проучване. Щом можеше да посети нужните библиотеки, щеше да го завърши за няколко дни. Много по-важната ѝ мисия беше да хвърли сянка върху репутацията си, а това можеше да постигне със същата лекота в Уайнет, както и навсякъде другаде. Освен това присъствието на толкова скандална личност като Тори Травълър несъмнено щеше да разстрои Хю. А и за детектива на Бедингтън щеше да е по-лесно да я следи в малкия град. Трябваше да признае, че щеше да ѝ бъде много

по-удобно да се установи в Уайнет, а не в някой голям град, където да се мести от един безличен хотел в друг.

— Добре. Да, струва ми се, че идеята е добра.

— Не! — взриви се Кени. — Никак не е добра.

— Само си помисли за нашата мащеха — замърка Тори. — Тя ще подмокри гащички, когато узнае, че в града е пристигнала представителка на британската аристокрация.

— Още по-основателна причина да стоя по-далеч от Уайнет — парира я брат й.

Тори коварно присви очи.

— Трябва ли да ти напомням за една коледна сутрин от нашето детство, когато майка ни те обсипа с подаръци за няколко хилядарки, но така и не се сети да купи нещо за мен?

Ема рязко се изправи. Нима това бе възможно?

Кени стрелна с раздражен поглед сестра си.

— Прекарах последните седемнайсет години, опитвайки се да те накарам да забравиш нашето дисфункционално детство, така че не се опитвай да спекулираш с чувството ми за вина.

— Или може би трябва да опресня паметта ти за онзи път, когато купих с джобните си голяма курабийка с формата на Мини Маус. С онези сладки щръкнали ушички и панделка на главата. Забрави ли как изпадна в истерия, защото ти я искаше, и как тя ме зашлеви през лицето, когато отказах да ти дам курабийката? Ти застана пред мен и я изяде до последната троха, докато аз те гледах.

Кени потръпна.

— Тори, целият свят знае, че тя беше откачена, а аз бях едно разглезено хлапе!

— Спомням си, че бяха останали две хапки от онази панделка, а ти...

— Тори... — В гласа му прозвуча предупредителна нотка.

— Но вместо да ми ги дадеш, ти ги хвърли в...

— Добре! Ти спечели, дяволите да те вземат! Макар да съм убеден, че правя голяма грешка.

За миг Тори сякаш посърна. Но бързо се съвзе, обви ръка около врата му и го целуна по бузата.

— Благодаря, голямо братче. Дължа ти една услуга.

— Дължиш ми повече от една — въздъхна той. — Но все не мога да наваксам.

— Сестра ти сигурно преувеличава — отбеляза Ема утешително.
— *Вашата* майка едва ли е била способна на нещо подобно.

Кени посочи към пейзажа, мяркащ се през прозореца на кадилака.

— Виж там онзи синчец. А онези яркочервени цветя се наричат „индианска четка за рисуване“. Сякаш някой е пръскал наоколо с четка, потопена в червена боя. Нима си виждала нещо по-прекрасно?

Той очевидно не желаше да говори за детството си и Ема за пореден път си позволи да се отвлече и полюбува на красотата на тексаската природа. Намираха се на запад от Остин, недалеч от Уайнет. Колата се носеше по двулентовото шосе, а гледката от двете му страни наистина бе изумителна: назъбени хълмове се пресичаха от варовикови скали, просторни долини, покрити с пъстроцветен килим от диви цветя, се ширеха чак до хоризонта. Откакто бяха потеглили, Ема успя да види прочутите тексаски стада от дългороги говеда, зърна няколко елена и се възхити на мощния полет на една птица, която Кени определи като червеноопашат ястреб, кръжащ над кристалночиста река, проблясваща като сребриста лента на слънчевите лъчи. Насили се да се откъсне от невероятната гледка и да се съсредоточи отново в опит да събере късчетата от историята, която чу тази сутрин. Осъзнаваше, че това не е нейна работа, но не можеше да се удържи. Просто искаше да узнае повече за Кени.

— Разкажи ми за детството си, Кени. Разбираш ли, това не е обикновено любопитство. Интересувам се като педагог. Изучавам ефекта от родителското възпитание върху поведението на човек в зряла възраст.

— Повярвай ми, ако бях позволил да ми въздейства родителското възпитание, вече щях да съм заключен в някой затвор.

— Наистина ли е било толкова лошо?

— За нещастие, да. Сещаш ли за онези стари юношески филми, в които разглезеното гадно богаташко хлапе тормози бедния, но

благороден главен герой?

— Да.

— Е, аз бях това разглежено гадно богаташко хлапе.

— Не го вярвам. Ти си незрял и дразнеш, но не си жесток.

Кени повдигна насмешливо вежди.

— Разкажи ми — помоли го тя и отвори пликчето с крекери със сирене, което набързо бе купила на бензиностанцията, когато стана ясно, че той не възнамерява да спира за обяд.

Спътникът ѝ сви рамене.

— Всички в Уайнет знаят как съм отраснал, затова предполагам, че ще го чуеш още щом пристигнеш в града. — Той мина в лявата лента, задминавайки един пикап. — Майка ми беше богата красавица, но не се славеше с много ум.

Ема тутакси си помисли за Тори, но реши, че е несправедлива към сестрата на Кени. Подозираше, че Тори Травълър е изключително интелигентна, но ловко го прикрива, също като брат си.

— За разлика от нея, баща ми е отраснал в бедно семейство — продължи Кени, — но бил умен и трудолюбив. Навярно може да се каже, че бракът им е бил пример за привличането на противоположностите. Оженили се набързо и много скоро осъзнали, че се ненавиждат. Но нито един от двамата не помислил за развод. Баща ми никога няма да признае, че е сгрешил в нещо, а майка ми заявяваше, че няма да понесе подобен позор.

— Доста старомодно.

— Майка ми прекара живота си, балансирайки на ръба между невротата и лудостта, като с годините лудостта вземаше връх. Тя бе класически образец за нарцистична натура, омъжена за мъж, който я е пренебрегвал, и още щом съм се появил на бял свят, съм станал център на нейната вселена. Каквото и да поисках, тя ми го даваше, дори и да не е било редно. Никога нищо не ми отказваше. И заради това се предполагаше, че трябва да я обожавам.

— А ти обожаваше ли я?

— Разбира се, че не. Отплащах ѝ се с отвратително поведение и колкото повече тя ме глезеше, толкова повече я тормозех и подлагах на изпитание търпението ѝ. След това за всеки провал в живота си обвинявах нея. Бях най-противното дете, което можеш да си представиш.

Нищо чудно, помисли си тя, пронизана от чувство на жалост към нещастното момче, примесено с неволно възхищение от откровеността му.

— И къде беше баща ти през цялото това време?

— Градеше компанията си. Предполагам, че е правил всичко по силите си да бъде добър баща, когато е бил наоколо. Не пропускаше да изтъкне всичките ми недостатъци и се държеше строго, но не се задържаше у дома достатъчно дълго, за да има ефект. Аз бях толкова отвратителен малък проклетник, че не го обвинявам, задето бързаше да изчезне.

Но го обвиняваше. Ема го долови в гласа му. Колко ли тежко е било за едно момче да расте с майка, която му угажда за всичко, и строг, постоянно критикуващ го баща.

— От това, което чух по-рано — подхвана тя предпазливо, — разбрах, че майка ти не е изпитвала същите чувства към Тори.

— Точно за това искрено я обвинявам. Бях на четири години, когато сестра ми се роди, и като всяко малко дете, не желяех появата на това неканено и чуждо същество в дома ни. Но вместо да закриля Тори, майка я захвърли на бавачките. Нали разбираш, никой не биваше да разстройва живота на съвършения малък Кени. Особено някакво момиче.

— Горката ти сестра.

Кени кимна потвърдително.

— За късмет, баща ми се влюби в Тори в мига, в който я видя. Тя беше негова любимка и когато си беше у дома, ѝ посвещаваше цялото си внимание и настояваше бавачките всеки ден лично да му дават пълен отчет. Но той отсъстваше през по-голямата част от времето, така че Тори все още носи незарасналите белези в душата си.

Очевидно Тори не беше единствената с незараснали белези. Студенината и неприязненият критицизъм на бащата, фаворизирал дъщеря си, навярно са били не по-малко пагубни, отколкото прекалената любов на майка му.

— Къде е майка ти сега?

— Почина от мозъчен аневризъм малко преди да навърша седемнайсет.

— И ти си останал с баща си.

— По това време в живота ми се появи един друг човек и поради неизвестна на мен причина се заинтересува от мен. Той ме е научил на всичко, което зная за голфа, и в същото време се постара да усвоя суровите правила на живота. Човече, той беше адски строг и неумолим. Но ми даде шанс.

Интересно, че някой друг, а не баща му, е съзрял потенциала му.

— Кой беше той?

Кени сякаш не я чу.

— Първият урок, на който ме научи, бе как да се държа със сестра ми. — Засмя се. — Обаждаше ѝ се всеки път, преди да тръгнем към игрището за голф, и не ми даваше да започна игра, докато тя не му кажеше, че съм се държал добре с нея. Можеш ли да си представиш? Седемнайсетгодишен младеж да бъде заложник на тринайсетгодишната си сестра? — Той отново се засмя. — За щастие, Тори не беше много кръвожадна и злопаметна и след няколко месеца изгуби желанието си за мъст. Не след дълго двамата открихме, че се обичаме. И оттогава сме най-добри приятели.

— Ами ти и баща ти?

— О, ние отдавна си изяснихме отношенията и се разбрахме — прекалено нехайно отвърна Кени. — След като започнах да печеля турнирите, той осъзна, че не съм напълно безполезен. Сега съгласува целия си работен график така, че да гледа играта ми.

Значи така Кени е спечелил одобрението на баща си. Печелейки голф турнири.

Докато размишляваше над факта, че насилието над деца може да се прояви в различни форми, извънния мобилният му телефон. Кени се обади, изгледа я озадачено, сетне ѝ го подаде.

— Някакъв тип, който твърди, че е херцог.

Ема остави на седалката пликчето с крекери със сирене, което дори не бе успяла да отвори, и притисна телефона до ухото си.

— Добър ден, Ваша Светлост.

— Тук не е ден, скъпа моя — отвърна онзи неприятен познат глас. — Доста е късно и аз би трябвало да съм в леглото, но бях прекалено разтревожен за теб, за да заспя. Къде беше? Казаха ми, че миналата нощ не си се върнала в хотела.

Значи копоите бяха на поста си.

— Миналата нощ?

— Разбира се, зная, че си била там — къде другаде би могла да бъдеш? Но ми се искаше да се беше обадила.

— Но...

— Защо си напуснала хотела? Мислех, че смяташ да останеш в Далас.

Ема установи, че в гърдите ѝ се надига раздражение, задето той нито за миг не бе допуснал, че тя е била навън през цялата нощ, отдадена на разгулни забавления. Осени я прозрението, че херцогът имаше неприятния навик да вярва на това, което искаше да вярва.

— Двамата с Кени пътуваме за Уайнет. Това е неговият роден град. Колкото до миналата нощ...

— Уайнет? Звучи ми познато. Защо, за бога, отиваш там?

— Кени има някакви лични дела, за които се налага да се погрижи. А аз предложих да го придружа.

— Разбирам. И къде ще се настаниш?

Тя възнамеряваше да отседне в хотел, но сега разбра, че не може да си позволи подобно благоприлично поведение.

— В ранчото на Кени, естествено.

Кени кривна неволно колата настрани.

Ема се вкопчи в предното табло, докато гласът на Негова Светлост се извиси до опасни нотки в ухото ѝ.

— Невъзможно! Той не е женен и ти не можеш да отседнеш сама в дома му.

— Съжалявам, че ви разстройвам, но това е необходимо за изследванията ми. За мен е много важно да... се потопя изцяло в атмосферата на Дивия запад.

„Ето че успях! — въодушеви се младата жена. — Нека сега се терзае и си мисли каквото си ще!“

— Ще ти дам аз един Див запад — промърмори Кени.

Тя закри микрофона с длан и му изшътка да мълчи.

— Ема, скъпа, очевидно още не осъзнаваш добре, че се държиш малко лекомислено. Дори в чужда страна би трябвало да си по-благоразумна и внимателна.

Тя забарабани нетърпеливо с пръсти по коляното си, докато херцогът се впусна в пространна лекция за благоприличието, семейното му име и нейната репутация.

— Ти ще отседнеш в хотел — обяви Кени, когато най-сетне ѝ се удаде да затвори телефона. — Не в моето ранчо. А сега, предполагам, ще ми обясниш кой беше този тип и какво искаше.

Въпреки че преди малко той ѝ бе споделил някои болезнени подробности от личния си живот, тя не изгаряше от нетърпение да стори същото.

— Беше Хю Холройд, херцог Бедингтън. Той е собственикът на „Сейнт Гъртруд“. Не смяташ ли, че не е зле малко да намалиш?

— Откъде се е докопал до номера на мобилния ми телефон?

— Нямам представа. Той е доста влиятелна персона и има начини да докопва всичко, което му е нужно. Виж! Колко много диви цветя!

— Мисля, че е време да ми кажеш какво точно става тук — процеди Кени с онзи студен и безстрастен тон, от който Ема я побиваха тръпки.

— Моля?

— Започвам да усещам странно изтръпване точно зад коленете. Съвсем същото изпитвам понякога миг преди да пропусна от четирифутовата^[1] позиция.

И без никакво предупреждение Кени отби от шосето и спря на малка поляна, покрита с чакъл, с три пластмасови маси за пикник, едната от които бе заета от семейство с две малки момчета. Той слезе от колата, но тя реши да остане на мястото си.

Той отвори вратата ѝ и я изгледа с красноречив поглед, подсказващ, че е по-добре да слезе сама, ако не иска той да я измъкне насила от колата. В последната секунда Ема грабна чадъра си, за да го ядоса. Докато го разтваряше, дори успя да го бодне леко по главата.

— Слънцето е много сърдито.

— Не е толкова сърдито, колкото мен.

Кени измъкна чадъра от ръката ѝ, затвори го и го захвърли обратно в колата. Под любопитните погледи на семейството той я повлече към едно чепато дърво на края на поляната, където можеха да се усамотят. Пусна ръката ѝ и я изгледа пронизващо с очи, които в момента напомняха по-скоро на хирургически лазери, отколкото на ливадни виолетки.

— Започни от началото.

— Началото на какво? — попита тя предпазливо.

— Престани да го усукваш. Инстинктите ми подсказват, че в цялата тази ситуация от самото начало има нещо странно, но аз допуснах грешката да не му обърна внимание. Сега искам да се изясним. В момента съм временно отстранен от игра, кариерата ми е застрашена, а това означава, че не мога да си позволя да се забъркам необмислено в нечии чужди проблеми. Затова ми обясни ясно и точно какво става.

Ема никога не се бе смятала за страхливка, но той наистина изглеждаше заплашително.

— Не разбирам за какво говориш.

— Позволи ми да ти напомня, че се намираш насред чужда и непозната страна в компанията на човек, който неотдавна е бил наказан за участие в наркотрафик и побой над жена.

Преди да си тръгне, Тори бе разказала на Ема историята за скандала с мениджъра на Кени.

— Не си бил наказан за участие в наркотрафик и не ти вярвам за жената.

— Скъпа, всичко е документирано на видеозапис.

— Повярвай ми, Кени, това не е твоя работа.

— Как ли пък не! Кариерата ми е заложена на карта и аз няма да я рискувам заради каквото и да било. Какви са отношенията ви с този тип?

— Казах ти. Херцог Бедингтън е собственик на „Сейнт Гъртруд“. Освен това е главният дарител на училището.

— И?

Докато изучаваше мрачно стиснатите му устни, неочаквано я заля вълна на носталгия за привлекателния ухилен глупак, за каквото отначало бе помислила Кени.

— И нищо.

Кени се втренчи продължително в нея.

— Признавам, че не съм те преценил правилно. Предположих, че си смела английска лейди, но ти дори нямаш куража да бъдеш откровена с мен.

От думите му я заболя.

— Това няма нищо общо с теб!

Кени не отговори, а продължи да я изучава и младата жена можеше да се закълне, че по лицето му се мярна разочарование. Това я

накара наистина да се почувства страхливка. Но ненавиждаше мисълта да му разкрива интимни подробности от живота си, особено когато тези подробности ще я направят да изглежда жалка и нищожна в очите му.

— Ти наистина се държиш отвратително — промърмори тя.

Той мълчаливо чакаше.

Навярно беше прав. Държеше се като страхливка и всичко щеше да е много по-лесно, ако просто му разкажеше как стоят нещата. След това ще може спокойно да осъществи замисъла си, без да се опитва да го скрие от него. Само истината да не беше толкова неудобна.

Двете малки момчета скочиха от съседната маса и започнаха да се гонят. Ема завидя на свободата им.

— Добре, ще ти кажа — пророни тя неохотно. — Но ти трябва да се съ согласиш да отседна в твоето ранчо.

— Ще говорим за това, след като чуя историята ти.

— Не. Първо ми обещавай.

— Нищо не обещавам, докато не чуя обясненията ти — сръза я Кени, скръсти ръце и се облегна на ствола на дивата череша.

Младата жена събра сили и си напомни, че не е направила нищо лошо и определено не ѝ е нужно да прави добро впечатление на Кени Травълър, ала от това не ѝ стана по-леко.

— Херцог Бедингтън е много влиятелен в Англия — поде нерешително. — От стар аристократичен род. Изглежда е гений в инвестирането в новите технологии и поради това е доста богат. За нещастие, е малко откачен. Той... — Ема нервно сплете пръсти. — Той иска да се ожени за мен.

Кени я изгледа недоумяващо.

— Според мен повечето жени щяха да бъдат поласкани от перспективата да се омъжат за херцог.

— Повярвай ми, в предложението му няма нищо лично. Той не е влюбен в мен или нещо подобно. От предишните си бракове има две дъщери, а се нуждае от наследник на титлата и богатството. Бъдещата херцогиня трябва да е от благородно потекло и с неопетнена репутация. Бог не позволява фамилието име да бъде опозорено от обикновена жена, с нормален сексуален живот. — Тя осъзна какъв намек се криеше в думите ѝ и побърза да добави: — Зная, че звучи като мелодрама от седемнайсети век, но намеренията му са адски

сериозни. Аз, разбира се, му отказах, но той изобщо не обърна внимание.

Ема откровено му разказа за паниката, която я бе обзела, когато Хю заплашил да продаде училището, и за отчаяния си план.

— Трябваше да се съглася, Кени. Не можех да му позволя да закрие „Сейнт Гъртруд“. Но не мога и да се омъжа за него.

Набрала скорост в изповедта, тя му описа плана си да възмути с поведението си Бедингтън дотолкова, че той да се откаже от годежа. Когато най-после свърши, Кени се взря за миг продължително в нея, после отиде до най-близката маса за пикник и се свлече на пейката.

— Какво имаше предвид, когато спомена, че нямаш нормален сексуален живот?

Ема се изуми. Не можеше да повярва, че това бе единственото нещо, привлякло вниманието му.

— Само това ли ще кажеш след всичко, което ти разказах?

— Важните неща са на първо място.

Двете момчета, които се гонеха, хукнаха към гората.

— Никога не съм казвала, че нямам нормален сексуален живот.

— Намекна го. И за каква по-точно извратеност става дума?

— За никаква! Няма да обсъждаме това.

— Не си тайна доминатрикс?

— Не ставай смешен!

— Ти вече ми каза, че не си лесбийка, и аз съм склонен да ти повярвам. Да не си фетишистка на крака?

— Не!

— Мазохистка?

— Не ставай абсурден.

— Садистка?

— Пълни дивотии.

Кени присви подозрително очи.

— Веднага се закълни, че не си педофилка.

— О, за бога, аз съм *девствена*!

Мълчание.

Страните на Ема запламтяха.

— Хайде, давай! Смей се! Зная, че едва се сдържаш.

— Почакай първо да си поема дъх. — Погледът му се плъзна по гърдите ѝ. — Как е възможно на тази възраст някой да е девствен?

— Така се случи, това е всичко. Не възнамерявах да става така.
— Тя вирна леко брадичка. — Бях заета, а и не ми върви много с мъжете.

— Защото си голяма командаджийка.

— Не съм те молила за мнението ти. — Викът на по-голямото от момчетата я разсея. Тя го видя как събори по-малкото на земята, чиято глава се оказа в опасна близост до ръба на бетонната плоча, излята около крака, крепящ масата. — Внимавайте, момчета! Ако ще се боричкате, идете ето там.

Братята зарязаха заниманието си и се облещиха изумено в нея. Родителите им не останаха по-назад. Кени завъртя очи.

— Не можеш ли да не си пъхаш носа навсякъде?

Ема му обърна гръб.

— Знаех си, че няма да разбереш. Затова не исках да ти кажа.

Кени я заобиколи и застана пред нея.

— Разбира се, че не разбирам. Преди две нощи се навря в леглото ми, без дори да си направиш труда да споделиш с мен тази малка подробност.

— Не беше важно.

— За мен е дяволски важно.

— Защо? Каква е разликата?

— Огромна. Ти ме използваш!

Тя го зяпна недоумяващо. В гърдите ѝ се надигна гняв и в същото време я напуши донякъде перверзен смях.

— Доколкото си спомням, беше точно обратното. Винаги ли казваш на черното бяло, когато знаеш, че не си прав?

Кени свъси вежди.

— Имаш ли някаква представа колко си жалък? — избухна тя.

— Аз? — Веждите му отхвъркнаха нагоре. — Ти си тази, която никога не е била с мъж.

— Сексът не е смисълът на живота.

— Да бе, освен това ти не играеш и голф. — Той се запъти към колата с разстроено изражение, при това напълно неоснователно.

Ема закрачи след него.

— Ти си най-егоистичният и самовлюбен тип, когото някога съм срещала. Току-що ти доверих как животът ми се разпада, а ти мислиш единствено как да се измъкнеш сух от водата.

— Дяволски си права. — Той се извъртя с лице към нея. — А сега ме чуй добре, Ема. Единственият начин да се върна на игрището, е да запазя малкото ми останала репутация безупречно чиста, без нито едно петънце. А доколкото разбирам, това означава, че двамата имаме абсолютно противоположни цели, тъй като ти искаш да стъпчеш своята в калта.

— Нямам избор.

— Разбира се, че имаш. Отговорът на твоя проблем е ясен като две и две — четири. — Посочи с пръст към колата си. — Иди веднага да вземеш телефона и кажи на онзи превзет херцог, че нямаш никакво намерение да се омъжваш за него!

— Нима не си чул и дума от това, което ти казах? Ако не приема предложението, той ще продаде „Сейнт Гъртруд“.

— Това не е твой проблем. Винаги можеш да си намериш друга работа. — Кени отключи вратата на колата и влезе вътре.

Тя заобиколи тичешком и задърпа дръжката на другата врата, докато най-после не я отвори.

— Не знаеш какво приказваш — заяви тя и се настани вътре. — „Сейнт Гъртруд“ е специална. Започнах нова програма за надарени ученици. Ако затворят училището, те ще останат на произвола на съдбата. А и „Сейнт Гъртруд“ е моят дом. Единственият, който някога съм имала.

— Това е просто една камара от стари тухли.

— Не и за мен. О, защо ли изобщо си правя труда да обяснявам? Знаех си, че няма да разбереш.

— Това, което не разбирам, е защо толкова много усложняваш всичко.

— Бедингтън не е глупав. Ако поведението ми е прекалено предизвикателно, той ще разбере какво се опитвам да направя и ще се отърве от „Сейнт Гъртруд“ само за да ме накаже за непокорството ми. Трябва да действам много предпазливо, да го накарам да повярва, че ме е преценил грешно, а в същото време да се преструвам, че играя по свирката му.

Кени се намръщи и пъхна ключа в стартера.

— Е, няма да спя с теб, ако това си си наумила.

— Аз и не искам да спя с теб!

Поради някаква шантава причина думите ѝ, изглежда, му подействаха успокоително. Пръстите му се отпуснаха върху ключа, а погледът му се плъзна лениво по копчетата на блузата ѝ.

— Онази нощ здравата ми се натискаше, кралице Елизабет.

Ема от все сърце се надяваше, че той няма да забележи как кожата ѝ настръхна. За да прикрие вълнението, тя се поизправи на седалката.

— Тогава смятах, че си почтен човек.

— Почтен? — възмути се той. Раздразнението му се завърна. — Та аз ти казах, че съм *жиголо*!

— Поне беше откровен.

— Лъжех най-безочливо.

— Да, ама аз тогава не го знаех. — Тя сви пренебрежително устни. — Ако през следващите две седмици реша да преспя с някого, то това няма да си ти.

— През следващите две седмици няма да спиш с никого. Докато Франческа ми диша във врата, ти ще се прибереш у дома чиста и непорочна, каквато пристигна тук. Когато изгубиш невинността си, лейди Ема, ще го направиш, докато някой друг бди над теб.

Тя понечи да отговори, но думите замряха на устните ѝ, когато погледът му се прикова в устата ѝ. Изражението ѝ бавно се промени. Тя видя как устните му се разтвориха леко, а очите му потъмняха. Усети, че ѝ се завива свят. Всичките ѝ приказки, че не желае да спи с него, бяха най-безсрамна лъжа, защото всичко в него я възбуждаше — безбожно красивата му външност, стройното гъвкаво тяло, провлаченият тексаски говор и дори ексцентричното му чувство за хумор. Ненавиждаше се заради това, но една предателска част от нея искаше да бе видяла корицата на онова списание чак след като се бяха любили.

Кени с мъка откъсна поглед от нея.

— Решено е! Ще отседнеш в хотел!

— В никакъв случай! — Не можеше да се настани в хотел. Точно това очакваше Бедингтън от нея. — Не исках да го споменавам, но се боя, че ме принуждаваш да ти напомня, че по всяко време мога да се обадя на Франческа.

— Не забърквай Франческа в тази история.

— Ти постоянно забравяш, че положението ми е отчайващо. Освен това съм сигурна, че Франческа много ще се разстрои, когато узнае как ме напи и ме завлече в онова ужасно студио за татуировки, където ме обезобрази за цял живот.

— Не можеш ли да проумееш, че го правя за твое собствено добро? Не осъзнаваш ли, че е върхът на глупостта ние двамата с теб да живеем под един и същи покрив?

— Признавам, че доста спорим, но ако по-усърдно се опитаме да бъдем любезни...

— Не говоря за споровете ни.

— Тогава за какво?

Кени въздъхна дълбоко.

— За такава умна лейди понякога си много тъпа.

Ема го изгледа внимателно. Възможно ли бе той да е привлечен от нея? Тя рязко се изправи. Сега не беше време за празни фантазии. Освен това той беше плейбой, а тя почти се бе превърнала в една от онези „завеяни мили дами“.

— Добре — предаде се той. — Печелиш този кръг. Можеш да отседнеш в ранчото, но ще ми плащаш наем по двеста долара на ден.

Това щеше да глътне печалбата ѝ.

— Сто долара.

— Двеста и *петдесет*.

— Добре — побърза да се съгласи тя. — Двеста.

Следващите няколко километра изминаха в мълчание, но дори великолепият пейзаж не успя да повдигне духа ѝ. Ема не искаше да задълбава в неприятностите си, затова насочи вниманието си към други теми. Не след дълго мислите ѝ се върнаха към Тори Травълър.

— Не намираш ли за малко странно случайното съвпадение между моето необичайно положение и това на сестра ти?

— Изобщо не е случайно съвпадение. Една определена английска интригантка си пъха носа там, където не ѝ е работата. И този път не става дума за теб.

— Но Франческа не знае нищо за историята с Хю.

— Франческа знае всичко. Иначе токшоуто ѝ нямаше да се задържи толкова години на екран. Тя е все едно господ бог, само че секси.

— Ще ѝ се обадя довечера и ще я попитам.

Кени нагласи сенника.

— Можеш да я питаш каквото искаш, но ако Франческа не желае да ти каже, няма да изкопчиш нищо от нея.

— Наистина ли мислиш, че тя съзнателно ни е събрала заедно?

— Можеш да се обзаложиш, че точно това си мисля.

— Но защо ще го прави?

— Садизъм. И ти, ако живееш с Антихриста достатъчно дълго, ще станеш злобна като него.

В луксозно обзаведената спалня в наетата под наем къща и в Палм Бийч във Флорида елегантна, красива, четирийсет и четири годишна англичанка с кестенява коса и сърцевидно лице се сгуши удобно под чаршафите в светлопрасковен цвят и въздъхна доволно, докато се взираше във вдлъбнатината върху съседната възглавница. Времето само бе усъвършенствало любовните умения на съпруга ѝ.

От прилежащата баня се чу шуртенето на пуснатия душ и тя тихо се засмя, докато се питаше как ли се справят Ема и Кени. За Франческа Серитела Дей Бодин събирането на тези двамата определено беше коварно, но неустойимо сантиментално пътуване. Въпреки че не беше съвсем точно повтаряне на историята, тъй като Ема ни най-малко не приличаше на разглезеното малко богато момиченце, което беше Франческа, когато Дали Бодин я качи в колата си на онова малко шосе в Луизиана преди двацет и три години.

От мига, в който Франческа се запозна с Ема, тя я почувства като сродна душа. Зад бойкия ум и вродената доброта и благородство на новата ѝ приятелка се криеше една самотна и чувствителна жена.

А Кени Травълър... нейният скъп, нещастен Кени... Очите на Франческа се притвориха и тя си припомни един друг прекалено красив голфър, който бе застрашил играта си, тъй като прекарваше твърде много време да се бори с демоните, скрити в глъбините на душата му, за които никой не подозираше.

Ала Ема и Кени? Наистина откъде ѝ бе дошла на ума подобна идея? Ако не бяха проблемите на Тори, никога не би ѝ хрумнало да ги свърже заедно.

Източниците на Франческа бяха изключително надеждни и тя узна за странните изисквания на Бедингтън към бъдещата му съпруга

почти веднага, след като подчинените му започнаха да я търсят. Но и през ум не ѝ бе минавало, че аристократът особняк ще избере Ема. И тогава я порази сходството между положението на Ема и Тори. Това я наведе на мисълта за Кени и тогава я озари невероятно прозрение: представи си Кени и Ема заедно. Разбира се, беше абсурдно да вярва, че двама толкова различни хора ще съумеят да си помогнат един друг. Въпреки това в този живот се бяха случвали и по-странни неща.

Водата в банята спря. Тя се протегна лениво, макар че я очакваха хиляди неща за вършене. Първо трябваше да се обади на най-добрата си приятелка, Холи Грейс Бодин Джафи, първата съпруга на Дали, а понастоящем майка на четири момчета — пет, ако брои и Джери, настоящият съпруг на Холи Грейс. А след това се налагаше да се захване за работа. Ежемесечните телевизионни токшоута не се правеха сами и върху бюрото я очакваше списък с лицата, на които трябваше да се обади, начело с продуцента ѝ в Ню Йорк.

Вратата на банята се отвори и тя мигом забрави за обажданията, когато плътният провлачен глас на съпруга ѝ се разнесе от другия край на стаята.

— Ела тук, красавице.

Ранчото на Кени бе разположено в долината, на юг от Уайнет. Той сви от главната магистрала по тясно шосе, сетне пое надолу по алея, в дъното на която се извисяваха грубо изсечени варовикови колони, увенчани с ръждива желязна арка.

— Моята собственост започва оттук.

Ема долови лека нотка на гордост в гласа на Кени.

Минаха през портала, покрай градина с наскоро разцъфнали праскови и продължиха по дървен мост над малка рекичка с кристалночиста вода.

— Това е Педерналес. При силни бури излиза от руслото и залива моста, но е страхотно да имам бистър поток в предния си двор.

„И точно там се намираще рекичката — осъзна Ема, — в предния му двор.“ Къщата на Кени бе кацнала на върха на неголямо възвишение, обрасло с тучна трева, сред която се издигаха вековни вечнозелени дъбове. Самата къща представляваше елегантна разгъната постройка от кремавобял варовик, с опушено сини дървени кепенци и

первази. Два еднакви комина от варовик стърчаха над широкия ламаринен покрив, какъвто бе виждала върху толкова много постройки в района, и ветропоказател във форма на галопиращ кон, полюшващ се лениво от априлския ветреца. На предната веранда имаше големи дървени столове люлки, сякаш мълчаливо подканящи посетителя да седне и да отдъхне, зареял поглед към виещата се сребриста лента на Педерналес. Ема зърна отстрани крилата на вятърна мелница, конюшня от варовик и бяла ограда около тучно пасище, където кротко пасяха коне.

— Ти имаш коне! — възкликна тя, когато той спря колата до къщата.

— Само два. Шадоу и Чайна. Чистокръвни ездитни коне от Кентъки.

По усмивката му Ема разбра колко силно обича той животните си.

— Боже, Кени, колко много неща притежаваш! — възкликна тя, опитвайки се да обхване всичко с поглед. — Конете, онази красива къща в Далас, това прекрасно ранчо...

— Да. Не е зле за нехранимайко, роден със сребърна лъжичка в устата.

Ема се сепна, когато долови горчивината в гласа му, наклони глава и го погледна.

— Нима всичко се е появило само с махването на онази сребърна лъжичка?

— Предполагам, че се наложи здравата да се потрудя — призна той неохотно. — Ако можеш да наречеш работа това, с което се занимавам. — Съдейки по изражението на лицето му, явно той не вярваше в това.

На Ема ѝ се стори любопитно, че той не се гордее с постиженията си.

— Според мен е работа. Сигурна съм, че никой не ти е подарил шампионските титли само заради красивата ти външност. Освен това, изглежда, имаш дялове в няколко компании.

— Аз наистина съм много красив. — Той ѝ се ухили самодоволно, сетне извади куфарите ѝ от колата, без тя да го моли. Това за секунда отвлече вниманието ѝ, което навярно беше

намерението му. Докато младата жена се опомни, Кени вече крачеше към предната веранда.

Едва изкачи стълбите и входната врата се отвори. На прага се появи млад мъж, приближаващ трийсетте, слаб, с къдрава морковеночервена коса, изпъкнали очи и широка усмивка.

— Кенет! Дай ми тези куфари, преди да си изкривил гръбнака си. Какво си *мислиш*, че правиш? — възкликна ужасено той и грабна куфарите. — Как може да си толкова лош и да не се обадиш, че пристигаш? Едва успях да подготвя къщата. Ако Тори не ми бе позвънила да ме предупреди, не зная какво щях да правя.

— Извинявай. Реших го в последната минута. — Кени последва младия мъж в прохладно тихо преддверие, чиито стени бяха боядисани на широки светлокафяви и бежови ивици. — Патрик, това е лейди Ема. Тя ще отседне тук за известно време. За мое *огромно* съжаление. Настани я колкото е възможно по-далеч от моята стая. Ема, това е Патрик. Моят иконом.

Ема огледа любопитно младия мъж. Наистина не можеше да се отрече, че Кени явно познаваше какви ли не особняци.

— *Лейди* Ема? — възкликна Патрик. — Господи, моля те, кажи ми, че си истинска аристократка, а не поредната стриптийзърка.

Младежът беше толкова чаровен, че тя не успя да сдържи усмивката си.

— Истинска съм, но моля те, наричай ме Ема.

Патрик притисна ръка към предницата на електриковозелената си копринена риза.

— О, боже! Акцентът ти е фантастичен.

Ема не можа да устои на глождещото я любопитство. Стрелна с поглед Кени, който преглеждаше купчината писма, оставена върху малкия дървен скрин, редом до керамична ваза с уханни пролетни цветя.

— *Поредната* стриптийзърка?

— Не гледай мен — намуси се той. — Тори я доведе.

Очите на Патрик развъълнувано заблестяха.

— Мащехата ти ще получи публичен оргазъм, когато се запознае с лейди Ема.

— А теб какво те *засяга*? — изръмжа Кени.

— Боже, боже. Някой май не е на кеф? Мисля, че най-добрият лек е бутилка отлежало „Кло дьо Роа Фронсак“, реколта 1990. — Той вдигна куфара ѝ. — Елате с мен, лейди Ема. Ще ви покажа стаята, докато Кенет се успокои.

— Просто Ема — въздъхна тя.

Кени се подсмихна, без да вдига глава от писмата.

Докато следваше Патрик нагоре по стълбите, гостенката надникна мимоходом в дневната от дясната страна, чиито стени бяха боядисани в същите светлокафяви и бежови ивици като преддверието. Меки кресла, удобен дълбок диван и износени ориенталски килими придаваха на стаята уютен, обитаем вид.

Патрик забеляза интереса ѝ към интериора.

— Искаш ли да разгледаш целия долен етаж?

— С удоволствие.

— Кухнята е жестока. Кенет не излиза от там, когато си е у дома.

— Младият иконом остави багажа ѝ, после я поведе по коридора до огромна провинциална кухня, която опасваше в Г-образна форма задната част на къщата.

Ема примигна изненадано.

— Прекрасна е.

— Благодаря ти. Аз я проектирах.

Стените и таванът бяха боядисани в жизнерадостен яркожълт цвят, а подът от големи теракотени плочи добавяше топлина в атмосферата. Пред камината имаше кът за сядане с диван, тапициран с разноцветна дамаска във всички тонове на жълтото, кораловото и изумруденото, заобиколен с няколко удобни стола. През двата френски прозореца, единият от които извеждаше на слънчева тераса, струеше ярка светлина към редицата абстрактни платна, украсяващи стените.

В къта за хранене край еркерния прозорец, бе разположена елегантна маса за хранене от епохата на регентството, заобиколена с разнообразна смесица от удобни столове в стил „Чипъндейл“, „Луи XVI“ и от времената на първите американски заселници, но тапицирани с еднакви дамаски. Върху полираната повърхност на масата танцуваха пъстроцветните отражения на цветята, изкусно подредени в глинена ваза.

— Всичко е толкова красиво.

— Доста рискувах, но сметнах, че Кени се нуждае от неподправен домашен уют — поясни Патрик, като махна артистично с ръка.

Ема нямаше намерение да демонстрира прекалено любопитство, но присъствието на Патрик определено я бе смутило.

Той прокара леко ръка по повърхността на масата.

— Сигурно се чудиш какво прави тук такъв като мен, нали?

— Да се чудя ли? — Младата жена умираше от любопитство, но беше твърде добре възпитана, за да го засипе с въпроси.

— Малките тексаски градчета не са особено добронамерени и гостоприемни към гейовете.

— Предполагам.

Болезнена сянка за миг изкриви лицето му, но тутакси се стопи.

— Ще те придружа до стаята ти.

[1] Един фут е равен на 0.304 метра. — Б.пр. ↑

8

Ема вечеря сама. След като обяви, че Кени е отишъл да тренира, Патрик ѝ поднесе изумително вкусна салата от спагети с пресен зелен боб, полята с дресинг от зехтин и чесън, хрупкава франзела и за десерт — дебело парче пай с боровинки. Тя изяде вечерята си на остъклената тераса, обзаведена с диван и столове от лъскаво черно палмово дърво, тапицирани със свежа дамска на бели и зелени ивици. Зад къщата растеше орехова гора, от едната страна се виждаше вътрешен двор с басейн, а от другата в далечината се бе ширнало пасището, опасно с бялата ограда с кротко пасящите коне. Преди вечеря Ема се разходи покрай брега на потока и се полюбува на дивите цветя.

Въпреки спокойната атмосфера и ухания въздух, нахлуващ през мрежестата врата, младата жена се чувстваше неспокойна. Защо Кени не се бе върнал? Макар да му бе заявила, че няма да му се пречка, тайно ѝ се искаше присъствието ѝ да не му е толкова неприятно.

Тя предложи на Патрик да му помогне с разчистването на съдовете, но той решително ѝ отказа, затова Ема разпръсна върху масата бележките за статията си и поработи, докато се стъмни. Нощни пеперудки, привлечени от светлината на верандата, се блъскаха в мрежата на вратата, а в хрусталаците свиреха щурци. От време на време Ема чуваше крясъка на нощна птица под акомпанимента на тихото бръмчене на миялната машина. Мирната тишина наоколо ѝ напомняше за „Сейнт Гъртруд“, след като момичетата си легнат да спят.

Но настроението ѝ бе по-потиснато от всякога. Както вървяха нещата, щеше да се върне в Англия с неопетнена репутация. Видя Патрик да прекосява моравата към малкия апартамент над гаража, който ѝ бе казал, че обитава.

— Имаш ли номера на Тори? — подвикна тя импулсивно.

— Има залепен списък отстрани на хладилника.

След няколко минути сестрата на Кени отвърна на позвъняването ѝ.

— Не, нямам никакви планове — осведоми я Тори, след като Ема ѝ обясни какво иска. — Но не мисля, че баровете на Уайнет ще са по твой вкус.

— Какъв е смисълът да отидеш на почивка, ако не пробваш нови забавления?

— Ами добре. Ако си сигурна, ще дойда да те взема след половин час.

Ема облече джинсите, които бе купила предишния ден, и бяла плетена блузка, достатъчно къса, за да се вижда тънка ивица от кръста ѝ, и достатъчно тясна, за да подчертава гърдите ѝ. Въпреки че късите ръкави скриваха голяма част от татуировката със знамето на щата Самотна звезда, банерът с името на Кени оставаше открит. Унизително, но необходимо, реши младата жена, като се закле да не се поглежда в огледалото. Надяваше се копоят на Бедингтън да е достатъчно съобразителен, за да вземе фотоапарат.

Тори се появи с тъмносиньо беемве, което шофираше с опасно висока скорост. Ема затвори очи и вкопчи пръсти в дръжката на вратата.

— Струваш ми се нервна.

— Не обичам особено колите.

— Това затруднява живота, особено в Тексас — рече Тори поучително и намали скоростта.

— Както и навсякъде другаде.

Сега, след като вече не се движеха толкова бързо, Ема се успокои достатъчно, за да огледа спътницата си. Тори носеше тюркоазно боди с плътно прилепнали черни джинси, очертаващи безкрайно дългите ѝ стройни крака. На кръста ѝ проблясваше колан от метални раковини, а от ушите ѝ се полюшваха мексикански сребърни обици. Тя изглеждаше богата, прелестна и дива. На Бедингтън нито за миг не би му хрумвало да предложи на Тори Травълър да стане негова съпруга.

Тори погледна в огледалото за обратно виждане.

— Трябва да се научиш да шофираш.

— Тъъ...

— Наистина. Аз мога да те науча.

— Много мило от твоя страна, но не смятам, че е нужно.

— Дяволът здравата те е хванал, нали?

— Предполагам.

— Зная какво е.

Ема долови тъга в гласа ѝ и нещо ѝ подсказа, че бракът с Декстър О'Конър не е единственото, което измъчваше Тори. Зад външното ѝ безгрижие и маниерите на богата разглежена наследница се криеше огромна болка.

— Добре ли се разбираш с Патрик? — поинтересува се Тори. — Той се отнася прекалено закрилнически към Кени и може да се стори доста странен на тези, които не го познават.

— Той беше много мил и услужлив с мен — заяви Ема.

Тори се засмя.

— Татко направо пощурява, задето единственият му син живее в ранчо в компанията на гей, който не се крие. Но всички знаят, че Патрик е най-добрият иконом в областта. А ако ме питаш, денят, в който Кени го спаси, беше щастлив и за двамата.

— Как го е спасил?

— Патрик пътувал с колата наоколо, обикаляйки крайпътните заведения, за да прави снимки за книгата си — от онези така наречени развлекателни книги с цветни снимки и кратки текстове, които често можеш да видиш по масите на кафенетата и ресторантите. Спрял в едно заведение близо до каменна кариера и се натъкнал на шайка местни работници, които решили да докажат мъжкарството си, като го пребият. Четирима срещу един. Кени се появил точно навреме. Той не може да понася подобни издевателства. Направо го влудяват.

— И какво е направил?

— Достатъчно е да знаеш, че Кени рядко избухва, но когато това стане, по-добре да не си насреца му. Историята завършила с това, че той отвел Патрик в ранчото, за да дойде на себе си, а когато на следващата сутрин се събудил, в кухнята го очаквала тава с прясно опечени канелени кифлички, току-що извадени от фурната. Кени вдъхнал божественото ухание и тутакси наел Патрик за иконом. Разбира се, имаше куп сплетни за това, без да се смятат неприятностите с ПГА, които Кени имаше, когато историята за побоя в крайпътното заведение цъфна по първите страници на вестниците.

— Брат ти е постъпил много благородно.

— И аз мисля така. Но получи доста упреци. Кълна се, че ако слушаш местните, единственото добро качество на Кени е да печели голф турнири.

— Хората не го ли харесват? Това ме изненадва.

— О, не. Обичат го. Всички знаят, че е направил за местната общност много повече, отколкото всички нас, взети заедно. Той построил културен дом, осигурил началното финансиране за новата библиотека и още куп такива неща. Освен това участва в почти всяка местна благотворителна кампания. Но осъждането и критикуването на Кени толкова дълго е било любимо занимание на хората тук, че сега им е трудно да спрат.

— Но защо?

— Жителите на Уайнет имат слонска памет, а и още не са му простили за щуротиите и белите му в детството. Все още държи рекорда за отстраняване от занятия в гимназията. А пенсионираният полицейски началник може да ти разкаже такива истории, че косата ти ще настръхне. Изглежда, всички в този град му имат зъб. Джуди Уибър постоянно му напомня, че е преписал контролното ѝ по математика в четвърти клас, а после убедил заместничката на учителката, че Джуди е преписала от него. В шести клас открадна от Ханг Арън бейзболната му карта с автограф на Боб Фрейзиър и после я скъса. Крадеше парите за обяд на съучениците си, чупеше играчките им, сменяше гаджетата си като носни кърпички и оставяше след себе си само разруха и опустошение, докато накрая Дали не го взе под крилото си след смъртта на майка ни.

Значи Дали Бодин беше тайнствената личност, за която Кени бе споменал по-рано през деня. Очевидно отношенията на Кени със съпруга на Франческа бяха доста по-сложни, отколкото Ема предполагаше.

— Въпреки това той явно е бил образцов гражданин след тийнейджърските си години. Струва ми се, че хората би трябвало веднъж завинаги да загърбят миналото и да му простят.

— Кени няма нищо против да го поднасят за миналото му. А и той може вече да е образцов гражданин, но със сигурност има доста недостатъци в характера. В случай че не си забелязала, брат ми е много мързелив.

— Забелязах — промърмори Ема сухо. — Все пак мързелът не е чак толкова голямо престъпление.

— При него понякога е. Той просто... не зная. Трудно е да се обясни. От нищо не се интересува, освен от голфа. Именно заради това

онзи кръвопиец, менажерът му, източи толкова много от парите му. Кени дори не си е дал труда да го провери.

Ема си спомни сухото му, лаконично описание на разглезеното, богаташко мамино синче, какъвто е бил някога. Нямахше нито капка снизхождение към обстоятелствата, довели до лошото му поведение. И макар Ема да не смяташе, че възрастните имат право да използват тежкото си детство като извинение за провалите в живота, в работата си неведнъж бе ставала свидетел какво разрушително въздействие може да има родителската некомпетентност и криворазбраната обич. Не мислеше, че човек цял живот трябва да се чувства виновен и да се самонаказва заради това. Ала, изглежда, Кени правеше точно това.

— Той се дистанцира от всичко, освен от голфа — подхвана Тори. — Особено от жените. Отнася се с всяка своя приятелка като с кралица — купува ѝ скъпи подаръци, изпраща ѝ цветя, но в мига, в който тя започне да се надява, че връзката им е сериозна, той изчезва от сцената.

Ема разбра, че Тори ѝ отправя деликатно предупреждение, но не каза нищо.

— Всички на този свят искат да са приятели с Кени — продължи Тори, — но аз съм единствената, която той допуска до себе си, при това не много близо. Никога не съм познавала мъж, толкова твърдо решен да стои настрана от останалите. Предполагам, че се страхува, че ако се привърже прекалено към някого и започне да изпитва дълбоки чувства към него, той ще започне да го манипулира, както правеше майка ни. Кени възмъжа трудно и определено няма да позволи на никого да застраши независимостта му.

— Каква тъжна ирония на съдбата, че някой с толкова страхотен вроден чар е така самотен.

— Кени е най-дружелюбният човек на земята, докато някой не го настъпи по болното място или не се опита прекалено много да се напъха под кожата му. Тогава той използва вродения си чар, за да издигне преграда между себе си и този човек. Или се прави на глупак. А това ме подлудява, тъй като той е най-умният мъж, когото познавам. Брат ми прочита една книга с такава лекота и настървение, както друг ще омете пакетче чипс.

Тори замълча. Ема се замисли дали да не каже на сестрата на Кени, че тя няма никакво намерение да се забърква в любовна афера с

брат ѝ, но не искаше да изглежда глупава.

— Този живот наистина е странен — въздъхна Тори. — За разлика от Кени, вторият ми бивш съпруг е имал идеално детство, а се е превърнал в неморален гадняр. Човек никога не може да бъде сигурен с хората.

— Отдавна ли си разведена?

— От една година, но се разделихме преди това. Томи беше женкар. Татко ме предупреди да не се омъжвам за него, но аз не го послушах. — Лицето ѝ помръкна. — Може би, ако му бях родила дете, Томи щеше да се кротне, но не се получи.

— Съмнявам се, че едно бебе би го накарало да стане верен съпруг.

— Зная, че си права. Все пак е неприятно два пъти да си неудачница в брака. — Тя прокара ръка през косата си. — Първият ми съпруг беше студентската ми любов, която много скоро изчезна. Той пиеше и когато се напиеше, побесняваше и чупеше всичко в апартамента. Не продължи и година. — Протегна ръка към радиото. — Татко твърди, че на мен не може да ми се има доверие, когато става дума за мъже, затова иска да се омъжа за Декстър. Но аз не... — Тори погледна в огледалото за обратно виждане, ръката ѝ застина върху бутоните на радиото и тя се намръщи. — Онзи кучи син ме следва, откакто излязохме от ранчото. Кълна се, че беше паркирал наблизко и чакаше да потеглим.

— Наистина ли? — Ема се извъртя да погледне и видя тъмнозелен форд таурус. — Мислиш ли, че ни следи?

— Възможно е.

Устата на Ема пресъхна. Копоят на Бедингтън беше на поста си.

Уайнет, Тексас, беше очарователен стар град, със сенчест площад в центъра и оживена търговска зона с малки, приятни магазинчета, които големите търговски центрове още не бяха погълнали. Тъй като на път за ранчото Кени бе заобиколил Уайнет, сега Ема за пръв път имаше възможност да разгледа града и Тори я разведе с колата из по-интересните места. Обиколката им свърши в уютна кръчмичка, наречена „Роустабаут“, където свиреха кънтри музика. Зеленият таурус ги следваше през целия път.

Когато влязоха в заведението, Ема не спираше да се оглежда през рамо, за да види кой ще влезе след тях.

— Тук вечерно време се събира почти целият град — осведоми я Тори. — Кръчмата е от незапомнени времена.

За разлика от уютните пивници в Лоуър Тилби, залата на „Роустабаут“ беше просторна, с дълга дървена скамейка пред бара в дъното. Ема видя две бiliarдни маси и малък дансинг с джубокс, от който се носеше кънтри музика. Макар че не беше почивен ден, повечето от масите бяха заети, както и сепаретата покрай едната стена.

Ема отново се озърна крадешком през рамо. Този път видя едър здравеняк с риза на цветя тъкмо когато влизаше през вратата. Космите на врата ѝ настръхнаха, когато непознатият се втренчи в нея, а сърцето ѝ ускорено затуптя. Това ли беше шпионинът на Хю? Шофьорът на зеления таурус?

Докато прекоси помещението на път за бара, Тори пъкна пръсти в устата си и изсвири пронизително.

— Ей, вие, слушайте!

Въпреки че джубоксът продължи да свири, разговорите стихнаха и всички погледи се насочиха любопитно към нея.

— Това е лейди Ема — оповести Тори. — Гостува за няколко дни на Кени, който е обещал да я разведе наоколо. Тя е от Англия. Освен това, въпреки онази татуировка на ръката, е истинска, жива аристократка. Лейди Ема, кажете няколко думи на тези недодялани простаци, за да загреят, че не сте менте.

— Очарована съм да се запозная с всички вас — издума Ема смутено. Опита се да придърпа ръкава надолу към лакътя, но не успя и неколцина от клиентите приковаха погледи в татуировката ѝ. Въпреки това британският ѝ акцент, изглежда, ги впечатли.

Тори улови ръката ѝ и я поведе към бара.

— Джоуи, ако обичаш, ще ми налееш ли чаша шардоне? Лейди Ема, вие какво бихте искали?

— Джин с тоник, моля — поръча Ема, въпреки че не харесваше джин с тоник, както между впрочем и коктейла „Маргарита“, но искаше всички да я видят, че пие. В същото време срамната татуировка на ръката ѝ бе постоянно напомняне, че трябва да остане трезва, и тя реши щом ѝ се удаде възможност, да зареже джина и да го замени скришом с вода.

Барманът им сервира питиетата и неколцина от клиентите на заведението се приближиха, за да се запознаят лично с новодошлата аристократка. Тори най-чинно и почтено ги представи. Един от мъжете ѝ предложи да заключи в сейф скъпоценностите си, преди Кени да ги е откъмнал, а някаква жена я предупреди да не скача заедно с него на въже, защото той обезателно ще я препъне. И двата коментара предизвикаха многозначителния смях на тълпата.

Накрая Тори я поведе към масата в ъгъла, където седеше самотен млад мъж, на около двайсет години, и отпиваше от бирата си. Докато приближаваха, Ема неволно се запита дали във водата на Уайнет има нещо особено, заради което тук се раждаха толкова красиви хора. Първо Кени, после Тори, а сега и този привлекателен младеж. Имаше вълниста кестенява коса и мъжествени черти, включващи високи скули и масивна квадратна брадичка. Раменете му бяха широки, а тялото — стройно и мускулесто.

— Здравей, Тед. Как си? — Без да дочака покана, Тори се настани на масата и с жест подкани Ема да седне.

— Не се оплаквам. А ти?

— Все същото. Все същото. Това е лейди Ема.

Ема кимна, а Тед погледна татуировката и я дари с ленива, обаятелна усмивка, която я накара да съжали, че не е с десет години по-млада.

— Госпожо.

— Той е само на двайсет и две — поясни Тори, сякаш прочела мислите на Ема. — Какво наказание за нас, нещастните по-възрастни жени, нали?

Тед се усмихна и забодде поглед в бирената бутилка.

— Виждал ли си Кени? — попита Тори.

— Беше тук преди минута.

Новината, че Кени се шляеше из града, без да я покани, неприятно я подразни. Май се налагаше да спомене отново името на Франческа, за да му напомни кой дърпа конците.

В този миг, сякаш го бе призовала с магическа пръчка, се появи Кени и пое с ленива крачка през заведението. В едната си ръка държеше бутилка с бира, а в другата се полюшваше стик за голф. Пътьом го подхвърли на бармана, който го скри зад бара.

Очите му се присвиха, когато съзря Ема, сетне погледна към Тед.

— Ти ще даваш следващия урок на игрището. Ранди Еймс не ме оставя на мира, за да му помогна да оправи слайса^[1] си, а изобщо не изпълнява указанията ми. Може би ти ще имаш повече късмет.

— И ти ли си голфър? — поинтересува се Ема, съзнателно пренебрегвайки Кени, който се плъосна на стола до нея.

— Играя по малко — отвърна Тед скромно.

Въпреки че изговаряше фразите като истински тексасец, липсваше му типичното провлачване, което ѝ се стори любопитно.

Кени изсумтя предизвикателно.

— Три поредни години Тед е начело на аматьорите в щата. Вторият най-добър голфър, играл някога за Тексаския университет.

— Последното е спорно — вметна Тори и стрелна брат си с лукав поглед. — Тед се изхитри да стане три пъти шампион на Националната студентска спортна асоциация по голф, за разлика от един друг общ познат, чието име не ми се ще да назова, който спечели само две шампионски титли при индивидуалните спортове. Освен това Тед успя да се дипломира, за разлика от въпросния индивид, който не си даде този труд.

— Колежът изисква твърде много усилия — промърмори Кени и се почеса по гърдите. — Що се отнася до мен, въпросът кой е най-добрият е отдавна решен. — Изглежда самодоволно Тед. — Само на един от нас му стигна смелост да стане професионалист.

Тед се усмихна със свенливата си усмивка.

Тори се извърна към Ема.

— Виждаш ли, Тед е гений интелектуалец, който през целия си живот досега се е разкъсвал между голфа и науката. Хората тук го смятат за някакъв вид генетична аномалия. Дори родителите му.

Вместо да се обиди, Тед кимна.

— Абсолютно вярно.

— Той току-що получи едновременно степен за бакалавър и магистър. — Гордостта в гласа на Кени бе толкова явна и Ема разбра, че между двамата мъже съществуват по-специални отношения. — Ако не играеше в университетския отбор по голф, сигурно щеше да се дипломира много по-рано.

— Не виждам защо да бързам.

— Точно това ти казах и аз — съгласи се Кени със задоволство.

Ема се престори, че отпива от питието си, докато тримата си бърбеха с непринудеността на хора, които отдавна се познават. Тори беше тази, която заговори за временното отстраняване на Кени.

— Не е честно — взмути се тя. — Всички знаят, че Кени никога не би ударил съзнателно жена. Той ги подлудява с изневерите си, но не би им посегнал.

Брат ѝ доби раздражено изражение.

— Първоначално не бях отстранен заради това, а и откакто станах на шестнайсет, не съм изневерявал на жена, на която държа. — Погледна към Тед. — Кълна се, не е зле някой здравата да натупа устатата ми сестра.

— Не гледай мен. Аз се страхувам от нея.

Тори се наведе и целуна Тед по бузата.

— Ако беше само с няколко години по-стар, сладурче, щях да ти покажа какво значи да се забавляваш.

— Съмнявам се, че щях да оцелея.

— Ако питаш мен — намеси се в разговора Кени, — Антихриста преживява нещо като криза на средната възраст. Тази година кучият син навършва петдесет. Мисля, че заради това се е смахнал.

Тед наклони стола си назад и изпъна крака.

— Той просто ти е бесен, това е всичко.

— Нарича се злоупотребяване с власт — изръмжа Кени. — Мисли се за президент на Щатите.

Тед се усмихна.

— Говоря сериозно — не мирясваше Кени. — Всички членове на ПГА очакват справедливост от комисаря. Дори и да е само временно изпълняващ длъжността, поне би трябвало да се преструва на безпристрастен.

В този миг Ема забеляза мъжа в пъстроцветната риза, който ги бе последвал в бара, и осъзна, че непознатият я наблюдава внимателно от другия край на заведението. Обхвана я приятна възбуда. Той наистина беше копят на Бедингтън!

Знаеше, че трябва да се възползва максимално от момента, но не ѝ хрумна нищо по-оригинално, освен да грабне чашата си с джина с тоник и да отпие солидна глътка. Подобна демонстрация беше по-скоро жалка, отколкото скандална, ала мозъкът ѝ не успя да роди нищо

по-добро. И изведнъж я осени блестяща идея, въпреки че не ѝ се искаше да го прави. Ала още по-малко искаше да се омъжи за Хю.

Събра сили, стана от стола, обви ръка около шията на Кени и се настани уютно в скута му.

Веждите му отхвъркнаха нагоре.

— Да не би да пропускам нещо?

Ема изви уста в нещо, което се надяваше да мине за съблазнителна усмивка, и се опита да говори, без да движи устни.

— Незабавно ме целуни.

— Няма да стане — отрязва я той.

— Защо?

— Защото не ми харесва поведението ти.

Тя наистина си бе позволила да се държи малко властно, но само защото се чувстваше нервна.

— Извинявай.

Погледът му се прикова върху устните ѝ.

— Добре, ще те целуна.

Здравенякът се обърна и Ема тутакси се изстреля от скута на Кени.

Той я изгледа намръщено, докато тя се пресягаше към чашата си с джин с тоник.

— Пак ли си пияна?

— Разбира се, че не.

— Хубаво. Защото в Уайнет няма дори наполовина прилично студио за татуировки.

Здравенякът се премести по-близо до джубокса, но продължаваше да я наблюдава. Беше почти плешив, с издадена челюст и жалки останки от сламеноруса коса.

Ема се замисли, сетне се обърна към Тед.

— Искаш ли да потанцуваме? — На Бедингтън определено нямаше да му се понравят танцовите ѝ изпълнения, особено с толкова млад мъж за партньор.

— С удоволствие — откликна младежът.

— Той е ужасен танцор — предупреди я Тори. — Ако искаш да се поразкършиш с някой наистина добър, по-добре избери Кени.

— Но тя покани мен — обиди се Тед, — а не този Джон Траволта.

— Краката са си ваши, лейди Ема — сви рамене Тори.

Въпреки че Ема не гледаше към Кени, усети втренчения му поглед, докато ставаше от масата. Тед улови ръката ѝ и я поведе към дансинга. Дватамата се завъртяха под звуците на нежната балада, а Ема бе завладяна от необикновено усещане — за пръв път танцуваше в обятията на секси млад мъж. Много млад, напомни си тя.

И много секси.

Тед ѝ се усмихна и я попита дали ѝ харесва Тексас.

Тя му се усмихна в отговор и отвърна, че много ѝ харесва. Той пожела да узнае приятно ли е било пътуването ѝ от Далас и какво ѝ е мнението за Съединените щати. Дватамата си бърбеха непринудено като стари приятели.

Бавната мелодия се смени с бърза. Танцуващите се прегрупираха и се подредиха в редица.

— Май ще е по-добре да пропусна този танц — въздъхна Ема със съжаление.

— Аз ще ти покажа стъпките — успокои я Тед. — Тори е права. Не съм голям танцьор, но този танц никак не е труден. — Отведе я настрана и тя много бързо схвана стъпките.

Когато се върнаха на дансинга, Ема зърна Кени и Тори да танцуват заедно. С блестящите си черни коси и вродена грация, дватамата се движеха като огледални отражения един на друг. Кени се засмя на забележката на една жена, преминаваща с бърза стъпка покрай него. Тори флиртуваше с по-възрастен мъж с каубойска шапка. Изглеждаха красиви, богати и като че ли малко преситени. Напомняха ѝ за Гетсби и Дейзи Бюканън, пренесени в тексаски кънтри бар.

Музиката забави ритъм. Ема понечи да се върне на масата, но Тед я дръпна за ръката.

— Само още един танц, лейди Ема. Хареса ми да танцувам с вас. Винаги ми допада, когато дамата води в танца.

Тя се засмя и се плъзна в обятията му. Хубаво беше да е с човек, който се наслаждава на компанията ѝ. Но едва направиха няколко стъпки и Кени потупа Тед по рамото.

— Смяна на кавалерите, малкият, а ти можеш да се върнеш на масата и да се позаяждаш малко с Тори.

— Не искам да се заяждам с Тори — отвърна Тед миролюбиво. — Много по-приятно ми е с лейди Ема.

— Не се съмнявам, че и на нея ѝ е приятно с теб, но в момента ти предлагам да се оттеглиш.

Ема изтръпна тревожно, когато видя продължителния, твърд и преценяващ поглед, с който Тед измери Кени. В този миг младежът изглеждаше много по-възрастен от своите двайсет и две години.

— Крайно време е да си оправим сметките.

— Само кажи кога.

— Утре сутринта, в седем.

— Дадено.

Ема вдигна ръце.

— Веднага престанете!

— Да престанем с какво? — намръщи се Кени.

— Да се заплашвате един друг! Държете се като деца.

— Ние не се заплашваме. Ние ще играем голф.

— Аз ще играя голф — уточни Тед. — Ще видим какво ще направи този Джон Траволта. — Усмихна се мило на Ема и се отдалечи.

Докато го изпращаше с поглед, Ема усети как коленете ѝ омекват. Щом Тед, още на двайсет и две, умееше да разтапя жените, какво ли щеше да стане след десет години?

Кени я прегърна и коленете ѝ отново омекнаха. Подразни я инстинктивното привличане, което изпитваше към него.

— Не се заяпвай толкова, лейди Ема. Слез на земята.

— Моля?

— Не се прави на глупачка. Зная точно какво правиш. Мислено пресяваш кандидатите, които да те отърват от твоята... сецаш се какво. Твоята девственост — додаде той, в случай че Ема не е разбрала. — И моят млад приятел току-що оглави списъка.

— Не говори глупости. Той е твърде млад — възмути се Ема, но не устоя пред изкушението да уточни: — Но много секси.

— Да, така е, но един съвет от мен... на твоята приятелка Франческа едва ли ще ѝ се понрави много, ако се опиташ да съблазниш малкото ѝ момче.

Ема се препъна.

— Малкото ѝ момче?

Партньорът ѝ ловко я поведе в ритъма на танца.

— Да не споменавам как ще реагира Антихриста за това. Той се гордее изключително много със сина си.

— Той е техен син? — примигна слисано Ема. — О, боже... Тя винаги го е наричала Теди. Никога не съм мислила...

— Тиодор Дей Бодин. Единственото дете на Франческа и знаеш на кого.

— Останала съм с впечатлението, че синът им е много по-малък, още дете. Никога не съм мислила...

— Е, крайно време е да започнеш да мислиш, госпожо Робинсън^[2], защото той определено не е дете и за теб е забранен плод.

— Изобщо не съм имала намерение да го съблазнявам. Той е достатъчно млад, за да ми бъде ученик. Как можа да ти хрумне такава гадост?

— Нужно ли е да ти напомням за един злополучен инцидент отпреди две нощи?

— Онова беше различно. Аз смятах да ти *платя*.

Кени се ухили, сетне плъзна ръката си надолу по гърба ѝ. Дланта му се спря точно върху тесния гол участък между блузката и колана на джинсите. Ема не бе сигурна дали беше случайно, или не, но по тялото ѝ отново пробягаха неканени тръпки.

— До тази минута изобщо не ми бе хрумвало, че толкова отчаяно копнееш за секс и си готова да уловиш в мрежите си едно от невинните деца на нашия град — изрече той с дълбок, леко дрезгав глас.

— Той едва ли е...

— Предполагам, че в крайна сметка ще се наложи да зарежа принципите си и да скоча в леглото с теб.

Тя отново се препъна и едната му черна вежда се повдигна многозначително.

— Макар че, ако трябва да съм честен, не съм сигурен дали си струва тежкия труд да те отървам от своята... сещаш се какво. Въпреки това предполагам, че в живота на всеки мъж идва един съдбовен момент, когато се налага да се пожертва заради благо на общността.

Ема злостно го настъпи по крака.

— Извинявай.

— Направи го нарочно!

— Разбира се, че не съм!

Кени не каза нищо, само изпусна дълга, изтормозена въздишка и в същото време пхна палеца си под долния край на блузката.

— Добре, ти печелиш. Ще ти позволя да ме използваш за сексуална играчка.

Макар да разбираше, че той се шегува, Ема усети приятно присвиване в стомаха. В следващия миг се замисли сериозно дали да не грабне халба бира от една от масите и да не я излее върху главата му. Няма ли край наглостта на този мъж?

— Благодаря, но не бих искала да те затруднявам.

Той я привлече по-близо, така че гърдите ѝ се притиснаха в неговите.

— Няма да е голямо затруднение. Аз просто ще лежа в леглото и ще те оставя ти да свършиш цялата работа. Навярно така най-много ще ти хареса.

Преди Ема да измисли подобаващ отговор, Кени спря да танцува.

— Мамка му. Тъкмо си мислиш, че можеш да се отпуснеш и...

Ема вдигна глава и видя разрошен мъж, около трийсетгодишен, с размъкнат памучен панталон, изпомачкана синя риза, тип „Оксфорд“, и очила с телени рамки, да приближава масата на Тори и Тед. Тед тутакси стана и му подаде ръка, очевидно зарадван.

Обаче Тори, изглежда, не споделяше възторга му. Изправи гръб и изгледа новодошлия с неприкрита злоба.

— Това е Декстър О'Конър — обясни Кени. — Наследникът на „Ком Нешънъл“, избраникът на Тори и най-големият смотаняк и умник в Уайнет, щата Тексас. В повечето случаи Тед е единственият в целия окръг, който загарява какво говори Декстър.

Декстър О'Конър ѝ напомняше за Джеръми Фокс. И двамата бяха симпатични и заваяни, с вечно раздърпани дрехи, само че този мъж бе по-висок и по-слаб. Костеливото му лице на учен беше леко издължено, но привлекателно. Имаше високо, интелигентно чело, раздалечени очи и разрошена кестенява коса. Не ѝ бяха нужни повече от няколко секунди, за да реши, че Декстър О'Конър е точно типът мъж, който винаги я бе привличал.

Кени я пусна.

— По-добре е да отидем при тях, преди Тори да отхапе прекалено голяма хапка от него и да остави горкия кучи син да умре от

загуба на кръв. — Приблѝжи към масата като някой Зоро, раздаващ справедливост. — Какво, по дяволите, правиш тук, О'Конър?

— Декс дойде да се види с мен — уточни Тед. — Двамата с Тори сте излишни, така че по-добре изчезвайте. Лейди Ема, вие можете да останете.

— Благодаря ти — усмихна му се Ема.

Тед я представи, а Декстър О'Конър я удостои с кратък преценяващ поглед, преди да ѝ кимне учтиво. Нещо в маниерите му я изпълни със симпатия към него. Той свали очилата си, разкривайки красиви сиви очи. Извади от джоба си носна кърпа и се зае да лъска стъклата.

— Всъщност бих предпочел Виктория и Кени също да останат. След като всички сме тук, мисля, че е подобаващо да се опитаме да постигнем известно взаимно разбиране.

— Чу ли това, Кени? *Подобаващо*. Говори така, сякаш е погълнал проклетия речник. И се кълна в бога, Декстър, че ако още веднъж ме наречеш Виктория, ще те направя на пух и прах.

— Съмнявам се, че е възможно. — Той отново надяна очилата. — Аз съм малко по-едър.

Тори се свлече в стола и се хвана за главата.

— Господи... Ти си такъв тъпак.

— Той е умен тъпак — изтъкна Тед. — И за разлика от теб Декс е спечелил своя дял от семейните пари.

— Млъквай, малък глупчо. — Тори посегна към пакета с цигари, но Декс го грабна преди нея.

— Наистина не ми харесва, че пушиш, Виктория.

— Това вече преля чашата! — изръмжа тя, скочи на крака и се хвърли да го души.

Кени едва успя да я улови за кръста, преди тя да вкопчи пръсти в гърлото му.

— Успокой се. Знаеш колко мразиш да цапаш дрехите си с кръв. — Изгледа предупредително Декстър, докато Тори се извиваше в ръцете му. — По-добре да се махнеш оттук, Декс. Не зная още колко дълго ще мога да я удържа.

— Не виждам причина да си тръгна — възрази Декс. — Налага се да обсъдя нещо с нея. Нямам нищо против и вие да слушате.

Когато яростното ръмжене на Тори стана по-силно, Тед се изправи.

— Ти си прав, Кени. Някой трябва здравата да я натупа. Аз ще я отведа, докато страстите ѝ се поохладят. — Той въздъхна. — Въпреки че не ми се ще да го правя. — Сграбчи Тори през кръста, точно под ръката на Кени, и я дръпна. — Да вървим да поиграем на джагата. И този път ме остави да спечеля.

Тори хвърли отровен поглед на Декстър, докато Тед я извличаше от бара.

Ема наблюдаваше Декстър с интерес. Предполагаше, че всичко в Тексас ще е много живописно и необикновено, но не беше очаквала да се озове наред такава завладяваща драма. Все едно отново гледаше сериала „Далас“, само че с много по-мили герои. Е, по-мили, ако не се брой Кени Травълър.

В този миг забеляза, че плещестият непознат ги наблюдава, и сърцето ѝ трепна от обзелата я възбуда. Бедингтън щеше да се ужаси, че е взела дейно участие в подобна скандална сцена.

Кени се свлече на стола.

— Бих те посъветвал да избягваш тъмните улици, Декс. Тя се бие като истински мъж.

— Сигурен съм, че двамата ѝ бивши съпрузи са го изпитали на свой гръб. — Декстър се настани на стола, освободен от Тори. — Не се боя от сестра ти, Кени. Мисля, че ти е ясно. По-скоро тя ужасно се страхува от мен.

Кени се ухили и поклати глава.

— Вярвай го, щом искаш.

— Трябваше да го очаквам — промърмори Декс примирено. Обърна се към Ема. — Отдавна ли познавате Виктория, лейди Ема?

— Просто Ема. Тази сутрин се запознахме.

— Предполагам, че е твърде скоро, за да придобиете някакво влияние над нея. Колко жалко. Струват ми се доста уравновесена и здравомислеща.

Кени вдигна рязко ръка.

— Не се въодушевявайте, лейди Ема. „Уравновесена и здравомислеща“ не се равнява на „консервативна“, така че не бързайте да сваляте дрехите си.

— Нямам никакво намерение да ги свалям.

Декс я погледна с нараснал интерес.

— Защо просто не оставиш Тори на мира? — попита го Кени.

— Не е толкова просто. Не забравяй, че са замесени бащите ни.

— Ако имаш достатъчно смелост, Декс, ще им кажеш и на двамата да вървят по дяволите, вместо да им позволяваш да издевателстват така над Тори.

Декстър изгледа Кени с продължителен, неразгадаем поглед.

— Предполагам, че реакцията ти не би трябвало да ме изненадва.

— Той сви рамене и стана. — По-късно ще поговоря с теб. Радвам се, че се запознахме, Ема. Очаквам с нетърпение да се видим отново. — Кимна към Кени и без да погледне джаката, се насочи към изхода.

— Коравосърдечен кучи син.

— Намирам го за много приятен — възрази Ема.

— Предположих, че ще го харесаш. Той е точно твоят тип.

— Напълно.

— Да не би да долавям в очите ти многозначителния блясък на ловец, надушил плячката?

Ема не отговори и той се намръщи.

— Първо си набелязваш нашето малко момче, а сега си взела на мушката Декс. Никой не може да те упрекне в прекалена придиричливост.

Но Ема нямаше да се поддаде на заяждането му.

— Отчаяните жени не могат да проявяват придиричливост.

— В такъв случай да потанцуваме, за да те разсея от мрачните мисли — заключи той с неохота, давайки й ясно да разбере, че й прави голяма услуга.

— О, не — усмихна му се тя мило. — Ще ти струва твърде много усилия.

Думите й толкова го вбесиха, че чак зъбите го засърбяха. По дяволите, имаше нещо в тази жена, което го влудяваше. Искаше тази вечер да се махне от нея, но тя бе цъфнала тук. А най-лошото беше, че една част от него се радваше на присъствието й, и това го вбесяваше и го караше да се държи зле. Не искаше да си признае, че му е приятно да види девствената директорка.

Тя не криеше неодобрението си към него и на Кени никак не му се нравеше мисълта, че за нея той не е нищо повече от сексуално

удобство, макар че и за него тя бе същото. Или поне той така си мислеше.

Кени не бе свикнал жените да го смуцават и объркват, и мислите му се насочиха към персоната, която го бе насадила на тези пачи яйца. Ако не беше Франческа, той може би щеше да успее да склони Ема да се позабавляват дискретно, без никакви усложнения и обещания. Двата можеха взаимно да се използват и сетне да забравят за случката. Но съпругата на Дали, която повече от всеки друг притежаваше таланта да изравя най-интимни подробности от живота на другите, никога нямаше да му прости, ако се възползва от приятелката ѝ. И нямаше никакъв смисъл да убеждава Франческа, че Ема е започнала цялата история, когато се опита да купи тялото му.

Изведнъж почувства, че не му достига въздух, сякаш е бил натикан в малка стая, без прозорци и изход. Лейди Ема беше прекалено властна, прекалено упорита, една от онези жени, които се качваха на главите на мъжете, довеждаха ги до лудост с капризите и изискванията си, докато не ги стъпчат окончателно под чехъла си. Изпълнен с чувство на безсилие, Кени доста грубо я дръпна да стане на крака и я повлече обратно към дансинга. Само след няколко секунди кръвта му отново кипна.

— Престани да се опитваш да водиш!

— Тогава се движи по-бързо.

— Това е балада.

— Но не означава, че трябва да заспиш на дансинга.

— Не съм заспал! Кълна се... — Ала всички мисли се изпариха от главата му, когато косата ѝ докосна леко брадичката му.

За миг бе готов да се закълне, че го лъхна ароматът на теменужки, което беше много странно, тъй като нямаше ни най-малка представа как ухаят теменужките. Въпреки това Кени беше убеден, че ухаят точно като лейди Ема.

[1] Неточен удар в голфа, при който траекторията на топката се изкривява в полет от ляво надясно (или обратно при левичар); траекторията има форма на банан и на жаргон се нарича „бананова топка“. — Б.пр. ↑

[2] Алюзия с героинята от филма „Абсолвентът“ (1967); с Дъстин Хофман и Ан Банкрофт. — Б.пр. ↑

Макар да знаеше, че не разполага с много време и трябва да работи върху статията си, на следващата сутрин Ема с наслада се отдаде на безделие. Посети конете на Кени, дълго се разхожда покрай потока, после облече банския, взе сламената шапка и двамата с Патрик се отправиха към басейна. Настаниха се под широкия чадър край една от правоъгълните маси, разположени до водата, и с удоволствие отпиваха от студения чай с праскови, докато похапваха още топли филии черен сладък хляб с глазура. Патрик я забавляваше с местни клюки и ѝ разказа малко за книгата с фотографии, която подготвяше. После се извини и отиде да проявява филм в тъмната стаичка в сутерена.

Ема се премести на един от шезлонгите на сянка под гъстите листа на едно дърво и отвори бележките си за дневника на лейди Сара. Денят бе топъл и ѝ се искаше да свали плажния халат, но се боеше, че Патрик може да се върне, а никак не ѝ се искаше той да види татуировката ѝ. Едно беше да я показва, когато мислеше, че я наблюдават, а съвсем друго да шокира ненужно околните. Мислено благодари за предпазливостта си, когато вдигна глава и видя привлекателна блондинка с бебе на ръце да идва към басейна.

Жената изглеждаше няколко години по-млада от Ема, приятно закръглена. Всичко във външността ѝ говореше за много пари — от диамантената широка гривна, която проблясваше върху една от загорените ѝ китки, до ленените туника и шорти. Лъскавата ѝ руса коса, подстригана в модна прическа, стигаше до брадичката ѝ, а светлокафявият гланц за устни подчертаваше безупречната кожа.

Жената засия насреща ѝ.

— Лейди Ема, за нас е огромна чест да ви посрещнем в Уайнет. Аз съм Шелби, предполагам, че сте чували за мен.

Озадачена, Ема остави бележките си настрана и стана от шезлонга.

Докато стискаше протегнатата ръка на жената, бебето запищя и хвана с ръчичка косата на майка си.

— Това е Питър. — Усмивката ѝ помръкна и в тона ѝ се прокрадна горчивина. — Забравеното дете.

— Приятно ми е да се запознаем. Здравей, Питър.

Момченцето я дари със срамежлива усмивка, разкривайки четири зъбчета, после зарови лице във врата на майка си. Бебето беше толкова сладко, че пристъп на завист прониза Ема. Имаше тъмна къдрава коса, топчесто носле и невероятно красиви очи, обрамчени от гъсти черни мигли. Очите му бяха с необикновен теменуженосин оттенък.

Бодна я неприятно чувство и космите на врата ѝ настръхнаха.

Жената се настани край масата под чадъра и нагласи бебето в скута си.

— Мислех, че Кени може би ще е тук, но трябваше да се досетя, че с всички сили ще се старае да ни избягва.

— Той, ъ, тази сутрин играе голф — осведоми я Ема и седна до нея. — На колко е Питър?

— На девет месеца и още го кърмя. Той е истински шампион. При последната консултация беше десет килограма и седемдесет и шест сантиметра. — Тя машинално отмести празната чаша на Ема подалеч от детето. — Кени е в града от вчера, но дори не си направи труда да дойде у дома и аз няма да му го простя. Да пренебрегва собствената си плът и кръв.

Стомахът на Ема болезнено се присви. *Собствената си плът и кръв.* Вгледа се в тъмната коса и сините очи на момченцето. Кени сигурно е изглеждал така като бебе. Зави ѝ се свят. Неговото бебе.

Въпреки крещящото доказателство, тя се опита да измисли друго обяснение, но тези изразителни теменужени очи се срещаха толкова рядко, че приликата не би могла да е случайна, а и тази жена едва ли щеше да е толкова разстроена, ако беше само далечна роднина. Призля ѝ при мисълта, че Кени има дете, което е изоставил.

— Извинете — едва смотолеве Ема, — не чух добре името ви.

— Здравей, Шелби.

Ема се извърна и видя Кени да приближава. Носеше коралов бански, а около шията му бе увита жълта кърпа.

При звука на гласа му, крачетата на бебето застинаха, но в следващия миг възбудено заритаха. Без да обръща внимание на Шелби, Кени захвърли кърпата, пое бебето на ръце и го вдигна към лицето си.

— Хей, приятел, как си? Днес следобед смятах да дойда да те видя.

Жената изсумтя възмутено.

От долната устничка на Питър се проточи слюнка, а пръстчетата му се вкопчиха в един кичур от косата на Кени, докато риташе енергично с пълничките си боси крачета.

Двамата толкова много си приличаха, че Ема само ги зяпаше смаяно, неспособна да отрони нито дума. В същото време горчивата жлъч се надигна към гърлото ѝ. Как е могъл да изостави толкова красиво дете? Но защо ли се изненадва? Този човек беше от онези мъже, които винаги се измъкват, щом стане напечено.

— Искаш ли да поплуваш, малък Пити? — попита Кени.

— Да не му намокриш гащеризончето — предупреди го Шелби.
— Вчера съм го купила.

Кени разкопча презрамките и свали дрешката.

— Мисля, че не е зле да оставим памперса, в случай че забравиш джентълменските маниери. — Хвърли гащеризона на масата, гушна бебето пред мишница и погледна към Ема. — Искаш ли да дойдеш с нас?

Вратът ѝ бе толкова скован, че тя едва успя да поклати отрицателно глава.

— Хайде, Пити. Значи ще сме само по мъжки.

Кени се запъти с бебето към басейна, а Ема отчаяно се опитваше да измисли какво да каже на майка му. Шелби леко подсмъркна.

— Проклет да е.

Ема я погледна през масата и видя в очите на жената да блестят сълзи, докато наблюдаваше Кени и бебето във водата.

Сърцето на Ема се сви от мъка за нея. Диамантените бижута и скъпите дрехи подсказваха, че Кени осигурява щедра издръжка на майката на детето си, но какво значение имаше това, ако той бе зарязал отговорностите си на баща? В същото време Ема бе изпълнена със съкрушително, необяснимо разочарование. Въпреки всички уличаващи признаци, тя го смяташе за много по-свестен.

Ема се пресегна през масата и съчувствено отпусна длан върху рамото на Шелби.

— Много съжалявам.

Жената подсмръкна и смутено се засмя.

— Предполагам, че не би трябвало да го вземам толкова навътре. Сигурно още имам следродилна депресия, освен това още не съм отслабнала и така нататък... Но когато ги погледна двамата заедно... — Лицето ѝ се изкриви и една голяма сълза се търкулна надолу по бузата ѝ. — Той не поема никаква отговорност! А Питър е негова собствена плът и кръв.

Ема почувства как сърцето ѝ се изпълва с омраза и възмущение към Кени. От логична гледна точка осъзнаваше, че реакцията ѝ е прекалено бурна — двамата се познаваха едва от няколко дни — ала не можеше да сдържи емоциите си.

— Той е жалък и противен — промърмори тя повече на себе си, отколкото на Шелби.

В първия миг Шелби, изглежда, се стресна от реакцията на Ема, но смайването ѝ бързо бе заменено от благодарност.

— Предполагам, че един външен човек може да види нещата по-ясно. Всички в Уайнет само свиват рамене. Казват, ами Кени си е такъв, а след това се впускат да ми разказват истории как той разбил с камък прозореца на някой съсед или вързал тенекия на някое гадже от училището. Откакто започна да печели голф турнири, явно вече му е позволено да пренебрегва общоприетите правила за благоприличие. — Очите ѝ отново се наляха със сълзи. — Просто толкова много обичам това малко бебче... — Затършува за носна кърпа в джоба на туниката. — Извинете ме, лейди Ема. Обикновено не се държа така и наистина исках да ви направя добро впечатление. — Стана, издуха носа си, взе кърпата, захвърлена от Кени, и отиде до ръба на басейна. — Дай ми го, Кени. Трябва да вървим.

— Но ние току-що влязохме във водата. Толкова добре си прекарваме. Нали, Пити, момчето ми?

Бебето изцвърча от удоволствие и зашляпа във водата с ръчички.

— Той трябва да спи, така че веднага ми го дай!

Кени се намръщи, но доплува до ръба на басейна и ѝ протегна бебето.

— Исусе, Шелби, каква оса те е ужилила?

— Не е оса, а си *ти*! Ела при мама, Пити. — Тя се наведе, грабна бебето от ръцете на Кени и го уви в кърпата. Минавайки покрай Ема, за да вземе гащеризона и чантата си, тя ѝ се усмихна нерешително и хвърли Ема в смут, изобразявайки някакво подобие на реверанс. — Благодаря ви, лейди Ема. Съпричастието ви означава много за мен.

Ема кимна, а Шелби се отдалечи, без да погледне към Кени.

Ема чу тих плисък, извърна се и видя, че Кени се е гмурнал във водата. След доста време той се появи в другия край на басейна и запори водата. Замах след замах. Бавни, лениви загребвания. Небрежни загребвания на мъж, който няма какво да прави. Без почтена работа. Без отговорности. Без деца, които е зарязал.

Той се обърна по гръб и остана да лежи върху повърхността на водата. Колкото повече го наблюдаваше, толкова повече гневът изпълваше с яростен пламък всички кътчета на душата ѝ. Ема бе посветила живота си да се грижи за деца, а този мъж олицетворяваше всичко, което ненавиждаше. Стомахът я присви от отвращението, което изпитваше към себе си, задето едва не му позволи да я съблазни.

Кени излезе от басейна, огледа се за кърпата, после очевидно си спомни, че Шелби бе увила с нея незаконния му син, и изтръска с длани водата от тялото си. Докато следеше бавните му плавни движения, изгарящата ярост я изстреля на крака. Смътно осъзнаваше, че това не е нейна работа, но не можеше да удържи лавината от гневни емоции, набъбващи в гърдите ѝ. Сграбчиха я ненавист и ужасно, задушавашо *разочарование*, че той не бе такъв, за какъвто го мислеше. Емоциите я тласнаха напред, към ръба на басейна.

Той вдигна глава към нея. Озари я с ленивата си усмивка.

Ема нямаше намерение да го прави. Дори не осъзна какво стана. Но в следващия миг ръката ѝ сякаш сама се вдигна във въздуха и се стовари върху челюстта му.

От някакво далечно, обвито в червена мъгла място, тя видя как главата му подскочи и капки вода се разлетяха на всички страни. Върху челюстта му, там, където го бе ударила, се появи морав белег. Стомахът ѝ се преобърна.

— *Какво те прихваща, по дяволите?* — изруга Кени и се вторачи в нея с очи, по-тъмни от синината върху челюстта му.

Краката ѝ се подкосиха. Не биваше да го удря. Никога. Всичко това не я засягаше и тя нямаше право да раздава правосъдие.

Очите му заблестяха.

— Бих те хвърлил веднага в този басейн, но какъв е смисълът, след като си по бански?

Неговият гняв отново разпали нейния.

— Ти си отвратителен.

Един мускул върху насинената му челюст заигра, а ръцете му се свиха в юмруци.

— Ау, по дяволите... — Без никакво предупреждение той я грабна и я хвърли в дълбокия край на басейна.

Тя изплува, бясна и плюеща вода, но видя само гърба му, докато крачеше към къщата. Беше я зарязал, както и красивото си бебе.

— Що за човек си ти? — изкрещя младата жена. — Що за мъж може да изостави собственото си дете!

Кени се закова на място. Бавно се обърна.

— Какво каза?

Шапката ѝ плуваше във водата до нея. Тя я грабна и изля водата.

— Да си мъж, не означава само да посееш семето си и после да пишеш щедри чекове. Това означава...

— Да посея сем...

Гневът ѝ избухна с нова сила. Ема се гмурна във водата и загреба към края на басейна, но мокрият плажен халат затрудняваше движенията ѝ. Когато доближи до стълбичката, изтърва шапката, но имаше благородна мисия и не ѝ пукаше.

— Той е прекрасно дете! Как си могъл...

— Ти си *идиотка*!

Кени стоеше в средата на задната морава, а от слънчевите лъчи в мократа му коса сякаш бяха избухнали черни огънове. Беше разкراчил крака, а по кожата му блестяха капки вода. Приличаше на разярен воин, готов да убива.

— Онова прекрасно дете е мой *брат*!

Всичко в нея застина. Негов брат? О, боже... Тя *наистина* беше *идиотка*.

— Кени!

Но той вече крачеше към къщата.

Ема излезе от водата и се взря ужасено в отдалечаващия му се гръб. Какво ѝ ставаше? Никога досега не бе съдила прибързано когото и да било. Когато в „Сейнт Гъртруд“ възникнеше спор, тя изслушваше

и двете страни, преди да действа, ала с него не си бе дала труда да го направи. Дължеше му извинение и ѝ оставаше единствено да се надява, че той ще прояви достатъчно снизхождение и ще го приеме.

Движена от смесица от страх и вина, тя първо си взе душ и се преоблече. След това, надявайки се, че той вече се е успокоил, Ема тръгна да го търси, но установи, че вече е излязъл. Шадоу не се виждаше в оградената ливада до конюшната и когато се огледа, тя видя самотен ездач да препуска към гората.

Патрик излезе от тъмната стаичка и я покани да го придружи до града за покупки. Младата жена прие с радост поканата му. Реши, че може да намери някакъв подарък за Кени в знак на извинение. Но когато стигнаха до града, тя осъзна, че нито одеколон, нито скъпа книга ще успеят да загладят оскърблението, което му бе нанесла.

Когато се върнаха в ранчото, Шадоу отново пасеше на ливадата, но от Кени нямаше и следа.

— Той вероятно е във фитнес залата — осведоми я Патрик, когато го попита.

— Тренира ли?

— От време на време.

Ема последва указанията на иконома и се отправи към стаята в дъното на коридора на втория етаж. Вратата беше открената. Тя я бутна и осъзна, че дланите ѝ са потни. Изтри ги притеснено в шортите.

Кени се трудеше на някакъв гребен тренажор, или по-скоро движеше лениво веслата напред и назад. Когато чу стъпките ѝ, вдигна глава и я изгледа смразяващо.

— Какво искаш?

— Да се извиня.

— Няма смисъл — изръмжа той, слезе от уреда и побутна настрани с крак мобилния си телефон.

— Кени, съжалявам. Наистина.

Той не ѝ обърна внимание, отпусна се на пода и започна да прави лицеви опори. Беше в отлична форма — не можеше да не го признае — но изглежда, не полагаше особени усилия за това.

— Нямах право да си пъхам носа в чужди дела.

Очите му останаха приковани в пода, докато продължаваше с лицевите опори.

— За това ли се извиняваш? Че си пъхаш носа в делата ми?

— И задето те ударих. — Ема пристъпи плахо по-навътре в стаята. — О, Кени, много съжалявам за това. Никога досега не съм удряла никого в живота си! Никога!

Той не каза нищо, а продължи заниманието си — също толкова лениво, както плуваше в басейна. Стори ѝ се, че долови съвсем лек полъх на мъжка миризма, но по кожата му не блестяха никакви капки пот.

Гледката на мускулестото му тяло, облечено само в тъмносини гимнастически шорти, я разсейваше и тя с усилие насочи внимание към мисията си.

— Не зная какво ме прихвана. Толкова се разстроих, толкова се разочаровах от теб. Сигурно ме е връхлетяло някакво минутно умопомрачение.

Той стисна челюсти, но не я погледна.

— Не съм сърдит заради плесницата.

— Но...

— Просто се махай от тук, става ли? В момента дори не желая да те виждам.

Ема се опита да измисли някакво оправдание, но нищо не ѝ идваше на ума.

— Добре. Да. Разбирам. — Заотстъпва към вратата, засрамена и нещастна. — Наистина съжалявам.

Движенията му леко се ускориха.

— Не съжаляваш за каквото трябва, но ти дори не го разбираш. А сега върви по дяволите! И ако искаш да се обадиш на Франческа, за да ѝ се оплачеш как съм те наругал, можеш спокойно да действаш.

— Не бих го направила. — Тя се обърна към вратата, сетне отново се извърна към него. Трябваше да знае. — Щом ми прощаваш, задето те ударих, какво друго не можеш да ми простиш?

— Не вярвам, че може да си толкова тъпа. — Лицевите опори продължиха. Мускулите му се извиваха и издуваха без никакви видими усилия. Нито капка пот.

— Очевидно съм.

— А какво ще кажеш за обидния факт, че жена, която смятам за свой приятел, вярва, че съм мъж, способен да изостави детето си?

— Но ние се срещнахме само преди три дни — не можа да се съдържи да не изтъкне Ема. — Аз дори не те познавам много добре.

Той я стрелна с кос поглед — комбинация между искрено възмущение и удивление.

— Познаваш ме достатъчно добре, за да проумееш що за човек съм! — Дишането му се учести, но тя имаше чувството, че е от гняв, а не от физическото упражнение.

— Но, Кени, мащехата ти е толкова млада. Навярно няма още дори трийсет. Изобщо не ми хрумна...

— Не искам да слушам повече! Говоря сериозно, Ема, изчезвай от тук. Обещах на Шелби, че ще те заведа на вечеря у тях, и ще спазя думата си, но повярвай ми, нямам никакво желание да го правя. Що се отнася до мен, с нашето приятелство е приключено.

До този момент Ема дори не бе подозирала, че помежду им съществува приятелство, но сега осъзна, че го е изгубила, и се почувства странно съкрушена и безутешна.

10

Вечерта, на път към дома на баща си, Кени беше подчертано любезен, не я дразнеше, не се опитваше да я манипулира или критикува. Беше съвсем ясно, че тя дълбоко е оскърбила чувството му за чест. Но откъде би могла да знае, че честта е толкова важна за мъж, който само преди три нощи я бе накарал да повярва, че е жиголо?

Когато минаха през двойните богато украсени порти на имението „Травълър“, Ема съжали, че се е съгласила да го придружи тази вечер, но беше твърде разстроена и объркана. Беше се извинила и повече нищо не можеше да направи.

Насочи вниманието си към заобикалящата я обстановка и видя, че семейният му дом представлява голямо имение с дълга алея за коли, виеща се през безупречно поддържани морави. Отпред се показва голяма постройка в мавритански стил, с розова хоросанова замазка и назъбен парапет покрай покрития с плочи покрив. Когато се приближиха, тя забеляза, че къщата има няколко крила с извити прозорци. С големия фонтан, облицован с мозайка, близо до входа, сградата приличаше по-скоро на дворец от „Хиляда и една нощ“, отколкото на провинциална тексаска къща.

— Майка ми искаше нещо необикновено — отбеляза Кени учтиво, докато паркираше.

Тя изчака да последва остроумно подмятане за султани или хареми, но той не каза нищо повече.

Ема слезе от колата и потръпна от вечерния хлад, проникващ през яркожълтата крепонена рокля, която бе избрала за вечерта. Дрехата беше осеяна с пурпурни макове, с три четвърти ръкави, за да скрийт татуировката. Бедингтън щеше да одобри тоалета ѝ, помисли си мрачно младата жена, но не можеше да понесе мисълта да обиди семейството на Кени, появявайки се в някое от по-модните си предизвикателни одеяния, купени наскоро. Освен това копоят на херцога едва ли щеше да успее да проникне в това частно имение.

Настроението ѝ се вкисна още повече, когато осъзна, че през целия ден не бе направила нищо, с което да опетни репутацията си.

Двамата се отправиха към резбованите двойни врати, обковани с кована мед. Къщата бе впечатляваща и екзотична, но не особено уютна и Ема неволно я сравни с приветливото, гостоприемно ранчо на Кени. Какво ли му е било да отрасне тук, като малък султан, обожаван от майка си и пренебрегван от баща си?

Кени задържа вратата отворена, за да мине, и Ема пристъпи в покрито с плочки преддверие, обзаведено като английска провинциална къща, но недокосната от белезите на времето. В контраст с цялото преддверие в мавритански стил, върху полирана маса „Хепълуайт“ бяха поставени две статуетки от дрезденски порцелан, а на едната стена висеше картина със старинен английски пейзаж. Това разностилие беше малко странно, но приятно.

Тори се спусна по стълбите, облечена в бледозелена къса рокля, тип потник, върху която бе нахлузила черна тениска.

— Добре дошла в Маракеш он Ейвън, лейди Ема — приветства тя гостенката и лепна забързана целувка върху бузата на Кени. — Здравсти, голямо братче. Семейство Мюнстер^[1] ни очаква на терасата. Ще вечеряме на открито.

— Големи сме късметлии.

Ема последва Кени и Тори през дневната с висок таван, обзаведена с мебели от осемнайсети век, с тапицирани с кретон стени, украсени с колекция от фотографии в сребърни рамки и гравюри с ловджийска тематика. Двойната резбована врата в мавритански стил и с мозаечни инкрустации извеждаше към приятна сенчеста тераса, с под от розови тухли, подредени като рибена кост, с бордюр от сини и розови плочки. Отоманки с извити подлакътници бяха вградени в стените с хоросанова замазка, върху които бяха разхвърляни възглавнички с пъстроцветен индийски десен. Масивната маса с керамични плочки и с месингова лампа в средата бе подредена за вечеря. В единия край на терасата се виждаше типичен американски детски кът, където тъмнокосото бебе си играеше в кошарката. Щом зърна Кени, то се улови за страничните летви, запищя радостно и замаха напред-назад с крачета.

— Здравсти, синко!

Ема не се нуждаеше от представяне, за да разбере, че мъжът, който скочи на крака, е бащата на Кени. Беше по-яка и плещеста версия на сина си, но с по-груби черти на лицето, а гъстата му коса бе прошарена със сребристи нишки. Прекалено възторжения му поздрав и твърде широката усмивка подсказваха, че не е уверен в себе си. Когато пристъпи напред, за да прегърне сина си, Ема долови как Кени леко се напрегна. Въпреки че не се отдръпна, не прегърна баща си в отговор.

За нея тукатси стана ясно, че Кени не бе простил на баща си някогашното пренебрежение. В същото време усети, че баща му отчаяно копнее за прошката му.

Кени побърза да се освободи от бащинската прегръдка, запъти се към кошарката и вдигна бебето на ръце.

— Как си, малки братко?

Дали така й се стори, или той наистина натърти ненужно на последната дума?

Питър изписка от удоволствие. В този момент на терасата излезе Шелби, облечена в бял панталон и широка лимоненозелена памучна жилетка с триъгълно деколте. Приличаше повече на дъщеря на господин Травълър, отколкото на негова съпруга.

— Лейди Ема, за нас е огромна чест да сте тук тази вечер. Не зная какво ви е казал Кени, но аз съм луда по всичко английско. Имам цялата колекция от книги за принцеса Ди и ако искате, ще ви я покажа. Някой представи ли ви моя съпруг Уорън?

— Лейди Ема, много ми е приятно да се запознаем — усмихна й се топло Уорън.

— Просто Ема. Благодаря за любезната ви покана.

— Вие ни оказвате огромна чест — повтори Шелби прочувствено и посочи към една от отоманките. — Разкажете ми за вашето пътуване. Двамата с Уорън сме влюбени в Лондон, нали, Уорън? Близо ли живеете до града?

Гостенката обясни, че живее на няколко часа път с кола от столицата, в Уорикшър, после отговори на въпросите на Шелби за пътуването си. Не след дълго домакинята се впусна в истории за туристическия си поход из Англия след дипломирането си от колежа и курсовата си работа върху творчеството на Д. Х. Лорънс. Докато Шелби бърбеше оживено, Тори стоеше настрана, отпиваше от чашата

си с вино и наблюдаваше Кени и Питър с безкрайно нещастно изражение. Междувременно Уорън се наслаждаваше на бърбъна, оставяйки съпругата си да поддържа разговора.

Шелби, която беше малко пълничка, русокоса и само хубавка в това семейство на тъмнокоси красиви полубогове, метна свиреп поглед към Тори, когато зълва ѝ запали цигара.

— Веднага я угаси. Знаеш, че мразя, когато пушиш близо до Питър.

— Ние сме на открито, а аз дори не съм близо до него.

— Вярно, ти никога не си близо до него, нали? — Обида забули за миг очите на Шелби, а Ема си спомни как по-рано Тори ѝ бе споделила, че не може да има деца. Дали това не бе причина за тъгата, която прикриваше зад дръзкото си поведение?

— Уорън, лейди Ема няма питие — отбеляза Шелби.

— Какво бихте искали, лейди Ема?

— Чаша сода, ако обичате.

Уорън отиде до бара в единия край на терасата, като пътъом подвикна прекалено сърдечно на сина си:

— А ти какво искаш, Кени? Имам от онова слабо алкохолно червено вино, което предпочиташ.

— После ще си наляя. — Кени дори не погледна към баща си. Вместо това вдигна Питър на рамене, като го държеше за краката, и се приближи към маслиновото дърво, за да покаже на братчето си катеричката, покатерила се на един от клоните.

Тори отпусна грациозното си тяло на модел върху една от отоманките и кръстоса крака.

— И така, какво мислите за мама Шелби, лейди Ема? — Прокара пръсти през тъмната си коса и се облегна на пъстроцветната възглавничка. — Зная, че умирате от любопитство, но сте твърде добре възпитана, за да попитате. Шелби е на двацет и седем, точно трийсет и една години по-млада от нашето татенце и една година по-малка от мен. От всичко това не ви ли се повръща?

— Тори, не може ли да почакаш, поне докато Пити си легне? — намеси се Кени.

Тя не му обърна внимание.

— Преди година и половина татенцето ѝ наду корема и трябваше да се оженят.

Уорън изглеждаше развеселен, но Шелби застина.

— Извинете грубостта на Тори, лейди Ема. Тя се чувства застрашена от брака ми с баща ѝ.

— По-точно отвратена — отсече Тори.

— Достатъчно, момичетата — кротко ги упрекна Уорън, сякаш вече бе свикнал с техните препирни и вече не му правеха впечатление. Отпи от питието си и погледна към Ема. — Шелби и Тори бяха като сестри в женския си клуб в колежа. От години са най-добри приятелки, макар че сега е трудно да се повярва. Дори живееха в един апартамент след провала на един от браковете на Тори.

— Омъжвала съм се само два пъти — тросна се Тори. — Съдейки по думите ти, човек ще си помисли, че съм сменяла мъжете като носни кърпички. Освен това първият ми брак продължи само шест месеца, така че не се брои.

— Ти ме накара да си купя онази ужасна розово-люлякова шаферска рокля — припомни ѝ Шелби, — така че определено се брои.

Тори издуха тънко кръгче дим.

— Да, но всички знаем, че още преди полунощ Кени те освободи от роклята, така че не е било чак толкова ужасно.

Ема поизправи гръб. Тазвечерният епизод на „Далас“ се бе развил в неочаквана посока. Изведнъж ѝ хрумна, че само познанството със семейство Травълър е достатъчно Бедингтън да се усъмни в морала и поведението ѝ.

Кени въздъхна.

— Не съм я освобождавал от роклята и ти го знаеш. — Целуна Питър по темето и го отнесе отново в кошарката. — Трябва ли всеки път, когато сме заедно, да нищим всичко това?

— Остави ги на мира — обади се Уорън. — Това е част от семейния ритуал.

Тори се изсмя сухо.

— Нямаше ли да е забавно, ако и Кени ти беше направил бебе, мамо Шелби? Представи си как твоята плодовитост щеше да скрепи бащино синовната връзка.

— Това беше отвратително, дори и за теб — възмути се Кени. — По-кротко, Тори. Говоря сериозно. С Шелби излязохме само веднъж. Целунахме се на вратата и това беше всичко.

— С език ли?

— Не си спомням — изръмжа той.

— Аз пък си спомням — вметна Шелби и изгледа Тори надменно. — Но няма да кажа.

Кени се насочи към бара.

— Роден дом, сладък дом. Нали, синко? — подсмихна се Уорън Травълър.

— Щом казваш.

Ролексът върху китката на Уорън проблесна, когато вдигна ръка, за да отпие от чашата си.

— Чух, че днес с Тед Бодин сте се състезавали. Казват, че си го бил с три удара.

— Резултатът му беше два удара под пара. Двамата изиграхме приличен кръг.

— Кълна се, че само да докопам онзи кучи син Бодин... Ако бях на твое място, отдавна щях да съм насъскал адвокатите си срещу него.

Ема осъзна, че той не говореше за Тед Бодин, а за баща му Дали.

— Сам ще се справя — парира Кени.

— До „Мастърс“ остава само седмица! Всеки успял голфър на света се е запътил към Огъста, с изключение на Кени Травълър. Не можеш да позволиш на Бодин да му се размине. Трябва само да се обадиш на Кросли. Той е най-добрият адвокат в щата и ми каза...

— Помолих те да не се намесваш в тази история, нали?

Ема долови стоманената нотка в гласа на Кени и усети как Уорън вътрешно се сви.

Тори се размърда лениво на отоманката.

— Почти съм умряла от глад. Ако не седнем скоро на масата, кълна се, ще се обадя в ресторанта да донесат пица.

Сякаш по поръчка, се появи прислужницата, понесла голям поднос, отрупан с чинии със салати. Шелби стана и се зае да разпределя гостите по местата им. Щом Кени тръгна към масата, Питър изхленчи жално и протегна ръчички към него.

— Остави го — рече Уорън. — Ще го разглезиш.

— Големите батковци са тъкмо за това, нали, Пити? — Без да обръща внимание на баща си, Кени отиде до кошарката и вдигна Питър.

— Не можеш да разглезиш едно бебе, като го вземаш на ръце, Уорън — намръщи се Шелби. — Постоянно ти го повтарям. Аз не съм

като първата ти съпруга и Питър няма да се превърне в безполезен мързеливец като Кени, така че престани да се тревожиш. Освен това във всички книги за отглеждане на деца пише, че ако не удовлетворяваш нуждите на децата, докато са малки, ще се наложи скъпо да плащаш, когато пораснат.

Уорън я изгледа с леко раздразнение, което обаче не успя да прикрие нежната привързаност, която изпитваше към прекалено младата си съпруга.

— Мисля, че зная малко повече за възпитанието на децата от теб, скъпа.

— Личи си по резултатите — ухапа го тя.

— Затапи те старче — подметна Кени насмешливо към баща си и нагласи Питър по-удобно в ръцете си.

Прислужницата подреди пет чинии от скъп порцелан със зелена салата, парченца авокадо и резенчета зряла круша, поръсени със сирене горгонзола. Шелби пое сина си от Кени и се опита да го нагласи във високото му детско столче, но момченцето започна да се върти недоволно и да хленчи. Кени отново го взе в скута си, обра с вилица сиренето от късче круша и го подаде на бебето. Момченцето задъвка с удоволствие сочния плод, а Кени се зае със салатата си, без да обръща внимание на лепкавите парченца плод, падащи по панталона му.

Шелби не спираше да разпитва Ема за светските ѝ връзки и познанствата ѝ, колкото и да бяха далечни, с кралското семейство, но в разговора се намеси Тори и заразказва за пътуването из Европа, което преди няколко години беше предприела заедно с Шелби. Двете се надпреварваха да си припомнят забавни случки и истории и за кратко сякаш забравиха за настоящата си вражда.

След салатата бе поднесено основното ястие — печено агнешко с хрупкава златиста коричка, подправено с ароматни билки, и печени картофи. Кени и баща му подхванаха разговор за новия компютърен софтуер на КСТ и Ема забеляза, че Уорън се старае да използва популярни термини, сякаш Кени не разбираше от високи технологии, въпреки че той, изглежда, не изпитваше никакви затруднения.

Когато Уорън спомена името на Декстър О'Конър, Тори тутакси реагира.

— Моля ви, не може ли да говорим за нещо друго?

Шелби се наведе пред Ема, за да избърше брадичката на Питър.

— Не разбирам защо толкова много не понасяш Декс. Всички го харесват.

— Не и аз — уточни Кени.

Тори му отпрати благодарен поглед.

Уорън хвърли върху чинията хлебчето, което току-що бе намазал с масло. Може и да изпитваше несигурност в отношенията със сина си, но не и с дъщеря си. Плахият и неуверен баща изчезна и на негово място се появи непреклонен и властен мъж, истинско олицетворение на преуспяващия бизнесмен.

— Няма значение дали тя го харесва, или не. Първите два пъти се омъжи по свой избор, а този път ще го направи заради семейството. За разлика от последните двама съпрузи, Декс не е боклук. Той е един от най-умните в бизнеса и ще бъде изключително полезен за компанията.

— Няма да се омъжа за Декстър О'Конър само за да се сдобиеш с поредния компютърен гений.

— Тогава се пригответи да издържаш сама фермата за емута, принцесо, защото аз повече няма да дам и пукната пара за нея.

Нещо в спокойния му равен тон подсказа на Ема, че господин Травълър не блъфираше. Подозираше, че и Тори го е разбрала. Въпреки че Уорън несъмнено обичаше дъщеря си, очевидно бе решил, че търпението му се е изчерпало. Ема и Тори имаха сходни затруднения и тя не можеше да не изпита съчувствие. Но в същото време се питаше дали Уорън всъщност не прави услуга на дъщеря си, принуждавайки я да си стъпи на краката и сама да се оправя в живота.

Тори очевидно реши временно да отстъпи. Отпи от виното си и се извърна към Ема.

— Значи, двамата с Кени утре заминават за Остин?

— Не съм сигурна — промърмори Ема, старателно избягвайки да поглежда към Кени.

Тори я изгледа с любопитство.

— Нещо не е наред ли?

— Какво имаш предвид?

— И двамата се държите странно тази вечер. Прекалено сте учтиви, като че ли единият от вас е дяволски ядосан на другия, но не съм сигурна точно кой на кого.

— Аз — осветли я Кени.

Вилицата на Тори застина във въздуха.

— Какво е направила тя?

— Няма да я засрамвам, правейки го всеобщо достойние. — Той избута чинията си по-далеч от Питър.

— Изглежда е сериозно. Разкажи ни какво се е случило, лейди Ема.

— Малко недоразумение от моя страна, това е всичко.

— Трябва да е било доста голямо недоразумение — обади се Шелби. — Трудно е да вбесиш Кени.

— О, нима? — Ема забодде вилицата си в агнешкото. Надигналото се в нея усещане за несправедливост и обида надделяха над британската ѝ сдържаност. — Той ми е бесен от мига, в който се запознахме.

— Не е вярно! — избухна Кени.

— Със сигурност е вярно. — Всички се вторачиха изумено в нея, но праведното ѝ възмущение бе достигнало точката на кипене и вече не ѝ пукаше. — Ти се оплакваше от всичко. Не благоволяваше да носиш багажа ми, не ти харесваше как държа чадъра си, нито че вървя бързо. Заяви, че съм твърде консервативна, и ме нарече прекалено властна. Отказа да приемеш извиненията ми за едно съвсем естествено недоразумение. Дори не харесваш как танцувам!

— Но ти постоянно се опитваше да водиш!

— И кой е измислил правилото, че само мъжете могат да го правят?

Останалите ги наблюдаваха напрегнато, с изключение на Питър, който се смееше и пускаше балончета. Засрамена от избухването си, Ема остави вилицата и се постара да запази останалите частици от достойнството си.

— Аз просто изтълкувах погрешно вчерашното посещение на Шелби. В резултат се разстроих от поведението на Кени, а сега той е разстроен от моето.

Всички продължиха да я наблюдават с подчертан интерес, с изключение на Кени, чиито вежди застрашително се смръщиха.

— Когато тя заяви, че се е разстроила, искаше да каже, че ми е отвъртяла звучна плесница.

— О, господи! — ахна Тори и ченето ѝ увисна.

— Не може да бъде! — Очите на Шелби се разшириха.

Кени погледна Ема унищожително.

— Работата не е в плесницата, и ти го знаеш.

— Разкажи ни защо си го направила — подкани я Тори. — Съжалявам, Кени, но мога да се обзаложа, че Ема е имала основателна причина.

— Много благодаря за доверието и подкрепата. — Кени ѝ метна отвратен поглед.

— Ами... — поде Ема и млъкна. Присъщото ѝ възпитание и насажданите с години добри обноски се бореха с желанието да се защити. В този момент си припомни, че всеки един от присъстващите, без да му мигне окото, развяваше мръсното си бельо пред нея. С каквото се събереш, такъв ставаш. — Това, което Шелби ми сподели, ме накара да повярвам... — Запъна се, почувствала, че губи решителност, и се изправи на стола, за да им поднесе без заобикалки цялата истина. — Аз погрешно предположих, че Питър е син на Кени и той го е изоставил.

Чашата с вино на Тори застина във въздуха.

— Ъ... — бе всичко, което успя да промълви.

Шелби бе шокирана, а Уорън — потресен.

— Нито един мъж от семейство Травълър никога няма да направи нещо подобно, дори Кени!

На Ема ѝ хрумна, че семейство Травълър явно следват доста ексцентричен морален кодекс. Очевидно за Кени беше напълно приемливо да се представя за жиголо, за Тори да смени двама съпрузи и да живее на гърба на баща си, а за Уорън да има любовна афера с жена трийсет и една години по-млада от него, да ѝ направи дете и да се ожени за нея, ала бе напълно недопустимо тя, като чужд и непознат човек, да направи съвсем естествена грешка.

— Шелби нарече Питър забравеното дете — малко рязко изтъкна Ема. — Тя ми каза, че Кени е пренебрегнал отговорностите си, зарязвайки собствената си плът и кръв. А Питър е миниатюрна версия на Кени, нали? Какво друго можех да си помисля?

Тори стрелна с поглед Кени и сви рамене.

— Казано така, изглежда доста логично заключение за човек, който не те познава много добре.

— Тя ме познава много добре — заинати се Кени.

— Всъщност не те познавам — възрази Ема. — Запознахме се едва преди три дни и формално погледнато, ти работиш за мен.

Веждите на Уорън се събраха в средата на челото му, но Кени само изсумтя пренебрежително.

До този момент Шелби бе запазила мълчание, но сега сякаш някой подпали огън под петите ѝ.

— Питър изглежда *точно* като теб на бебешките ти снимки! Двамата си приличате като две капки вода и точно това прави цялата ситуация толкова отвратителна. Ти имаш само един-единствен брат на тази земя, Кени Травълър, а си му обърнал гръб!

Кени едва успя да отмести острия нож за рязане на месо подалеч от палавите пръстчета на Питър.

— Никога не съм му обръщал гръб.

Но Шелби вече бе загоряла и нищо и никой не можеше да я спре.

— Ти си мързелив и безотговорен. Не ходиш на църква, шляеш се из цялата страна, не се срещна с нито едно от порядъчните момичета, с които те запознах, раздаваш нехайно парите си на наркотрафиканти и не показваш ни най-малък признак, че си на път да се вразумиш и улегнеш. Ако това не е загърбване на отговорностите към малкия ти брат, не зная как другояче може да се нарече.

Ема не успя да проследи докрай хода на мислите ѝ, но докато се опитваше, Шелби се задъха и гласът ѝ пресекна.

— Твоят баща е на петдесет и осем години! Не се храни здравословно. Не се движи достатъчно. Всеки момент може да получи инфаркт и да умре! А аз ще остана сама с Питър. Ако нещо се случи с мен, моето бебче ще бъде кръгло сираче. — Лицето ѝ се сгърчи. — Наясно съм, че всички ме смятате за пълна глупачка, но никой от вас не знае какво означава да си майка.

Тори скочи от масата и се отправи към бара.

— Досега не подозирах, че мога да обичам някого толкова силно, колкото обичам Питър — продължи Шелби, — и не мога да понеса мисълта, че малкото ми момченце ще остане съвсем самичко на този свят.

— Няма да бъде сам — процеди Кени с пресилено търпение и Ема заподозря, че не за пръв път обсъждат тази тема. — Първо, шансовете и двамата да умрете, преди той да е пораснал, са нищожни...

— Не ми говори празни приказки. През цялото време се случва!

— ... и аз ти казах, че ще бъда негов настойник.

— Що за настойник ще бъдеш ти за малкото ми момче? Не мога да спя от тревоги за това. Ти постоянно скиториш, а в момента си безработен! Непрекъснато се забъркваш в побоища и каша с разни пропаднали жени. — Тя млъкна и хвърли извинителен поглед към Ема. — Нямах предвид вас, лейди Ема.

— Благодаря. — Ема осъзна, че никой не спомена вероятността Тори да стане настойница на Питър. Защо ли?

Шелби погледна към съпруга си.

— Ти си съгласен с мен, нали, Уорън?

— Аз още не съм готов да легна в гроба, но трябва да призная, че наистина ми е трудно да си представя Кени като нечий настойник.

Ема се скова за миг и макар това да не беше нейна работа, не можа да премълчи.

— Кени ще бъде страхотен настойник.

Всички я зяпнаха слисано.

Тя няколко пъти примигна смутено, чудейки се какво я бе прихванало, но знаеше, че е длъжна да се изкаже докрай.

— Очевидно е, че той е много грижовен и изключително привързан към Питър, а детето го обожава. Шелби, разбирам тревогата ти, но като педагог съм убедена, че страховете ти са напълно необосновани. Достатъчно е човек да види Кени и Питър заедно, за да разбере, че не би могла да намериш по-добър закрилник за сина си от него.

Погледите на всички се насочиха към Питър, който смучеше с огромно удоволство палеца на Кени.

Шелби съсредоточено смръщи вежди.

— Днес следобед вие смятахте, че Кени го е изоставил. Не си ли сменяте прекалено бързо мнението?

— Сега го познавам по-добре — отвърна простичко Ема.

За пръв път откакто се бяха скарали, Кени я погледна с нещо различно от ледена любезност. В угълчетата на устните му започна да се заформя нещо като усмивка, но каквото и да смяташе да каже остана неизречено, тъй като Шелби се наведе напред и нетърпеливо заговори.

— Но Питър ще се нуждае и от майчинска грижа и закрила. Какво ще стане, ако Кени се ожени за някоя отвратителна персона, като онази ужасна Джили Брандфорд?

Тори се върна от бара с чаша вино в ръка.

— Не проумявам защо изобщо си я поканил на среща, Кени. Единственото, с което може да се похвали, е хендикап 11^[2] и сутиен размер D.

— Тя има и други плюсове — защити приятелката си Кени. — За разлика от твоите и на Шелби приятелки, нейният коефициент на интелигентност е трицифрено число.

— Това не беше честно! — обиди се Шелби. — Когато бях във втори курс, ти излизаше с моята съквартирантка Кейти Тимс, която много добре си спомням, че беше член на Фи Бета Капа^[3]. Или май беше Фи Му^[4]?

— Фи Му — потвърди Тори и се отпусна на отоманката. — Освен това зная, че излизаше с по-голямата сестра на Бранди Картър, а Бранди беше в курс за напреднали по математика през последната година в колежа. Не си ли спомняш, Шел? Тя вечно мрънкаше за това.

— Сигурна ли си, че беше математика? — попита Шелби. — Според мен беше курс по семеен живот и сексуални отношения и трябваше да планира семейния бюджет.

Кени завъртя очи.

— Зная, че ви е трудно да повярвате, лейди Ема, но и Шелби, и Тори имат дипломи от колежа.

Тори се ухили и се извърна към брат си.

— Ти беше за кратко гадже и с Деби Барто.

— Не, беше по-възрастната ѝ братовчедка Маги — подхвърли Шелби.

— Е, кръвта вода не става, а Деби беше истинска умница. — Очите на Тори заблестяха. — Помниш ли, Шел? Каквато и храна да назовеше, тя знаеше точно колко калории съдържа.

Кени въздъхна.

— Кълна се, че този дълбоко интелектуален разговор доказва съвсем точно защо останалият свят се надсмива на тексаските жени, лейди Ема. Но държа да ви уверя, че не всичките ни жълти тексаски рози са такива прелестни празноглавки.

— Няма проблем — отвърна Ема, — макар да се боя, че не можах да разбера всичко.

— Смятайте се за късметлийка.

Тори се облегна назад и повдигна вежди към брат си.

— Хайде, продължавай, подигравай се. Но се обзалагам, че и понятие нямаш колко калории съдържат ментовите бонбони „Лайфсейвър“.

— Не мога да твърдя, че зная.

Тя го изгледа тържествуващо.

— Тогава ти предлагам да запазиш за себе си мнението си за интелигентността на тексаските жени.

[1] Алюзия с добродушното вампирско семейство от едноименния ситком, популярен през шейсетте години на миналия век. — Б.пр. ↑

[2] Хендикап — брой допълнителни удари, позволени на всеки играч, за да може да достигне резултат, близък до пара на дадено игрище, или броят удари, които се изваждат от общия резултат за една игра. — Б.пр. ↑

[3] Най-голямото студентско братство в САЩ. — Б.пр. ↑

[4] Втората най-стара женска колежанска организация, основана през 1852 г. в колежа „Уеслин“. — Б.пр. ↑

Още нямаше девет вечерта и в дрогерията светеше, когато Кени зави към диагоналния паркинг пред входната врата.

— Ще се бавя само минута. Скъсах една от връзките на любимите ми обувки за голф и трябва да си купя нови.

— Ще дойда с теб. Искам да си купя филм за фотоапарата.

Въпреки че по-раншното напрежение помежду им значително бе отслабнало, Кени почти не бе проговорил, откакто напуснаха семейния му дом. Ема вече се бе извинила и нямаше намерение да се подмазва и да го моли повече за прошка. Сега той беше на ход.

Кени задържа вратата и тя влезе вътре. Той мигом се насочи към дъното на магазина в търсене на връзки за обувки, а тя приближи към щанда с фотоматериали. Макар и девет вечерта, в магазина бе доста оживено. Ема тъкмо направи избора си, когато с периферното си зрение зърна плещестия здравеняк, който я следеше в „Роустабаут“, да влиза в дрогерията. За миг погледите им се срещнаха, после той се извърна.

Пулсът ѝ запрепуска и тя тутакси съжали за консервативната си жълта рокля. Тогава я осени мисълта, че може би в крайна сметка днешният ден няма да е изгубен, но се налагаше да действа бързо. Каква скандална покупка можеше да направи в дрогерия?

Копоят на херцога се преструваше, че разглежда щанда за слънцезащитни лосиони и кремове. Без да се замисли нито за секунда, младата жена грабна една от малките колички и се втурна по първия проход между стелажите със стоки, докато погледът ѝ шареше трескаво по рафтовете. Сграбчи една книга и я хвърли в количката и зави зад ъгъла. Машинално огледа рафтовете с шампоани, избра един и го прибави към книгата в количката. Без да се заглежда много и да избира, Ема се насочи към следващия проход и обогати покупките си. Не се опитваше да избира практично; просто трупаше в количката.

Продължи трескавото пазаруване, докато не се образува внушителна купчина. Когато излезе отпред, здравенякът я стрелна с

поглед и се отправи към касата. Ема трябваше да го изпревари, за да успее той добре да разгледа покупките ѝ. Едва не обърна количката, за да мине пред него.

Беше леко задъхана, когато застана пред касиерката — тийнейджърка със скучаещо изражение и тъмнокафяво червило. Ема усети, че копоят се нарежда след нея, и започна да вади покупките си. Не бързаше и ги подреждаше така, че мъжът зад гърба ѝ да може отлично да разгледа всеки предмет. Касиерката се зае да прекарва покупките през електронния четец, сетне се спря за миг, когато осъзна какво държи. Вдигна глава и се вторачи с любопитство в Ема.

Макар да не ѝ беше лесно, Ема успя да запази самообладание.

— Бихте ли добавили и пакет „Кемъл“, ако обичате? — Дръпна от стойката един таблоид, върху чиято предна страница Елвис целуваше принцеса Даяна. — И това.

Касиерката се извърна, за да вземе цигарите, и Ема се реши да погледне косо към здравеняка. Той се взираше втрещено в покупките ѝ.

Тя извади с треперещи пръсти кредитна карта от портмонето. Дали най-сетне късметът не ѝ се бе усмихнал? Със сигурност това щеше да е достатъчно, за да убеди Бедингтън, че е направил ужасна грешка.

Касиерката напъха всичко в голяма пазарска торба, а Ема отстъпи настрана, за да почака Кени. Здравенякът плати слънцезащитния лосион, който си беше купил, и излезе от магазина. Тя го видя да спира отпред за кратко, сетне пресече улицата. Можеше да заложи и последния си петак, че той се е спотаил зад колата си и ги чака да излязат.

Кени приближи до касата и плати връзките за обувки.

— Извинявай, че се забавих толкова дълго. Наложих се да търся в склада, за да намеря подходяща дължина. — Видя издутата найлонова торба и подсвирна учудено. — Май си изкупила всичките филми.

— Трябваша ми още някои неща — промърмори Ема, завърза дръжките, за да не може да види съдържанието на торбата и я притисна към гърдите си.

Той я изгледа за миг, сетне се отправи към вратата.

Когато излязоха от магазина, Ема се огледа за тъмнозеления таурус, но на улицата бяха паркирани доста коли и тя не можеше да се

взира по-внимателно, без да направи впечатление. Въпреки това знаеше, че шпионинът на Бедингтън се спотайва някъде наблизо, а това означаваше, че съдбата ѝ предоставя златна възможност. Сърцето ѝ заби учестено.

Сега!

Извърна се рязко и се хвърли на врата на Кени. Изненадан от нападението, той политна назад и се удари в тухлената стена, отделяща дрогерията от пункта за химическо чистене. Без да обръща внимание на приглушения му болезнен стон, тя се притисна към него. Торбата с покупките го фрасна по бедрото, докато Ема обвиваше свободната си ръка около врата му, преди да впие устни в неговите, колкото можа по-силно.

— Какво, по дяволите, правиш? — измуча Кени, докато устните му едва помръдваха под нейните.

— Целувам те — пророни тя, без да отлепва уста от неговата, опитвайки се да кърши съблазнително тяло. — Прегърни ме.

— Защо се въртиш така?

— Извивам се.

— *Какво?* — Той понечи да отдръпне глава, но тя вкопчи пръсти в косата му и не му позволи. Зъбите им се удариха.

— Престори се, че ме целуваш.

— Още заповеди, Ема?

Тя почувства как челюстта му се стегна и разбра, че навикът ѝ да командва отново го бе вбесил. Защо винаги трябваше да напътства и да налага волята си? Кени понечи да я отблъсне, ала тя не можеше да го позволи — не и след като всичко вървеше толкова добре. Нямахше да го пусне.

Ема охлаби натиска си, устните ѝ се поотвориха и му отдаде всичко, което имаше.

Секундите се нижеха. *О, господи...* Той наистина беше много умен мъж. Мигом разбра какво се иска от него.

Топлите му ръце се обвиха около кръста ѝ, устните му омекнаха в отговор, разтвориха се...

Езикът му се раздвижи, нахлу в устата ѝ и тя забрави всичко за копои здравеняци и раздаване на заповеди. Светът се разтвори и я погълна.

Все едно бе умирала от глад и изведнъж се бе озовала пред пищно отрупана маса. Пиеше от целувката му. Искаше да усети устните му навсякъде — на гърдите, на кръста, между краката. Да, и там! Искаше го целия, да я люби, да я изпълни докрай. Копнееше да почувства тежестта на тялото му, смазващо нейното, да изпита нежността и грубостта на ласките му.

Двамата издаваха звуци — животински и първични. Той беше твърд и пулсиращ, готов да проникне, и тя го желаше толкова отчаяно, че едва не изхлипа от облекчение, когато ръцете му обвиха дупето ѝ.

Без да прекъсва целувката, Кени я завъртя така, че гърбът ѝ се притисна в тухлите, а тялото му я закри от любопитните погледи. Ръката му се плъзна под роклята и легна върху бедрото ѝ. Тя бе само по сандали, без чорапогачник — благословени да са голите крака!

Силните му пръсти погалиха вътрешната страна на бедрото ѝ. Тя раздалечи крака, приканвайки го в онова място, което му принадлежеше. Ръката му беше там, стискаше, триеше...

Силен клаксон на автомобил разсече пелената на блаженство.

Кени отдръпна ръка изпод роклята и отскочи назад. Ема се опря безсилно върху тухлената стена. И двамата едва смогваха да си поемат дъх.

Той зарови пръсти в косата си.

— *Мамка му!*

Гневното му изражение я сломи. Как можеше да се държи така, след всичко, което току-що се бе случило помежду им?

Кени я улови грубо за лакътя и я повлече към колата, а прекрасната им целувка остана да лежи забравена в руините около тях.

— *Никога* повече да не си посмяла да ме предизвикваш така!

Трябваше да отвърне на удара, но беше твърде безсилна, за да намери подходящите думи. Той я набути в колата и все още кипеше от гняв, когато седна зад волана.

— Ние почти го *направихме*. Насред главната улица на Уайнет!
— Кадилакът се изстреля от паркинга с бясна скорост. — Още няколко секунди и полата ти щеше да бъде увита около кръста, а ципът на панталона ми смъкнат и не смей да го отричаш! По дяволите, Ема! Вчера ти казах, че няма да позволя на нищо да ми попречи да се върна на игрището, но очевидно съм говорил на глуха. Или може би си

забравила, че по някаква случайност това е родният град на комисаря и всички тук го познават!

Тя остана безмълвна.

Колата се понесе по магистралата.

— До утре сутринта той ще е чул всичко до най-малката подробност — как съм наградил скъпата *девствена* приятелка на жена му в центъра на Уайнет. И в случай че нещо не си доразбрала, това не е най-добрият начин да възстановя репутацията си на спортист със строг морал!

— Моля те, спри да ми крещиш.

Навярно фактът, че говореше с тих, овладян глас, вместо да му се развика в отговор, го накара да я погледне за миг. Той се намръщи и въздъхна.

— Добре. Зная, че вината не е твоя. Аз трябваше да се отдръпна навреме. Бях длъжен. Но дявол да го вземе, Ема, аз съм мъж, а тази твоя уста...

— Вече достатъчно се наслушах каква командаджийка съм. Ако лидерските ми умения заплашват мъжкото ти его, ще трябва просто да се примириш.

Кени явно се смути.

— Не говорех за лидерските ти умения; говорех за твоята... Няма значение. Работата е там, че ако знаех, че съм толкова неустоим за теб, щяхме да се усамотим някъде.

Той *наистина* беше неустоим за нея, но нищо добро нямаше да излезе от това.

— Това няма нищо общо с твоята неустоимост. Просто ти си ми подръка. Мъжът, който Бедингтън е наел, ме наблюдаваше, и аз трябваше да направя нещо скандално.

— Наистина ли някой те следи?

— Казах ти, че ще стане така. Снощи се появи в „Роустабаут“.

— Как изглежда?

— Едър мъж, с кръгла глава и оредяваща сламеноруса коса. Може би кара тъмнозелен таурус. Познаваш ли го?

Той я стрелна изпитателно с поглед.

— Може би.

— Кени, разполагам само с десет дни, преди да се върна в Англия.

— Този факт ми е добре известен. — Светлината от фаровете на приближаваща кола пробяга по лицето му. — Значи си ме използвала?

— По необходимост — процеди сковано тя. — Ти беше единственият мъж наоколо — додаде, за да защити гордостта си.

Кени отново я изгледа изпитателно и ръката му се плъзна по волана.

— Да не си посмяла да извъртиш подобен номер на Декстър или Тед Бодин, чуваш ли ме? Говоря сериозно, Ема. Тези мъже са забранени за теб. *Всички* мъже са ти забранени.

— Историята на моя живот — промърмори горчиво младата жена.

— И какво означава това?

— Нищо. — Беше готова да си отхапе езика и побърза да смени темата. — Тази вечер за мен бе удоволствие да наблюдавам Питър. За него не съществуваше никой друг, освен теб.

— С изключение на майка му, когато огладнее и дойде времето да го накърми. — Кени намали скоростта, когато приближиха отбивката за ранчото. — Искам да знаеш, че оценявам това, което каза на Шелби тази вечер, както и факта, че намери общ език с всички. Затова реших да ти простя за случилото се този следобед.

— Ура — промърмори тя сухо.

Той зави по алеята за коли, сетне се извърна към нея.

— Сега на труднодостъпна ли ще се правиш?

— Може би.

— Признавам, че малко прекалих. Когато ме удари, трябваше да взема под внимание вродения ти стремеж да вършиш добрини. Ти просто оскърби чувствата ми, това е всичко.

— Отлично те разбирам — рече тя многозначително.

Кени вкара колата в гаража, пристроен към едната страна на къщата.

— Ако намекваш, че аз съм наранил чувствата ти, забрави. И двамата знаем, че това е невъзможно, защото на теб изобщо не ти пука дали аз имам добро мнение за теб.

— Вярно е — съгласи се тя, само за да го подразни.

Но номерът ѝ не мина, защото той се ухили и посегна към найлоновата торба в скута ѝ.

— Аз ще я внеса вътре.

— Не, аз... — Но Кени вече я бе грабнал и тя забързано го последва в кухнята.

Лампата, която Патрик бе оставил включена, хвърляше мека светлина върху мебелите в къта за хранене, както и върху разноцветните картини по стените, но Ема бе твърде напрегната от мисълта как да си вземе обратно торбата, за да обръща внимание на обзавеждането. Докато Кени вървеше към масата, тя с ужас видя, че дръжките, които бе завързала, някак си са се развързали.

Кени хвърли небрежно торбата върху масата и тя се килна настрани, изсипвайки съдържанието си.

— Виж ти, какво имаме тук?

Ема се спусна напред, но той вече разглеждаше първия предмет.

— Крем против хемороиди? Не исках да узнавам чак толкова интимни подробности за вас, лейди Ема.

— Това не е... Всъщност аз нямам... Върни ми го!

Без да ѝ обръща внимание, той зарови ръка в торбата и извади книгата с меки корици.

— „Отговор на прозак“^[1]. Като я прочетеш, разкажи ми какво пише.

— Не! — Тя се метна към него, когато ръката му стисна пластмасовото шише. — Дай ми го...

Кени го дръпна, така че тя да не може да го стигне, и внимателно прочете етикета.

— Леле, кой би си помислил, че член на британската аристокрация е завъдил въшки?

— Сезонно заболяване — едва успя да промълви тя.

Той отмести цигарите, таблоида, теста за ранна бременност и взе няколко разноцветни кутийки.

— „Екстаз за шейха“, „Троянски ръбести“, „Рамзес Екстра“, „Ултрагънки първокласни“.^[2] Вече зная от кого да поискам, ако моите свършат. — Побутна настрани пакета с въжето за простор. — За това дори няма да питам.

В торбата остана само още един предмет. Може би той нямаше да го забележи. Може би нямаше...

— Да видим сега какво имаме тук? — Кени взе тубичката и я вдигна. — Вагинален овлажнител. — Веждите му се склупчиха застрашително. — За какво, дявол да го вземе *е това*?

Лицето ѝ пламна.

— Ами не зная... Предполагам, че за...

— Това вече преля чашата! Не ми стига, че всички в този град ще са твърдо убедени, че спя с депресирана, въшлясала, страдаща от хемороиди чужденка, която обича да я връзват, и на всичко отгоре навярно е бременна, макар че — имайки предвид, че изглежда е сложила ръка върху пазара на презервативи в града, изкупувайки всички налични — не мога да си представя как се е случило. Но няма — слушай ме внимателно, Ема! — в никакъв случай няма да позволя някой да си мисли, че една жена, която е с мен, се нуждае от *вагинален овлажнител*, чу ли ме!

— Беше... — Младата жена преглътна мъчително, опитвайки се да говори спокойно. — Беше импулсивна покупка.

Кени изсумтя възмутено.

— Казах ти, че човекът на Хю ме следи. Влезе в дрогерията, затова побързах да накупя всичко това.

— Той е бил в дрогерията?

— И видя всичко! — избликна тя възторжено. — Мисля, че навярно постигнах целта си! Особено след това, което се случи между нас на улицата. Зная, че това никак не ти харесва, но ще обясня на Франческа при следващия ни разговор. Бедингтън ще се ужаси, като чуе за станалото и утре по това време с годежа ни ще е свършено.

— Това ли е гениалният ти план? Да убедиш херцога, че двамата имаме любовна връзка?

— Не го бях планирала предварително. Честна дума. Но се налага да се задоволя с това, с което разполагам.

— Досещам се, че това съм аз. — Кени праметна тубичката с овлажнителя от едната ръка в другата и замислено се намръщи. — Ема, прекалено много усложняваш всичко. Просто се обади на този херцог и му кажи, че няма да се омъжиш за него. Не бива да му позволяваш да те притиска и заплашва.

— Не мога да го направя, Кени. Той ще се разгневи и ще закрие „Сейнт Гъртруд“. Трябва да действам много изкусно.

— Изкусно? — Младият мъж поклати глава. — Ти със сигурност придаваш ново значение на старата песен, посветена на предаността към родното училище.

— Не е само училище. Това е...

— Зная. Твоят дом. Извини ме, че го казвам, но подобна сантиментална привързаност ми се струва твърде жалка, макар че след това, на което ти стана свидетел по време на вечерята, се опасявам, че нямам право на мнение.

Ема се поколеба.

— Питър е истинско съкровище.

Кени се усмихна.

— Вече съм му поръчал два айръна, изработени специално за него, и само чакам да порасне още малко, за да може да удря топката.

— Сигурна съм, че ще му хареса. Особено ако ти си с него.

Помежду им се възцари тишина. Отвън беше нощ, а къщата бе притихнала. Погледът ѝ се спря върху устните му и Ема си спомни прекрасната целувка. Запита се дали и Кени изпитва същото.

— Отивам да плувам — рече той рязко. — Утре ще се видим.

Извърна се към вратата, но изглежда си спомни какво държи, обърна се и тикна в ръцете ѝ тубичката с вагиналният овлажнител.

— По-добре го запази, в случай че напълно си изгубиш ума и решиш да съблазниш Декстър О'Конър.

И изчезна, преди тя да успее да му отговори.

Тори стоеше сама във вътрешния двор и пушеше последната си цигара за деня. Постоянно си повтаряше, че ще ги откаже, и този път наистина щеше да го направи. Веднага след като животът ѝ се уреди.

На втория етаж, в стаята на Питър, светна лампа. Шелби бе отишла да нагледа сина си.

Сърцето на Тори се сви от завист. Питър беше толкова сладък, толкова съвършен. Тя го обичаше с цялото си сърце, но едва имаше сили да го погледне. Само веднъж, веднага след като се роди, Шелби подхвърли идеята Тори да стане негова настойница. Тори се постара този въпрос да не се повдига никога повече.

Вратата, водеща към къщата, се отвори. Тя вдигна глава, очаквайки да види баща си, но вместо това се появи Декстър О'Конър.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Баща ти ме пусна. Бях поканен на вечерята, но имах делова среща и не можах да се измъкна по-рано.

Шелби не ѝ бе казала, че Декстър е поканен. Поредното предателство.

Той пъкна ръце в джобовете и погледна към небето. Тори долови аромата на одеколона му. Ухаеше на свежо и чисто като нощния въздух.

— Каква красива нощ.

В гласа на Декстър прозвуча нещо подобно на благоговение, сякаш ясната звездна нощ бе неземно вълшебство, а не нещо съвсем обикновено. Тори се застави да не вдига поглед, за да види какво пропуска. Вместо това скръсти ръце пред гърдите си и изгледа унищожително натрапника.

— Вече ми се повдига от всичко това, Декстър. Има закони против преследването на хора.

— Едва ли може да се каже, че те преследвам, Виктория. Миналата нощ не знаех, че ще бъдеш в „Роустабаут“. А тази вечер ме поканиха.

— Очевидно се налага да бъде малко по-ясна. Не те харесвам и занапред дори не желая да разговарям с теб.

— Позволи ми да отбележа, че двамата не се познаваме достатъчно добре, за да не ме харесваш. Знаеш ли, ако престанеш да се страхуваш толкова от създалата се ситуация, разрешението на нашия проблем би било много по-лесно.

— Да се страхувам? От задръстенияк като теб? Не се ласкай.

— Ако не се страхуваше, щеше да изгаряш от нетърпение да говориш с мен, за да намерим някакво решение.

Той беше прав, но тя никога нямаше да го признае.

— Няма какво да се решава. Аз не искам да се омъжвам за теб! Не мога да се изразя по-ясно.

Той вдигна отново поглед към небето, сетне наклони глава, като че ли искаше да види звездите от по-различен ъгъл. Тори неволно забеляза чистите изсечени линии на профила му. Имаше широко чело, добре оформен нос и уста, която можеше да се определи като опасно чувствена. Изненадващото откритие и спокойното му лице, контрастиращо с обърканите ѝ емоции, окончателно я вбесиха.

— Знаеш ли какво мисля? Мисля, че ти сам си скалътпил цялата тази история. Ти ме желаяш, но знаеш, че няма да погледна отново прашасал смотаняк и компютърен маниак като теб, затова си измислил

целия този план, а после си убедил баща си да ти помогне да го осъществиш.

— Наистина ли го вярваш? — Той изглеждаше леко учуден.

— Дяволски си прав, вярвам го.

— Очарователно.

Декстър се отправи към една от отоманките и Тори се улови, че оглежда раменете му под смачканата риза. Не бяха много широки, но доста мускулести.

Той се обърна и тя изпита странното усещане, че може да чете мислите ѝ.

— Всъщност идеята беше на *твоя* баща.

— Да бе — изсумтя подигравателно Тори.

Декстър пъкна ръце в джобовете, изпъвайки плата на панталона върху стегнатия си плосък корем.

— Обратно на това, което, изглежда, мислиш, никак не ми е трудно да си намеря женска компания. — Седна на отоманката и протегна крака. — Колкото до баща ми... — За миг ѝ се стори, че очите му развеселено блеснаха, ала това не бе възможно, тъй като той не притежаваше чувство за хумор. — Ако трябва да съм напълно откровен, той далеч не е очарован от теб. Но много желае сливането, а баща ти му даде съвсем ясно да разбере, че това е единственият начин да се съгласи.

Тори едва не се задави от възмущение.

— Лъжеш! Наистина ли смяташ, че ще повярвам, че този идиотски план е идея на баща ми?

Отново странныят блясък в очите му. Ако на негово място беше някой друг, Тори би се заклела, че той ѝ се присмива.

— Очевидно баща ти няма търпение да се отърве от теб.

Искаше ѝ се да го стисне за гърлото, също като сноци, но бе толкова вцепенена от потресаващото разкритие, че не можеше да помръдне. Как можеше той дори да допусне, че нейният баща стои зад целия този отвратителен заговор? Беше дело на неговия баща! Нямахте друг начин.

— Ако двамата с брат ти бяхте проявили желание да говорите с мен миналата вечер — подхвана той тихо, — бих могъл да ви обясня.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че Тори едва се удържаше да не притисне ръце към гърдите си, за да му попречи да изхвъркне.

— Татко никога по своя воля не би предложил нещо толкова ужасно. Не проумявам защо лъжеш. Достатъчно е само да го попитам и ще разбере.

— Надявам се да го направиш. Ще се убедиш, че Уорън е този, който шантажира, а аз съм откупът. Ако баща ми иска сливането, трябва да ме принесе в жертва.

— Откуп! — Зад клепачите ѝ избухнаха заслепяващи искри. — Чуй ме, тъпако! Женитбата ти с мен ще е най-хубавото, което може да се случи в жалкото ти съществуване!

Той я изгледа замислено.

— Доста спорно твърдение. Вярно е, че си много красива, но в същото време си прекалено вироглава и трудно поносима жена.

Тори се опитваше да преглътне факта, че Декстър О'Конър — най-големият кретен в Уайнет — може да не я иска.

— Не съм!

— Имаш два неуспешни брака — припомни ѝ той. — И цялото ти семейство е сбъркано. Ругаеш като хамалин. Сигурен съм, че можеш да ме победиш във всеки спорт. Освен това пушиш, което ненавиждам, макар да разбирам, че това е признак на ниското ти самоуважение. — Замълча, а после гласът му прозвуча странно нежно. — А и изглежда, не можеш да имаш деца.

Тори се сви, сякаш я бяха ударили.

— Негодник. — Гласът ѝ прозвуча болезнено напрегнат. — Кой ти го каза?

Той стана, тръгна към нея и спря на няколко крачки от нея.

— Уайнет е малък град.

— Махай се от тук.

— Не се опитвам да те нараня. — Декстър говореше с нежност, приличаща по-скоро на съжаление. — Но не обичам недомлъвките и затова смятам, че е редно да ти кажа, че много искам да имам деца.

Сълзи запариха в очите ѝ, но тя нямаше да им позволи да рукнат.

— В такъв случай е добре, че няма да се ожениш за мен, защото аз съм неплодна като Сахара, кучи сине!

— Не това ми каза баща ти. Той твърди, че няма медицинска причина да не забременееш. Шелби смята, че тялото ти просто чака да се появи подходящият мъж. Звучи невероятно, но кой знае?

— Те са обсъждали това с теб? — Думите едва излизаха от стегнатото ѝ пресъхнало гърло.

— Стана дума.

Тори се почувства толкова подло предадена, че изгуби дар слово. Някога Шелби беше най-добрата ѝ приятелка. Колкото до баща ѝ... от години той беше единственото безопасно и тихо пристанище в живота ѝ. И тогава Шелби го съблазни и изтика Тори на заден план. Сега баща ѝ искаше дъщеря му да изчезне от ежедневието му, за да може да се отдаде изцяло на новото си семейство. Каква ирония, че Кени, злият инквизитор в детството ѝ, сега се бе превърнал в единствения човек, на когото можеше да разчита.

Но гордостта взе връх и тя вирна глава.

— За някой, който е толкова отвратен от идеята да се ожени за мен, ти, изглежда, доста си разпитвал.

— Не съм казал, че съм отвратен. Всъщност някога бях много хлътнал по теб.

Признанието му ѝ подежда като успокояващ балсам на отворена рана. Напълно достатъчно да се окопите и свие устни в подигравателна гримаса.

— Брей, каква новина!

— Това е най-странното нещо — усмихна се Декстър. — Аз не обичам насието, но откакто вчера Тед подхвърли, че имаш нужда някой здравата да те напляска, постоянно си представям как лежиш по корем в скута ми.

Сякаш огън пламна в кръвта ѝ. Това никак не ѝ хареса, затова само процеди ехидно:

— Облечена ли съм?

Той като че ли се замисли.

— Полата ти е праметната върху главата. Бикините ти са увити около глезените.

Огънят се разгоря още по-буйно и тя осъзна, че най-големият смотаняк в Уайнет току-що я бе възбудил. Почувства се объркана и замаяна. Трябваше да бъде възмутена, а вместо това се разтапяше. В същото време не можеше да позволи той да разбере, че я бе победил.

— И в крайна сметка какво решаваш, Декс? Искаш ли да се ожениш за мен, или не?

— Не съм сигурен. Вероятно не. От една страна, съществува това привличане. От друга страна, не понасям начина, по който баща ти ме манипулира.

— Най-после сме на едно мнение.

— Да, ами аз можех да ти го кажа още в началото, ако не бе решила да подходиш към ситуацията емоционално, вместо логично.

— Добре, господин Логичния, какво е твоето решение?

— Много е просто. Точно това се опитвах да ти кажа миналата вечер. Имаме нужда да прекараме известно време заедно. Никой от нас не може да убеди баща ти да се откаже от замисъла си, ако дори не направим усилие да видим дали можем да се разберем.

— И как ще се разберем, след като нямаме нищо общо?

— Забравяш сексуалното привличане.

— *Ти* си този със сексуалното привличане. Аз те смятам за досаден задръстеняк.

Той вдигна ръката си и се втренчи в нея.

— Това е най-невероятното нещо — дланта направо ме сърби. Никога не съм си представял, че ще изпитам желание да напляскам жена.

Отново я побиха възбуждащи тръпки. Може би Декс не беше такъв скучен мухльо, за какъвто го мислеше.

— Да бе, нужна ти е цялата защита на „Далас Каубойс“^[3], за да се справиш с тази задача.

— Аз съм по-силен, отколкото изглеждам, Виктория.

— Ще спреш ли да ме наричаш така!

— А ти ще спреш ли да пушиш?

— Не!

— Много добре... Виктория.

Нещо в нея се прекърши и тя се хвърли към него. Не можа да се обуздае. Той беше толкова самодоволен, толкова високомерен и снизходителен, че ѝ се искаше да размаже лицето му, но се задоволи да го блъсне с все сила към стената.

За нещастие, чак когато дланите ѝ се удариха в гърдите му и той не помръдна, Тори осъзна, че няма да се справи толкова лесно с него. Той улови китките ѝ. Тя се взря в сивите му очи, изпъстрени със зелени точки, и изпита смущаващото усещане, че той надзърта зад

цялата ѝ старателно изградена защитна преграда. Мисълта я парализира.

Когато се окопоти, младата жена усети, че Декстър всеки миг ще я целуне. Повечето от мъжете искаха да направят точно това, което не бе изненадващо. Устните му докоснаха бузата ѝ. Тя вдигна уста към неговата.

— Нямам търпение да те целуна — прошепна той. — Но искам всичко да бъде идеално. Ще довършим започнатото веднага след като престанеш да воняш като пепелник.

Клепачите ѝ се стрелнаха нагоре.

Декстър целуна върха на носа ѝ и я бутна настрани, сякаш бе обично, но дразнещо дете.

— Вече ти казах мнението си за това, което трябва да направим. Сега ти си на ход.

И с един последен поглед към нощното небе, той си тръгна, оставяйки я сама.

[1] Книга на американския психиатър д-р Питър Брегин за масово употребявания антидепресант прозак. — Б.пр. ↑

[2] Различни марки презервативи. — Б.пр. ↑

[3] Един от най-силните отбори по американски футбол. — Б.пр.

↑

12

Когато приключи със закуската, Ема вътрешно вреше и кипеше. Кени отново бе излязъл да тренира, преди да направят планове за деня. Вече изоставаше значително с проучването си за статията. Явно той постоянно забравяше, че работи за нея.

Телефонът иззвъня два пъти и секунда по-късно Патрик извика от втория етаж:

— За теб е, мисля, че ще припадна! Мъжът каза, че е херцог!

Най-после! Бедингтън беше чул за миналата нощ и сега звънеше да сложи край на годежа! Тя се стрелна през кухнята, пое дълбоко дъх и вдигна слушалката на телефона, окачен на стената до плота.

— Добро утро, Ваша Светлост.

— Ема, скъпа, до мен достигнаха доста обезпокоителни новини.

Мускулите ѝ се напрегнаха от приятно предчувствие. Ето че се случваше! След минути ще бъде свободна от него, а ако късметът бе на нейна страна, „Сейнт Гъртруд“ щеше да е в безопасност.

— Слухът е, че си била видяна да си купуваш таблоид. Признавам, незначителен повод за тревога, но все пак е притеснително. Нямах представа, че четеш подобни жълти боклуци.

Тя се намръщи. Таблоидът бе най-малко скандалната ѝ покупка. Ами останалите?

Зачака го да започне да изрежда възмутено списъка с провиненията ѝ или да изтъкне непристойното ѝ поведение в „Роустабаут“. Нима нямаше да коментира целувката ѝ с Кени пред дрогерията?

— Ако толкова ти се иска да четеш онези ужасни парцали, не може ли да помолиш някой друг да ти ги купува?

Ема затаи дъх в очакване на възмутените му въпроси за теста за бременност, презервативите, шампоана против *въшки*!

— Едва не забравих. Сестра ми поръча да ти кажа, че ти е намерила рокля за годежния прием. Поръчала е да я запазят, докато се върнеш.

Младата жена се свлече върху едно от високите столчета с кретонена тапицерия, подредени до плота, опитвайки се да измисли какво да каже.

— Да не би... да не би да сте наредили някой да ме следи?

— Да те следи? Разбира се, че не. Просто си имам източници.

— И това ли е всичко, което са ви докладвали източниците? Че съм купила таблоид?

— Не проумявам защо те интересуват такива глупости. Все пак, ако това е най-страшният ти грях, сигурен съм, че мога да го понеса. Ан, втората ми съпруга, обожаваше жълтата преса. — Последва пауза и той се извърна от слушалката, за да говори навярно с някой от служителите си. — Трябва да приключваме, Ема; търсят ме по другата линия. И от сега нататък, моля те, опитай се да запомниш, че всяка твоя постъпка се отразява върху репутацията ми.

Той затвори, преди тя да успее да отговори.

Мъфинът с боровинки, на който се бе наслаждавала на закуска, се превърна в лепкава каша в стомаха ѝ, докато седеше замаяна на столчето със слушалка в ръка и сучеше нервно шнура на телефона между пръстите си. Как Бедингтън бе разбрал за таблоида, но не и за останалото? Опита се да подреди мислите си, но нищо не се връзваше.

В кухнята влезе Патрик, който изгаряше от нетърпение да узнае подробности за връзката на Ема с херцога. Тя му сервира доста съкратена версия и тъкмо когато икономът се опитваше да измъкне от нея повече информация, на прага на кухнята цъфна Тори.

— Хей, лейди Ема. Да вървим на пазар.

Беше облечена в бели джинси и светлосиня тениска. Дългата ѝ коса, прихваната с яркожълта шнола, се стелеше в моден елегантен безпорядък. Освен това усърдно дъвчеше дъвка.

— Къде ще ходим?

— На урок по кормуване. — Тори изплю дъвката в кошчето за боклук и незабавно извади друга от джоба си.

— Нямам никакво желание да се уча да шофирам.

— Зная, но ще ти се наложи. — Тя пхна новата дъвка в устата си.

— Наистина, Тори...

— Вдигай си задника, Ваше Благородие. Моята кралска колесница ни очаква. Или те е страх?

— Разбира се, че ме е страх! Защо мислиш, че досега не съм се научила да шофирам?

— От теб се иска само да минеш нагоре и надолу по алеята за коли на Кени. Можеш да го направиш, нали?

— Вероятно, но не виждам смисъл.

— Винаги има смисъл да се изплюеш в окото на дявола. — Зелените очи на Тори блеснаха предизвикателно.

Патрик хвана Ема за ръката и я издърпа от стола.

— Направете каквото ви казва тя, лейди Ема. Животът е твърде кратък, за да го усложняваме с различни фобии.

Ема можеше да се справи с единия от тях, но не и с двамата. Освен това не искаше да изглежда като страхливо безгръбначно.

— Добре — промърмори неохотно. — Нагоре и надолу по алеята. Но това е всичко.

Естествено, не се оказа всичко. След половин час шофиране Тори някак си успя да я прилъже да излязат на шосето, уверявайки я, че там колите минават от дъжд на вятър.

С лепкави длани и потна тениска, Ема караше колата в лявото платно. Пръстите ѝ се бяха вкопчили във волана, докато отчаяно се опитваше да пропъди спомена за онзи ужасен ден, когато беше на десет и яркожълтият камион връхлиташе върху колата им.

Беше се приближила твърде много до осевата линия и завъртя рязко волана.

— Отпусни се — обади се Тори. — Пръстите ти ще изтръпнат.

— Престани да мляскаш с тази дъвка!

— Мътните да го вземат, много си раздразнителна. Между другото, в тази страна движението е отлясно, а не отляво.

— О, боже! — Ема извъртя рязко волана надясно, ала не успя да го изправи навреме и гумите на колата се забиха в чакъла на банкета. Накрая все пак съумя да престрои автомобила в правилната лента. — Трябваше да ми го кажеш още отначало! Мисля, че ще припадна.

— Дишай дълбоко.

— Не мога да повярвам, че ме въвлече в тази лудост! О, господи, Тори, зад нас връхлита кола!

— Ако не натискаш рязко спирачки, няма за какво да се тревожиш.

— Защо ми го *причиняваш*?

— Реших да откажа цигарите и се нуждаех от разсейване. Да стъжня живота на някой друг ми се стори добра идея. Отказвам цигарите заради себе си, а не заради някого — додаде Тори и в гласа ѝ прозвучаха войнствени нотки. — Така че, ако някой коментира пред теб факта, че вече не пуша, му кажи да си гледа шибаната работа!

— Не мога повече. Искам да спрем.

— В града има закусвалня. Можем да спрем там.

— В града! За нищо на света!

— Уверявам те, че след като преодоля обезпокоителната тенденция да караш в насрещното платно, се справяш доста добре.

— Аз нямам... нямам шофьорска книжка.

— Повечето от ченгетата тук са ми приятели. Не се притеснявай за това.

— Не се притеснявам. Ужасена съм!

— И двете все още сме живи, така че и това е нещо.

По някакъв начин Ема успя да се добере до града и да спре колата на големия паркинг до закусвалнята. Изключи двигателя и се облегна с облекчение на седалката.

— Гордееш ли се със себе си? — ухили се широко Тори.

Ема я изгледа намръщено.

— Хайде, признай си. Ти направи нещо, за което мислеше, че не си способна.

Сега, след като пулсът ѝ започваше да се връща към нормалния ритъм, Ема осъзна, че наистина изпитва малко гордост. Неспособността ѝ да шофира ограничаваше живота ѝ в много отношения. Не че сега можеше да шофира.

— Признавам, че съм щастлива, че още сме живи — промърмори тя неохотно.

Тори се засмя.

— Хайде, ела. Ще те черпя едно кафе, за да го отпразнуваме.

В закусвалнята „При Джими“ под тавана висеше релса, по която се движеше детско влакче. Около масите, застлани с мушамы на черни и бели квадрати, се виждаха хромирани столове, а на тавана над главите им се въртяха два вентилатора. Върху черната дъска до изхода бе написано днешното обедно меню: пържено пиле, свински котлети, задушена бамя и салата със стафити и моркови. Ема не можеше да

допусне някое дете да влезе и да види това. Помоли касиерката за парче тебешир и поправи грешката.

Тори я аплодира възторжено и я прегърна.

Двете се настаниха на маса, върху която бяха подредени бутилки с различни сосове и подправки. На стената до тях висеше картина, изобразяваща петел и червен фенер. Когато влакчето мина над главите им, Ема видя, че върху всеки вагон е отпечатана миниатюрна емблема на някоя от местните компании.

Докато Тори отпиваше от кафето, донесено от сервитьорката, Ема чакаше за чая, превъртайки в ума си разговора с Бедингтън. Защо онзи здравеняк не му бе разказал всичко, което бе видял? Що за некадърен шпионин бе наел Хю?

— Добро утро, дами.

Декстър О'Конър бе приближил неусетно към масата им. Днес носеше жълта, вместо синя оксфордска риза. Изглеждаше симпатично размъкнат, леко разсеян и ужасно мил.

— Здравей, Декстър — усмихна му се Ема.

— Ема, Виктория.

— За теб е лейди Ема — сопна му се Тори.

Той повдигна вежди към нея.

— Виждам, че поведението ти не се е променило. Продължавай в същия дух и не забравяй да си поръчаш сватбена рокля.

Ема очакваше Тори да скочи и да го хване за гушата, но вместо това новата ѝ приятелка се овладя с видимо усилие на волята и дори удостои Декстър със скована усмивка.

— Не смятам, че ще се наложи. Ако лейди Ема няма нищо против, можеш да седнеш при нас.

— Разбира се, че нямам нищо против.

Декстър се усмихна и се настани в другия край на масата.

— Днес не си ли на работа? — попита Тори с пресилена любезност.

— На път съм за там. През последните седмици се наложи да оставам до късно, затова реших да си позволя малко почивка. А вие двете какво правите?

— Давам на лейди Ема уроци по кормуване.

— Ти не шофираш? — изуми се Декстър.

— Вече шофира — осведоми го Тори.

— Само много великодушен човек би нарекъл шофиране това, което правя. — С чувство на самоирония Ема му описа какво се бе случило на пътя, ала вместо да ѝ се присмее, Декстър я окуражи. Тя за сетен път си помисли какъв мил и благороден човек е той и в същото време се запита дали съюзът между Тори и Декстър е толкова странен, колкото смятаха всички. И двамата бяха умни и привлекателни, и всеки от тях притежаваше това, от което другият се нуждаеше. С възрастта постоянството и надеждността на Декстър можеха да се превърнат в скука и вечно недоволство. Тори от своя страна се нуждаеше от здрава котва в живота си.

Разговорът мина на други теми и постепенно сковаността на Тори изчезна, тя се оживи и разбъбри и на Ема ѝ се стори, че дори се радва на компанията на Декстър. Ала всичко се сгромоляса, когато Ема допусна грешката да спомене, че Тори е отказала цигарите.

Тори тутакси се намръщи и тикна пръст в гърдите на Декстър.

— От месеци възнамерявам да ги откажа. Това няма нищо общо с теб! Разбра ли?

Той я изгледа невъзмутимо.

— Разбира се — кимна и без да обръща внимание на нокътя, лакиран със скъп френски лак, забоден в предницата на оксфордската му риза, Декстър се обърна към Ема и я попита какви са плановете ѝ за деня.

Поглеждайки крадешком към Тори, Ема му каза, че е смятала да отиде в Остин.

— Искан да прекарам няколко часа в библиотеката на Тексаския университет, но Кени, изглежда, е изчезнал.

— Аз с удоволствие ще те закарам — предложи галантно Декстър.

— Не трябва ли да си на работа?

— Главният ни офис е в Остин, а и трябва да проведе няколко делови срещи. Мога да свърша всичко, докато си в библиотеката.

— Сигурен ли си?

— Не бих го предложил, ако нямах желание.

— Е, в такъв случай приемам предложението с удоволствие. Нямах нищо против, нали, Тори?

— От къде на къде? — нацупи се Тори.

Но очевидно на Тори не ѝ бе приятно и Ема се поколеба. После си спомни урока по кормуване и реши, че тя не е единствената личност, която трябва да се изплное в окоето на дявола. Може би щеше да е добре за сестрата на Кени да открие, че не всички жени смятат Декстър за непривлекателен и досаден.

— Отлично. Тетрадката със записките е в чантата ми, така че съм готова да тръгваме. — Поблагодари на Тори за урока по кормуване и двамата с Декстър излязоха от закусвалнята.

Тори изгледа мрачно вратата, която се затвори зад гърба им. *Супер!* Надяваше се тези двамата да си досадят взаимно до смърт.

В този миг зърна през идеално лъснатото стъкло на прозореца Тед Бодин. Той приближи до Декстър и Ема и тримата побъбриха няколко минути. И преди Тори да се опомни, Тед също се качи в аудито на Декстър и всички отпрашиха за Остин. Без нея.

— Искаш ли още кафе? — извика от бара Мери Кейт Плинг.

— Не, не. Не, благодаря. — Тори се облегна назад на стола и се замисли колко много ѝ харесва лейди Ема. Въпреки това никой не би я нарекъл ослепителна красавица. Тогава защо тя замина в компанията на Декс и Тед, докато Тори Травълър, еднородушно смятана за най-голямата хубавица в града, остана да ближе раните си, самотна и пренебрегната?

Тори изгледа свъсено празната си чаша и реши да припише киснатото си настроение на никотиновия глад.

— Как *така* Ема е заминала за Остин с Декс? — разбесня се Кени.

Сестра му излезе от басейна и уви кърпа около трите миниатюрни парчета аметистова ликра, претендиращи за ролята на бански костюм.

— И Тед замина с тях.

— И какво променя това?

— Защо правиш от мухата слон? Всички те са възрастни хора.

— Не мога да повярвам, че не си я спряла. Най-малкото поне ти трябваше да отидеш с нея. Защо не го направи?

— Защото не бях поканена! Освен това лейди Ема едва ли се нуждае от придружител.

— Така си мислиш ти. — Кени се втурна към масата и грабна една от чашите със студен чай, които Патрик им бе донесъл.

Икономът го изгледа замислено.

— Подсладен е с плода на страстта, Кенет. Може би е по-добре да пийнеш нещо друго. Нали не искаш съвсем да превъртиш от свръхдоза?

Кени подмина забележката му. Отлично знаеше защо Ема не бе поканила Тори. Не е искала да има съперница. Не че щеше да се пробва с Тед, след като знаеше чий син е, но от самото начало изпитваше влечение към Декстър.

— Чуй ме добре — нахвърли се Кени на сестра си. — Декстър е твоя отговорност и искам да го държиш по-далеч от Ема.

— Моя отговорност! — От косата ѝ се разлетяха пръски вода, когато Тори се извъртя рязко. — Дяволите да те вземат, Кени, да не би да ревнуваш?

Това вече го взриви окончателно.

— Да ревнувам! Разбира се, че не. Просто в сегашното си състояние Ема е... сексуална лъвица и е хвърлила око на Декстър. С нейната външност и всичко останало — имам предвид устата ѝ — ами главното е, че ако си го навие на пръста, няма да ѝ отнеме много време да вкара Декстър в леглото си, а това няма да е добре... за него.

— Сексуална лъвица? — зяпна го слисано Тори.

— Тъй като си жена, може и да ти е трудно да го разбереш, но трябва да ми повярваш.

— Аз не съм жена — намеси се Патрик — и мисля, че здравата си изперкал.

Кени реши, че е под нивото му да им доказва очевидното.

— И двамата ще трябва да ми се доверите. Ема е една от онези жени, родени с... работата е там, че щом един хетеросексуален мъж я зърне, единственото, за което е способен да мисли, е... ами устата ѝ и...

— *Ема?* — сащиса се Тори и ченето ѝ увисна.

Патрик се улови за корема, давейки се от смях.

— Май не говорим за един и същи човек. Жената с британския акцент? Със завидния апетит? Тази, която си тананика песните от „Цар Лъв“, когато мисли, че никой не я слуша?

Кени стисна ядно челюсти.

— Знаех си, че вие двамата няма да разберете. Не зная защо изобщо се опитвам да ви обяснявам. — Изгледа кръвнишки сестра си. — От теб искам само да държиш Декстър по-далеч от Ема!

С тези думи той се втурна към колата си. Не беше съвсем сигурен къде отива; знаеше единствено, че няма да се мотае наоколо, докато Тори и Патрик му се присмиват.

Тори изпрати с поглед отдалечаващия се по алеята кадилак, сетне погледна към Патрик.

— Какво означава всичко това?

Патрик унило вдигна слънчевите си очила на темето.

— Изглежда имам сериозен съперник за сърцето на Кени.

— Преди десет минути щях да отвърна, че си луд, но сега не съм толкова сигурна. Много харесвам Ема, но Кени изобщо не е за нея. Все едно да сватосваш Снежанка с... ами с Кени Травълър.

— Аз също я харесвам. Всъщност дори я обожавам. Но ти си права. Тя не е негов тип. Все пак трябва да призная, че това хлапашко избухване на Кени ме разстрои. — Изпусна дълбока, драматична въздишка и додаде: — Нямах представа какво е да си жертва на безнадеждна страст.

Тори го изгледа съчувствено. Всички, освен Кени, знаеха, че Патрик е влюбен в брат ѝ от момента, в който той е размахал юмруци в паметното сбиване в онова крайпътно заведение. Отначало Тори изпитваше съжаление към Патрик, но като го опозна по-добре, осъзна, че той се наслаждава на драматизма на несподелената си любов с не по-малка сила, отколкото на самата си любов към Кени.

И все пак възможно ли бе Кени да копнее по лейди Ема? Тори знаеше, че временното му отстраняване от голфа го бе хвърлило в душевен смут. Може би в момента брат ѝ се нуждаеше от емоционален отдушник и заради това е избрал лейди Ема? Тя беше надеждна, свободна и много подходяща за мимолетна разруха, тъй като нямаше да се задържи задълго тук. Благодарение на откачената им майка Кени не знаеше как да общува с жените като с приятелки и бъркаше емоционалните си потребности със сексуалните.

Тори се намръщи, сериозно разтревожена за Ема. Нито една жена не можеше да устои на Кени, след като е решил да я очарова. А лейди Ема, при цялата си интелигентност, нямаше никакъв опит, което я

правеше много по-уязвима от останалите жени. Ако Кени не се опомни и вразуми, ще ѝ разбие сърцето.

Освен ако Декстър не се докопа пръв до нея.

Младата жена пъхна в устата поредната дъвка и се опита да се самозалъже, че взаимното привличане между Декстър и Ема ще реши много проблеми. Тори ще бъде волна птичка, поне що се отнася до женитбата с него, а Ема ще се спаси от емоционалното опустошение, което неминуемо Кени щеше да ѝ причини. И слепият можеше да види, че Декстър и Ема бяха идеалната двойка. Той беше сухар, но... Добре де! Беше секси сухар. А лейди Ема беше сладък сухар. Двамата бяха родени един за друг. Тогава защо Тори не подскачаше от щастие?

Може би защото точно в този момент осъзна нещо наистина безумно. Тя изгаряше от нетърпение да опознае Декстър по-отблизо. Ала това нямаше да се случи, ако той се влюби в лейди Ема.

Кени се беше излегнал в шезлонга, втренчил невиждащ взор в лампите около басейна, в интимната компания на бутилка много скъпо „Пино Ноар“. Минаваше полунощ, а Ема още не се беше върнала от Остин.

Въпреки че не беше пиян, не можеше и да се каже, че е трезвен, което напълно го устройваше, тъй като в трезво състояние той беше много по-приятен, а в дадения момент никак не желаше да бъде приятен. Довлече се тук, затънал до уши в дълбините на нещастията си, след като изгледа миналогодишния финален кръг от турнира „Мастърс“. Реши да гледа видеото, защото искаше да се отърве от отвратителната картина, постоянно мерзелееща се пред помътнения му взор — Ема, събличаща се в обятията на Декстър.

Ако не беше Дали, сега той щеше да се подготвя за Огъста, вместо да мисли за голата Ема. Късите му удари никога не са били толкова добри, беше изчистил проблема с драйвъра и интуицията от месеци му подсказваше, че тази година ще надене зеленото сако. Но вместо това сега се изживяваше като бавачка на деспотична трийсетгодишна девственица.

Светлините в спалнята ѝ на горния етаж светнаха. Значи, най-сетне се бе върнала. Очите му се присвиха, също както когато се подготвяше за мълниеносния удар надолу по склона на пътинг грийна.

Допи, без да бърза, виното и отнесе бутилката в кухнята. Обикновено този дом бе топъл и гостоприемен, ала тази вечер не му се струваше толкова дружелюбен. Може би къщата разбираше какво си е наумил.

Когато се качваше нагоре по стълбата, килимът заглуши звука от стъпките му. Кени чу шума от течаща вода в стаята за гости и без да си направи труда да почука, отвори вратата на спалнята ѝ.

Тя вече бе оставила неповторимия си отпечатък върху мястото. Сламената шапка, украсена с черешки, бе метната върху едната колона на леглото. Макар че вазата с цветя върху скрина свидетелстваше за артистичната ръка на Патрик, яркожълтият чайник, пълен с диви цветя, които растяха край оградата на пасището, явно бе донесен от Ема. Навсякъде бяха разхвърляни книги, тетрадки със записките ѝ, върху нощното шкафче се мъдреше бурканче с розов крем и огромен натурален шоколад „Кадбъри“, с наполовина разкъсан станиол и назъбен отхапан край.

Дрехите ѝ бяха пръснати върху леглото, ведно с бледолилавия сутиен на малки бели маргаритки. Бикини в същия десен лежаха на пода до сандалите ѝ. Той се втренчи за минута в тях, сетне се разходи из стаята, взе бурканчето с крем, развинти капачката и го помириша.

Бебешка пудра, цветя и подправки. Дори в полутрезвото си състояние Кени проумя символиката.

Отнесе бурканчето до дълбокото удобно кресло, седна и протегна крака. Потопи пръст в бурканчето, загреба щедро от розовата смес и я потърка между палеца и показалеца си. Копринена и много женствена. Поднесе пръсти към носа си и се замисли как подобни женски финтифлюшки могат да притъпят мъжката бдителност. Но не и неговата — никога докрай — защото зад цялата тази мека копринена нежност се криеше неутолимият стремеж на всяка жена да прекрои мъжа по своята мярка.

Много трудно бе постигнал зрелостта и независимостта си, за да позволи на друга жена да се меси и ограничава живота му, особено на някоя властна особа с фелдфебелски маниери. В душата му бе скътано едно тайно местенце, което го бе направило такъв, какъвто бе, и където не допускаше никого. Ала днес по някакъв начин лейди Ема бе успяла да проникне там. Несъзнателно. Но бе го направила и сега трябваше да се сложи край на това.

Той завинти капачката, докато втриваше крема в пръстите си и се замисли, че жените не са единствените манипулатори на тази земя. Необходимостта му да оцелее като мъж бе толкова огромна, че Кени бе станал истински майстор в тънкостите на изкуството да получава всичко, което пожелае, без да дава нищо в замяна.

Вратата на банята се отвори. Когато го видя, тя ахна изненадано и побърза да се загърне по-плътнo с кърпата. Той зърна за миг гърдите ѝ, порозовели от топлата вода, нежните зърна и влажните къдрици между бедрата, малко по-тъмни от светлокарамелените, прилепнали към бузите ѝ.

Слабините му пламнаха.

— По дяволите! — Ема най-сетне успя да пристегне кърпата. — Изплаши ме до смърт! Какво правиш тук?

— Малко сме окъснели, не смяташ ли?

От обзелия я страх сърцето ѝ прескочи няколко удара. Той изглеждаше заплашителен — чувствени устни, стиснати в тънка линия, теменужени очи, потъмнели до черни. Нещо се бе случило, което го бе разгневило.

— Не знаех, че ще ме чакаш.

— Сигурно си забравила, че отговарям за теб.

— Глупости. Аз сама отговарям за себе си. А сега по-добре си върви.

Той се надигна от креслото и се втренчи продължително и изпитателно в нея.

— Е, успя ли да се простиш с нея тази вечер?

Отне ѝ минута да осъзнае какво има предвид Кени и тя отвори уста, за да му отвърне подобаващо. Ала в последната минута откри, че любопитството ѝ е по-силно от възмущението. Какво го бе притеснило толкова, че да заприлича на следовател от времената на Студената война?

— Да не би да ме питаш дали съм правила секс с Декстър тази вечер? Затова ли е всичко?

За съжаление, прямотата ѝ не го смути ни най-малко.

— Сигурно е било малко трудничко в присъствието на Тед, но може би двамата сте успели да се отървете от него.

Какво да направи първо? Да облече халата или да излее върху главата му водата от вазата с цветя? Реши да продължи играта още

малко.

— Оставихме го у тях преди три часа.

— Значи оттогава с Декстър сте били сами? Само двамата.

Вазата с цветята беше твърде далеч. Ема отиде с маршова стъпка до дрешника и извади халата си.

— И се наслаждавах на всяка минута, прекарана с него. — Тя пъхна ръце в халата, издърпа кърпата отдолу и завърза здраво колана. — Ако имаш да ми кажеш още нещо по този въпрос — и аз силно те съветвам да не го правиш — можем да поговорим утре сутринта.

— Нищо не се е случило между теб и Декстър, нали? — По лицето му се мярна странно изражение. Почти... облекчение?

— Страстното му любене бе надминато единствено от виковете ми на екстаз.

Той пристъпи към нея, но като че ли говореше на себе си.

— Разбира се, че нищо не се е случило. Така си и знаех. — Ръката му се уви около колоната на леглото. — Но можеше да се случи и затова още в тази минута ти заявявам, че не желая занапред да оставаш насаме с него.

— Ако тази сутрин не беше излязъл, това нямаше да се случи — изтъкна тя с основание.

— Не смятах да се бавя много.

— Но аз не го знаех, нали? — Ема захвърли дрехите си върху стола.

— От сега нататък ще го знаеш. Утре сутринта първо отиваме на голф игрището. След това през целия ден съм на твое разположение.

— Благодаря ти. А сега лека нощ.

Той не помръдна.

— Още е рано. Да отидем да поплуваме.

— Аз току-що си взех душ.

— И какво от това? Ще си вземеш още един. Всъщност ще се присъединя към теб. Или... знаеш ли какво? — Той замълча и погледът му се прикова върху устата ѝ. — Какво ще кажеш да прескочим плуването и веднага да се пъхнем под душа?

Самообладанието ѝ започна да се пропуква.

— Какво намекваш?

— Мисля, че е очевидно. Бях разтревожен за теб.

— И защо?

Кени дръпна ръката си от колоната на леглото.

— Защото ми се струва, че ти не осъзнаваш колко си уязвима. Предполагам, че аз също не го осъзнавах, иначе нямаше да заявя, че между нас никога нищо няма да се случи.

Ема примигна недоумяващо. И какво точно искаше да каже той с това?

— Не съм уязвима.

— Разбира се, че си. Наумила си си да спиш с някого и двамата го знаем. За нещастие — и ето защо започвам да губя съня си — ти нямаш ни най-малка представа какви ги вършиш.

Тя се наежи.

— Имайки предвид факта, че в момента си в спалнята ми, а аз съм полугола, предполагам, че не мога да те оборя.

— Аз съм единственият безопасен мъж на света, дори и да си полугола.

— Ти? Безопасен?

— Разбира се, че съм. — Недоверието ѝ започваше да му лази по нервите. — Само си помисли добре. От мига, в който се запознахме, аз съм напълно прозрачен за теб. Знаеш, че търся само секс, и не храниш никакви илюзии за мен. Затова съм идеален за целта ти.

Ема преглътна с усилие.

— Вярно е. — Само че не беше напълно вярно. Кени обичаше да се обрисова в черни краски, но не беше такъв негодник, на какъвто се преструваше.

Той кимна доволно.

— Тази вечер реших, че не бива да рискувам ти да се забъркаш с някой напълно неподходящ за теб.

— Например като Декстър О'Конър?

Очите му се присвиха.

— Той е най-лошият ти кошмар. Първо, мъже като Декстър не знаят много за секса, освен минималното, затова ще имаш доста калпаво посвещение. Второ, нищо чудно да се разсее в най-важния момент и да забрави да си сложи презерватив. И без да се усетиш, ще се окажеш бременна с малко задръстено генийче, а междувременно баща му отдавна ще е забравил името ти.

Ема се засмя с цяло гърло.

Очевидно той не познаваше толкова добре Декстър, колкото си въобразяваше. Запита се как ли щеше да реагира Кени, ако разбере, че сестра му, въпреки протестите си, е привлечена от „задръстенияка“. И в този ред на мисли се зачуди какво ли ще предприеме Тори.

Ема се замисли за шегите, които си правеше с нея съдбата. Декстър беше точно този тип мъж, в когото тя винаги бе мечтала да се влюби. Обаче днес нито веднъж не се улови да фантазира как ще изглежда гол. Той беше прекрасен екскурзовод, забавен събеседник и двамата прекараха страхотно, но тя нито веднъж не погледна устните му и не си представи какво ли ще изпита, ако докоснат нейните.

Откъсна с мъка взор от устните на Кени.

— Значи ми казваш, че си размислил?

— Наложил се, нали?

Физиономията му на жертвен агнец я вбеси.

— Не си прави труда.

— Ти още не си отговорила на въпроса ми. Искаш ли първо да поплуваме, или веднага да се пъкнем под душа?

— Прости ми, че не подскачам от радост заради романтичното ти предложение.

— Не се интересуващ, така ли?

— Ни най-малко.

Той пристъпи бавно към нея.

— Това означава ли, че не ти харесвам?

— Съжалявам. — Тя забеляза бикините си на пода, грабна ги и ги пъкна в джоба на халата.

— Добре тогава — въздъхна Кени. — Предполагам, че вече съм достатъчно голям, за да преживея един честен отказ. Беше честен, нали?

— Разбира се.

— Не се съмнявам в думите ти или нещо подобно... — Той я приближи с лениви, чувствени движения, които ѝ напомниха на маслени петна, плъзгащи се по водата. — Но само за да съм сигурен... — Когато спря пред нея, панталонът му бръсна халата ѝ.

— Кени...

Той заглуши протеста ѝ с целувка.

Тя нямаше да го направи! Нямаше да отстъпи пред тази откровена демонстрация на сила, която той бъркаше с мъжка съблазън.

И в този миг езикът му се плъзна по устните ѝ, оставяйки огнена диря.

Гневът ѝ започна да се топи. Той не бързаше, не я пришпорваше, а изглежда бе готов да ѝ даде цялото време на света. О, имаше нещо наистина прекрасно да те целува мързеливец.

Гърбът ѝ се удари в колоната на леглото в мига, в който устните му завладяха нейните. Той вече бе възбуден. Огромен. Откликът на тялото му я хвърли в див възторг и тя отвърна със страст на целувката му.

Ръката му застина на шията ѝ, готова да се спусне по-надолу към гърдите ѝ. Тя се изви към него, жадна за докосването му, ала вместо това той се заигра с устата ѝ, увлечен от интимния танц на езиците им, който продължи сякаш безкрайно, докато в един миг Ема не осъзна, че единствено колоната на леглото и тялото му я държат да не падне.

Гърдите ѝ копнееха за ръцете му, ала той все още не ги докосваше. Тя се отърка в неговите, за да го подтикне, а коприната на халата ѝ и плата на ризата му се потриха в зърната на гърдите ѝ. Той не разбра намека ѝ.

Безсилна да издържа повече бездействието му, Ема обви ръце около бедрата му и стисна двете полукълба отзад. Те бяха твърди и стегнати, като всичко останало в него, толкова различни от нейното тяло, което бе меко и податливо.

Целувките им ставаха все по-диви и необуздани. Опиваха я, отнемаха дъха ѝ — огромна наслада беше да го целува — никога не си бе представяла, че може да изпита нещо подобно. Но искаше повече, ръката ѝ се пъкна между телата им, за да развърже колана на халата.

Той я привлече върху леглото, без да се откъсва от нея. Но вместо да продължи по-нататък, той не спираше да я целува.

Тя тръпнеше. Мъркаше. Стенеше, умоляваше шепнешком.

— Кени... моля те...

Устните му се преместиха до чувствителното местенце точно под ухото ѝ и я погъделичкаха леко. Кожата ѝ настръхна. Пръстите на краката ѝ се свиха. Струваше ѝ се, че всеки миг ще се разтопи върху покривката, преди той да стигне до целта. *По-надолу!*

О, защо той не побързаше? Очевидно се нуждаеше от още малко подтикване, затова Ема събра сили, мушна ръка между телата им и посегна към ципа на панталона му.

Кени тутакси се претърколи върху нея и покри с устни пулсиращата ямка на шията ѝ.

Гърдите ѝ! Защо не докосва гърдите ѝ? Опитва се да го помоли, но осъзна, че няма сили да говори.

Той откри невероятно чувствително място на ключицата ѝ и тя отново простена. Ръката му се придвижи по-надолу. *Най-сетне!* Но облекчението ѝ бе краткотрайно. Палецът му се плъзна под ръкава на халата, ала спря и сетне погали китката ѝ. *Китката ѝ!* Това беше влудяващо. Предполагаше се, че е опитен любовник, но изглежда нямаше ни най-малка представа как да открие чувствителните части на женската анатомия.

Докато я милваше, тръпки плъпнаха по кожата на ръката ѝ и сякаш електрически заряди се изстреляха в корема ѝ. Но вместо да се възползва от очевидната ѝ възбуда, той продължи да се тутка. Как да преодолее вродения му мързел? Как да го насочи в правилната посока?

Налагаше се да бъде по-пряма.

13

— Кени... — Замаяните сетива пречеха на Ема да говори, но тя се съсредоточи, за да оформи думите, защото вярваше, че откровеността между секс партньорите е жизненоважна и той трябва да разбере, че *тя има своите потребности!* — Халата ми... — Младата жена преглътна. — Съблечи го. Свали го от мо...

Върхът на езика му откри пулсиращата вена отстрани на шията ѝ и тя простена. Измина цяла вечност, преди Ема да съумее отново да събере мислите си.

— Не... не само там... — изпъшка тя. — Докосни ме... моята... Свали си дрехите и докосни моята...

Той се отдръпна и се намръщи. Устните му бяха подути като нейните, а посребрените му от страстта очи ѝ напомниха на захаросани теменужки.

— Нещо не е наред ли?

Ема помилва брадичката му, пое дълбоко дъх и му се усмихна, давайки му да разбере, че не го критикува, а просто му дава толкова необходимата насока.

— Не може ли малко да се придвижим?

— Малко... да се... *придвижим?*

— Тъхъ.

— Ти искаш *малко... да се... придвижим?*

— Ако нямаш нищо против.

— Да не бързаш или нещо подобно?

— Нещо подобно.

— Да не би да ми казваш, че и за това имаш график?

— Нямам график. Не, разбира се, че нямам. Просто... аз... ами... сигурна съм, че ще бъдеш доволен да узнаеш, че аз съм напълно възбудена, и смятам, че можем да се придвижим към... ами към следващата част. *Хубавата* част.

Кени повдигна насмешливо вежди.

— Тази част не е ли хубава?

Тя осъзна, че неволно го е обидила, и побърза да го умилюва.

— Разбира се, че е хубава. Прекрасна е. Честно, Кени, ти се целуваш възхитително, но си малко бавен и... — Лицето му доби буреносно изражение. — Чувствам се вълшебно. Наистина. Но ние вече приключихме с тази част — смотоледи тя едва чуто. — Нали?

Той се претърколи по гръб.

— Трябваше да го очаквам — изръмжа. — Не зная защо още се изненадвам.

За неин ужас, Кени стана от леглото, извиси се до него и насочи пръст към лицето ѝ.

— А сега ме чуй, Ема, защото няма да повтарям. От тук нататък, докато двамата не прималеем от изтощение, аз командвам парада. Ясно ли е?

— Но...

— И знаеш ли защо? Защото аз съм експертът, а не ти!

Непокорството ѝ надигна глава.

— Никога не съм казвала, че съм.

— Тогава защо пак раздаваш заповеди? — попита той, истинско въплъщение на измъченото търпение.

— Аз само си помислих...

— Повече никакво мислене! — отсече Кени, стисна челюсти и опря длан в колоната на леглото. — Ето как ще действваме от сега нататък. Двамата ще поиграем на една малко извратена игра, наречена „господар и робиня“. Аз съм господарят, а ти — робинята! И в случай че не си разбрала, в тази игра ти не можеш да раздаваш заповеди. Нито една. Можеш да стенеш. Нямам нищо против да въздишаш. И срещу това не възразявам. Но никакви заповеди. И чак когато аз кажа, че сме приключили, можеш да говориш. При това ще изречеш само две думи. *Благодаря ти.*

Навярно би трябвало да се обиди — и тя наистина се обиди — но в същото време я напуши смях. Той беше толкова безкрайно самоуверен. И освен това беше прав. Понякога тя наистина се държеше твърде властно.

Кени продължи да се чумери насреща ѝ.

— А сега разбра ли ме, или се налага да потърся онова въже за простор, което снощи купи в дрогерията?

Само за да го подразни, Ема махна небрежно с ръка към ъгъла на стаята, където бе оставила торбата с покупките си.

Очите му се присвиха.

С престорена срамежливост тя запърха с мигли насреща му.

— И аз се чудех дали да не използвам някоя от придобивките си, макар че не се нуждая от овлажнител.

— Дяволски си права.

И тъкмо когато започна да се изпълва с гордост от собствената си неустрашимост пред непрекословната му арогантност, той помете за секунда задоволството ѝ. Явно бе разгадал блъфа ѝ, защото се отправи към ъгъла, където лежеше торбата.

Ема се изправи в леглото.

— Кени, само се шегувах! За въжето за простора.

— Тъхъ.

— Наистина не мисля, че ще понеса да ме... да ме вържат.

— По-късно. След като добиеш повече опит.

Той се извърна и тя видя, че държи в ръката си две кутийки с презервативи. Съдейки по насмешливото му изражение, явно очакваше тя го засипе с въпроси. Ема мълчеше предвидливо и той се приближи и тръсна кутийките върху нощното шкафче до леглото.

Тя отново преглътна.

Очите му блеснаха зловещо.

— Искаш ли да кажеш нещо?

Тя само поклати глава. Въпреки че беше твърдо против всякакво мъжко господство, в този случай това определено беше възбуждащо.

— Добре. — Кени изрита обувките си и я огледа от главата до петите с поглед, който Ема можеше да охарактеризира единствено като изгарящ. — Докъде бях стигнал? Ти толкова ме разстрои, че забравих какво правех. — Приседна на ръба на леглото и се заигра с долния край на халата ѝ, докато размишляваше. Пръстите му я погалиха леко по глезена, сетне бавно плъзнаха нагоре халата, докато не достигна до коленете ѝ.

Ема затаи дъх, осъзнала, че той все пак е разбрал какво се иска от него.

Кени очерта лениво кръгче по меката кожа под коляното ѝ, после върхът на пръста му описа бавно една осмица, след това запетая.

О, бо... Коленете ѝ се разтвориха в мълчалива покана да продължи с чувствените си йероглифи, предоставяйки му повече площ, за да развихри въображението си.

Кени рязко се отдръпна и въздъхна.

— Не бях стигнал до тук. Зная колко много обичаш реда, затова предполагам, че се налага да започна отначало.

Нещастната робиня отчаяно изхлипа, неспособна да се сдържи.

Ъгълчетата на устата му се повдигнаха със задоволство.

И той започна отново... Още подлудяващи, лениви целувки; бавни ласки с език; леки докосвания по местата, където биеше пулсът ѝ, за които дори не бе подозирала, че съществуват. Дори ужасната ѝ татуировка не бе пренебрегната.

Имаше чувството, че са минали десетилетия, когато най-последно разтвори халата ѝ и докосна с върха на езика си едното ѝ зърно. Гърдите му се повдигаха тежко, ризата му под ръцете ѝ бе влажна, но той още не я събличаше. Тя усети как горещият му дъх опари кожата ѝ, почувства, че той едва се владее, и неволно се запита кога бентът на самоконтрола му ще се скъса. Надяваше се...

Езикът му се притисна леко към зажаднялото зърно. Главата ѝ се замая трескаво настрани, а гърбът ѝ се изви в дъга. Кожата ѝ се покри с капчици пот, блестящи като утринна роса, цялата беше влажна и пулсираща от желание. Искеше още. Мислите ѝ се стрелкаха хаотично и тя едва се крепеше на ръба на мамеща бездна.

Устните му се склупчиха около твърдото набъбнало зърно. Засмукаха жадно. Два пъти. Три пъти. Отново и отново.

Ема извика и сякаш се разпадна на безброй частици.

Той застина. Притегли я в прегръдките си. Задържа я до гърдите си, докато тя спря да трепери.

Нежно я положи върху възглавницата и отметна от челото ѝ мокър кичур.

— Свърши ли? — прошепна младият мъж.

Тя преглътна. Кимна. В очите ѝ запариха сълзи.

— Аз се опитах да ти кажа, но ти не ми обърна внимание!

Вместо да се отпуснат в благоприлично смирение, ъгълчетата на устата му се извиха в усмивка на удоволствие.

— Моя сладка лейди Ема. Ти наистина си нещо специално!

— Надявам се, че си доволен — пророни тя малко по-спокойно.

— Още не.

Без никакво предупреждение, той отметна полите на халата ѝ и пъкна ръка между раздалечените ѝ бедра. Тя извика тихо, когато той разтвори набъбналите листенца на цветето ѝ и пръстът му нежно се гмурна навътре.

— Още не — прошепна той отново.

Ема задиша пресекливо. Без да сваля поглед от нея, той извади пръста си и отново го потопи в нея. Като в мъгла тя виждаше зачервеното му лице, изопнатите вени отстрани на врата му. Почувства как сладките тръпки отново се надигат в нея.

Тя нададе сподавен вик и изригна в конвулсии.

Той отново я притисна към себе си и докосна с устни бузата ѝ.

— Аз съм най-големият щастливец на земята.

Ема затаи дъх, а Кени стана и изхлузи дрехите си. Когато тя отново възвърна гласа си, той беше гол. Господи, колко бе красив, целият само стегната плът и стоманени мускули. Тя сведе поглед. Всяка частица от него беше самото съвършенство.

Ема се надигна и приседна на пети. Кени се приближи към нея. Тя се наведе напред, наклони глава и близна корема му.

Този път той простена. Тя гризна леко твърдия мускул, пресичащ по диагонал едната страна на корема му, пръстите ѝ се спуснаха по вътрешната страна на бедрото му, зарови лице в слабините му. Беше готова да си играе до утре.

Задавените му думи ѝ подсказаха, че това няма да се случи.

— Кажи ми, че не е нужно да те връзвам.

Тя се поколеба само за миг, преди да се отпусне отново по гръб. Повдигна ръце, докато докоснаха таблата на леглото, и се усмихна.

— Не е нужно.

Ема не можеше да си обясни защо му вярва толкова безрезервно, нито готовността си да се подчинява на абсурдните му правила. Знаеше единствено, че се чувства в безопасност. В безопасност и — въпреки двата оргазма — невероятно възбудена.

Кени седна на леглото, покри коленете ѝ с длани и ги раздалечи. Сетне коленичи между тях и впи поглед в листенцата, набъбнали и блестящи от сладна роса.

— Прекрасна си — промълви той.

Докато той я изучаваше, Ема се опиваше от вида на голото му тяло. Боже, това се казваше красота! Мрамор и стомана. Умираще от желание да го докосне... трябваше да го докосне... протегна ръка.

Той поклати глава.

— Не сега, миличка. Моля те. И без това едва се владее. А първият път всичко трябва да е свършено за теб. — Смъкна халата ѝ и поднови чувствената си игра.

Лениви, сладострастни докосвания.

Милувка с върха на пръста.

Ухапване. Ухапване. Ухапване. Ухапване... Ухапване.

И после... дълъг... бааавен... обход с езика.

Това бе прекалено!

Той се усмихна, когато тя отново извика.

— Най-големият щастливец на земята — повтори той.

Грабна кутийката от нощното шкафче и след секунда беше надвесен над нея. Докато хапеше подпухналата ѝ долна устна, започна бавно да прониква в нея.

Въпреки любовната игра и преживяния екстаз, Ема трепна от болката.

— Отпусни се, скъпа.

Наслаждавайки се на тежестта на тялото му, тя се вкопчи във влажните му рамене и изви нагоре бедра.

Той изпъшка.

— Моля те... миличка... опитай се поне сега да не командваш.

— Аз просто... искам...

— Зная. Зная.

Бе получила само част от него. Искаше повече.

— По-кратко... По-кратко... — мълвеше той, на нея или на себе си, тя вече не знаеше. И не я интересуваше. Знаеше единствено, че лети високо, все по-високо... Изхлипа, когато и последната преграда изчезна.

И тогава го получи целия, но не беше свършило, едва сега започваше.

Дълбоки, мощни тласъци. Теменужени очи, потъмнели като нощно небе. Ръце, приковали нейните към възглавницата. Тежестта му върху нея. В нея. Разтягане. Навън, навътре. Непознати усещания и уханието на този мъж.

Още едно извисяване. Отново вихрена спирала. Години... десетилетия... векове...

Горещ, пълноводен поток.

И... много по-късно... завръщане.

Благодаря ти.

Все още влажна от душа, Ема излезе от банята и пристегна халата. Потръпна от лека болка, когато се запъти прекалено бързо към скрина, за да извади бельо. Кени примига на утринната светлина и ѝ се усмихна, без да си дава труд да се надигне от смачканите чаршафи.

— Казах ти, че последният път ти дойде много, но кой да ме чуе? Най-малко ти. Винаги смяташ, че знаеш най-добре.

Тя се бе опитала да пресметне колко блажено взривяващи оргазма бе изпитала през нощта, ала им изгуби бройката.

— Не можах да се спра. Бях обезумяла.

— Нима?

— Ти също, затова не бъди толкова самодоволен.

— Вярно е. Най-после успях да насоча цялата ти енергия в правилното русло.

Той отметна чаршафите и стана, без да се свени от голотата си. Докато вадеше от чекмеджето комплект дантелено бельо, младата жена гледеше като омагьосана играта на сенките и светлината върху мускулестите извивки на тялото му. Вълнистата тъмна коса бе разрошена и тя зърна червено петно на гърба му, както и оформяща се смучка отстрани на врата му. Изпита задоволство, задето бе оставила тези малки следи върху това фантастично мъжко великолепие.

Той започна да събира дрехите си от пода.

— Шелби се обади, докато ти беше в банята. Има среща, а Луиза си е записала час при лекаря, затова помоли да гледам Пити за няколко часа тази сутрин. Зная, че ти казах, че днешният ден е твой, но имаш ли нещо против, ако отложим за следобед пътуването до Остин?

— Ни най-малко.

— Бих искал първо да потренирам. През това време можеш да почетеш или да си намериш някоя друга занимавка. Ще бъдеш ли готова след половин час?

Тя кимна, Кени праметна дрехите си през рамо и все още гол, излезе от спалнята.

След секунди се чу викът на Патрик в коридора.

— Следващия път предупреждавай, чу ли, Кенет? За да си взема ароматните соли. Да не би да искаш да припадна?

Кени се засмя и тя чу как хлопна вратата на стаята му.

Ема въздъхна и приближи към дрешника. Щеше да е хубаво, ако я бе целунал, преди да излезе.

Той наистина се целуваше вълшебно. И беше прекрасен любовник. Грижовен, безкористен, възхитително изобретателен, с толкова красиво тяло, че ѝ се искаше да плаче. Всъщност май наистина щеше да се разплаче. Ала не заради красотата на голото му тяло.

Младата жена се отпусна в мекото кресло и захапа долната си устна. Оставаше ѝ малко повече от седмица и тя не биваше да забравя, че Кени Травълър беше мъж, който можеше да я дари с лудешки наслади, да я забърка в скандал, дори да остави неизличими спомени в сърцето и душата ѝ, но не и да бъде завинаги с нея. Независимо от това, което означаваше изминалата нощ за нея, за него тя беше само малко отклонение от грандиозното игрище за голф, което представляваше животът му. Той бе споделил с нея тялото си, ала не и душата си и ако изобщо я запомнеше, то щеше да е само защото не приличаше на останалите му сексуални завоевания.

Ала тя никога нямаше да забрави. Щеше да отнесе спомена за тази нощ в гроба. И щеше да помни не само оргазмите, а близостта, усещането за единение. Да спи редом с някого, да се гуши нежно в обятията му, да слуша туптенето на сърцето му. Да си позволи да се престори, макар и само за кратко, че двамата са едно цяло.

Зарея поглед през прозореца и си помисли колко лесно идваха обичта и обвързаността при повечето хора, които познаваше. Ала не и при нея. Откакто се помнеше, животът ѝ бе низ от прекъснати връзки. Припомни си как като шестгодишна стоеше на прага на Орчард Хаус и гледаше след заминаващата кола, отвеждаща родителите ѝ за осем месеца в Африка. Те я обичаха, ала не толкова силно, колкото обичаха работата си.

Беше се опитала да се привърже към учителите и възпитателките. Някои от тях я харесваха, ала имаха свои деца или си

намираха друга работа и заминаваха. Само „Сейнт Гъртруд“ никога не се промени. Надежден, спокоен и неизменен пристан.

Старата величествена дама беше с нея, когато родителите ѝ умряха, през дългите ваканции, когато беше единственото дете, останало в училището, и по-късно, когато порасна и вече като учителка се грижеше за децата на другите. „Сейнт Гъртруд“ беше единствената нерушима обвързаност в живота ѝ.

Ала не за дълго. Много скоро щеше да бъде принудена да напусне старата купчина от тухли и камъни. Когато и тази връзка се скъса, на този свят нямаше да остане място, което да нарече свой дом.

Колко изкусително бе да си позволи няколко минути на самосъжаление, ала нямаше да го стори. Без значение в каква посока ще поеме животът ѝ, тя винаги ще изпитва удовлетворението, че училището съществува и е уютен дом за други самотни момичета. А засега ще мисли само за настоящето. За още няколко дни ще се наслаждава и ще къта в сърцето си всеки прекрасен миг от тази кратка физическа близост с мъж, който не я обичаше.

Ема стоеше зад оградата на зоокъта за домашни животни и гледаше как Кени носи Питър към средата на малкия двор.

— Всичко е наред, Пити. Онзи стар козел няма да те нарани.

Но Пити очевидно не се ловеше на въдицата и се вкопчи още по-здраво във врата на Кени.

Ема се усмихна. Зоокътът беше разположен на паркинга на малък търговски център, отбелязващ първата годишнина от откриването си. Сградите, украсени с пастелни рисунки със сцени от Дивия запад, ограждаха своеобразния детски парк с въртележка, където клоуни подаряваха балони, а различни компании рекламираха продуктите си, като раздаваха безплатни лакомства и устройваха забавни детски игри и съревнования.

— Този козел ми изглежда доста изгладнял. — Кени му подаде шепа сено. Животното пъкна нос в ръката му, а Пити се изкачи още по-нагоре по мускулестите гърди на брат си. Кени се засмя и изсипа сеното на земята. — Май е по-добре да отидем при зайчетата. Мисля, че те повече ще ти харесат.

Ема се опита да не се умилява от гледката на двамата заедно. Не биваше толкова лекомислено да отдава сърцето си. Само защото бе прекарала една нощ с този мъж, не й даваше право да си фантазира, че той държи тяхното дете на ръце. Глупавата, отчаяната Ема. Толкова е закопняла за любов, че бе готова да пожелае да има дете от мъж, напълно неподходящ за нея. Нима бе забравила, че никога не са й харесвали красиви разхайтени мъжкари, похитители на женски сърца? Жалката й сантименталност я отврати. Въпреки това истината си беше истина и тя не можеше да отрича очевидното. Беше се увлякла безумно по Кени Травълър.

Но увлечението не е любов, напомни си младата жена. Двамата нямаха почти нищо общо, за да се влюби истински в него. Но, ох, наистина беше увлечена. Бе запленена от чувството му за хумор,

вроденото очарование, обичта към малкия му брат, както и от острия му ум, който я караше постоянно да бъде нащрек.

Но не биваше да се преструва и да отрича — увлечението ѝ лесно можеше да се превърне в любов. За останалия свят Кени може и да не беше нищо повече от невероятно красив спортист с неотразим чар, ала нея не можеше да заблуди. Ема знаеше, че зад привидно лекомислената му външност се крие цяла тълпа от демони, терзаещи душата му.

Тя видя, че блеенето на агнетата изплаши Питър и малкото му челце се сбърчи. Той притисна колене към гърдичките си, за да се защити от шумните непознати чудовища. Кени го целуна по темето и го изнесе от зоокъта.

— Спокойно мога да заявя, че от теб няма да се извѣди голям фермер, братленце.

Ема погъделичка бебето по коремчето.

— Ти си още много малък, нали, слънчице? Има още много време, за да свикнеш с косматите зверове.

— Аха, кълна се, че онова агънце малко приличаше в очите на Ханибъл Лектър^[1].

— Лесно е за такъв голям мъж като брат ти да се подиграва, нали?

Питър я възнагради с беззъбата си усмивка и засмука пръста си. Запътиха се към един клоун с връзка балони. Млада жена с клипборд в ръка пресече пътя им и се усмихна на Ема.

— Следващият етап на памперс дербито започва всеки момент и може би двамата със съпруга ви ще искате да запишете вашето бебе за участие.

Бодна я смущение, примесено с болезнен копнеж.

— Той не е мое...

— Какво е това памперс дерби? — поинтересува се Кени.

— Надбягване с пълзене за бебета.

— Надбягване? — Лицето му се озари от широка усмивка. — Страхотна идея. — Той подхвърли Пити във въздуха, пхна го като торба с картофи под мишница и се извърна към арената на памперс дербито. — Спортният дух се предава на следващото поколение Травълър.

— Кени, може би не е зле да размислиш — опита се да го спре Ема, ала той не ѝ обърна внимание.

Надбягването се провеждаше зад невисока ограда върху мек червен килим, дълъг приблизително девет метра и широк около шест метра, разделен от бели линии на шест тесни пътеки. Единият родител поставяше бебето на старта, а другият стоеше край финиша и подканваше детето да отиде при него. Победител беше бебето, което изпревари останалите шест.

— Ето как ще процедираме — заяви Кени, след като огледа трасето. — Пити ще допълзи до мен по-бързо, отколкото към теб, затова ти застани на старта, а аз ще го чакам на финиша.

Тя погледна към зрителите, събрали се да наблюдават бебешкото състезание.

— Не зная. Питър не остана във възторг от зоокъта, а тук е много по-шумно.

— Пити не се бои от малко по-шумна публика, нали, братленце?

Пити изгука и удари юмруче в логото на „Топ Флайт“^[2] върху тениската на Кени. Кени се засмя, подхвърли го отново във въздуха и го подаде на Ема.

Питър не възрази и се сгуши в ръцете ѝ. Сърцето ѝ се сви от болка, когато надникна в блестящите му теменужени очи, обрамчени от гъсти мигли. Въпреки дългогодишната ѝ работа с деца, тя почти нямаше опит с бебета. Прониза я толкова остър копнеж, че сама се изненада. Побърза да се отърси от чувството, докато наблюдаваше Кени, запътил се към отсрещната страна на килима. Осъзна, че той изучава състезателите и притисна малко по-силно Питър към гърдите си.

— Боя се, че ще се наложи да се понапрегнеш, сладурче.

Видя, че Кени отхвърли като сериозен съперник малкото момиченце, облечено в розови ританки с дантелки на дупето. Сетне подмина русокосо бебе от неопределен пол, което отчаяно се бе вкопчило в майка си. За миг погледът му се задържа върху двойка симпатични близнаци с шоколадова кожа, но те изглеждаха по-заинтересувани един от друг, отколкото от състезанието.

Внезапно Кени застина. Очите му се присвиха и тя почти чу музиката от филма „Роки“ да звучи в главата му. Беше открил съперника, стоящ между един Травълър и спортната слава.

От почти плешивата му главичка стърчеше яркочервен кичур. Здравото мускулесто телце беше облечено в кариран гащеризон и тениска с тигър отпред. Крачетата му бяха обути в чифт миниатюрни маратонки „Найки“, които ритаха усилено в очакване да го пуснат върху килима. Десетина килограма чист динамит. Ето това се казваше достоен съперник.

Млада жена, която ръководеше състезанието, даваше инструкции. Ема приклепна на стартовата линия с Питър в скута и стрелна предпазливо с поглед Кени. Изглежда той прекалено се бе вживял в това състезание.

След като хвърли един последен поглед към червенокосия разбойник на стартовата линия до Питър, Кени клекна край финиша и извика към малкия си брат:

— Съсредоточи се, шампионе! Накарай ги да играят по твоите правила, Пити! Сто и десет процента! Дай сто и десет процента от себе си!

Майката на малкото момиченце с розовите дантелени ританки изгледа Кени, сякаш бе избягал от някоя лудница.

Ема въздъхна и погали пухкавата ръчичка на Питър, после се опита да улови погледа на Кени. Ала вниманието му бе съсредоточено на сто и десет процента в играта.

— На линия! Готови! *Старт!* — прозвучаха командите и Ема постави Питър на пътеката и го пусна.

Демонстрирайки забележителни умения в пълзенето, съчетани със спортния дух на истински Травълър, той се стрелна към брат си.

Кени удари по килима.

— Точно така! По-бързо!

Питър забави ход.

— Давай, Пити. Давай!

Бебето се закова на място. Намръщи челце. Плъсна се по дупе.

Кени вдигна ръце.

— Ела при мен, Пити! Не спирай точно сега. Ти водиш!

Питър пъхна пръсти в устата си и погледна към въодушевените зрители. Коляното на Кени се придвижи напред към линията на финиша.

През две пътечки бебето с неопределения пол седна на килима и лениво запълзя настрани.

— Давай, Пити! Напред! — Кени отново удари по килима и другото му коляно се придвижи към финиша.

Долната устничка на Питър жално затрепери.

Червенокосият разбойник нададе вой и запълзя скорострелно назад към стартовата линия.

Кени склучи вежди.

— Вече нямаш конкуренция, Пити! Най-опасният ти съперник е дисквалифициран!

Очите на Питър се наляха със сълзи.

— Не, не! Да не си посмял!

Шоколадовите близнаци се озоваха на една и съща пътечка и се претърколиха един върху друг.

— Виж ги, отпадат като мухи! Можеш да спечелиш, Пити! Хайде, още малко!

От гърдичките на Питър се изтръгна сподавен хлип.

— Не се разплаквай, приятел! Не им позволявай да видят сълзите ти. Ела при мен! Аз те чакам!

Питър остана като закован върху килима, а гърдичките му се разтресоха от ридания.

Малкото момиченце с розовото дантелено гащеризонче пресече като стрела финиша и спечели състезанието, но Кени беше твърде зает да пълзи към брат си, за да забележи.

— Не се отказвай! Никой не уважава неудачниците. Хайде, Пити! Не можеш да се откажеш!

Ема не издържа. Спусна се към килима и грабна плащето бебе в прегръдките си.

— Всичко е наред, слънчице. Няма да позволя на онзи психясал мъж да те стигне.

Кени излезе от трансa и вдигна глава. Явно чак сега осъзна къде се намира.

На четири крака.

На една трета от пътечката.

Насред бебешка надпревара по пълзене.

Насъбралата се малка тълпа изведнъж притихна. С пламнало лице Кени скочи на крака. Тишината се сгъсти. И в този миг един мъж с прошарена коса, стърчаща изпод бейзболната шапка, вдигна възторжено палец.

— Ето *това* е най-верният начин да превърнеш едно хлапе в шампион!

[1] Психопат убиец, персонаж от романа на Томас Харис „Мълчанието на агнетата“. — Б.пр. ↑

[2] Компания за производство на топки за голф. — Б.пр. ↑

Кени не можеше да диша. Призраците от миналото го връхлетяха като яростен ураган. Ема, притиснала Пити към гърдите си, погледна към Кени. Стори му се, че в очите ѝ се мярна жалост. Той не можа да го понесе и се спусна към тях.

— Дай ми го.

Пити се разпищя и още по-силно се вкопчи във врата на Ема.

— Изчакай малко — рече тя.

Ала той не можеше да чака. Измъкна портфейла от джоба си, тикна го в ръката ѝ и грабна бебето.

— Купи си нещо. Ще се върна.

Заряза я най-безцеремонно и понесе пищящото момченце към колата си. За нищо на света нямаше да ѝ позволи да наблюдава тази сцена.

Под акомпанимента на оглушителния плач на Пити, Кени скочи зад волана и потегли от паркинга.

— Всичко е наред, приятел. Всичко е наред.

Примигна и подкара към покрайнините на града. Писъците на бебето не стихваха. Накрая Кени намери уединението, което търсеше — тясна пътека, водеща към малка горичка. Паркира колата на същото място, където криеше велосипеда си, когато като дете се чувстваше самотен и разкъсан от вина и негодувание към всички и самия себе си.

Защо ме наби, Кени? Нищо не съм ти сторил...

Извади от колата разтърсваното от истеричен плач дете. Пити отчаяно се изви и зарита, опитвайки се да се отскубне от ръцете му. Писъците му оглушаваха ушите на Кени, ала нараненият, оскърбен поглед на бебето раздираше сърцето му.

— Съжалявам, приятел. Толкова съжалявам. — Притиснал устни към горещото потно челце на брат си, той го понесе през дърветата, зад които се чуваше ромоленето на реката. — Шшт... не плачи. Не плачи, шампионе. Всичко свърши.

Докато го люлееше и му шепнеше утешителни думи, хлиповете на бебето постепенно стихнаха. Кени го отнесе до брега на реката, като милваше гръбчето му, тананикаше му песнички и му бърбеше безсмислици. Шумът на реката успокояваше детето, както някога отмиваше злъчта от душата му, когато идваше тук след поредната гадост, която бе сторил на Тори или на някого от съучениците си. Накрая Пити притихна и Кени седна в сянката на голям, клонест клен. Подпря се на могъщия ствол и нагласи бебето в скута си.

— Зная, Пити. Зная...

Малкото момченце вдигна глава и Кени съзря в очите му цял океан от обида.

— Никога повече няма да ти причиня това. Обещавам. Твоят старец достатъчно ще ти стъжни живота. Най-малко имаш нужда и аз да те тормозя.

Пити издаде треперещата си долна устничка. Чувстваше се предаден и не възнамеряваше толкова лесно да прости.

Кени изтри малката му олигавена брадичка с долния край яркосинята му тениска.

— Не е нужно да печелиш състезания, за да те обичам, приятел. Разбра ли? Въпреки всичко, което се случи там, аз не съм като твоя старец. Не ми пука, ако всеки път си последен, ако не понасяш нито един отборен спорт. Дори и да се случи най-лошото и да намразиш голфа, пак няма да има значение. Разбираш ли ме? Ние сме братя завинаги. — Приближи бебето към лицето си и целуна мократа му бузка. — Може и да ти се наложи да завоюваш обичта на баща си, но ти обещавам, че моята е безусловна и вечна.

Ема стоеше наред тълпата и се взираше невиждащо в портфейла, който Кени бе тикнал в ръката ѝ. След случилото се помежду им миналата нощ се чувстваше така, сякаш я бяха ударили през лицето.

Докато се озърташе къде да се усамоти, видя Тед Бодин да приближава. Той ѝ се усмихна стеснително.

— Чух, че сте тук, лейди Ема. Къде отиде Кени?

— Тръгна с Питър.

— Изглеждате малко разстроена.

Очите му на зрял мъж се взираха проникателно в нея.

— Съвсем малко. — Тя отвори чантата си, за да пъкне портфейла вътре, но Тед ловко го измъкна от ръката ѝ.

— На Кени ли е?

— Бутна го в ръката ми, преди да избяга — отвърна Ема, но не се сдържа и добави: — Каза ми да си купя нещо.

— Сериозно? — Устните на Тед бавно се извиха в усмивка. — Татенцето е богат, мамчето е красавица, а днес е щастливият ми ден.

Ема се намръщи, когато той пъкна портфейла в задния си джоб.

— Майка ти също е богата, а чух, че баща ти прилича на кинозвезда. Върни ми го.

Лешниковите му очи се присвиха насмешливо.

— Хайде сега, лейди Ема. Аз съм двацет и две годишен, почти бедняк, току-що дипломирах се от колежа и безработен. А пък Кени има повече пари, отколкото енергия да ги преброи. Нека се позабавляваме.

— Тед, наистина не мисля...

Но той не я остави да довърши, хвана я за ръката и я поведе към паркинга, където ги очакваше доста очукан червен открит джип, с черни ролбарове.

— Ако някой от вас види Кени — подвижна той към група тийнейджъри, — кажете му, че лейди Ема се е закотвила в „Роустабаут“.

И преди да се усети, младата жена се озова в потегляща кола, на чиято задна седалка бе захвърлена торба със стикове за голф, а на огледалото за обратно виждане се полюшваше пискюл от академична шапка.

— Може би все пак не е зле да ми дадеш онзи портфейл — каза тя, когато отпред се показа „Роустабаут“.

— Ще ти го дам. По-късно. След като изпразним съдържанието му.

— Няма да харчим парите на Кени, колкото и да са много. Това не е редно.

— Тексаските жени не биха се съгласили. Тукашните дами са много отмъстителни. Знаеш ли, че веднъж родителите ми са се сбили точно на този паркинг. Хората още говорят за това.

— Предполагам, че понякога публичните спорове могат да станат доста неприятни.

— О, това не е било спор. Било е истинска схватка. Физическа. — Той се засмя. — Жалко, че не съм присъствал.

— Какво кръвожодно момче си ти. Освен това не вярвам на нито една твоя дума. Родителите ти имат прекрасен брак.

— Сега да, но им отне известно време, за да го постигнат. До деветата ми година баща ми дори не е подозирал за съществуването ми. И на двамата се е наложило да пораснат и поумнеят.

Ако я бе изрекъл някой друг двайсет и две годишен младеж, забележката щеше да прозвучи забавно, но имаше нещо в Тед Бодин, което я накара да му повярва.

Двамата слязоха от колата и се отправиха към ресторанта.

— Изненадана съм, че още не си намерил работа — отбеляза Ема. — Съдейки по думите на Тори и Кени, си се дипломирал с отличие.

— О, имам куп предложения, но искам да остана близо до Уайнет.

— Тук си отраснал, нали?

— Расъл съм на много места, но това е мястото, което семейството ми смята за дом и аз съм силно привързан към него. — Отвори вратата и я задържа любезно пред нея. — Това ограничава избора ми до две компании.

— КСТ и компанията на бащата на Декстър.

— И двамата се избиха кой да ме назначи. За съжаление, това ме превърна в нещо като трофей в техните междуособни войни. Играта доста загрубя, затова изчаквам да видя дали Тори най-после ще осъзнае какъв страхотен мъж е Декстър.

— Ако сливането се осъществи, вече няма да има проблем, нали?

— Точно така. А междувременно аз съм без пукната пара. И двамата ми родители са постигнали всичко сами и нито единия не проявява капка съчувствие. — Той измъкна портфейла на Кени от задния си джоб. — Ето защо смятам това за божи дар. — И преди Ема да успее да го спре, извади една от кредитните карти на Кени и се извърна към тълпата от бизнесмени, ранчери и домакини, дошли да обядват. Въпреки че едва извиси глас, присъстващите тутакси притихнаха.

— Имам съобщение за вас. Предполагам, всички ще се зарадвате да чуете, че днешният ви обяд е за сметка на Кени. Той очаква да си поръчате каквото ви душа иска, затова не се скъпете, защото иначе ще се обиди.

Докато подаваше кредитната карта на бармана, един от ранчерите се провикна:

— „Лайънс Клъб“ има сбирка в задната стая.

— Кени винаги е бил запален поддръжник на „Лайънс“ — поясни Тед.

— Не можеш да направиш това! — изсъска Ема.

Той я дари с онзи омайващ поглед, който великолепните мъже на Уайнет са усъвършенствали още от люлката, за да подлудяват жените.

— И защо не?

— Защото не е редно.

— А редно ли е Кени да те зареже насред паркинга?

— Не.

— В такъв случай всичко е наред, нали?

За тих и сдържан мъж, в момента той се държеше изненадващо самоуверено и преди Ема да се опомни, я поведе към едно от сепаретата. Докато се плъзгаше върху меката седалка, тя изведнъж реши, че Тед има право, и когато сервитьорката се приближи, си поръча пуешки сандвич с двойна порция сирене.

Денят съвсем не се оказа такъв, какъвто очакваше. Ема си представяше, че ще го прекара сама с Кени, може би двамата ще се държат за ръце и ще се усмихват един на друг. Глупави фантазии. Реши да ги пропъди с едно солидно похапване.

Тъкмо се опитваше да избере между шоколадов фъч и шоколадов сладолед с бадеми, когато видя здравеняка да влиза в ресторанта. Той огледа помещението, сетне зърна Ема и се закова на място. Когато разбра, че и тя го е забелязала, мъжът извърна поглед.

Окончателно объркана, Ема не знаеше какво да мисли. Беше ли той шпионин на Бедингтън, или не? Ако беше копой на херцога, защо не му бе изброил пълния списък на покупките ѝ в дрогерията? Едва вчера тя бе стигнала до заключението, че е допуснала грешка и този мъж няма нищо общо с цялата история, но сега не беше толкова сигурна. Непознатият определено проявяваше нещо повече от обикновен интерес към нея.

Докато Тед флиртуваше с хубава червенокоса жена, която се бе спряла до масата им, Ема се опитваше да реши загадката. Забеляза, че здравенякът я наблюдава в огледалото с реклама на бира, и съмненията ѝ се изпариха. Беше човек на Бедингтън. Определено.

Младата жена взе чантата си, отвори я в скута си и протегна ръка към солниците за сол и пипер. С ловък замах ги забърса от масата в чантата. Обърна се, за да се увери, че мъжът я е видял. Ужасеното му изражение показваше, че нищо не е пропуснал. Тя едва сподави желанието да скочи от мястото си, да отиде при него и да му нареди да си запише съвсем точно какво е видял, за да не забрави да го докладва.

За съжаление, здравенякът не беше единственият свидетел на кражбата ѝ.

— Какви ги вършиш, по дяволите!

Ема беше толкова погълната от случващото се, че не бе забелязала появата на Кени. Той беше сам, навярно бе оставил Питър при майка му. Когато се приближи, клиентите на „Роустабаут“ започнаха да му подвикват:

— Хей, Кени. Благодарим за обяда!

— Оценяваме жеста ти! Говеждото филе е супер!

Ема не можеше да повярва на лошия си късмет. Той отново я бе заловил в доста конфузно положение. А *той* беше провалил деня. Беше измъчил малкия си невръстен брат, а нея я бе зарязал без предупреждение. Той беше прегрешилият. Защо тогава всички черни точки се трупаха на нейната сметка?

— Кени, членовете на „Лайънс Клъб“ ме помолиха да ти благодаря от името на всички! — провикна се една сервитьорка на средна възраст.

— И ние с Дийвър се присъединяваме — додаде тип с червендалесто лице, предвещаващо скорошен инфаркт. — Непременно опитай пая с орехи.

— Какво, дявол да го вземе, става тук? — намръщи се Кени.

— Днешният обяд е за твоя сметка — осветли го Тед. — И ние всички сме ти задължени. Кредитната ти карта е у Джо.

Кени сви рамене, плъзна се на седалката до Ема и посегна към чантата ѝ. Тя се опита да се възпротиви, но той я измъкна от ръцете ѝ.

— Кълна се, че с всеки ден странностите ти застрашително нарастват — изръмжа той.

И докато Тед го наблюдаваше с неподправен интерес, Кени извади солниците за сол и пипер и ги остави на масата.

— Нека отгатна. Решила си да устроиш поредната сценка за херцога.

— Копоят му отново е тук — просъска тя и кимна към здравеняка. — Трябваше да направя нещо.

Той погледна в указаната от нея посока. Едната му вежда се покатери на темето. Сетне поклати глава и ѝ върна чантата.

— Никога в живота си не съм срещал друга жена, която умее толкова успешно да се излага на публично място.

До гуша ѝ бе дошло от снизхождението му. Нямахше повече да го търпи, особено след миналата нощ.

— Отдръпни се, за да мина!

— В никакъв случай.

— Щях да ги върна! — избухна тя, но в следващия миг се осъзна. — Какво правя? Защо изобщо си правя труда да ти обяснявам? Нямам какво повече да ти кажа след това, което надrobi днес.

— Във всеки случай не съм задигал солници.

Тед се облегна назад, наслаждавайки се на спектакъла.

— Онзи мъж е казал на Бедингтън, че съм купила в дрогерията само един *таблоид*!

— Таблоидите са отврат. Пълни с лъжи. Знаеш ли, че веднъж писаха и за мен? Как съм имал бурна любов с една моя бивша учителка от гимназията.

— Между другото, това си беше чиста истина — уточни Тед.

Кени се направи, че не го чу.

— Не мога да си представя какво те е прихванало да четеш подобни гадости.

— Работата не е в това! — възкликна Ема. — И ти отлично го знаеш. Просто смяташ, че е много умно да се правиш на глупак.

— Значи си решила отново да се изложиш публично, за да има какво той да не докладва?

Искаше ѝ се да изчегърта с нокти самодоволството от физиономията му! Докога ще позволява на други хора да се месят в живота ѝ и да ѝ нареждат? Първо Бедингтън, а сега и Кени! А за капак и онзи некадърен глупак, застанал до бара. Крайно време беше да вземе юздите на съдбата си в свои ръце.

— Пусни ме да мина! Говоря сериозно, Кени. Смятам веднъж завинаги да се изясня с онзи тип.

— Не те съветвам.

— Или ме пусни, или ще пропълзя под масата.

— Идеален пример за това, защо твоите сънародници са изгубили Америка.

— Ще се отместиш ли?

— Дявол да го вземе, нали това правя! — избухна той и скочи на крака.

Неколцина зяпачи се смушкаха доволно. Кени нямаше да ги остави да скучаят, дълго време щеше да има за какво да говорят.

Ема се изниза покрай него и се насочи право към здравеняка.

— Трябва да говоря с вас.

— Добре — смотолеви мъжът и примигна насреща ѝ.

— Първо на първо, вас са ви наели да свършите определена работа. Но май не се справяте особено добре, нали?

Непознатият се смути, но Ема нямаше да си позволи да се размекне.

— За начало не сте дали на Бедингтън цялата информация. А нима той не ви плаща тъкмо за това? Например дори не сте си направили труда да изброите всичко, което купих в дрогерията преди две вечери, така ли е?

Мъжът пламна от шията до корените на сламенорусата си оредяваща коса.

Тя скръсти ръце.

— А сега ме уведомете защо не го направихте?

— Ами...

— Видяхте ли как преди малко откраднах онези солници?

Той кимна.

— Аз ги откраднах, разбирате, нали? Аз съм крадла! Е, ще му кажете или не?

— Аз...

Той изглеждаше толкова притеснен и объркан, че част от гнева ѝ се уталожил и дори ѝ стана малко жал за нещастника.

— Позволете да ви дам един съвет. Бедингтън е много строг и безкомпромисен работодател. Ако открие, че укривате важни сведения от него, ще бъде безкрайно недоволен. А от собствен опит зная, че

когато е недоволен, може да бъде изключително неприятен, дори ужасен.

Мъжът доби още по-нешастен и притеснен вид. Тя се почувства като пълна грубиянка и мерзавка и ядът ѝ окончателно се изпари.

— Всички правим грешки — великодушно отбеляза Ема. — Важното е навреме да ги поправим, нали? Предлагам да си направите точни и подробни записки, преди отново да му се обадите. Разкажете му всичко за случилото се в дрогерията. И не забравяйте да споменете солниците. Съгласен ли сте?

Мъжът преглътна.

Тя зачака, давайки му време да вземе решение.

— Кой е Бедингтън? — изпелтечи накрая клетникът.

Тя се вторачи слисано в него. Той изглеждаше толкова объркан, така засрамен...

От гърдите към шията ѝ запълзя неприятна топлина. Ема усети, че се разлива по брадичката, оформяйки две яркочервени петна върху страните ѝ.

И в този миг точно зад лявото ѝ рамо се раздаде познат ленив глас:

— Да не би тази откачена жена да ви досажда, отец Джоузеф?

Отец Джоузеф?

Ема изквича. Кени улови ръката ѝ, преди да успее да се обърне и да побегне.

— Лейди Ема, струва ми се, че не се познавате с отец Джоузеф Антели. Той е настоятелят на „Сейнт Гейбриъл“ от... Колко станаха, отче? Двайсет години?

— Деветнайсет.

— Точно така. Аз все още вилнеех из града, когато дойдохте.

Свещеникът кимна.

Ема отново изквича.

— Но... вие... вие не може да сте свещеник. Висите по заведения, облечен в оранжеви тениски, и...

— Хайде сега, лейди Ема, едва ли е много любезно да се критикува божи служител заради модните му вкусове. А „Роустабаут“ се слави с най-добрата кухня в града. Ако не греша, местното духовенство провежда религиозните си сбирки тук, нали, отче?

— Първата сряда от всеки месец.

— Но... вие ме следяхте.

— За което много съжалявам, лейди Ема — увери я енергично свещеникът. — Винаги съм бил малко англофил и исках да си побъбря с вас за Англия. Двамата с отец Емът планираме през есента да посетим вашата страна. Трябваше просто да се представя, но когато разбрах колко... колко сложен е личният ви живот, реших да не се натрапвам.

— О, боже. Мога да обясня. Всички онези неща, които видяхте — имам предвид онази вечер... и непростимото ми поведение, когато седнах в скута на Кени... солниците — това е...

— Приятелите й много скоро ще се погрижат да получи съответното лечение — намеси се Кени.

Отец Джоузеф я изгледа съчувствено.

— Човек не бива да се срамува от психическите си проблеми. Ще се моля за вас, лейди Ема.

Кени побърза да я отведе, а Ема успя само да изпусне гръмко стенание.

— Накара ме да изглеждам като глупачка!

Кени я последва, когато тя хукна към изхода на „Роустабаут“.

— Извини ме, че съм принуден да го изтъкна, но ти сама се направи на глупачка.

— Трябваше да ми кажеш кой е той.

— И откъде можех да зная, че ще се нахвърлиш отгоре му като истинско въплъщение на отмъстителна амазонка? Освен това никой не може да ти каже нищо. Ти винаги знаеш всичко.

— Нищо подобно! — Тя осъзна, че неколцина от най-любопитните посетители на ресторанта ги бяха последвали навън, за да се насладят на спора им, но на нея вече не й пукаше.

— Ти си изключително твърдоглава командаджийка. Освен това постоянно ти хрумват откачени идеи. Да вземем например целия ти план. Най-меко казано е доста странен.

— До гуша ми дойде от постоянните ти критики. Особено след това, което видях днес! Не е зле първо да помислиш за собственото си откачено поведение, вместо да критикуваш моето.

Вратата на ресторанта зад тях се отвори и отпред се изсипаха още зяпачи.

— Моето откачено поведение няма нищо общо с теб!

Думите му толкова я вбесиха, че тя напълно забрави за околните.

— Има, когато изчезваш и ме оставяш сама, без да кажеш нито дума!

— Не съм изчезнал.

— Ха!

Публиката вече изпълваше цялата улица. Кени най-сетне я забеляза и насочи пръст към кадилака си.

— Влизай в колата.

— Престани да ми заповядваш! Само защото ти позволих да се развихриш в спалнята, не означава, че ще продължа да те търпя!

— Точно така! Дай му да се разбере! — извика някаква жена.

Кени се скова, осъзнал какво страхотно шоу са устроили.

— Качвай се в колата! — процеди през зъби.

— Върви по дяволите! — Тя грабна ключовете от ръката му и хукна към колата. Очакваше всеки миг той да я сграбчи за ръката, но вместо това чу хлъзгане на ботуши в асфалта, ругатня и тъп звук. Някои от насъбралите се мъже изохкаха, когато Кени се плъосна на асфалта. Тя се възползва от акробатичното му изпълнение и скочи в колата.

По някакво чудо ключът влезе веднага в стартера. В огледалото за обратно виждане Ема видя как той скочи на крака. Тя завъртя ключа и натисна педала на газта. Моторът изръмжа, ала колата не помръдна. Ема превключи скоростите и автомобилът подскочи напред, но в същия миг се разнесе гневният вик на собственика му:

— *Ти не можеш да шофираш!*

В последната минута новоизпечената шофьорка успя да избегне черния пикап, паркиран пред нея. Дланите ѝ се изпотиха, а устата ѝ пресъхна. Какво *правеше*, за бога?

Стрелна поглед към огледалото за обратно виждане и видя в средата на тълпата Тед Бодин, ухилен широко. Припомни си разказа за родителите му, които веднъж се сбили на същия този паркинг. После зърна Кени да тича — наистина да *тича* — към нея и забрави за всичко.

Огледа набързо шосето и с облекчение видя, че почти няма движение. *Отдясно. Отдясно. Отдясно.* Завъртя волана и пое по пътя.

Дланите ѝ бяха толкова потни, че се плъзгаха по волана. Никога не бе предполагала, че има толкова избухлив нрав. И в резултат ето на

какви пачи яйца се бе насадила: зад волана на кола, която не знаеше как да кара, преследвана по петите от голфър мултимиллионер по тексаска магистрала.

Съсредоточила цялото си внимание върху почти непосилната задача да удържи кадилака в платното, тя не спираше да хвърля погледи към огледалото за обратно виждане и видя, че Кени почти я настига. Младата жена прехапа устна и натисна педала на газта.

Стрелката на километража запълзя нагоре и отчете двайсет километра в час.

Зад нея започна да се образува върволица от автомобили.

Тя мразеше да шофира! Защо ѝ беше всичко това?

Вратата откъм пасажера се отвори. Кени провря глава в купето и изкрещя:

— Отбий и спри на банкета!

Тя едва се удържа да не натисне докрай педала на газта, но колкото и да ѝ се искаше да го удуши, не беше способна на *убийство*. Поколеба се, което се оказа фатална грешка, защото той скочи в колата.

— Отбий от шосето!

Но тя продължи, вперила очи напред, а вкочанените ѝ пръсти стискаха волана.

Кени затръшна вратата.

— Щом няма да спиращ, за бога, увеличи скоростта, ако не искаш някой да се вреже отзад.

— Зная какво правя! Тори ме научи да шофирам.

— Тогава *шофирай*!

Тя прехапа долната си устна и натисна педала на газта.

— Ето! Карам с почти петдесет километра в час. Надявам се, че си доволен.

— Ограничението за скоростта е сто.

— Да не мислиш, че ме е страх да карам със сто километра в час? Много грешиш! — Стори ѝ се, че умря поне хиляда пъти, но стрелката на километража се заколеба малко над седемдесет. Опашката от коли зад нея вече бе добила внушителни размери.

— Отбий ето там вдясно и спри. Дай десен мигач.

Толкова ѝ се искаше най-сетне да прекрати тази лудост, че го послуша безпрекословно.

— До онова чворесто дърво. Завий там.

Зад нея засвириха клаксони, когато тя взе завоя прекалено бързо и гумите на колата заораха в песъчливата почва край тесен черен път.

— Първо трябваше да намалиш! — кресна Кени.

— Ти не ми каза! — озъби се тя. — Каза ми да карам по-бързо.

— Не и когато правиш завой! — Отново чу зловещо скърцане на зъби, последвано от дълбока въздишка. — Няма значение. Просто продължи, докато подминеш онези дървета.

Когато най-сетне спря колата, я заля такова огромно облекчение, че Ема се свлече като парцалена кукла на седалката. Отпусна ръце върху волана, подпря чело отгоре им и затвори очи.

Усети някакво движение и го чу да изключва двигателя. Кожата изскърца, когато той се намести на седалката. Минутите се нижеха. В ушите ѝ отекваха хриповете от накъсаното ѝ дишане.

Накрая нещо топло докосна тила ѝ. Започна да я разтрива.

— Плачеш ли, лейди Ема?

— Не — отвърна младата жена колкото можа по-твърдо. — Но го обмислям.

— Защо не дойдеш при мен, за да ти е по-удобно да мислиш? — Привлече я по-близо и в следващия миг тя се озова сгъшена до гърдите му.

Толкова бе уютно. Удобно и успокояващо. Той ухаеше приятно. Чиста тениска и едва доловимият аромат на бебе.

Нямаше да плаче. Беше ѝ толкова хубаво. Искаше ѝ се завинаги да остане така.

Дъхът му погъделичка ухото ѝ, когато Кени заговори с нисък дрезгав глас.

— Ще ме сметнеш ли за безчувствен мръсник, ако пъхна ръце под блузата ти?

Тя се замисли, сетне поклати глава.

Кожата ѝ настръхна, когато пръстите му я погъделичкаха, докато разкопчаваха копчетата на блузата, а сетне се справиха ловко и със закопчалката на сutiена. Той обходи с палец заоблената извивка на гърдата ѝ и я целуна.

— Миналата нощ изпитах огромна наслада.

— Аз също.

— Издаваш толкова приятни звуци в леглото.

— Наистина ли?

— Ъхъ. — Той докосна зърното ѝ.

Ема ахна от удоволствие.

— Точно такива звуци.

Той я измести, така че устата му обхвана чувствителното връхче. Подръпна го и лекичко го засмука. Тя се изви на дъга и се отдаде на великолепните усещания. Когато повече не издържаше да стои неподвижна, Ема измъкна края на тениската му от колана на джинсите, плъзна длан вътре и погали с наслада топлата стегната кожа.

Изглежда, не му бе нужно друго подканяне. След секунди блузата ѝ висеше от раменете, шортите ѝ лежаха на купчинка на пода, а бикините ѝ бяха увити около единия прасец. Тя също не си губеше времето и тениската му много скоро се присъедини към шортите ѝ. През отворения цип на джинсите се показаха тъмносини копринени боксерки.

— Аз... трябва да направя това. — Той я нагласи така, че тя да полегне на седалката, сетне разтвори краката ѝ и наведе глава.

Твърдата тъмна коса докосна вътрешната страна на бедрата ѝ, погали меката кожа, сетне се премести нагоре и тя почувства устните му. Там...

Изохка. Простена името му. Дъхът ѝ секна.

Както с всичко останало, той не бързаше. Тя забрави за неудобната поза, забрави, че са в кола, забрави за всичко на света, освен за докосването на пръстите му и дълбоките влажни ласки. Оргазмът ѝ се изля в шумни хлипове, разтърсили цялото ѝ тяло.

Той не се отдръпна. Продължи. Отново я изпрати във висините.

О... това беше толкова прекрасно. Тя дори не съзнаваше, че ръцете ѝ шарят по него, докато той не ги улови. Тя усещаше пулсиращата коравина под коприната на боксерките и знаеше, че не липсата на желание го е накарала да спре. Ема вдигна глава и се взря въпросително в замъглените му теменужени очи.

Кени имаше измъчен вид и едва успя да изхъхри:

— Трябва ми портфейлът. Нямам нищо в себе си.

— Аз пия противозачатъчни.

— Противозачатъчни? Но... защо не ми каза снощи?

— Ти ми заповяда да мълча. — Тя докосна с устни неговите. —

А и без това не исках да обяснявам. От известно време вземам противозачатъчни. За всеки случай.

— В случай че...

Думите му пресекнаха, когато Ема го възседна. Усмихна се и притисна устни към ухото му.

— С твое разрешение...

Кени простена и посегна към нея.

Този път Ема искаше да бъде водещата, но той имаше други идеи и когато тя се опита да се надене върху ствола му, Кени хвана бедрата ѝ.

— Внимателно, скъпа. — Той издаде дълбок неразбираем звук и пое контрола, позволявайки ѝ да го поема малко по малко.

— Аз... — отрони тя. — Аз искам да...

Той отвлече вниманието ѝ с целувка, продължила цяла вечност, и проникна в нея, докато обхождаше устата ѝ с език.

Но дори когато го пое целия, Кени не ѝ позволи да вземе контрола. Вместо това той определи ритъма, инстинктивно предугаждайки какво ѝ е нужно, давайки ѝ всичко, освен контрола.

Връхчетата на гърдите ѝ се триеха о къдравите косъмчета по гърдите му. Джинсите, които той така и не свали напълно, дращеа бедрата ѝ отвътре. Сега нейната уста беше върху неговата, целувката бе по-различна и тя се опиваше от непознатите усещания. Но искаше повече. Искаше той да ѝ се довери толкова, че да ѝ даде пълна власт.

Пръстите му се впиха в дупето ѝ, а палците му творяха нещо немислимо, при това точно в мястото, където се съединяваха телата им.

— Не спирай... — едва пророни тя. — Каквото и да правиш, само не...

И той не спря. Горещият поток ги отнесе в сладен водовъртеж.

След сладката изнемога Ема бе благодарна на последвалото суетене — непохватно търсене на салфетки и дрехи.

Кени, изглежда, споделяше чувствата ѝ. Все пак имаше нещо опасно и притеснително в това чувствено настървение, каращо двама възрастни и толкова различни хора дотолкова да обезумеят, че да не могат да се откъснат един от друг, да нямат дори търпение да се доберат до леглото.

Тя се запита дали всяка жена поне веднъж в живота си не е била привлечена от някое лошо момче. Очевидно бе дошъл нейният ред. Може би Кени Травълър беше нещо като имунизация. Една доза щеше да я предпази от плейбои като него до края на живота ѝ. Потънала в тези мисли, Ема се зае да закопчава блузата си.

Кени слезе от колата. Докато пъхаше тениската в джинсите, забеляза, че Ема се е закопчала накриво, но знаеше, че ако ѝ го каже, тя отново ще се засегне и ще го упрекне, че пак я критикува.

Ема вдигна глава към него, а чувствените ѝ, подутти от целувките устни и разрошените ѝ светлокарамелени къдрици, незначайно защо му напомниха за разтопен сладолед. Нещо странно и непонятно стана с него, разтапяйки вътрешностите му. Миналата нощ бе толкова прекрасна, че той дори не искаше да се сеца за нея, макар че изглежда не можеше да мисли за нищо друго и навярно тъкмо заради това откачи по време на детското състезание. А днес... в един момент спореха яростно, а в следващия бяха преплели тела в колата.

Не можеше да си спомни кога за последен път беше правил секс в кола. Едва ли изобщо някога му се бе случвало. На богатите хлапета не им се налагаше. Богатите хлапета разполагаха с вили, а ако и това не ги устройваше, имаха достатъчно пари, за да наемат стая в мотел в Лано.

Боже, колко му харесваше да се люби с нея. Целият този ентузиазъм и нетърпение. Тя не знаеше как да се сдържа или прикрива. Отдаваше се на сто и десет процента, точно както той обичаше.

Заради накриво закопчаните копчета, блузата ѝ бе прилепнала към едната гърда и Кени сякаш отново почувства съблазнителната ѝ тежест в ръката си. Докато се взираше в нея, го заля предателска вълна на нежност. И това го изнерви. Тя беше прекалено властна, твърде взискателна. Кени отлично съзнаваше, че трябва по-скоро да се избавят от това уединение и да потърсят безопасната компания на други хора, затова се изненада, когато следващите думи се изтърколиха от устните му:

— Искаш ли да се разходим до реката?

Тя примигна с прекрасните си меденокафяви очи.

— С удоволствие.

Сякаш я бе поканил на чай с препечени питки.

Тя се плъзна през седалката. Той ѝ помогна да слезе, после задържа ръката ѝ. Беше малка, но силна. Кени потри мазола от страни на показалеца си в дланта ѝ. Бълбукането на водата сякаш ги мамеше, докато приближаваха към реката. Той чу цвърченето на катерица, зова на присмехулник и всякакви други горски звуци, но Ема мълчеше и като никога не раздаваше заповеди. Как така бърбрица като нея се бе умълчала точно сега? Безмълвието ѝ го изнервяше и той заговори, без да се усети:

— Преди малко доведох тук Пити.

— Той успокои ли се?

— Да. — Кени се прокашля. — Двамата с теб трябва да поговорим.

— Със сигурност — наежи се Ема. — Смятам, че само можеш да си благодарен, че от тази грозна случка има поне едно хубаво нещо. Никога повече няма да се държиш така с него.

Хапливият ѝ тон би трябвало да го вбеси, но вместо това Кени се почувства по-добре, дори почти се успокои. Тя отлично знаеше какво означава това момченце за него и колко много съжалева той за това, което му бе причинил. Въпреки това не му се искаше тя да си навири носа прекалено много.

— Момчетата трябва да се закаляват от малки, за да не се превърнат в женчовци.

Ема имаше нахалството да се засмее.

— Откажи се, Кени. Когато става дума за Питър, ти омекваш като восък.

— Да, ами той е много специален. — Той се усмихна и понечи да смени темата, после осъзна, че искаше да обсъди още нещо с нея. Но не в личен план, а в професионален. В крайна сметка тя беше експерт по възпитанието на децата, нали?

— Виждаш ли, работата е там, че... нашият старец може да бъде доста суров и... просто се тревожа за Пити, това е всичко.

Очите ѝ с цвета на разтопен мед го пронизаха като лазерни лъчи.

— Ти се страхуваш, че Уорън може да бъде лош баща за Питър, какъвто е бил за теб?

Той тутакси настръхна.

— Баща ми е правил това, което е било нужно. След начина, по който се държеше моята майка, той със сигурност не е можел да ме глези по цял ден.

— Не, но аз подозирам, че е изпаднал в другата крайност. Била съм свидетелка на нещо подобно при няколко от моите ученички. Съдейки по твоите думи, баща ти не е бил много често с теб, когато си се нуждаел от него, а когато е бил у дома, мога да си представя колко строго те е критикувал и упрекувал.

Обади ми се госпожа Снийд. Каза, че си откъснал главата на куклата Барби на Мери Бет. И после си я хвърлил в тоалетната. Само един страхливец може да причини подобно нещо на едно момиче. Един отвратителен малък страхливец.

— Аз наистина бях един разглезен негодник.

— Да, но част от вината за това е била негова. Сигурна съм, че отчаяно си се стараел да привлечеш вниманието му и лошото ти поведение навярно е било единственият начин да го постигнеш. Ти си бил здраво, нормално дете, задушавано от истерична майка, а баща ти изглежда не се е намесвал, когато е трябвало. Наистина, Кени, ти си имал толкова ужасни родители, че е истинско чудо, че не си започнал да измъчваш и убиваш малки животни. Не е изненадващо, че все още таиш огорчение и обида в душата си.

— Никога не съм го казвал.

Но никой не можеше да спре лейди Ема, когато вече е набрала скорост, и тя продължи, все едно той не бе заговорил.

— Знаеш ли, ти наистина трябва да му простиш. Заради вас двамата.

Кени сви небрежно рамене.

— Нямам никаква представа за какво говориш.

— А сега съществува и проблемът с Питър. Ти се боиш, че баща ти ще го пренебрегва, също както някога е постъпвал с теб. Че на Питър ще се наложи да спечели любовта му, както е било с теб, вместо да я получи по рождение.

Той с мъка застави скованите си челюсти да се разтворят в прозявка.

— Толкова си пълна с лайняни теории, че ставаш за торене.

Но вместо да се обиди, тя стисна ръката му, която бе забравила, че държи.

— Не се тревожи толкова много за Питър. Шелби по нищо не прилича на майка ти и аз съм сигурна, че тя ще се превърне в непоколебима защитница на неговите права. Освен това подозирам, че баща ти се е поучил от грешките си. Начинът, по който те гледа, когато не го наблюдаваш, направо къса сърцето ми. А дори и да греша, Питър има преимущество, което ти не си имал.

— Така ли? И какво е то?

Той се почеса отегчено по ръката.

— Ти, разбира се.

Кени се почувства, сякаш ненадейно го бяха ударили с юмрук в корема. Затова отговорът му не прозвуча толкова небрежно, колкото му се искаше.

— Не е кой знае колко голямо богатство.

— Всъщност е доста голямо. Безусловната любов е могъща сила.

— Предполагам.

— Надявам се, че когато си спомняш детството, Кени, ти се гордееш със себе си. Не само си оцелял, но и си постигнал толкова много в живота. Трудно е човек да си представи по-объркани и сложни семейни отношения от твоите.

— А какво ще кажеш за Тори?

— Тори поне се е радвала на безусловната любов на единия си родител. А ти си бил лишен от всичко.

— Какви ги дрънкаш? Майка ми обожаваше земята, по която стъпах. Точно в това беше проблемът.

— Това не е било истинска любов. Навярно чувствата й към теб са били движени от хиляди различни мотиви и емоции.

Тя имаше право. От Кени се очакваше да обича сляпо майка си, сякаш тя беше единственият човек в живота му.

Кени, ангелчето ми, ти не искаш да си играеш с онези отвратителни момчета, истинска бяла измет. Остани при мен. Ще ти купя онзи нов самолет с дистанционно управление, който видяхме по телевизията. Всички те ще умрат от завист и ще искат да си играят с него. Сигурна съм, че ще станеш най-популярното момче в училище.

Вместо това стана най-мразеното и презираното.

— Да, предполагам, че може да си права — рече той, опитвайки се да звучи безгрижно.

— Аз съм нещо като експерт по темата.

Кени долови как гласът ѝ леко се прекърши.

— Доколкото разбирам, не го каза само като професионалист.

Тя сви рамене.

— Не съм. Предполагам, че моите родители са ме обичали, но повече обичаха работата си. И аз бях доста самотна. — Издърпа ръката си от неговата и се отправи към брега на реката.

Той я последва, доволен, че най-сетне обсъждаха не него, а нея.

Тя му се усмихна, когато той я настигна.

— Няма нищо по-скучно от това, да слушаш преуспели възрастни да хленчат за нещастното си детство, нали?

— Абсолютно вярно. — Той метна малко плоско камъче през реката към варовиковата скала, издигаща се на отсрещния бряг. Камъчето подскочи четири пъти, преди да потъне. — Струва ми се, че започвам да разбирам защо се държиш малко собственически, когато стане дума за „Сейнт Гъртруд“. Също както аз се държа малко собственически, щом стане дума за Пити. — Хвърли още един камък в реката, сетне погледна към Ема. Чувстваше се напрегнат, макар да не разбираше защо. — Виж, след като кажеш на херцога за случилото се помежду ни, ще се отървеш веднъж завинаги от него.

— Не зная — отвърна тя след кратко мълчание. — Той, изглежда, вярва в това, в което иска да вярва, не мислиш ли? — Сбърчи чело и изведнъж заприлича на властна кралица, заповядваща да отсекаат нечия непокорна глава. — Не желая да му казвам за случилото се помежду ни! Това е нещо лично и не му е работа да завира проклетия си нос в нашите отношения!

Кени се усмихна, изпълнен с егоистично задоволство от отговора ѝ.

— Май сама се натика в задънена улица.

Ема смотолеви нещо, което той не разбра, с изключение на *проклет*.

— Хващам се на бас, че мога да уцеля ето там. — Той посочи към големия камък, издигащ се от водата край отсрещния бряг. Хвърли камъчето, но не улучи. — Още два опита.

— Водата тук е толкова чиста. Това е най-красивото място.

— Винаги съм го обичал. Когато бях дете, идвах тук, след като набиех някого или го изтормозех до сълзи. — Пригответи се да хвърли камъчето.

— Сигурна съм, че си вярвал, че ако се държиш много лошо, някой ще се намеси и ще сложи край на това.

— Предполагам. — Той отново не улучи. — Още веднъж.

Камъчето отскочи от големия си събрат.

— Отлично — усмихна се тя. — И точно това е направил Дали, нали? Сложил е край.

— Кой ти каза?

— Събрах две и две.

— Струва ми се, че за днес психоанализата ми стига. Освен това ти си откачената, а не аз. Само попитай отец Джоузеф.

Ема потръпна.

— Добре че скоро си заминавам. Никога повече няма да посмея да погледна онзи мъж в очите.

Не му беше приятно да мисли за заминаването ѝ, макар че в някои отношения нямаше търпение да се отърве от нея.

— Аз ще обясня какво се е случило. Или поне ще обясня по-голямата част. — Той обвини ръка около врата ѝ и започна да го разтрива. — Ако още имаме желание да отидем днес в Остин, по-добре да потегляме. Първо можем да се отбием у дома, ако искаш да се преоблечеш.

— Не би било зле.

Те се върнаха в къщата, но спалнята беше толкова неустоима, че така и не стигнаха до Остин.

Тори държеше емутата в далечния край на обширното имение на баща си. Така поне последиците от безразсъдното ѝ начинание бяха далеч от очите ѝ, ако не от мислите ѝ. Преди развода, когато живееше в Далас, птиците бяха в ранчо в южната част на града, но издръжката им струваше много скъпо и тя убеди баща си да ѝ позволи да ги премести тук. Сега бяха осемнайсет щраусоподобни грозници, с дълги шии, черни като сажди пера и тънки като вретена крака. Понякога Тори се опитваше да се убеди, че са много симпатични, но обикновено дори не си правеше този труд. Извърна поглед от гнездото с три големи изумруденозелени яйца.

— Този там до оградата е Елмър — рече тя. — Потомък на една от първите двойки. А неговата дама Поли е в средата на онази група.

— Ти си ги кръстила?

Тори вече съжаляваше, че се бе поддала на импулса да покани Декстър да види животните.

— Какво лошо има?

Той сведе поглед към нея. В изпъстрените му със зелени точки очи зад стъклата на очилата му с телени рамки бе стаена такава бездна от любопитство, че тя се изнерви.

— Аз не съм ранчер — поде той, — но предполагам, че по принцип е доста трудно да убиваш животни, на които си дал имена.

Вечерният ветреца издуха кичур коса върху бузата ѝ.

— Дори и да нямаха имена, навярно нямаше да ми даде сърце да ги... О, няма значение. — Тори нетърпеливо затъкна кичура зад ухото си. — Беше глупаво да купувам емута, но бракът ми с Томи се разпадаше и навремето идеята ми се стори добра.

— Искала си да се издържаш сама. Разбираемо е.

— Беше глупаво.

Той пъкна ръце в поредния си панталон с цвят каки, явно притежаваше неизчерпаем запас.

— Ти обичаш да рискуваш. Случват се такива неща. Поне се опитваш да проявиш отговорност. Мнозина на твоето място биха пуснали емутата на свобода, за да не се налага да ги изхранват.

— Доста съм безотговорна, но никога не бих направила нещо подобно.

— Не смятам, че си безотговорна.

Изрече го толкова искрено, че тя се почувства поласкана. Беше хубаво да си спечелил одобрението на толкова сериозен и почтен човек като Декстър О'Конър. Ала следващите му думи бързо разсеяха приятното чувство.

— Мислила ли си с какво ще се занимаваш, ако се оженим?

— Ние няма да се оженим!

— Вероятно не. Но ако го направим, ще е добре да намериш по-добър начин да прекарваш времето си, отколкото да се мотаеш из магазините и да се тревожиш за емутата си.

— Ти имаш купища пари. Мога да не излизам от магазините и това пак няма да се отрази съществено на банковата ти сметка. — Тя осъзна, че той отново я бе въвлякъл в дискусия за немислими неща.

— Работата не е в това. Когато вечер се прибирам у дома, ти навярно ще искаш да ме попиташ как е минал денят ми и аз ще ти разкажа това, което сметна, че ще ти е интересно. После ще те попитам как е минал твоят ден и какво ще ми разкажеш? Че е имало разпродажба на спортни стоки в „Нийман“? Ще е доста унизително за теб.

— Ти си голям чудак.

— Нямам предвид работа на пълен ден. Но е крайно време да дадеш на този свят нещо повече от красивото си лице. Никога няма да си щастлива, ако нямаш по-висша цел от пазаруването.

— Ти нямаш никаква представа какво ме прави щастлива!

— Какво би искала да направиш с живота си? — попита Декстър, без да обръща внимание на изявлението ѝ. — И не говоря за деца, защото и двамата вече знаем какво мислиш по въпроса и само времето ще покаже.

Тя очакваше да я пониже познатата болка, както винаги, когато станеше дума за деца, но за пръв път нищо не изпита. Не разбираше защо. Какво толкова имаше у този умен чудак, което намираще за успокоително? Замисли се за разправията с баща си, когато узна кой стои зад заговора да я омъжат за Декстър. Той дори не се опита да отрече, нито дори се извини. Заяви само, че я обича, но вече му е писнало и повече няма да търпи глезотиите ѝ. След това се бе почувствала абсолютно непотребна.

— Аз зная само да ругая, да играя голф и да се обличам с вкус.

— И? — Той зачака търпеливо.

— И нищо.

— Това може да е достатъчно за другите жени, но не и за теб. Ти си прекалено умна — отсече той с толкова сериозно изражение, че тя не се стърпя.

— Добре. Може би тая една мечта да се занимавам с... — Поколеба се, но после се реши. Защо пък не? — Може би с фотография.

— Фотография? Колко интересно!

Наистина изглеждаше заинтригуван и Тори внезапно поиска да му сподели повече. Започна плахо, но бързо се увлече и заговори по-уверено.

— През последната година научих много от Патрик. Той ми даде назаем един от фотоапаратите си и двамата прекарваме много време в тъмната стаичка. Той смята, че имам вярно око. — Изведнъж се засрами от ентузиазма си и побърза да добави: — Навярно просто е бил любезен.

— Сигурен съм, че не е вярно. — Открито му честно лице я подтикна да продължи.

— Обичам да снимам, Декс. Щом започна, губя представа за времето. С часове обикалям детски площадки. Сигурно някой ден ще ме арестуват като подозрителна, но обожавам да снимам деца. Те са толкова... — Гласът ѝ пресекна.

— Не се притеснявай, Тори. Няма да ти се подигравам.

Тя долови разбиране и съчувствие в гласа му и се ядоса.

— Не зная защо изобщо си губя времето с тези преструвки. Ти призна, че искаш деца, а аз не мога да имам. Защо просто не ме оставиш на мира?

— Лекарите не са го потвърдили, така че защо аз да го приемам за чиста монета? Но ако се окаже истина, можем да си осиновим.

В гърдите ѝ нещо трепна и сърцето ѝ пропусна два удара.

— Би ли го направил?

— Разбира се. Казах ти, че искам да имам деца.

— Томи не даваше и дума да се издума за осиновяване.

— Проявила си много по-голям разум, като си купила емутата, отколкото когато си се омъжила за Томи.

— Напълно си прав! — засмя се Тори. — Но Томи беше много по-красив.

— Красотата не е всичко. — За пръв път в гласа му прозвуча отбранителна нотка.

— Ти не изглеждаш зле, Декс. Всъщност — сега да не вземеш да си навириш носа — но от всички умници, които познавам, ти си най-красив. С изключение на Тед, но Кени е единственият, който може да го сложи в малкия си джоб по хубост, така че не се разстройвай.

— И колко точно „умници“ познаваш?

— Хей, не забравяй, че разговарям с принцесата на микрочиповете. Отраснала съм сред умници. Когато бях малка, татко често ме вземаше с него на работа.

— И наистина ли мислиш, че аз съм най-красивият?

Тя едва сподави усмивката си. Той действително беше много сладък по своя смотаняшки начин.

— Абсолютно.

— По принцип ми е все едно, но разбирам какво голямо значение има за теб външният вид.

Нещо в сухия, скован начин, по който го изрече, но в същото време като че ли и с известно притеснение, не остави сърцето ѝ безразлично. Да не говорим за други по-интимни места по тялото ѝ. Не си спомняше друг път да е била толкова обърквана. Можеше да стори само едно.

— Добре, Декс, реших. Ще те тествам.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид в леглото. Ти, аз и матрактът. Мисля, че е крайно време да видим на какво си способен.

Сковаността му изчезна и очите му развеселено блеснаха. Имаше нещо в насмешливите бръчици в ъгълчетата на очите му, които превърнаха зародилите се в нея искри в ярки пламъци.

— О, много ти се иска, нали? Ами ако ти кажа, че се пазя като награда за първата брачна нощ?

— Майтапиш се. Не желаш да спиш с мен?

— Може да се каже, че мисля почти само за това. Но образно казано, защо да си купуваш теле, когато можеш да получиш месото даром?

— Ти се смяташ за някакъв вид награда?

— Определено. — Очите му заблестяха още по-ярко. — Не искам да ти се сторя нескромен и със сигурност нямаше да го спомена,

ако ти не бе повдигнала въпроса, но аз съм страхотен любовник.

— Боже! — Тори завъртя очи.

Той се засмя, привлече я в обятията си, впи устни в нейните и я целува, докато ѝ премалая. Някъде в глъбините на замаяния ѝ разум се мярна мисълта, че той далеч не е толкова безразличен, колкото се преструва, но ръката му върху гърдите ѝ събуждаше толкова приятни усещания, че Тори не бързаше да я отблъсне.

Декс наистина умееше да се целува. Когато езикът му нахлу в устата ѝ, тя се опита да се убеди, че наистина е жалка, щом толкова е зажадняла за мъжко внимание, че е паднала дотам, да целува Декстър О'Конър. Ала в целувката му нямаше нищо жалко. Беше сладостна и еротична и я караше да жадува за още и още.

Двамата се отдръпнаха един от друг и когато престана да вижда звезди, тя осъзна, че господин Улегналост е разтърсен не по-малко от нея.

— Добре — задъхано промълви той. — Ще се ожения за теб.

Тори се притисна към топлата му гърд, усети дъха му на челото си и за частица от секундата ѝ се прииска да каже „да“.

— О, Декс... само след месец ще съжаляваш.

— Не, няма. Нито пък ти.

Тори трябваше просто да си тръгне, но някакъв дявол в нея не ѝ позволи.

— Първо леглото. После ще реша. Няма да купя котка в чувал.

Той се взря в нея и в тъгълчетата на устните му заигра опасна усмивка.

— Засега двамата с теб ще стоим по-далеч от леглото. Но ако размисля, ти първа ще узнаеш за това.

Докато вървеше редом с Кени из не толкова оживената част на прочутия парк „Ривъруок“ в Сан Антонио, на Ема изведнъж ѝ хрумна, че лейди Сара Торнтън може би е постъпила глупаво, връщайки се в Англия, след като толкова е обичала Тексас. Имаше нещо особено неустойимо в този щат: бликащата енергия, хората и необятните му простори. Улови се, че диша дълбоко, с пълни гърди, сякаш белите ѝ дробове по някакво чудо се бяха увеличили. Не можеше да си го обясни, но тук се чувстваше по-дръзка, по-волна.

Последните пет дни бяха като вълшебна приказка. Кени я разведе из два от най-живописните тексаски града: Остин и Сан Антонио. В Остин той я забавлява с весели случки от дните си в колежа, докато ѝ показваше университетския кампус. Когато тя приключи с работата си в библиотеката, той я заведе в сградата на Капитолия на щата Тексас, а после двамата обиколиха градските паркове и магазини. Вечеряха в приятни ресторанти и слушаха най-добрите оркестри в Остин.

Сан Антонио се оказа още по-вълнуващ. Сутрините Кени тренираше, а тя довърши изследванията си за статията си за дъщерите на републиката в библиотеката в Аламо. Следобедите прекарваха заедно. Ема никога не се бе смяла толкова много, нито бе спорила така оживено. Чувстваше тялото си приятно отмаяло и преситено от ласките на Кени и вече не можеше да си представи живота без него.

Облакът на депресията я обгръщаше все по-плътно, защото времето ѝ в Тексас почти изтичаше. Последните няколко дни бяха изпълнени с безкрайно блаженство, но днес беше петък, а самолетът ѝ отлиташе в неделя вечерта.

Младата жена подложи лице на порива на вятъра, твърдо решена да не разваля малкото оставащи ѝ часове със самоанализи и размишления. Вместо това си припомни следобедната обиколка с Кени из Аламо. Той я запозна с най-забележителната светиня на Тексас и Ема осъзна, че всички онези исторически и биографични книги,

разпръснати из къщата му, не са част от декораторските акценти на Патрик.

Голямата му топла длан стискаше успокояващо нейната. Докато се любуваше на красивата стара сграда на отсрещния бряг, Ема му се усмихна и замислено отбеляза:

— Ти наистина обичаш историята, нали?

— Откъде ти хрумна?

— Преди всичко знаеш удивително много за Тексас от повечето хора.

— Искях да завърша магистратура по история в колежа, но оценките ми от гимназията бяха толкова слаби, че моят наставник ме посъветва да се откажа от това намерение.

— Жалко.

— Едва ли. Той навярно е бил прав. Избрах си най-лесните предмети в университета, но дори по тях едва връзвах четворки. А в последната година напуснах, за да стана професионален спортист.

— Да, предполагам, че трябва да е било доста трудно да получиш повече от четворка, когато почти не си се вясвал на лекции.

Той я стрелна с любопитство.

— Откъде знаеш?

— Не беше особено трудно да се досетя. Достатъчни са пет минути в твоята компания. Честно, Кени, не съм срещала в живота си някой, който толкова се страхува да се изправи пред предизвикателствата.

Той пусна ръката ѝ и се намръщи.

— В момента си в компанията на мъж, който през последните три години два пъти е бил шампион. Така че не ми говори за предизвикателства.

— Но печеленето на турнири е нещо различно, нали? — Ема улови отново ръката му и я стисна успокояващо. Знаеше, че този уикенд е особено труден за него. В Огъста започваше турнирът „Мастърс“, но Кени стоически пазеше мълчание по темата. — Игрището за голф навярно е единственото място на света, където не се боиш да покажеш пред хората колко усилено работиш.

— Защото това е единственото място в света, където *работя* усилено.

Тя му се усмихна и за миг притисна буза към ръката му.

— Откажи се, Кени, не можеш да ме излъжеш. Ти работиш усилено за много неща. Например тренировките. Просто съзнателно не показваш колко се стараеш, затова отстрани всичко изглежда толкова лесно.

— Толкова си пълна с...

— ... че ставам за торене, зная. Ти *искаш* хората да повярват, че си мързелив. Сякаш смяташ, че не заслужаваш похвали.

— Глупости. — Ъгълчето на устата му нервно потръпна и тя разбра, че е засегнала болното му място.

Имаше толкова много теми, за които нито един от двамата не желаше да говори, в това число временното му отстраняване от игра и нейните проблеми с херцог Бедингтън. През изминалите пет дни Ема се носеше сред чувствена мъгла, сякаш утрото никога нямаше да настъпи. Не бе забелязала някой да ги следи и сега, когато до заминаването ѝ оставаха два дни, бе принудена да признае, че се е държала безотговорно. Не се бе опитала да се свърже с Хю, нито бе сторила каквото и да било, за да предизвика неодобрението му. Сякаш се намираще в еротичен рай, където бъдещето не съществуваше.

Стомахът ѝ се присви от пристъп на паника, помитайки цялото удоволствие от деня.

— Сигурен ли си, че не можеш да си спомниш имената на някои от хората, които през онзи вечер бяха в дрогерията?

— Вече сто пъти ти казах, че тогава търсех връзки за обувките и не обърнах внимание.

— Но все трябва да си разговарял с някого.

— Дори и да е така, не си спомням.

Ема въздъхна унило. Нищо не бе постигнала — положението не се бе променило от деня, в който бе слязла от самолета.

— Бедингтън знаеше, че съм купила таблоид, значи, шпионинът му е бил в дрогерията. Но защо не му е докладвал за останалото?

На аляята се появи привлекателна жена, бягаща за здраве. Вързаната ѝ на конска опашка коса се полюшваше предизвикателно, но Кени сякаш не я забеляза. Ема оценяваше факта, че когато беше с нея, той не поглеждаше други жени. Наистина беше прекрасен мъж, въпреки слабостите си. Умен и забавен. Освен това проявяваше изненадващо старомодна любезност. Въпреки че днес най-малко десетина пъти го обсаждаха фенове, той разговаряше учтиво с всички,

ала в същото време ясно показваше, че е неин кавалер и е задължен най-вече към нея.

Стигнаха до края на парка и се обърнаха назад. Тук беше толкова тихо, далеч от шумните градски улици. Тишината се нарушаваше от време на време единствено от мотора на минаващо речно такси или бродещ турист. Усещането за усамотение ѝ напомняше за „Сейнт Гъртруд“ в късен следобед. Въпреки щураците се навсякъде момичета, там имаше прекрасни уединени кътчета.

— Откъде ми хрумна, че шпионинът е мъж? — възкликна Ема изненадващо. — Със същия успех може да е и жена.

— Сега си спомням, че зърнах старата госпожа Колигън край един от щандовете. Вярно, че е на осемдесет, но е истинска фурия.

— Давай, подигравай се. Побиват ме тръпки само като си помисля, че някой ме е следил, а аз нямам представа кой е бил. И защо напоследък наблюдението спря?

— Разбирам как се чувстваш, скъпа. Знаеш какво мисля за привързаността ти към онази купчина камъни, затова е по-добре да премълча.

— Зная какво мислиш. — Ема го изгледа раздразнено. — Ти смяташ, че ще се превърна в една от онези „заваяни мили дами“. Че ще започна да си говоря сама, ще развъдя цяла сюррия котки и ще нося онези стари пуловери, които миришат на молци.

— Трябва да призная, че нито едно от всичките тези неща не са ми идвали на ума. По-скоро си те представям с черен колан с жартиери...

— Само защото съм неомъжена англичанка и уважавам традициите, не означава, че съм ексцентрична.

— Мислите ти май щукнаха в неочаквана посока. Накъде точно клониш?

— О, не зная. Забрави.

— Знаете ли, лейди Ема, вместо да ме обвинявате в разни психически разстройства, ще е по-добре да избистрите помътения си ум.

— Помътен? Умът ми е бистър като сълза!

— Щом е така, защо упорито продължаваш да се смяташ за спаружена стара мома?

— Няма такова нещо. Но зная, че съвсем не съм секси парче.

— С чиста съвест мога да заявя, че това е пълна лъжа.

— Не е... — Тя го погледна сепнато. — Какво каза?

— Че си секси парче.

— Просто си любезен.

— Просто съм мъж. Виждаш ли, тази твоя уста...

— Ето че пак започваш! Толкова е несправедливо. Ако аз бях мъж, щяха да ме сметнат за силен водач. Но само защото съм жена, ме наричат командаджийка с маниерите на фелдфебел.

— Вярно е, но в момента не говорим за това. А за това, че имаш най-чувствената уста, която някога съм виждал.

— Чувствена?

— Тъхъ.

Ема преглътна. Втренчи се в него.

— Сега зная, че лъжеш.

— Аз лъжа само за маловажни неща. Трябва ли да ти напомням какво точно правеше с въпросната уста в осем часа тази сутрин?

Ема не вярваше, че той все още може да я накара да се изчерви, но се оказа, че е грешила.

— Да, ами, благодаря.

Кени се засмя и я привлече към себе си.

— Аз ти благодаря.

Вместо да се опита да се свърже с Хю, Ема прекара следващата сутрин в леглото с Кени, заета с дълги, сладни любовни игри. Не можеше да си представи, че на света съществува по-страстен, по-всеотдаен, по-нежен любовник. Жалко, че той толкова държеше да води играта. Не че тя искаше да доминира през цялото време — прекрасно беше да има толкова божествено опитен партньор — но понякога ѝ се щеше да поеме инициативата, дори само за да експериментира с това негово великолепно тяло. Ема бе сигурна, че с времето щяха да решат този проблем, но за съжаление, точно време не им достигаше.

След като закусиха, без да бързат, двамата се отправиха към конюшнията и през следващите няколко часа яздиха в гората покрай брега на Педерналес. Кени, възседнал Шадоу, се бе отпуснал върху каубойското седло, докато Ема яздеше Чайна с английско седло.

— Кени, забелязал ли си...? Навярно само се самозалъгвам, но ми се струва, че татуировката ми започва малко да избледнява.

— Просто попива по-надълбоко в кожата, това е.

— Сигурно си прав. — Тя чу шумолене в гъсталака и видя един броненосец, заровил муцуна в корените на паднало дърво. За пръв път беше толкова близо до такова странно животно. Бедрата я боляха приятно от ездата или от тазсутрешните лудории в леглото.

Кени нахлупи стетсъна по-ниско на челото си.

— Мислех си... следващият срок ще започне след седмица, а изглежда, Антихриста не се е втурнал да отмени наказанието ми и да ме върне на игрището, затова не е нужно да бързаш да се връщаш. Защо не останеш още малко?

Ема се изправи на седлото и му метна бърз поглед.

— Билетите ми са туристическа класа и не може да се презаверяват.

— Аз ще се погрижа за билетите. Не се тревожи за това.

Стана ѝ приятно, че той вече не бързаше да се отърве от нея.

Предложението му би трябвало да я зарадва, но вместо това я вкисна още повече. Ако не спяха заедно, Кени нямаше да иска тя да остане.

— Аз съм директорка на училището. Занятията може и да не започват веднага, но работата ми — да. Две седмици са най-дългата ваканция, която мога да си позволя.

— Не разбирам. Ти вече ми каза, че херцогът ще те уволни. Каква е разликата, ако изобщо не се явиш на работа?

— Той още не ме е уволнил и докато не го направи, аз отговарям за „Сейнт Гъртруд“. — Тя задъвка умислено долната си устна. — Все още разполагам с двайсет и четири часа. Може би все ще ми хрумне нещо.

Пътеката зави и те видяха в далечината къщата му. Ема си помисли колко силно бе обикнала това място. Обичаше това ранчо, този щат. Тук се чувстваше друг човек, не толкова самотна.

— Все пак — намръщи се Кени — не виждам защо да бързаш да се връщаш, когато си прекарваме толкова добре.

Те наистина си прекарваха добре — най-прекрасните мигове в живота ѝ — и Ема не можа да потисне надигналата се в нея тъга.

— По-добре краят да е щастлив, не мислиш ли?

Отне му минута да проумее думите ѝ.

— Да, предполагам, че си права.

— Разбира се, че съм права — заяви тя остро, прикривайки болката, която изпитваше.

Каквото и да бе искал да добави, остана неизречено, когато конюшната се появи пред погледите им. Кени се изправи на седлото и изрече една цветиста псувня, от онези, заради които възпитаничките на „Сейнт Гъртруд“ тутакси биваха изпращани в кабинета на директорката, за да изслушат назидателна лекция за благопристойната английска реч.

Тя проследи погледа му и видя група мъже, застанали до бял закрит микробус. Един от тях крепеше върху рамото си професионална видеокамера и ги снимаше, докато приближаваха. Друг стоеше малко настрана, забил поглед в бележника в ръката си. Той беше по-нисък от останалите и по-елегантно облечен, в тъмнокафяво спортно сако, бежов панталон и светлозелена спортна риза. Когато наближиха, тя зърна позлатени катарамии да проблясват върху носовете на скъпите му мокасина.

— Дръж си устата затворена — изръмжа Кени. — Говоря сериозно, дръж си езика зад зъбите.

— Кои са те?

— Неприятности, ето какво са.

Като скъсиха още повече разстоянието, Ема забеляза, че Кени не откъсва поглед от мъжа с бележника. Беше среден на ръст, с квадратна челюст и остра, късо подстригана коса. Около мускулестия му врат на верижка висяха супермодерни слънчеви очила.

Операторът пристъпи към тях, насочил обектива директно към Кени, който дръпна юздите на коня си.

— Това е частна собственост, Стърджис.

— Никога не съм виждал ранчото ти, Кени. Чух, че тук е много приятно. Какво ще кажеш да ме разведеш наоколо? — Мъжът имаше плътен, добре модулиран тембър на професионален водещ. Усмивката му беше мазна и Ема тутакси се изпълни с неприязън към него.

— Няма да стане. — Кени скочи от седлото, подхвърли юздите на коняря и помогна на Ема да слезе.

— Това е бизнес, Кени, искам интервю.

— Ти си последният репортер, на когото бих дал интервю. Между другото, как е окоето ти? Кой би си помислил, че толкова лесно ти тече кръв?

Мъжът го стрелна с неприкрита враждебност, после се извърна към Ема.

— Стърджис Рандъл. Журналист от „Уърлд Спортс Тудей“ към международния спортен канал.

— Това е Ема — представи я Кени, преди тя да успее да отговори.

Това бе всичко — без фамилия и без титлата, с която Кени обичаше да се фука пред всички, с които се запознаваха — от продавачи до кондуктори, сякаш тя едва ли не беше член на кралското семейство, а не дребна благородничка.

Стърджис кимна, загубил всякакъв интерес към нея. Обект на вниманието му бе Кени, а не придружителката му.

— Докато се правиш на каубой, Тайгър Удс направи в Огъста десет удара под пара. Новината, че не си му съперник там, е истинска сензация, която съм длъжен да отразя най-подробно.

— А аз си мислех, че вече си направил достатъчно за мен.

— Ти ме нападна пред пет милиона фенове на голфа — наежи се Стърджис.

Ема бе чула историята от Тори и знаеше, че Стърджис го е ударил пръв, но както винаги Кени не се защити.

— Двамата сме професионалисти — продължи журналистът — и можем да загърбим миналото. Нека да разгледаме ранчото.

— Някой друг път.

— Момчетата от „Глоубъл Нешънъл“ смятат, че интервюто е добра идея. И след като са един от спонсорите ти и големи рекламодатели на моето шоу, те командват парада. Но ако не ти пука дали ще загубиш важен спонсор...

Ема кипна от ярост от това нахлуване в личния живот на Кени. Фактът, че той беше публична личност, не даваше право на всеки да си пъха носа в работите му.

Кени запази каменното си изражение.

— Никакви интервюта. Вече го казах на шефа ти.

— И на всеки репортер в страната — мазно добави Стърджис. — Разбирам, Кени. Затова ето какво ще ти кажа — ще ти снимаме

задника, докато бягаш.

Той се ухили самодоволно, а лицето на Кени потъмня като буреносен облак. Отне й миг да схване. Сетне Ема разбра, че Кени не може да откаже, без да изглежда груб. Рандъл отлично знаеше, че Кени не би понесъл всеки американски поклонник на голфа да види как кумирът му се отдалечава с гръб към камерата.

В този миг кожата ѝ настръхна, когато я осени неочаквано прозрение. Предоставяше ѝ се златна възможност. Репортер! Телевизионна камера! Точно когато смяташе да се откаже, имаше невероятния шанс да се изложи пред целия свят, за какъвто дори и не бе сънувала. Дъхът ѝ секна. Дори Бедингтън не би могъл да пренебрегне подобен скандал!

Кени я чу как пое забързано дъх и забеляза многозначителния блясък в очите ѝ. Погледът ѝ се стрелкаше от Стърджис към оператора и всички косми на врата му щръкнаха. Лейди Ема току-що бе осъзнала, че на тепсия ѝ се поднасяше многомилionна аудитория в национален мащаб, която щеше да стане свидетел на всички щуротии, които ѝ хрумнат.

Младият мъж се стегна. Ема беше чевръста особа и всяка секунда можеше да се хвърли на врата му, да се съблече гола или да се впусне в диви хавайски танци.

Ако не искаше кариерата му окончателно да отиде по дяволите, трябваше светкавично да я махне от тук, дори с цената на интервю.

— Добре — сви рамене той. — Защо не? Едно интервю е добра възможност истината да излезе наяве. — Обърна се към нея. — Ема, за теб ще е скучно. Почакай ме вътре, става ли?

Беше се подготвил за най-лошото и се опитваше да не мисли за това, че всеки миг тази английска лейди може да го направи за смях в средите на професионалния голф. Изцепките на Лий Тевино, коментарите на Бен Райт за лесбийките голфъри и дори кулинарните забележки на Фъзи Золър за пържените пилета и вареното зеле след „Мастърс“ през 1997-а щяха да бледнеят пред това, което лейди Ема можеше да стовари на главата му.

И... нищо. За огромно изумление на Кени, Ема пое дълбоко дъх, кимна и се извърна. Идеше му да се оципе. Наистина ли тя щеше да си тръгне просто така?

Без да погледне към камерите, тя се отправи към къщата, отказвайки се от последния си шанс да се озове в центъра на пикантен публичен скандал. И Кени знаеше отлично защо не се възпротиви. Защото не искаше да го нарани.

— Готови сме! — извика операторът. — Застани там, Кени!

Той се постара да изхвърли от главата си Ема и всичко свързано с нея и се насочи към оградата, опитвайки се да не мисли за саможертвата ѝ. Във въображението му се заредиха пленителни картини, които го разсейваха — представяше си как изглеждаше тази сутрин, сгущена в съня си до него, със сбърчено чело, сякаш се опитваше да измъдри нещо скандално. Припомни си светлокарамелените ѝ къдрици, пръснати върху небесносинята калъфка на възглавницата, като медени дири по небето.

— Кени?

Той се сепна. Откога на развейпрах и женкар като него му хрумваха лиготи и като *медени дири по небето*? Само това му липсваше! Обърна се решително към Стърджис.

— Да приключваме по-скоро с тази гадост.

Глупачка! Ема дръпна рязко чекмеджето, търсейки тирбушон. Беше профукала и последната възможност в живота си! И защо? Защото беше идиотка, ето защо! Пълна *идиотка!*

Вратата се удари с трясък в стената. Той изглеждаше напрегнат и ядосан. Страхотно! В момента тя нямаше нищо против една хубава кавга. Направо жадуваше за скандал! Каквото и да е, за да изпусне парата.

Кени се спря до плота, свали шапката си, погледна я и се усмихна. Докато се взираше в лицето ѝ, напрежението напусна тялото му и той сякаш целият омекна. Преображението бе толкова поразително, че тя не можа напълно да го възприеме. Сякаш огромен буреносен облак бе разпръснат от ослепителен слънчев лъч.

Усмивката му грееше толкова ярко, че Ема имаше чувството, че потъва в море от топлина. Очите му... тези изумителни очи... Кожата ѝ настръхна, сърцето ѝ запрепуска бясно, кръвта ѝ закипя във вените. Ушите ѝ бучаха, погледът ѝ се размъти, костите ѝ омекнаха като разтопено олово. Ема се вкопчи отчаяно в ръба на плота.

След толкова страстни денонощия с него, тялото ѝ пребиваваше в постоянна сексуална възбуда, ала това беше нещо различно. С нея ставаше нещо непонятно, непознати усещания струяха от потайни кътчета в душата ѝ, за чието съществуване дори не бе подозирала.

Всичките ѝ инстинкти за самосъхранение закрепяха неистово. *Само не това! Моля те! Всичко друго, но не и това! Не и с този мъж! Моля те, Господи, не... и любов.*

Тя го обичаше. Чувствата ѝ не бяха обикновено увлечение. И осъзнаването на тази истина не бе станало така, както винаги си бе представляла — бавно и кротко, а по-скоро приличаше на мощно земетресение. Беше толкова неуместно. Толкова непрактично. И толкова ужасно, болезнено помитащо.

— Какво се е случило?

— Да се е случило? Не, няма нищо. Разбира се, че нищо не се е случило. Как мина интервюто? — Ема се надяваше, че Кени не е забелязал треперещите ѝ ръце. Най-сетне бе намерила тирбушона и се опита да отвори бутилката бяло вино, която той преди това бе избрал.

Кени я взе от ръката ѝ.

— Като се има предвид, че не го ударих нито веднъж, може да се каже, че мина добре. — Зави тирбушона в тапата и сетне отново я дари с проклетата си разтапяща усмивка. — Благодаря ти, че не се възползва от камерата.

Тя грабна солницата, за да намери работа на ръцете си. Патрик беше излязъл, за да прави снимки. Преди малко се радваше на уединението, но сега съжаляваше, че още не се е върнал.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеш съвсем точно какво искам да кажа.

Младата жена прехапа долната си устна и прокара палец по керамичното капаче на солницата.

— Ти си страхотна дама, знаеш го, нали, лейди Ема? И нямам предвид единствено в спалнята.

Тя се извърна към него и когато заговори, гласът ѝ бе тънък и нерешителен, по нищо неприличащ на обичайния ѝ тембър.

— Смяташ, че съм страхотна в спалнята?

— А ти не смяташ ли?

— Ами да, но това е, защото съм с теб.

Кени кимна охотно.

— Разбира се, че е заради мен, затова се приготви за огромно разочарование, когато се опиташ да направиш същото с някой друг. — Устните му започнаха бавно да се разтеглят в усмивка, но изведнъж се свиха.

И тя внезапно осъзна, че не може да си представи да се люби с някой друг. Не можеше да си представи, че ще бъде толкова разкрепостена и същевременно беззащитна. Защо бе решила да се отдаде точно на него? Тя никога не действаше прибързано, внимателно планираше всяка своя стъпка, тогава защо бе сметнала, че сексът е изключение? Когато му бе отдала тялото си, Ема несъзнателно му бе отдала всяка част от себе си, включително и тези, за които той не бе молил, нито бе искал.

От гърдите ѝ се изтръгна приглушен стон.

— Какво ти е? Имаш вид, сякаш току-що си лапнала развалена стрида.

— По-лошо е от това.

— Ема?

— Не мога да говоря за това.

— Глупости, разбира се, че можеш. Кажи ми.

Да му каже, че го обича? Никога! Не ѝ беше трудно да си представи реакцията му. Първо щеше да бъде смаян, после — ужасен. Повече нямаше да има никакви разговори тя да остане още малко, никаква непринуденост помежду им, нито от онези заслепяващи усмивки, които я караха да се чувства, сякаш потъва в океан от слънчева светлина.

И изведнъж я осени най-поразителното прозрение. Защо да не бъде откровена? По характер бе пряма, както се казва, хващаше бика за рогата, а и това бе идеалният начин да се спаси. Признаването на истината ще бъде равносилно на ампутация. Бързо и брутално. Той ще се ужаси и ще сложи край на всякакви глупави фантазии за „деца с теменужени очи и щастлив живот, докато смъртта ги раздели“.

Без да си позволи да се замисли и разколебае, тя отвори уста и се чу да казва:

— Случи се най-абсурдното. — Прокашля се. — Току-що осъзнах... това е... най-досадното, невероятно глупаво, но... — Езикът едва се обръщаше в устата ѝ. — Ще бъдеш абсолютно потресен. Вероятно ядосан. И напълно те разбирам.

Кени търпеливо чакаше.

— О, няма значение. Забрави. Аз... — Понечи да заговори за друго, но се възпря. Притежаваше много недостатъци, но страхливостта не бе сред тях. А и кой бе измислил правилото, че жената може да запази гордостта си само ако крие най-съкровените си чувства? Тя бе направена от по-твърд материал. — Разбираш ли, аз се влюбих в теб — изтърси и млъкна.

Той се взря в нея така, сякаш от ушите ѝ са започнали да изскачат змии.

Ема вирна гордо глава.

— Не казвай нито дума! Самата аз съм толкова бясна на себе си, че ми иде да закрепя. Можеш ли да си представиш нещо по-нелепо! Ти! От всички хора да се влюбя точно в теб! — Грабна от плота вилицата за месо. — По-добре да забия това право в сърцето си. Или може би да реша, че съм влюбена в Том Круз? Или... в Даниел Дей Луис? Или в някоя тъпа рок звезда? Ще бъде също толкова безразсъдно. — Захвърли вилицата, скръсти ръце пред гърдите и затропа яростно с крак, за да не рухне окончателно. — Да, но ще сложа край на това. Има някои неща, които просто са непоносими. Веднага слагам край на тази идиотщина.

Кени отвори уста като риба на сухо, затвори я, сетне отново я отвори.

— И как... и как смяташ да го постигнеш?

Ема вирна надменно брадичка.

— Аз току-що го направих, нали?

Страхуваше се, че ще избухне в сълзи, а подобно унижение щеше да ѝ дойде в повече. Телефонът иззвъня, но Ема не му обърна внимание.

— Зная, че вината не е твоя, но в момента съм бясна и на двама ни, затова ме извини, но е по-добре да изляза.

Телефонът отново иззвъня. Ема се запъти към вратата, но се блъсна във високото столче и едва не го прекатури. Бясна, тя сграбчи слушалката.

— Ало!

— Здравсти, Тори е. Хващай Кени и веднага се домъкнете у дома!

— Какво се е случило?

— Ще видиш, като дойдете тук. Побързайте! — И без повече обяснения Тори затвори.

Ема затръшна слушалката.

— Явно сестрата ти преживява поредната криза.

— Сега пък какво има?

Ема искаше единствено да се скрие в усамотението на стаята си, но очевидно и тази милост ѝ бе отказана.

— Не зная, но тя иска и двамата веднага да отидем у тях.

— Тогава по-добре да вървим. Нищо чудно да е убила Декс и да ни вика да заровим трупа.

Пътуването до имението „Травълър“ бе истинско мъчение. Ема не можеше да понесе съжалението му, или още по-лошо — неудобството му, затова щом се озоваха в колата, тутакси включи радиото достатъчно високо, за да направи невъзможен всякакъв разговор. Той не намали звука и тя разбра, че Кени също не желае да се впуска в откровения.

Едва прекрачиха прага на къщата и Шелби се появи насреща им. Очите ѝ сияеха, а страните ѝ бяха поруменили от удоволствие.

— О, лейди Ема, имаме неочакван гост. Делови партньор на Уорън — крупен инвеститор — но не мисля, че е тук заради Уорън. Мисля, че е дошъл заради вас. Само почакайте всички в града да узнаят, че ми гостува истински, жив херцог!

Ема се вцепени.

— *Херцог?* — попита Кени.

— Херцог Бедингтън! — възторжено изчурулика Шелби. — Той е в дневната! Уорън го нарича „Хю“. — Гласът ѝ се снижи до нещо, наподобяващо театрален шепот. — Очевидно двамата се познават от години — херцогът е инвестирал в компанията от началото на осемдесетте — но за пръв път се срещат лично. Идете да го поздравите. Аз трябва да донеса още един поднос с ордьоври. Човек може да завиди на апетита му.

Ема имаше чувството, че са я преобърнали с краката нагоре. Първо тази абсурдна любов към Кени, а сега и това. Тя знаеше, че Хю е натрупал огромно състояние, инвестирайки в компютърни компании, но те бяха безчет. Откъде да ѝ хрумне, че КСТ ще се окаже една от тях? А и тя утре заминаваше. Защо Бедингтън бе решил да измине целия този път, за да я види точно сега?

Кени стисна ръката ѝ.

— Незабавно се връщаш в ранчото. Не си длъжна да преживяваш всичко това.

Желанието му да я защити ѝ подежда успокоително. Мисълта да си тръгне с него беше безкрайно изкусителна, ала не би могла да го направи.

— Благодаря ти, но ще се справя — отвърна тя с трепереща усмивка.

Събра сили и се отправи към дневната.

— Ема, скъпа моя. — Столът изскърца, когато Хю тежко се изправи на крака. Беше безупречно облечен в тъмносив костюм от три части, специално скроен и ушит, за да прикрива възпълната му фигура. Оредяващите му кестеняви коси бяха грижливо вчесани назад, а под гъстите вежди се гушеха малките му бледи очи. Около него се разнасяше богато ухание на скъп одеколон.

— Кучият син мяза досущ на шибания Хенри... — разнесе се зад гърба ѝ шепотът на Кени.

Тя пристъпи забързано напред.

— Поразена съм, Ваша Светлост. Какво, за бога, правите в Тексас?

Месестите пръсти на Хю се обвиха около нейните.

— Исках да те изненадам. През следващите няколко седмици трябваше да съм в Щатите по работа и нямаше да мога да те видя, като се върнеш. А живописните ти описания на Тексас събудиха любопитството ми и ми се прииска да посетя това място.

Нагла лъжа. Той беше най-малко любознателният пътешественик, когото познаваше. Беше изминал целия този път, за да се увери, че все още я държи под чехъл.

Не проумяваше защо толкова се бе загрижил. В Англия имаше хиляди жени, много по-красиви от нея, които при това даваха мило и драго да уловят в мрежите си един херцог. С титлата и парите си той можеше да си избере всяка. Защо се бе лепнал за нея?

Кучи син! Кени забеляза, че малките очички на Хю Холройд не се откъсват от пухкавата уста на Ема. За него не беше никаква загадка защо херцог Бедингтън бе толкова обсебен от директорката на „Сейнт Гъртруд“. Похотлив мръсник!

Кени стисна юмруци. Ема беше толкова наивна, смяташе, че Холройд се интересува от титлата и безупречната ѝ репутация, но Кени бе готов да заложи ранчото си, че гъвкавото ѝ чувствено тяло бе превърнало херцога в първокласен преследвач на млада плът. Хю навярно си фантазираше как малката секси устничка на лейди Ема му прави всички онези фантастични неща, които бяха предназначени единствено за Кени.

Е, нямаше да му се отвори парашутът! Кени още не можеше да смели смайващото признание на Ема в кухнята. Нямаше да е толкова изумен, ако бе направено от друга жена — той бе свикнал с подобни любовни декларации — но как така лейди Ема, отличен експерт по човешките характери, бе успяла да се заблуди, че се е влюбила в него?

Кени си напомни, че въпреки всичките ѝ бомбастични дрънканици тя беше изключително горда дама. Навярно заради собственото си спокойствие се е изхитрила да се убеди, че връзката им е нещо повече от забавен отпускарски секс. Нужно ѝ е било да вярва,

че е открила голямата любов. Но това не бе вярно и негов дълг беше да ѝ го разясни и разсее заблудата ѝ.

Идеята го потисна, но нямаше време да я обмисли, защото баща му заговори с онзи пресилено възторжен маниер, който пазеше за големите инвеститори.

— Хю, бих искал да ти представя моя син Кени. От много години каня Хю да ни дойде на гости, Кени. Радвам се, че най-после се реши да ни удостои с тази чест.

— А, да. — Ръкостискането на херцога напомняше докосването на влажна кърпа. — За мен е удоволствие, Кен. Думи не ми достигат да опиша колко съм благодарен за грижите ти за Ема.

Кени стисна челюсти.

— Няма нужда от благодарности.

Тори пристъпи напред и съдейки по закрилническия начин, по който прегърна Кени, стана ясно, че безпогрешно е прочела мислите на брат си.

— Здравсти, братко. Хю също е голфър и аз тъкмо му разказвах за тазсутрешния ми кръг в голф клуба. Ако не бях пропуснала на четирифутовата позиция, щях да имам седемдесет и девет удара.

Хю я възнагради с покровителствена усмивка.

— Вярно е, но аз предположих, че сестра ти навярно е помръднала главата си, когато е вкарвала топката в дупката. Аз самият съм пропускал няколко къси удара на голф игрището. Не много често. Макар да не съм от твоя ранг, Кен, имам не малко парове.

— Не думай — промърмори Кени.

Шелби влезе забързано в стаята, притиснала с една ръка Питър към кръста, а в другата крепеше подноса с ордьоври. По бузката на бебето се виждаха следи от възглавницата и то търкаше с юмруче окото си.

— Съжалявам, че толкова се забавих. Питър току-що се събуди.

Хю се вторачи в бебето, сякаш Шелби бе обвинила гърмяща змия около кръста си, но младата майка явно не забеляза.

— Питър е на девет месеца и баща му е луд по него.

Уорън се усмихна.

— Вторите бракове имат едно голямо предимство, Хю. Получаваш шанс да поправиш старите грешки.

Тъжните нотки на съжаление в гласа на баща му сепнаха Кени.

— Дай ми Пити, Шелби, докато поднасяш ордъоврите на Хю.

Хю се намръщи недоволно от фамилиарното обръщение, но Кени се престори, че не забелязва.

Шелби му подаде бебето и се отправи към Бедингтън.

— Непременно опитайте пълнените гъби на Луиза, Ваша Светлост. Великолепни са. И от соленките със сирене. Те са по рецепта на Марта Стюарт и аз лично наблюдавах приготвянето им.

Хю набързо бе настанен удобно в дълбоко кресло, със салфетка на коляното и чиния, преливаща от вкуснотии. Херцогът не свалеше подозрителния си поглед от Питър, който триеше носле в логото на „Кадилак“ върху тениската на Кени.

— Знаете ли какво си мисля? — попита внезапно Тори и очите ѝ дяволито блеснаха. — Трябва да покажем на Хю нощния живот на Тексас. По-късно имам среща с Декс в „Роустабаут“. Защо да не вземем Хю с нас? Някога танцувал ли си нашия тексаски танц в редица?

Хю отново се намръщи от фамилиарността на Тори.

— С Ема трябва да поговорим за доста неща, затова смятам двамата да вечеряме в хотела. Ема, за мен ще е много по-удобно, ако и ти отседнеш там, затова помолих секретаря ми да ти запази стая. Разбира се, на друг етаж.

Кени отвори уста да каже на Хю къде да си завре тази стая, но Шелби го изпревари.

— В никакъв случай, Ваша Светлост. Уорън и аз не можем да ви позволим да отседнете в този стар хотел, където отвсякъде духа. Луиза е приготвила за вас стаята за гости на горния етаж. Ще разполагате с баня и приятна тераса.

Шелби обичаше да се преструва на вятърничава глупачка, но всъщност умът ѝ сечеше като бръснач и Кени усилено се опитваше да разбере какво става. Дали мащехата му се опитваше да му помогне, като държи Хю по-далеч от Ема, или просто искаше да се перчи пред приятелките си, че е посрещала в къщата си английски херцог?

Последните късчета храна изчезнаха в устата на Хю. Той попи ъгълчетата на устата си със салфетката.

— Изключително мило от ваша страна, но аз действително не смятам...

— Никой не иска да го признае — прекъсна го Уорън, — но в хотела имат проблем с хлебарките.

Кени за пръв път чуваше подобно нещо и удивено се взря в баща си. Какво крояха всички тук? Отне му само минута, за да се досети. Баща му очевидно не искаше да изпуска Хю от поглед, за да изкопчи повече пари от него и евентуално да отложи сливането.

— Хлебарки? О, боже...

Пити издаде тих приглушен звук и Кени си спомни, че току-що е станал от сън. Пристъпи бързо напред.

— Още не си видял както трябва моето малко братче, а от Ема зная колко вие, англичаните, обичате децата. Ето, можеш да го подържиш.

Внимателно, но решително Кени остави Питър в скута на Хю. Херцогът застина. Питър го погледна и смръщи челце.

Кени му хвърли многозначителен поглед. *Свърши си работата, малки братко.*

Бебето се намести по-удобно, но не изглеждаше много щастливо. Хю изглеждаше още по-нещастен.

— Виждате ли...

— Ема ни каза, че и ти имаш деца. — Кени му се усмихна дружелюбно, без да сваля поглед от Пити, чието лице започна да почервява. — Две малки момичета, нали?

— Ъ... да... в момента са в училище.

Пити изсумтя.

— В училище? — удиви се Кени. — Не са ли във ваканция като Ема?

Сумтенето на Пити стана по-шумно и лицето му стана още почервено. Шелби не забеляза, защото вниманието ѝ бе отвлечено от прислужницата, която влезе в стаята, но Уорън отлично виждаше какво става и, за огромно изумление на Кени, не каза нищо.

— Да, във ваканция са, но аз съм много зает и затова за тях е по-добре да останат в училище. Разбира се, мястото е първокласно. Не е като „Сейнт Гъртруд“. Разбира се, няма нищо лошо в „Сейнт Гъртруд“ — Ема върши забележителна работа там — но някои от момичетата не са особено подходяща компания. Ние имаме специална стипендиантска програма, ако разбирате какво искам да кажа.

О, Кени прекрасно разбираше.

— Нашите стипендиантки са изключително трудолюбиви и старателни — заяви Ема твърдо.

Стаята започна да се изпълва с миризмата на пълен памперс.

Браво, братле. Кени възнагради Пити с горда усмивка. Малкото момченце беше точно като часовник.

Хю смръщи нос и се опита да отмести Питър колкото е възможно по-надалеч.

— И колко стипендиантки имате в училище? — поинтересува се Кени любезно.

— Аз... ъ... — Хю избута Пити на самия край на коляното си. Кени забеляза, че бебето започна да се върти, но все още изглеждаше доволно от себе си.

— Всяка година приемаме по петнайсет стипендиантки — каза Ема.

— Е, не е зле. Я ми кажи, Хю, какво е усещането да носиш отговорност за бъдещето на толкова способни млади хора?

Пити навярно бе струпал солидна купчинка в памперса, защото руменото лице на херцога започна да пребледнява. Но той беше твърде високомерен, за да привлече вниманието към нещо, което всъщност бе напълно естествена човешка потребност.

— Всеки трябва да изпълнява дълга си.

— Напълно си прав — кимна Кени и подхвана дълъг простоват монолог за значението на образованието и радостите от филантропията.

Всичко вървеше точно както го искаше, докато Шелби не приключи разговора с прислужницата и не надуши миризмата.

— Питър Травълър, какво си направил, малък разбойнико? — засмя се тя и грабна бебето. — Ще се върнем след няколко минутки. Кени, Ема, имаме достатъчно храна, така че защо вие двамата не останете за вечеря, а след това всички ще отидем в „Роустабаут“, за да покажем на Негова Светлост истинския Тексас.

Изражението на Хю подсказваше, че би предпочел да яде червеи.

— Каква великолепна идея — засия насреща му Тори. — Нямам търпение да те науча на двойната стъпка, Хю. Дори може да ти заема моя стетсън.

В тази минута Кени се закле да купи на сестра си цял камион храна за емота, независимо дали тя искаше, или не.

По време на вечерята Кени очакваше всяка минута Ема да се сгуши до него и да мърка любовни слова, но вместо това тя се отнасяше към него едва ли не като със случаен познат. Невероятно! Докато не правеха секс, тази вироглава англичанка се стараяше да заблуди всички, че са любовници. Но сега, когато наистина бяха, тя не искаше никой да знае за това.

Той се опитваше с все сили да се ядоса, но вместо това усещаше в душата си невероятна топлина. През годините много жени се бяха възползвали от него, но Ема не беше като тях.

Припомни си какво му бе казала, докато се разхождаха край реката, за това, че не желае да каже на Хю за отношенията им. *Това е нещо лично. Само между нас двамата.*

Но тя несъмнено разбираше, че единственият начин да се отърве от надутото копеле, бе да му даде да разбере, че има любовник, а и Кени нямаше нищо против. В същото време му беше много мило и приятно, че тя е толкова вярна на принципите си. Хубаво беше да знае, че тази жена го обича безкористно, макар да знаеше, че това е само заблуда от нейна страна.

Тази вечер в „Роустабаут“ бе по-шумно от обичайното и когато влязоха, херцогът се озърна с погнусения вид на човек, току-що настъпил съдържанието на памперса на Пити. Шелби му бърбеше неуморно, докато Тори ги водеше към голямата маса в дъното. Едва се настаниха и Ема се извини и се отправи директно към Тед Бодин, седнал на бара с чаша. Беше се задълбочил в „Последните дни на Сократ“ от Платон и отпиваше от голяма чаша нещо, което подозрително приличаше на „Маунтин Дю“.

Кени наблюдаваше, докато Ема му говореше със сериозно изражение. След минута Тед я поведе към дансинга, където тя се устрои уютно в прегръдките му и го поведе в ритъма на лирична балада. Кени тутакси отгатна накъде клонеше целият замисъл и не се изненада, когато ръката на Тед се прокрадна към дупето на партньорката му.

Тед му се ухили лениво над главата ѝ, изпращайки посланието: *Какво да направя? Тя ми се натиска.* Кени го изгледа кръвнишки и

мислено си обеща следващия път здравата да натрие носа на мизерника на игрището за голф.

За лош късмет, Хю бе потънал в разговор с Уорън и не обръщаше внимание на танцуващите, но Тори и Шелби видяха отлично какво става на дансинга. Двете се спогледаха сачисано. След това Тори със самопожертвователно, но очевидно напълно погрешно намерение да защити репутацията на лейди Ема, скочи от стола и настоя на минутата да си сменят местата с Хю, под претекста, че така щял да бъде с лице към бара, сякаш това беше някаква изключителна привилегия. Успя да настани херцога с гръб към дансинга, за да не вижда как Ема флиртува с Тед. Горката лейди Ема. Колкото и да се стараяше, явно не ѝ бе писано да опетни репутацията си.

От тук нататък нещата съвсем се оплескаха. Хю толкова преливаше от снизходително високомерие към целия свят, че изобщо не обърна внимание на преплетените ръце на Ема и Тед, когато тя го доведе на масата им, за да го представи, нито намери нещо нередно в поръчката ѝ — текила с лимон. Кени беше единственият, който я забеляза как позеленя след първите две питиета. Тя си поръча трето, после четвърто. Но преди да го гаврътне, се извини и хукна към дамската тоалетна.

Когато след десет минути се върна, беше бледа, но без следа на зеленикав оттенък и Кени се досети къде бяха отишли трите текили. Той стисна съчувствено ръката ѝ под масата. Искеше да ѝ помогне, но това бе нещо, което тя трябваше да свърши сама. Просто сърце не му даваше да я опозори публично.

Вечерта едва се влачеше. След няколко чаши от най-доброто отлежало шотландско уиски Хю ги удостои с толкова подробно описание на родословното си дърво, че дори Шелби се отегчи.

И като за капак в ресторанта цъфнаха Стърджис и екипът му.

Стърджис бе споменал, че ще се мотае наоколо до утре, за да заснемел някои сцени от местния колорит, което очевидно включваше ексклузивни кадри как Кени гуляе в „Роустабаут“, докато Тайгър си почива за утрешния последен кръг от „Мастърс“. Гневът на Кени кипна, докато наблюдаваше как проклетникът Стърджис обикаля заведението, за да интервюира старите му училищни авери, които най-охотно и с най-големи подробности разказваха потресаващи истории за малкия мерзавец, какъвто беше някога. Стърджис вече почти бе

съсипал репутацията му сред почитателите на голфа, но приятелите му щяха дружно да го довършат.

Хю се опитваше да се усамоти с Ема, но Тори всячески го възпрепятстваше и Кени разбра, че сестра му, също като него, бе намразила надутия англичанин. Отчаян донемайкъде, херцогът покани Ема на танц, ала Тори тутакси скочи и обяви, че Ема няма и грам понятие от местни танци и тя най-добре щяла да му покаже стъпките.

Содата явно бе успокоила разбунтувания стомах на Ема и не след дълго тя реши да предприеме нова офанзива, за да разстрои Бедингтън, като започна да сипе излияния пред Тори и Шелби колко прекрасен бил Тед. Поинтересува се дали двете някога са виждали по-красив млад мъж, прехласна се по начина, по който му стояли джинсите, и продължи все в този дух, но напразно — всичките ѝ дрънканици сякаш минаваха покрай ушите на херцога.

После се появи Декс и Кени веднага настръхна. Едно беше Ема да се занася с Тед, но дяволите да го вземат, ако си седи и примирено наблюдава как се опитва да сваля Декс.

За негов потрес, Тори отново се намеси. Преди Ема да се усети, Тори повлече Декс към дансинга. Докато я наблюдаваше с облепени очи и увиснало чене как се гуши до него, като че ли бе решила да покаже на целия свят колко много се наслаждава на танца с мъж, когото всъщност не можеше да понася, Кени за пореден път осъзна колко много дължи на сестра си. Двамата се върнаха на масата и сестра му поведе задушевен разговор с Декс. Ако не знаеше, че Тори просто се опитва да го държи по-далеч от Ема, Кени с чисто сърце щеше да повярва, че тя се наслаждава на компанията му. Кени му метна свиреп предупредителен поглед, изпращайки на нахалния претендент за ръката на сестра му съвсем ясно послание: Уорън Травълър може и да е обърнал гръб на дъщеря си, но големият ѝ брат винаги беше на линия.

Лейди Ема имаше толкова посърнал и нещастен вид, че той не издържа и стана.

— Хайде, миличка, да вървим да танцуваме. — Наблегна на интимното обръщение и при това повиши глас, така че да изтръгне херцога от омаята на собственото му величие.

Явно Негово Кралско Височество Трън в задника го чу, защото се намръщи.

Кени усети вътрешната съпротива на Ема, когато я издърпа от стола. Тя наистина не отстъпваше от принципите си. Случилото се между тях беше нещо лично и засягаше само двамата.

— Аз не... Това е... — В гласа ѝ се прокрадна отчаяна нотка: — Тед, сигурен ли си, че няма да се разстроиш, ако танцувам с Кени?

Кени прониза малкия никаквец със застрашителен поглед, невещаещ нищо добро, ако си отвори устата. Тед разбра посланието и сви рамене. Кени повлече Ема към дансинга, без да обръща внимание на новинарския екип, чиято камера навярно вече се бе насочила към тях, и я притисна към гърдите си.

— Затвори си устата и ме прегърни през врата. Да свършваме по-скоро с това.

Тя се отдръпна колкото можа по-далеч от него и го погледна с очи, пълни с отчаяние. Сърцето му се сви от болка, като видя коравата си, енергична и властна малка директорка да свива така позорно бойните знамена.

— Опитвам се да ти помогна — промълви той тихо.

— Не мога да го направя, Кени. Просто не мога. Той съсипа целия ми живот, но няма да му позволя да развали и това. — Пое дълбоко дъх на пресекулки. — Аз... аз имам друг план.

За Кени беше ясно като бял ден, че нещастницата няма никакъв план, но се надяваше, че в крайна сметка неговата упорита лейди ще измисли нещо.

— Този тип е кретен, скъпа. Просто му го кажи в лицето и ще бъдеш свободна.

— Ти го видя. Сам разбираш колко огромно е егото му. Той трябва да развали годежа, в противен случай ще ми отмъсти. А и двамата знаем как ще го направи.

Ако чуеше още една дума за проклетото училище, Кени щеше да счупи нещо.

Ема задъвка усилено долната си устна.

— Преди да си тръгнем, ще целуна страстно Тед. Той вече се съгласи.

— Има си хас да не се съгласи!

— А после, веднага щом остана насаме с Хю, ще му кажа, че двамата с Тед сме се влюбили лудо един в друг.

— Да не си посмяла!

Тя го погледна умоляващо.

— Моля те, Кени, не прави от мухата слон. Няма друг начин. Ще се реванширам на Тед.

Тед? Тя смяташе да се реваншира на Тед?

Ема му метна един от онези свои безапелационни погледи, в които се бе специализирала.

— Няма да кажа на Хю за нас. Признавам, че първоначалният план беше такъв, но... това, което се случи между нас, е твърде специално. — Изглежда го предизвикателно, сякаш бе един от учениците ѝ, който нямаше да получи отличен по предмета ѝ, ако до края на седмицата не изяде учебника с корицата, и додаде: — Поне за мен.

Сякаш нещо се отприщи в душата му. Някаква лудост. Искаше да се смее. Заля го необятна топлина. Но в същото време имаше чувството, че цялото тяло го сърби и само скок в ледени езерни води може да го спаси.

Тя въздъхна и се отдръпна от него. Кени разбираше, че я е разочаровал, като не ѝ каза, че и тя е специална за него. Толкова специална, че не желае да говори за това. Докато вървеше след нея към масата, се чувстваше нещастен и жалък — беше го яд и на себе си, и на нея.

Лейди Ема веднага забеляза, че Тед го няма, и бебешките ѝ бузи посърнаха.

— К-къде отиде Тед?

Уорън кимна към задната врата.

— Джим Пърл имал проблем с дългите айръни и Тед му дава урок в уличката отзад. Каза да ти предадем, че веднага се връща.

Хю се изправи.

— Пътуването беше доста изтощително и мисля, че за тази вечер забавленията ми стигат.

— На мен също — присъедини се Шелби. — Млякото ми започна да тече и трябва да накърмя Питър.

Хю пребледня като платно.

Устните на Шелби се разтеглиха в широка усмивка.

— Само почакайте да видите колко е удобен матракът в стаята за гости. Нали, Уорън?

Баща му се усмихна и тутакси се подмлади с четирийсет години.

— Но... аз наистина... аз трябва да... — Ема се озърна отчаяно, надявайки се, че Тед ще се материализира като по чудо, за да може да го възнагради със страстна целувка.

Наложи се Кени едва ли не със сила да я влачи до вратата и когато стигнаха до паркинга, той усети как възбудата ѝ нараства. И тъй като отлично знаеше на какво е способна в подобно състояние, се налагаше час по-скоро да я отведе от тук.

— Колата ми е ето там — каза Декс на Тори. — Ще те закарам у вас.

Вместо да скалъпи убедително извинение, сестра му само кимна послушно.

Шелби им помахна жизнерадостно.

— Утре ще се видим!

— Лека нощ, Ема. — Хю ѝ кимна хладно, сякаш тя бе виновна за всичко.

Кени не се съмняваше, че проклетият кучи син готви поредната си нравоучителна лекция, с която да измъчи бедната Ема веднага щом двамата останат насаме. Кое то нямаше да се случи. Единственият, който имаше право да критикува лейди Ема, беше самият той.

Хю се затътри неохотно след Уорън и Шелби към колата им. Ема буквално трепереше от напрежение и нейното притеснение се предаде и на Кени.

— *Почакайте!* — изкрещя тя толкова пронизително, че всички на паркинга я чуха.

Кени нямаше представа какво предстои, но предчувстваше, че няма да му хареса. Застина нерешително за миг, а Ема притисна длани към гърдите си.

— Повече не мога да живея в лъжа!

О, мамка му!

— Опитах се да го скрия, но напразно!

Кени разбра какво изпитва страничен наблюдател, безсилен да попречи на автомобилната катастрофа, ставаща пред очите му.

— Истината ще ме освободи! — Ема рязко си пое дъх. — А истината е... — Отново пое пресекиливо дъх. — Че съм влюбена в Тори!

— Ти какво? — Веждите на Тори отскочиха на челото ѝ и тя машинално отстъпи назад.

Но лейди Ема бе набрала скорост и нищо не можеше да я спре. С огромен скок тя се хвърли напред с разтворени обятия и лепна страстна целувка на устните на сестра му.

19

Страните на Ема пламтяха. Но ръката ѝ се бе обвила около кръста на Тори и тя храбро посрещна погледите на околните. Сестра му, обува в ботуши с високи токчета, бе застинала като ледена статуя, извисяваща се с петнайсетина сантиметра над Ема. Изражението на Декстър бе леко развеселено, ченето на Шелби бе увиснало, а обикновено руменият Уорън бе пребледнял като чаршаф.

От устата на Хю излизаше свистящ звук, а очите му бяха изхвъркнали от орбитите, досущ като риба на сухо, отчаяно опитваща да си поеме въздух.

— Боях се да ти кажа — изломоти Ема.

Тори излезе от вцепенението си и сведе поглед към нея.

— Не подозирах за чувствата ти.

Кени беше толкова бесен, че едва се сдържаше. Тази твърдоглава и властна многознайка току-що бе сложила един голям кръст върху дългогодишната си учителска кариера!

Ема, която дъвчеше усилено долната си устна, най-сетне пусна Тори. Лицето на Хю бе добило пурпурен оттенък.

— *Извратена мръсница!*

От тук нататък всичко се разви със скоростта на светлината.

Хю се втурна напред, размаха ръка и месестата му длан удари с все сила бузата на Ема.

Телевизионният екип се исипа от „Роустабаут“ прекалено късно, за да види нападението на херцога, но точно навреме, за да стане свидетел на лъвския скок на Кени, чийто юмрук попадна право в корема на Хю.

Бедингтън беше по-як, отколкото изглеждаше, но не можеше да се сравнява с Кени и политна назад. Преди да се стовари върху асфалта, Кени го сграбчи и отново заби кроше в слънчевия му сплит.

Камерата се въртеше бясно, запечатвайки как висок, мускулист спортист пребива нисък, пълничък мъж на средна възраст.

Хю се сгърчи, издаде още един свистящ звук и се опита да забие глава в корема на Кени, но той вдигна коляно и го халоса по брадичката.

Хю изръмжа от болка и се плъосна върху асфалта.

Бедингтън беше в пълно съзнание, но лицето му бе изкривено от страх, докато се пулеше срещу Кени. Последният се наведе, за да го изправи на крака, но баща му улови едната му ръка, а Декс — другата. Двамата мъже успяха да го удържат.

През червената пелена на гнева Кени видя телевизионния екип и разбра, че всичко се записва. Хю се изправи, олюлявайки се, на крака, задъхан, а в ъгълчето на устата му се появи тънка струйка кръв.

Вместо да изпадне в отчаяние, когато видя яркочервения отпечатък върху бузата на Ема, Кени разбра, че не дава и пукната пара за камерите. Единственото му желание бе да унищожи мерзавеца, който бе посмял да я удари.

— Аз съм добре — увери той баща си и Декс. — Можете да ме пуснете.

И те го пуснаха.

Юмрукът му се вряза в челюстта на Хю.

— О, Кени... — Ема се опита да се метне към него, но Тори, която имаше силно развито чувство за справедливост, побърза да я отведе настрана.

— Ела с мен, мое малко цветенце. Аз ще те утеша. — Притисна Ема към гърдите си и обви решително ръка около шията ѝ.

— Едва сдържам възбудата си — промърмори Декс, докато наблюдаваше женската прегръдка.

Кени дишаше тежко, втренчил унищожителен поглед в проснатия на асфалта Хю.

— Кени! — извика властно Ема.

Той се обърна. Пухкавата ѝ малка уста бе стисната в решителна линия. В този миг бе истинско въплъщение на строга учителка, разтърваваща непослушниците си питомци — учителка с грозно червено петно на бузата.

— Не го прави, моля те.

Тори бе освободила Ема и той пристъпи към нея и докосна червения белег.

— Добре ли си?

Тя кимна кратко, но той усещаше колко е разстроена и смазана. Идеше му да разкъса Хю Холройд на части.

С периферното си зрение улови телевизионерите, които обикаляха наоколо като настървени вампири. Бяха уловили всичко върху лентата — с изключение на момента, когато Хю удари Ема. Никак не му беше трудно да си представи какво ще последва. Ексклузивни кадри с отявления побойник Кени Травълър, пребиващ беззащитен мъж.

Никога не се извинявай. Никога не обяснявай.

Стърджис Рандъл се втурна напред и тикна микрофона под носа на Кени.

— Разкажи ни какво се случи. Защо се сби?

— Изчезвай! — изръмжа Кени.

— Не! — Ема се вкопчи в ръката му. — Разкажи му точно какво се случи.

Но днес Кени вече бе преглътнал веднъж гордостта си, давайки интервю на Стърджис, и нямаше намерение да го прави втори път. Освен това нямаше смисъл. Стърджис разполагаше с видеозаписа, а истината не го интересуваше.

Сякаш киселина изгори стомаха му. Без да промълви нито дума, той се отскубна от ръката на Ема и закрачи към колата. Рандъл изкрещя някакъв въпрос подире му, но той не му обърна внимание. Току-що бе съсипал живота си и сега искаше да остане сам.

Разкъсвана от непоносима болка, Ема гледеше отдалечаващия му се гръб. Какво бе направила? Докато кадилакът потегляше с рев в нощния мрак, младата жена осъзна ужасяващата истина, че стореното от нея тази вечер можеше да разруши и малкото останало от кариерата на Кени.

Уорън се спусна напред. Досега Ема го бе виждала само като разкаян баща, жадуващ за прошката на сина си, но сега пред нея беше хладнокръвен, решителен бизнесмен.

— Декс, заведи Хю в хотела. Колкото повече мисля за това, толкова повече се убеждавам, че там ще му бъде по-добре. Мястото на всяка хлебарка е при себеподобните ѝ.

Без излишни любезности Декс подхвана херцога под лакът и го поведе към аудито си, но в последната минута Бедингтън се отскубна и се извърна към Ема.

— Не си въобразявай, че ще ти позволя отново да доближиш онова училище! Или което и да е друго училище! Извратена мръсница като теб не бива да бъде допускана близо до невинни деца.

Ема усети прохладния влажен полъх на вятъра, извил се над паркинга, който сякаш донесе уханието на грижливо подстригани английски морави, огрени от слънцето цветни лехи и стари сгради, приютили самотни малки момичета. Единственият истински дом, който някога бе имала.

Стърджис се устреми към Хю.

— Разкажете ни какво се случи? Защо Кени Травълър ви нападна толкова жестоко?

Декс натисна педала на газта, преди Хю да успее да наклевети Кени.

Вбесен, Стърджис се извърна към оператора.

— Да потегляме към летището.

— Не! — извика Ема и се метна към камерата. — Интервюирайте ме. Аз ще ви разкажа всичко. Хю Холройд ме нападна. Кени само ме защити.

Сърцето ѝ се сви, когато видя скептичното изражение на Рандъл.

— Някой друг видя ли това? — обърна се той към насъбралите се.

— Всички го видяхме — заяви Уорън.

Шелби побърза да се присъедини към съпруга си. Паркингът бе осветен и отпред върху пуловера ѝ ясно се виждаха две мокри петна.

— Онова английско влечуго зашлеви лейди Ема, а Кени я защити.

Рандъл, все още смръщил недоверчиво устни, се обърна към тълпата.

— Вярно ли е? Някой друг видял ли е?

— Щом Шелби казва, че е истина, значи, е така — извика един от мъжете.

— Дяволски си прав — обади се Тори. — Съветвам те да разкажеш цялата история.

Рандъл я измери внимателно с поглед и отново се извърна към множеството.

— Видял ли е някой друг, който не е от семейство Травълър, какво се е случило?

Възцари се мълчание.

— Декс видя! — възкликна Тори. — Декстър О'Конър. Той току-що потегли, за да закара влечугото в хотела. Можеш да говориш с него.

— О'Конър? Не е ли мъжът, за когото ще се омъжваш? Едва ли може да се нарече безпристрастен източник.

— Кой е казал, че ще се омъжа за него?

Стърджис подаде микрофона на един от екипа и захлопна бележника, който държеше.

— Барманът и още шестима други.

Самодоволното му изражение бе достатъчно красноречиво и Уорън поклати глава.

— Ти не искаш да узнаеш истината. Но това е типично за теб, нали? Да пренебрегваш фактите. Ти си виновникът за отстраняването на Кени, а сега искаш окончателно да го унищожеш.

Рандъл го изгледа високомерно.

— Аз не правя новините. Аз само ги отразявам.

— По-скоро ги изкривяваш — уточни Шелби.

Но Стърджис Рандъл имаше желаната история и не желаше да слуша повече.

— Събирайте всичко, момчета. Да изчезваме от тук.

Ема чака Кени почти до четири сутринта и накрая заспа в креслото, което бе издърпала до прозореца в спалнята. Когато се събуди към шест часа, Кени още не се бе прибрал у дома.

Все още с вчерашните дрехи, младата жена се запрепъва към банята. От огледалото я погледна измъченото ѝ лице с тъмни кръгове под очите и едва забележим белег върху бузата, където Хю я бе ударил. Тя го потърка с кокалчетата на пръстите си. Но болката в сърцето ѝ бе много по-силна.

Днес летеше за дома. Замисли се за Кени, който не се бе поколебал да я защити — рицарска постъпка, която не само бе унищожила за дълго, ако не завинаги, шансовете му да се върне на игрището, но завинаги бе опетнила репутацията му пред обществото. Само да не се бе намесил! Но благородството бе част от характера му, така както и ексцентричното му чувство за хумор. Тя знаеше, че

страстната им афера неминуемо ще приключи, но никога не си бе представяла, че ще свърши така, че да му причини толкова огромно зло.

Налагаше се да побърза, ако искаше да стигне навреме до далаското летище. Трябваше да си вземе душ и да се преоблече, но първо бе длъжна да свърши нещо друго.

Десет минути по-късно Ема седеше зад волана на колата на Патрик и пълзеше към града по шосето, което, слава богу, днес бе съвсем пусто. Съсредоточила цялото си внимание да се придържа към правилната страна на пътя, Ема се зарече, че о тук нататък ще се постарее сама да шофира. Може би никога нямаше да се чувства спокойно в кола, но повече нямаше да се поддава на страха от автомобилите. Веднага щом се върне в Англия, щеше да се сдобие с шофьорска книжка.

Рецепционистката в хотела се оказа привлекателното червенокосо момиче, с което Тед флиртуваше в „Роустабаут“. Тя позна Ема и с готовност ѝ съобщи номера на стаята на Хю.

След като почука на вратата, Ема отстъпи настрана, за да не я видят през шпионката.

— Румсървис — изрече с провлачен тексаски говор.

Изминаха няколко секунди. Тя чу тътрене на крака и изщракване на ключалките. Вратата се отвори.

— Не съм поръчвал... — Хю замръзна, като я видя.

Върху шишкавото му тяло бе наметнат копринен халат, изпод който се подаваха краката му в пижама с кралско пурпурна разцветка. Младата жена злорадо отбеляза наум, че синината върху брадичката му е далеч по-ярка от нейната.

— Махай се от тук! — Малките му очички огледаха тревожно коридора зад нея и тя осъзна, че той се страхува да не зърне Кени.

Промуши се покрай него в стаята.

— Сама съм.

Бедингтън затръшна вратата зад нея, явно очаквайки Кени всеки миг да се материализира.

— Той е луд! Ако знаех, че му хлопа дъската, когато първия път разговарях с него, никога нямаше да... — Млъкна и месестите му устни се свиха обвинително. — Имаш ли представа на какво огромно унижение ме подложи?

Пристъпи заплашително към нея. Здравият разум ѝ заповядваше да избяга, но Ема не помръдна от мястото си.

— Ако ме докоснеш, ще се разпищя така, че всички в хотела ще ме чуят. Това ли искаш?

Той я изгледа свирепо, но не приближи повече.

— Губиш си времето. Нима наистина си въобразяваш, че ще се ожения за теб, след като вече зная колко си *извратена*?

Устните му се извиха, сякаш току-що бе изплюл отрова. Ако наистина беше лесбийка, поведението му щеше да ѝ се стори безкрайно оскърбително. Херцогът прокара ръка през редките си мазни кестеняви коси, но вместо да ги приглади, те щръкнаха нагоре, оформяйки нещо, което поразително ѝ заприлича на дяволски рога.

— И не си и помисляй да се върнеш в „Сейнт Гъртруд“, защото вече те уволних. Ако кракът ти посмее да стъпи отново върху моята собственост, ще заповядам да те арестуват за нахлуване в частен имот.

— Разбира се, че ще се върна. Всичките ми вещи са там.

— Ще наредя да ги опаковат и да ти ги изпратят.

Дори нямаше да има възможност да се сбогува с колегите и момичетата. Но сега нямаше време за това. Беше длъжна да се съсредоточи върху главното: момичетата, чиято съдба зависеше от нея.

— Много добре, Хю. Но ако не желаеш в „Сейнт Гъртруд“ да настане хаос, предлагам да назначиш на мое място Пенелопи Бригс. Тя е изключително компетентна и ще свърши отлична работа.

— Онази червендалеста жена? С отвратителния ревящ магарешки смях?

Пенелопи наистина беше прекалено гръмогласна, но беше жизнерадостна, с добро сърце и невероятно умна. Като чу да говорят така за нея, Ема кипна, но се постара да се овладее.

— Тя се разбира прекрасно с преподавателите и момичетата. Освен това е много експедитивна. Не би могъл да намериш по-добра директорка.

С изключение на мен — искаше да добави. — Аз съм най-добрата директорка, която някога е работила в „Сейнт Гъртруд“.

Хю сви рамене.

— Тъй като няма да се задържи дълго на поста, предполагам, че няма кой знае какво значение.

— Какво имаш предвид?

— Възнамерявам да продам училището на строителен предприемач, Ема — изгледа я самодоволно херцогът. — Доколкото си спомням, вече ти споменах за подобна възможност — додаде злорадо.

— Жалък червей.

— Не мисля, че имаш право да раздаваш квалификации, точно ти, жалко подобие на жена. И те предупреждавам да не тръбиш на всеослушание за перверзните си. Не желая някой да узнае, че една долна лесбийка е била директорка на „Сейнт Гъртруд“.

Ема нямаше повече сили да се преструва. Бе изгубила всичко, което ѝ бе скъпо, и можеше поне с достойнство да понесе поражението, без да замесва някой друг.

— Не съм лесбийка — промълви тихо. — Целунах Тори, защото отчаяно исках да се избавя от теб.

— Лъжеш.

Младата жена пое дълбоко дъх, за да се успокои.

— Ако бях лесбийка, нямаше да се срамувам от това, но не съм. От самото начало ти казах, че не желая да се омъжвам за теб. Но ти не само не пожела да ме чуеш, но и най-безсрамно ме изнудваше.

— Не съм правил нищо подобно.

— Не зная как другояче може да се нарече. Ти заплаши, че ще продадеш „Сейнт Гъртруд“, ако не се подчиня на желанието ти. Аз обичам това училище. Ти не ми остави друг избор.

Хю изпъна рамене и надменно изду гърди.

— Дълбоко се заблуждаваш! Като че ли ми се налага да принуждавам която и да било жена да се омъжи за мен. Аз съм от една от най-старите и уважавани фамилии в цяла Англия.

Ема отново си напомни, че е безполезно да спори с него. Когато ставаше дума за собствената му значимост, Хю Холройд нямаше равен. Налагаше се да прибегне до последното си оръжие, макар че още преди да заговори, знаеше колко е ненадеждно.

— Предупреждавам те без заобикалки, че ако затвориш училището, ще направя всичко по силите си, за да те унищожа.

Заплахата ѝ изобщо не го стресна. Вместо това той се усмихна презрително.

— Интересно как едно нищожество като теб ще унищожи някой като мен.

— Като кажа истината.

Той доби отегчен вид.

— Знаеш ли, това наистина ще е достатъчно. О, аз нямам такива високопоставени връзки с пресата, но добре познавам Колин Гътеридж от „Лоуър Тилби Стандарт“ и съм преподавала на дъщерята на Ивлин Лъмли. Ивлин пише репортажи за рубриката „Дом и градина“ за местната радиостанция в Лоуър Тилби. Тя е истинска вълшебница с розите, затова има много предан кръг слушателки. Признавам, че контактите ми са твърде скромни, но дори и малките камъчета могат да преобърнат колата, а двете са ми добри приятелки. За тях ще бъде удоволствие да публикуват моята версия на историята.

— Никой няма да им повярва — присмя ѝ се херцогът. — Нищо не можеш да докажеш.

— Може би не, но ще плъзнат всякакви слухове.

— Наистина ли смяташ, че твоите незначителни приятелки могат да навредят на особа с моето положение?

— Сражавам се с това, с което разполагам — отвърна тя простичко.

Изпита задоволство, като видя, че все пак е привлякла вниманието му. Може би малката ѝ заплаха ще го накара да помисли два пъти, преди да започне да действа.

Хю посочи заповеднически към вратата.

— Махай се от очите ми. И не се надявай да намериш работа в прилично и уважавано английско училище, защото съм сигурен, че това няма да се случи.

Наистина ли притежаваше толкова голяма власт? Ема се съмняваше, но в същото време знаеше, че той можеше да ѝ попречи да получи място, подобаващо на квалификацията ѝ.

Осъзна, че цялата трепери и трябва час по-скоро да си тръгне. Но не можеше да го стори, докато не му каже всичко, което толкова дълго бе таила в себе си.

— Ти си един ограничен, надут и самовлюбен мъж, Хю. Но което е още по-лошо, имаш зло сърце. „Сейнт Гъртруд“ заслужава много подобър покровител.

Франческа бе застанала до прозореца в дневната, зареяла поглед към златистия плаж на Флорида, проблясващ под слънчевите лъчи.

Гледката бе много красива, но Уайнет ѝ липсваше.

Въздъхна и насочи внимание към сърдития глас на мъжа си, разнесъл се в телефонната слушалка.

— Да, скъпи, чух какво казаха по новините. Но съм сигурна, че Кени има разумно обяснение.

Честно казано, изобщо не беше сигурна в това и потръпна, когато обичайно спокойният ѝ съпруг доста красноречиво изрази недоволството си.

Накрая той се успокои дотолкова, че тя успя да му отговори:

— Признавам, че кадрите, показани в новините, не са особено приятни, но херцог Бедингтън е отвратителна твар. Наистина, Дали, ако го познаваше, щеше да го презираш не по-малко от мен. Сигурна съм, че си е получил заслуженото.

Франческа отдалечи слушалката на няколко сантиметра от ухото си, когато Дали отново изригна. Обаждаше ѝ се от Огъста, където в момента се провеждаше финалният кръг на турнира „Мастърс“. Репортерите го преследваха цялата сутрин и Франческа се чувстваше виновна. Терзаеха я угризения на съвестта, защото тя бе запознала Ема с Кени. Бедингтън очевидно бе пристигнал в Уайнет заради нея и нещо, също толкова очевидно, яко се бе оплескало.

Откакто видя записа със сбиването на паркинга пред „Роустабаут“ в сутрешните новини, Франческа се опитваше да се свърже с Кени, но телефонът му непрекъснато даваше заето. Беше се надявала, че Ема ще му повлияе положително, но вместо това го бе забъркала в още по-дълбока каша. Нищо от това нямаше да се случи, ако Франческа не бе решила да се прави на сватовница, както в момента съвсем справедливо ѝ натякна съпругът ѝ.

Избръмча сигнал, че я търсят по другата линия. Дали продължаваше да сипе огън и жупел и тя го превключи на изчакване.

— Здравей, мамо, аз съм.

— Теди, скъпи, слава богу, че се обаждаш. Баща ти е на другата линия и е ужасно вкиснат. Задръж малко.

Превключи отново на Дали, който, изглежда, заплашваше да я накаже с доста интересни сексуални приумици, ако отново се опита да се прави на сватовница.

— Скъпи, съжалявам, че те прекъсвам, но се обажда Теди.

Както и очакваше, Дали тутакси притихна. От многото дарове, с които я бе обсипала съдбата, най-ценният бе любовта между Дали и неговия син.

Франческа се възползва от кратката пауза, за да сложи край на разговора.

— Прибери се по-рано тази вечер, скъпи. — И за да го накаже за безобразното му поведение, снижи глас до чувственото мъркане, което бе овладяла до съвършенство още преди да навърши шестнайсет. — Вчера купих от онова страхотно масажно масло — бадем с леко ухание на сандалово дърво. Вносно, разбира се, и безбожно скъпо. Но аз държа да използвам само най-доброто... върху всяка частица от твоето тяло... която ще докосва... определени части от мен.

Последва дълга красноречива пауза. Когато най-после Дали отново заговори, гласът му прозвуча една нотка по-дрезгаво.

— Франси, смятам, че ще успея да хвана най-ранния полет.

Франческа се усмихна и доволно натисна бутона за край на разговора. *Като че ли изобщо се бе съмнявала.*

— Ще го убия! — възкликна Тори, когато гласът на говорителя на летището обяви последното повикване на пътниците за полет 2842 до лондонското летище „Хийтроу“. — Наистина ще го убия, лейди Ема. Само да се появи насреща ми, и Кени ще бъде мъртъв. Кажи й, Декс. Кажи й, че никога не говоря напразно.

Вместо да отговори, Декс прегърна Ема през раменете.

— Сигурен съм, че след като Кени обмисли добре всичко, непременно ще ти се обади.

Ема си помисли, че би било доста трудно, особено сега, след като се канеше да прелети през океана. На всичкото отгоре беше бездомна и безработна.

— Всичко е наред. След случилото се снощи не очаквам той изобщо да пожелае да разговаря с мен. Наистина.

Нагла лъжа. Надяваше се да го направи. Надяваше се Кени да й прости.

Зарови нервно в чантата за бордната карта. До последно отлага качването на самолета, както и тръгването си от ранчото, докато не

стана ясно, че Кени няма да се върне. Нямахме смисъл повече да протака.

А и най-сетне щеше да се махне от Тори, която през целия ден тормозеше Декстър. Каквото и да кажеше или направеше той, Тори намираще повод да се заяде. Декстър понасяше обидите с търпение, достойно за възхищение, но Ема постоянно прехапваше език, за да не я смъмри строго.

И като капак на всичко, Ема им разказа историята за Хю и заплахите му, което я накара да изпита вина от своята недискретност, и през целия път до Далас се чувстваше още по-неудобно. След всичко, на което бяха станали свидетели миналата вечер, Тори и Декстър заслужаваха да узнаят цялата история, но въпреки че искрено ѝ съчувстваха, признанието я накара да се почувства като една от онези „заваяни мили дами“, напълно безпомощни и непрактични. Премълча единствено, че се е влюбила в Кени, но двамата навярно се досещаха.

Угриженото изражение на Тори потвърждаваше най-лошите ѝ опасения.

— Кени избухва лесно, но за нещастие, когато фитилът му се подпали, му е нужно известно време, за да угасне. А това, че Тайгър току-що спечели поредния „Мастърс“, никак няма да му помогне да се успокои.

— Да, но се боя, че времето ми тук изтича. — Ема целуна Декс по бузата и прегърна горещо Тори. — И двамата се държахте прекрасно с мен. Страшно ще ми липсвате. Не можете да си представите колко безкрайно съжалявам за това, на което ви подложих миналата вечер.

— Шегуваш ли се? За мен беше удоволствие. — Тори стрелна Декстър с раздразнен поглед. — Освен това е приятно да си в компанията на човек, който действа спонтанно, за разлика от други, които обмислят всяко свое действие внимателно, до най-незначителните подробности.

Декстър се усмихна.

Тори стисна раменете на Ема.

— Не си мислете, че ме виждате за последен път, лейди Ема. Редовно ще се чуваме.

— Надявам се.

— Можеш да разчиташ на това. Страстната ни любов, макар и кратка, ще остане незабравима.

Ема се засмя, но почувства как в гърлото ѝ заседна буца. Наистина щяха да ѝ липсват тези откачени тексасци.

— Бъди добра с Декстър, Тори — прошепна тя. — Той е прекрасен човек.

Тори я прегърна, но изражението ѝ помръкна. Треперещите устни на Ема се извиха в колеблива усмивка, после вдигна голямата си торба и се извърна към изхода.

— *Ема!*

Сърцето ѝ подскочи в гърдите и когато се обърна, тя видя Кени да тича към нея. Изглеждаше ужасно. Панталонът му беше измачкан, лицето небръснато, а върху разрошената му коса бе нахлупена тъмносиня бейзболна шапка с логото на „Дийн Уитър“.

— Почакай! — Кени се втурна напред и по пътя едва не събори една възрастна жена. Закова се пред нея. Гърдите му се повдигаха и спускаха и той си пое дълбоко дъх.

Сега какво? Кени се вираше безпомощно в застаналата пред изхода Ема и сякаш въздухът не достигаше дробовете му. Беше тичал от паркинга до тук, но не това беше причината да не може да диша. Явно нещо наистина с дробовете му не беше наред.

Миналата нощ, след като си тръгна от „Роустабаут“, с часове кара безцелно наоколо и по някое време незнайно как се озова на магистралата за Далас. Когато пристигна, вместо да си легне, отиде направо на игрището за голф. Покори трийсет и шест убийствени дупки, а когато узна за победата на Тайгър, прекара още един изтощителен час на игрището. Замаян, с по-мътнели очи от умора, едва се добра до дома си, когато осъзна какъв ден е днес. Заряза съня и потегли към далаското летище.

— Госпожо, вече трябва да се качвате на борда — любезно, но решително се обади дежурният служител.

Кени видя, че Ема смръщи чело, сетне устата ѝ се сгърчи. Тя улови ръката му и торбата ѝ се удари в бедрото му.

— О, Кени, толкова съжалявам за случилото се. Никога не съм искала да те забърквам. Просто не мислех. Действах, без да мисля, и... Никога няма да си простя. Всичко стана толкова бързо, че...

Кени осъзна, че ако не я спре начаса, тя ще прахоса последните им оставащи минути в пространни извинения, ала сега, когато най-сетне се бе изправил лице в лице с нея, не му хрумваше нито едно от десетината важни неща, които искаше да ѝ каже, особено пък в присъствието на Тори и Декс. Знаеше единствено, че не може да позволи на Ема да си тръгне, преди да ѝ каже колко непоправимо бе прецакала целия му живот. А и освен това... трябваше да се сбогува с нея.

— Ще се махнеш ли от тук? — извъртя се той рязко към сестра си.

— Когато аз пожелая — отрязва го Тори.

— Вече си пожелах!

Декс пристъпи напред, улови я за китката и я повлече настрани, за да може Кени да остане насаме с Ема.

— Госпожо, изходите ще се затворят всеки момент. Трябва да се качите на борда.

— Просто им кажи да почакаат още една минута! — озъби му се Кени и го прониза свирепост с поглед.

— Съжалявам, сър, но това е невъзможно.

Ема подаде на служителя бордната си карта и погледна умоляващо към Кени.

— Трябва да вървя.

Кени скръцна със зъби.

— Никъде няма да ходиш, докато не ми кажеш как възнамеряваш да ме измъкнеш от лепкавата каша, в която превърна живота ми.

Очите ѝ се забулиха.

— Опитах да обясня на онзи отвратителен телевизионен репортер — всички опитахме — но той не пожела да ни изслуша. — Тя закрича към изхода. — Обещавам, Кени, ще говоря с Дали и ще оправя всичко. Оставих му няколко съобщения, но преди да тръгна, той не бе отговорил на нито едно. Ще му се обадя веднага след като слеза от самолета.

— Какво си направила? — Той се изстреля напред към изхода и я дръпна назад.

— Сър! — изсъска служителят.

За по-голяма убедителност Кени разтърси леко Ема.

— Кълна се, че ще съжаляваш, ако кажеш и една дума на Дали за тази история!

Дежурният пристъпи напред.

— Госпожо, желаете ли да повикам охраната?

— Не, не — поклати глава Ема. — Всичко е наред. — Отново сграбчи ръката му. — Разбира се, че съм длъжна да говоря с Дали. Аз съм отговорна за случилото се. Трябва да му обясня, че вината за всичко е моя.

— Дяволски си права и ще трябва доста да се постараяш, докато я загладиш, като започнеш още сега. Не се качвай на този самолет.

— Нямам избор. Трябва да се върна.

— И да ме оставиш сам да сърбам попарата, която надrobi? Няма да стане.

— Няма да те оставя. Вече ти казах, че ще обясня на Дали и...

— А аз вече ти казах да си гледаш работата.

— Но...

— Госпожо, ще се качвате ли на самолета, или не?

— Да!

— Не, няма!

Изведнъж очите на Ема се наляха със сълзи. Защо трябваше да разкъсва сърцето му със сълзи?

— Престани веднага! — избухна той. — Няма да се измъкнеш с рев и сълзи!

— Не се опитвам да се измъкна. Опитвам се да оправя всичко.

— Супер! Точно това исках да чуя! — Той се извърна към служителя. — Повече не я чакайте. Тя няма да тръгне.

— Кени! Престани веднага! Вече ти се извиних и ти казах, че ще се обадя на Дали и ще му обясня, но ти ми забрани. Не зная какво друго бих могла да направя. Явно нещо не разбирам. Кажи ми точно какво *искаш* от мен.

Сега го хвана натясно.

— Така си и мислех. — Погледът ѝ на строга, но справедлива учителка красноречиво подсказваше, че няма шанс да промени решението ѝ. — Сбогом, Кени.

Тя се отдръпна от него и отново се извърна към изхода.

— Веднага се върни! — изкрещя той. — Ние... — Нещо прегаряше огромна дупка в мозъка му. — Незабавно отлитаме за

Вегас.

Думите му я спряха — спряха и него. Тя го погледна толкова сащисано, че той отново кипна.

— Вегас? Какво имаш предвид?

С всяка секунда дупката в мозъка му ставаше все по-голяма.

— Лас Вегас. Намира се в Невада.

— Зная къде се намира. Какво ще търсим там?

— Ще избягаме — изграчи той. — Там обикновено бягат двойките.

— Ще избягаме? — Тя пристъпваше към него, но не изпълнена с желание, а по-скоро като зомби. — За да се оженим?

Не! Изобщо нямаше предвид това — той не искаше да се жени! — но вече не можеше да се отметне, не и когато проклетият служител се блещеше насреща му, сякаш бе луд, Ема приличаше на привидение, а Тайгър отново бе надянал зеленото сако.

Сестра му, която очевидно най-безсрамно бе подслушвала, запищя и заподскача като откачена тийнейджърка, каквато доскоро беше.

— Ще се жените!

Кени вирна брадичка към Ема.

— Нещо против?

Кехлибарените ѝ очи се взираха опулено в него, сякаш всеки миг щяха да изскочат от орбитите, а когато преглътна, мускулите на гърлото ѝ болезнено се стегнаха.

— Това е... глупаво. Ти не искаш да се ожениш за мен.

Тя никога не бе изричала нещо по-вярно, но Кени нямаше намерение да го признава.

— Не се опитвай да ми казваш какво искам и какво не искам. Само защото ще се оженим, не означава, че ще търпя фелдфебелските ти маниери.

— Госпожо, боя се, че ще се наложи другаде да изяснявате отношенията си. Желая ви късмет. — И с тези думи служителят затвори решително вратата, а на Кени му се зави свят от облекчение. Не се опита да разтълкува реакцията си. Чувстваше се така, сякаш бе спечелил в плейофа след обявяването на „внезапна смърт“.

— Ще се жените! — продължаваше да пищи Тори зад гърба му. — О, Кени, това е жестоко! Ти и лейди Ем! Шелби ще умре. О, боже!

Това означава ли, че и ти ще имаш титла? Да не би да стане лорд Кени?

Кени хвърли умоляващ поглед към Декс.

— Ако у теб е останала поне капка състрадание, изведи я от тук.

Декстър обви ръка около кръста на Тори.

— Не мисля, че имаме повече работа тук, скъпа.

— Трябва да се обадя на Шелби. И на Тед! Почакай само да кажа на Тед Бодин новината. — Докато ровеше трескаво в чантата за мобилния си телефон, се ухили широко на брат си. — Разбирам защо толкова много си падаш по нея, Кени. Тя се целува страхотно.

Всички, които стояха до изхода, се извърнаха и се вторачиха в Ема.

— *Така си е!* — изгледа ги високомерно Тори.

Кени се представи на един от служителите на летището и след няколко минути вече се ползваше от услугите на VIP персона. Без да обръща внимание на протестите на Ема, се сдоби с два билета за Лас Вегас.

Вместо да тропне с крак и да се възпротиви решително на тази лудост, тя подтичваше покорно до господин Шемет, за да не изостане, опитвайки се да поговори с него. Кени категорично отказа да изчака да освободят багажа ѝ и докато се усети, Ема вече беше на път за Лас Вегас.

Разбира се, нямаше да се омъжи за него. Не можеше. Това бе немислимо.

Ала толкова изкусително.

И напълно погрешно.

— Кени, трябва да поговорим.

— Няма за какво да говорим. — Той нахлупи бейзболната шапка ниско над очите и се изпъна на седалката до нея в салона на първа класа. — Ти съсипа репутацията ми. Сега се налага да я спасиш.

— Пълни глупости! За целта не е нужно да се женим.

— Вече ми каза, че Хю те е уволнил и те е изритал от дома ти. Какво смяташ да правиш?

— Ще си намеря друга работа и жилище. Аз не съм безпомощна и не се нуждая от рицар на бял кон да ме спасява!

— Ако не възразяваш, смятам да поспя.

— Възразявам. При това много. Аз... О, какъв е смисълът? Докато не решиш да говориш, само си хабя силите и времето.

Тя се извърна и се втренчи през прозореца на самолета. Не спираше да се удивява как за толкова кратко време животът ѝ напълно ѝ се изплъзна от контрол. Какъв ужасен ден! Предишната нощ почти не бе мигнала, а след това и онази ужасна среща с Хю.

Нещо, което Хю бе казал, не ѝ даваше мира, но не можеше да разбере какво точно. Опита да възстанови разговора им, но само се

почувства още по-зле.

До нея Кени се размърда в съня си. На всяка цена трябваше да го накара да я изслуша и точно това щеше да направи веднага щом той се събуди. Колкото и усилия да й струваше, тя бе длъжна да поправи злото, което му бе причинила. Но първо трябваше да го разубеди от глупавото му намерение да се оженят.

Жената на седалката зад нея спореше оживено със спътника си от мига, в който самолетът се отлепи от пистата, и сега отново повиши глас. Ема се замисли за Тори. Тя през целия ден се бе държала отворително с Декстър. Защо той го търпеше? Естествено, Ема знаеше, че Тори бе преживяла доста емоционални страдания, но не беше справедливо да си го изкарва на Декстър.

Справедливо? Сякаш нещо в този живот бе справедливо.

Докато Ема размишляваше над несправедливостите на живота, Тори въвеждаше Декстър през прага на даласката къща на Кени. Беше му заявила, че трябва да вземе нещо, но всъщност искаше веднъж завинаги да си изяснят отношенията и предпочиташе да го направи тук, отколкото в Уайнет.

Вътре бе задушно, затова тя побърза да включи климатика и сетне се насочи към кухнята. Може би едно студено питие щеше да оправи скапаното ѝ настроение.

Декс се запъти към стереоуредбата на Кени, но вместо като всеки нормален човек да потърси някой диск, извади някаква джаджа и се зае да я разглежда отзад. Дяволите да го вземат! През целия ден беше хладен и резервиран. Поне с нея. С Ема бе въплъщение на самото дружелюбие и жизнерадост. А след като си тръгнаха от летището, стана още по-зле. Сякаш Тори беше невидима, защото каквото и да направеше, не можеше да привлече вниманието му. А трябваше да ѝ се признае, че доста се постара. Оплю шофирането му, подигра се над речниковия му запас, отбеляза ехидно, че кучешки фризьор щеше да го подстриже по-добре, но всичко беше напразно. Декстър все едно бе оглушал. Само ставаше все по-мълчалив, сякаш тя въобще не го интересуваше.

Тори грабна от хладилника кутийка „Спрайт“, захвърли чантата си върху плота, сетне изрита кожените си сандали с висока платформа.

Днес беше облечена в дълга рокля от черно трико, която ѝ лепнеше като втора кожа и трябваше да накара лигите му да потекат, но изглежда, нямаше никакво въздействие върху този смотаняк. Никога през живота си не се бе чувствала толкова неуверена с мъж, както с Декстър.

— Ако искаш нещо за пиене, иди си вземи — тросна се тя не особено гостоприемно.

— Не желая нищо, благодаря.

Хладният му сдържан маниер още повече я вбеси.

— Можеше да проявиш поне малко съчувствие. Днешният ден не беше никак лек за мен.

— И защо?

— Не е ли очевидно? Единственият ми брат ще се жени.

— Ти крещя и подскача от щастие — изтъкна той с такова търпение, че на Тори ѝ идеше отново да закрещи, но далеч не от щастие. — Забрави ли?

— Мразя, когато си саркастичен.

— Аз никога не съм саркастичен.

— Разбира се, истински господин Съвършенство.

Декстър въздъхна.

— Предполагам, че ще ми кажеш какво точно те тормози.

Всичко я тормозеше! Той се отегчаваше с нея. Не ѝ бе направил нито един комплимент, не забеляза, че тя не пуши и дори не се защитаваше, когато тя го нападаше. Тори отлично разбираше какво става. Той се бе отегчил от нея, защото тя не беше умна като Ема, не беше мила като Ема, нито интересна и забавна събеседница като Ема. И сега нямаше търпение да се махне колкото може по-далеч от нея. Е, нямаше да му го позволи. Не и докато тя сама не го изрита!

— Ще се наложи да прекараме нощта тук. — Тори се излегна върху дивана, така че роклята ѝ се вдигна нагоре, докато се наместваше върху възглавниците. — Твърде съм уморена, за да шофирам тази вечер обратно до Уайнет.

— Не мисля, че идеята е добра — рече той с нисък сподавен глас, толкова различен от обичайния му сдържан тон.

— Разбира се, че не мислиш! Защото си един сухар, който няма да разпознае едно забавление, дори да го ухапе по задника.

— Тори...

Извън себе си от гняв, Тори скочи на крака.

— Не можеш ли да понесеш истината? Ти си тесногръд, мухлясал досадник и...

— Съветвам те да замълчиш.

— Какво значение има? Да не би да те е страх, че ще ти се нахвърля и ще открия, че някой е откъснал топките ти?

— Това преля чашата!

И преди да успее да се опомни, Тори се люлееше с главата надолу, праметната през рамото му.

— Веднага ме пусни! Какво, по дяволите, правиш? — изкрещя тя, докато го удряше с юмруци по гърба.

— Нося те горе, за да те напляскам.

— Какво! — Тя беше толкова шокирана, че спря да го удря. Изведнъж настроението ѝ се изстреля до висините. Най-сетне бе привлякла вниманието му. — Шегуваш се.

Декстър обви по-здраво ръка около бедрата ѝ, от които го отделяше тънкото трико, и се заизкачва по стълбите.

— Как бих могъл да се шегувам? Аз нямам чувство за хумор. Забрави ли?

— О, да. — От друсането с главата надолу ѝ се зави свят, но сега се чувстваше много по-добре, отколкото през целия ден.

Друсането спря, когато той стигна до горната площадка. Декстър се поколеба за миг, сетне се отправи към най-близката стая, която се оказа спалнята на Кени. Стовари я по средата на леглото.

— Боя се, че този път стигна твърде далеч, Виктория.

Най-после! Тя разтегли устни в озъбена гримаса.

— Върви по дяволите!

Той я сграбчи, привлече я рязко към гърдите си и я метна върху коленете си.

— Осъзнавам, че това ще бъде болезнено — подхвана той с обичайния си надут и наставнически маниер, за който знаеше, че я вбесява, — да не говорим, че е политически некоректно, но трябва да бъде направено.

Тя презрително изпухтя. Той никога нямаше да посмее да го направи.

— Говоря сериозно, Виктория. По-добре се пригответи.

Тя наклони глава, стрелна го с кос поглед и сухо отбеляза:

— Може би не е зле да ми дадеш да ухапя парче дърво, за да не крещя от болка.

Декстър се засмя.

Тори също се подсмихна скришом.

И тогава той я удари силно с длан по дупето.

Тя бе толкова изненадана, че едва не се изтърколи от скута му и не провали цялата сценка.

— Оу! Заболя ме!

— Извинявай. — Той отново я удари.

Тори потрепна, замисли се дали да не го ухапе по прасеца, или просто да стане, но любопитството ѝ надделя. Искаше да види какво ще последва. Освен това усети ниско в корема си някакво приятно потръпване... и по тялото ѝ се разля топлина. Направо не можеше да повярва, че Декстър О'Конър, най-големият задръстеняк в Уайнет, Тексас, наистина имаше смелостта да направи нещо подобно.

Още едно шляпване.

Не беше много приятно, но и не болеше, дори по някакъв извратен начин изпита наслада, че е успяла да го вбеси толкова много.

— Ти си истински звяр — изохка младата жена.

— Повярвай ми, мен ме боли повече, отколкото теб.

Тори се намръщи и се подготви за следващия удар. Вместо това дланта му се отпусна върху дупето ѝ и тя можеше да се закълне, че това бе любовна ласка.

— Какво правиш, Декс?

Той отдръпна рязко ръка и се прокашля, но когато заговори, гласът му прозвуча леко дрезгаво.

— Научи ли си урока?

— Хмм.

— Да или не?

— Чудя се дали Кени знае, че под леглото му е пълно с валма прах.

Декс я плесна още веднъж, сетне въздъхна.

— *Сега* вече научи ли си урока?

— Не мога да повярвам, че носиш кафяви чорапи със син панталон.

Дълго мълчание.

— Май не се получава, нали?

— Може би трябва да опитаме на голо и да видим дали нещата няма да се подобрят.

Тя се напрегна, очаквайки той да се стегне и да я пусне. Ала той отново я изненада, изпускайки примирена въздишка.

— Отлична идея.

Сякаш електрически заряд се изстреля в нея, когато Декс дръпна нагоре дългата пола на роклята и я метна върху главата ѝ. Дланта му се отпусна върху голото ѝ дупе и тя потрепери.

Застина в трепетно очакване, ала ръката му не помръдваше.

— Тори... гащичките ти...

— Да?

— Къде са?

— Потърси миниатюрна копринена лента с телесен цвят.

— Не виждам никаква... О, ето къде била — изрече Декс хрипливо. — Май се е врязала между...

— Сигурна съм, че по-опитен мъж щеше начаса да я намери.

— Имам достатъчно опит. Просто съм свикнал да гледам гащите отпред. — Замълча и додаде: — Макар че тези са доста приятни.

— Радвам се, че ти харесват — подсмихна се Тори. — Декс?

— Ъхъ?

— Главата ми се наля с кръв. Не можеш ли да продължиш? — Тя се размърда, за да се намести по-удобно, и установи, че се движи върху твърда издуптина. Всъщност доста внушителна издуптина.

Той отново се прокашля.

— Да продължа ли? О, ъ... да. Разбира се.

Последното шляпване беше вяло и дори не я заболя. Сетне той започна да я милва. Сякаш галеше коприна.

Усещането беше приятно — всъщност божествено — но неудобната ѝ поза ѝ пречеше истински да му се наслади.

— Мисля, че вече си научих урока. Ще ми позволиш ли да стана?

— Ами... да, аз... аз не виждам причина да те засрамвам повече. — Пръстите му отново изписаха възхитително кръгче върху дупето ѝ.

Тори притвори очи, докато той продължаваше да чертае чувствените си фигури. Чувстваше се толкова добре, че почти забрави за плана си. Събра сили, изправи се, сетне се отпусна върху леглото, без да си дава труда да смъкне роклята си. Тънката ивица телесна коприна, прикриваща я отпред, едва се забелязваше. Тя плъзна

върховете на пръстите си под нея и му метна сладен поглед. После облиза устните си като звезда от евтино порно.

Той пребледня. Дали това на челото му бяха капчици пот? Горкото бебче. Тя отново се погали. Номерата ѝ може и да бяха малко евтини, но имаха безспорен ефект. Въпреки това, докато го наблюдаваше през полупритворените си клепачи, Тори мислено се подготвяше за поредното разочарование. Декс беше умник и компютърен гений, а не жребец и несъмнено пълен загубеняк в леглото. Но дори и така, тя бе дошла тук, за да се изяснят веднъж завинаги, а за целта нямаше нищо по-добро от един лош секс.

Той се изправи и се зае да разкопчава маншетите на оксфордската си риза. Прониза я вълнуващият трепет на победата.

Декс обаче не изглеждаше особено доволен.

— Надявам се, разбираш, че аз съм твърдо против предбрачните полови сношения.

Очите му бяха приковани върху пръстите ѝ, които си играеха небрежно с дантелените прашки. Тя повдигна леко едното си коляно, за да му осигури по-добра видимост.

— Достатъчно ясно изрази мнението си по въпроса.

Декс разтвори ризата си.

— За нещастие, една слабост на характера ми пречи да се придържам строго към принципите си.

— Сигурно е много болезнено за теб.

— Нямах представа колко.

Тори сподави усмивката си.

Ризата му падна на пода, а едната му вежда се повдигна насмешливо.

— Виждам, че добре се забавляваш, нали?

Тя се ухили, ръката ѝ се премести към гърдите и сбъдвайки сексуалните фантазии на всеки мъж, тя се погали през роклята.

Ушите му пламнаха като макове. Но в следващия миг устните му се стиснаха в упорита линия и той скръсти ръце пред слабите си, но добре оформени гърди.

— Ако сега имаме полово сношение, ще се наложи да се оженим.

— Престани да го наричаш полово сношение! Това е чук...

— Тори... — В niskия му глас прозвуча предупредителна нотка.

— Докато и двамата все още сме облечени, ще си мериш приказките.

Зарязвайки амплоато на порнозвезда, тя вдигна ръце над главата си и простена:

— Ти си такъв досаден умник!

— Именно. И не го забравяй. — Той опря коляно върху леглото, стисна вътрешната страна на бедрото ѝ и се изпъна редом до нея. За пръв път младата жена забеляза, че в очите му танцуват златисти пламъчета, сякаш знаеше някаква тайна, която ѝ се бе изплъзнала. Изведнъж се почувства неловко. Пръстите му погалиха леко копринената кожа на бедрото ѝ.

— Ако, по което и да е време, размерът ми те притеснява, моля те, веднага ми кажи.

Тори отвори широко очи.

Той се усмихваше.

Тя преглътна.

— Когато каза *размер*, имаше предвид ръста си, нали, Декс? Искам да кажа, че ти си висок мъж и...

— Не, Виктория. Не говорех за това.

— О! — И ей така изведнъж Тори изгуби контрол. Опита се да измисли как да си го възвърне, но нежните му ласки замъгляваха мозъка ѝ, заличавайки всяка разумна мисъл.

— Сега мисля да те целуна.

— Исусе! — смръщи се Тори. — Нима смяташ да оповестяваш всяко нещо, което ще...

— Искам да избегна евентуалните недоразумения при липса на комуникация.

Идеше ѝ да го цапардоса с нещо по-тежко, но устните му завладяха нейните.

Ммм... Декс умееше да се целува. Дългите мъчителни дни на никотинов глад вече не ѝ се струваха чак такава голяма жертва, след като той успя да открие съвършения баланс между страст и нежност, а милувките на езика му вещаеха невероятно блаженство. Тори реши, че може да целува Дексър О'Конър с часове.

И в този миг осъзна, че тотално се бе излъгала в преценката си за него. За разлика от бившите ѝ съпрузи, Декс беше мъж, който ценеше процеса, а не само резултатите, и изобщо не бързаше да премине към главното. Езикът му погали кадифената мекота на устата ѝ, преплете се с нейния в бавен танц. Никога досега не бе изпитвала нещо по-

сладостно и възбуждащо. Тя прокара пръсти по гърба и раменете му, вдъхна чистата му мъжка миризма. За пръв път в живота си Тори имаше чувството, че се люби с истински мъж, а не с недорасли хлапета. Очите ѝ се наляха със сълзи.

Той усети промяната в настроението ѝ и леко се отдръпна. Ала вместо да ѝ зададе някой от обичайните си тъпи въпроси, той просто целуна клепачите ѝ, сетне се върна към устата ѝ.

Сълзите ѝ рукоаха.

Декс отново се отдръпна. През солената пелена тя видя как върху сериозното му замислено лице пробягна сянка на загриженост.

— Искаш ли да почакам?

Тя поклати глава.

Той ѝ повярва. Целуна отново клепачите ѝ, пресушавайки с устни сълзите ѝ, сетне отново долепи устни о нейните. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Вече не ѝ се плачеше. Мигът бе прекалено прекрасен, за да го разваля със сълзи.

Декстър отново усети промяната в настроението ѝ и за пореден път се отдръпна леко и прошепна:

— Сега ще те докосна. Само отвън.

Тори се улови, че кима.

Пръстът му обходи тясната влажна дантелена лентичка между бедрата ѝ. Нагоре и надолу. Разтриваше. Милваше. Побъркваше я.

И продължи, докато сладкото мъчение стана почти непоносимо. Тогава устните му гризнаха ухото ѝ.

— Сега трябва да сваля роклята ти. Искам да те видя.

Тя копнееше да я види гола.

— О, да...

Декстър свали роклята ѝ с нетипична за него непохватност. Докосна закопчалката на сутиена.

— След като махна това, ще целуна гърдите ти.

Трябваше ли наистина да оповестява всяко свое движение?

— Не е нужно да молиш за разрешение.

— О, аз не моля. — Повдигна чашките на сутиена и обходи гърдите ѝ с поглед. — Само ти давам възможност да се подготвиш.

Декс се държеше така, сякаш гърдите ѝ бяха най-скъпоценното творение на земята. Изучаваше ги, целуваше ги, пощипваше, смучеше и отново ги изследваше.

— Мисля — пророни накрая, — че е време да сваля гащичките ти.

— Аз мисля — прошепна тя в отговор, — че е време аз да сваля твоите.

Той се втренчи в нея и засмука другото ѝ зърно.

— Добре.

Тори се изправи на колене и пръстите ѝ се стрелнаха към ципа на панталона му. Но преди да го дръпне, той възпря ръката ѝ.

— Не забравяй какво ти казах за женитбата.

— Да, да. — Тя избута пръстите му и дръпна ципа. След миг почти загуби дар слово.

— Не се притеснявай — успокои я той. — За никъде не бързаме.

Устата ѝ пресъхна, докато се взираше в него.

— Не се притеснявам. По-скоро съм потресена.

Той се засмя и съблече останалите си дрехи. Тори захвърли роклята и сутиена. Сега единствената преграда помежду им бяха прашките от коприна. Той пъкна палец под тях и ловко ги смъкна.

— Легни върху възглавниците, скъпа. Ще те любя.

От устните ѝ се изтръгна сподавена въздишка. Никога досега не се бе чувствала толкова закриляна и защитена.

Докато минутите се нижеха, Тори откри много нови неща за Декс. Той обичаше да изследва всичко. Старателно и задълбочено. Да преценява, претегля и гали. И любознателността му към Тори като че ли бе ненаситна.

Освен това тя установи, че той притежава невероятна способност да се съсредоточава, че не е прекалено претенциозен, не се отегчава лесно и е неуморим. Не толкова приятно беше откритието, че му доставя удоволствие да кара жената да моли.

— Моля те, Декс... повече не издържам. О, моля те...

— Скоро, скъпа. Много скоро.

Когато най-сетне проникна в нея — първо обявявайки намеренията си с безбожно възбуждащ живописен език — тя откри, че двамата си пасват идеално. Обаче последното му изявление я изпрати на седмото небе.

— Ще свърша в теб.

Миг по-късно Тори се убеди, че Декс държи на думата си.

21

Кени не можеше да повярва, че е заспал. В един миг Ема дрънкаше разгорещено, опитвайки се да го убеди в нещо, а в следващия колелата на самолета подскочиха, когато докоснаха пистата на летището във Вегас. Навярно заради предишната безсънна нощ бе спал толкова спокойно.

И тогава си спомни. Той беше на път да се ожени за най-властната жена, която някога бе срещал. Изпъшка.

Ема смръщи чело и го погледна, а той с ужас видя как устата ѝ се отваря.

— Нито дума — промърмори и затвори очи.

Тя изсумтя обидено, но не каза нищо.

Още щом слезоха от самолета, Кени я повлече покрай игралните автомати, изобилстващи на летището във Вегас, право към гишетото на „Ейвис“. Наближаваше полунощ, но той за нула време нае кола и не след дълго двамата вече се носеха към града.

Щом се озоваха в колата, словесният поток на Ема се отприщи и всички старания на Кени да го спре пропаднаха най-безславно.

— ... сигурна съм, че можем да оправим всичко... Веднага щом Дали узнае истината... ще успея да хвана сутрешния полет до Лондон... няма никаква причина ние да се... — И не спираше да бръщолеви все в този дух, докато прохладната струя на климатика образуваше около главата ѝ облак от разрошени светлокарамелени къдрици. Един непокорен кичур се лепна върху малкото ѝ сладко носле. Тя го отметна нетърпеливо, а устата ѝ не спираше да мели. — ... самата идея е абсурдна... трудно ми е да проумея... цялата тази приумица да ме спасяваш...

Той се бе отправил към някой от хотелите по „Стрип“, но изведнъж сви в страничната алея, водеща към сватбен параклис, измазан в бяло и розово, с яркочервен неонов звънец, намигващ закачливо от предния прозорец. Кени спря на едно от четирите места

за паркиране и изключи двигателя. Край алеята имаше малка цветна градина, охранявана от олющен гипсов елф.

— Кени!

Той не можеше да слуша повече въпроси, за които нямаше отговори, затова я привлече в прегръдките си и запусти устата ѝ със своята. Целувката тутакси ги възпламени и на Кени му хрумна мисълта, че всичко може да се подреди чудесно, ако прекарват повечето си време по този начин, но някак си не можеше да се убеди, че ще стане толкова лесно.

На вратата ги посрещна слаба жена на средна възраст, с щръкнала на всички посоки руса коса и очила с червени рамки. Не след дълго двамата стояха вътре пред градинска беседка с бяла дървена решетка, изпълняваща ролята на олтар, украсена с прашасали копринени рози, готови да произнесат брачните си клетви. Той не се бе сетил да ѝ купи венчална халка, но параклисът предлагаше и такива услуги, разбира се, срещу допълнително заплащане, и не след дълго се сдобиха с нужния атрибут.

Лейди Ема, изглежда, всеки момент щеше да ревне отново.

— Кени, аз наистина не мисля...

Той отново заглуши думите ѝ с целувка и церемонията започна. Когато жената с червените очила подхвана ритуалното слово със „Скъпи влюбени...“, на Кени изведнъж му се стори, че сякаш се е отделил от тялото си и се гледа отстрани — ужасен от това, което прави, но безпомощен да го спре. А тихите, несигурни отговори на Ема ни най-малко не приличаха на обичайните ѝ енергични, безапелационни призови на фелдфебел, даващ заповед за щурм на барикада. Той стисна ръката ѝ с намерението да ѝ вдъхне увереност, а може би да успокои себе си. *Какво, по дяволите, правеше?*

Когато се качиха в колата, и двамата трепереха.

— Беше ужасно — потръпна Ема.

— Важното е, че свърши. И повече няма защо да мислим за това.

— Можем да се разведем. Щом е толкова лесно да се оженим, няма да е трудно и да се разведем.

— За целта трябва да отлетим за Мексико, а аз съм прекалено изморен. — Той включи двигателя.

— Това не може да е законен брак. Всичко беше толкова евтино и пошло.

— Щатът Невада не се интересува от добрия вкус. Питам само от чисто любопитство — онова нещо, което Тори спомена... сега аз лорд Кени ли съм?

— Разбира се, че не си! От всички абсурдни идеи... — Тя млъкна, защото осъзна, че той се шегува.

— Според мен имаме два избора — продължи да говори той, защото знаеше, че ако не го стори, тя отново ще пусне латерната. — Можеш или да запазиш фамилията си, или да вземеш моята, но по-добре да не са и двете заедно. Никой няма да те вземе на сериозно, ако започнеш да се подвизаваш наоколо като лейди Ема Уелс-Финч-Травълър. Поне не в Тексас. Достатъчно ясно ли се изразих? — Той забеляза как тя хвърли поглед към новата си златна венчална халка.

— Напълно. — Ема се зае да върти пръстена, питайки се дали утре няма да позеленее. Погледна към ръката на Кени и съжали, че не се бе сетила да купи същата халка и за него.

Тя бе изрекла брачните клетви по своя воля — той не я бе принудил — тогава защо го бе направила? Защото му го дължеше и възстановяването на репутацията му бе най-малкото, което можеше да направи за него. Но не можеше да разбере как женитбата ѝ за него щеше да помогне за това. Щеше да бъде много по-ефективно, ако просто се обади на Дали и му обясни всичко, но всеки път, щом го споменеше, Кени побесняваше.

Напразно се самозалъгваше. Истината беше, че тя не искаше да каже „не“, макар да знаеше, че е грешка. Ярките светлини на неоновите реклами по „Стрип“ проблясваха над колата, но Ема не ги забелязваше, потресена от собствената си слабост. Опита се да се разсее и да мисли за други неща — как някакъв непознат ще се рови във вещите ѝ, докато ги опакова, реакцията на Пенелопи, когато узнае, че тя е новата директорка на „Сейнт Гъртруд“, отмъстителната злоба на Хю.

При мисълта за Хю отново изпита странното усещане, че пропускаше нещо важно от тазсутрешната среща в хотелската му стая. Какво бе казал той? Тогава ѝ се изплъзна, но...

Отърси се от тревожните мисли. И без това имаше достатъчно проблеми, за да си създава въображаеми. Например каква бе вероятността отново да получи багажа си, натоварен на самолета за Лондон?

— Нямам никакви дрехи.

— От моя гледна точка не е голяма загуба.

— Ти също нямаш.

— Затова Бог е измислил кредитните карти.

— Няма да взема от парите ти.

— Нашите пари. Сега всичко е в един общ кюп, затова се пригответи да отвориш банковите си сметки и да влееш в него всичките си спестени лири.

— Те не са никак много — мрачно обяви тя.

— Нищо, ще се договорим. — Устните му се извиха в усмивка.

Половин час по-късно Ема стоеше под душа в просторната мраморна баня в хотелския апартамент. Вратата зад нея се плъзна и две загорели от слънцето ръце се обвиха около кръста ѝ. Ема отпусна глава върху гърдите му.

— О, Кени, не биваше да го правим.

— Не разбирам какво толкова е станало, след като ти вече ми призна, че ме обичаш.

— Бракът е нещо сериозно, по дяволите!

— Не ругай. Ругатните нямат голям ефект в съчетание с британски акцент. — Гризна ухото ѝ. — Дори и внезапно да тръснеш най-голямото сквернословие, пак ще прозвучи като нещо, изречено от амвона.

Тя въздъхна. Какво щеше да прави с него?

— Ще ми изгъркаш ли гърба?

Тя насапуниса една гъба, застана зад него и я плъзна по раменете му. Бавно се спусна по-надолу до кръста, задника, бедрата.

— Трябва да ми бъдеш верен — рече тя. — Докато сме женени, трябва да си ми верен.

— Не бях аз този, който се опита да си купи жиголо за една нощ — промърмори тихо той и взе сапуна от ръката ѝ.

— Все пак...

Кени наведе глава и я целуна. Тя откликна страстно — обичаше вкуса на устата му, милувките на езика му, боцкането на наболите му мустаци — но въпреки това целувката ѝ премина в прозявка.

Той го забеляза и се отдръпна.

— Мисля, че е по-добре да изчакаме, докато се напиш.

— Глупости. — Ема видя какво му струва това въздържание и се опита да се стегне. — Прозявам се, защото миналата нощ почти не спях, а вече е късно и... Продължавай. Наистина. Хубаво ми е.

Той повдигна вежда, обърна я с гръб към себе си и се зае да я сапунисва делово, сякаш внимаваше да не възбуди нито един от двамата. Но явно не му се получаваше и когато пръстът му случайно докосна едното ѝ зърно, тя осъзна, че и на нея не ѝ се получаваше. Потърка насапунисания си гръб о гърдите му.

— Ема... — В дрезгавия му глас прозвуча предупредителна нотка.

Тя придърпа главата му под душа и го целуна.

Кени я облада направо там, под душа. Притисна я до стената, а бедрата ѝ се обвиха около кръста му. След това, докато лежаха един до друг в леглото, телата им се сплетоха в едно — не можеше да се каже къде започва единият и къде свършва другият. Ала колкото и да бе изтощена, Ема не можа веднага да заспи.

Заслушана в дълбокото му равно дишане, тя се опитваше да осмисли факта, че този мъж бе неин съпруг. Тя го обичаше и го желаше, но тази пародия на брачна церемония не ги бе обвързала истински. Къде бе усещането за привързаност, за което бе копняла през целия си живот? Въпреки жарките ласки на Кени и нежността му, той не я обичаше истински, а да се преструва, че вярва в обратното, беше егоистична самозаблуда, която не можеше да си позволи. Отношенията им бяха толкова временни и нетрайни, както тези с учителите и приятелите, толкова крехки, като връзката ѝ с родителите, които нямаха търпение да забравят, че имат дъщеря.

Ако поне имаше някаква представа за истинските му чувства, може би щеше да бъде по-лесно, ала душата му оставаше затворена за нея, като заключена врата.

На сутринта я събуди тихият глас на Кени. Той говореше по телефона в съседната дневна.

— Не желая да говоря за това, Шелби. И няма да ти кажа къде сме отседнали. А сега го доближи до телефона.

Настъпи кратка пауза, сетне Кени отново заговори. Този път гласът му беше с една нотка по-висок.

— Хей, Пити, аз съм, Кени. Виж, приятелче, нямах намерение да изчезвам така внезапно. Скоро ще се върна и двамата ще поплуваме, нали? Хубавичко ще се изкъпем. Ти и аз.

Ема се усмихна. Точно тази страна от характера на Кени обичаше най-много.

Последва нова пауза, после той отново снижи глас, очевидно Шелби пак бе на телефона.

— Ако знаеш в кой хотел сме, неволно ще се изпуснеш и тогава репортерите ще ме налетят като мухи на мед. — Замълча и додаде сухо: — Да, беше истинска романтична церемония. Тъхъ. Ще й кажа.

Появи се на прага с разрошена коса, небръснат като герой от пиратски филм.

— Шелби каза да те поздравя.

Познавайки Шелби, Ема съвсем резонно предположи, че посланието е по-дълго, но не го подложи на разпит.

Следващите няколко часа прекараха в леглото, като Кени, както винаги, пое командването, но беше толкова внимателен, отгатваше всяко нейно желание, че тя нямаше поводи за оплакване. Накрая се загърнаха в хотелските халати и закусиха с апетит. Ема няколко пъти се опита да заговори за сериозността на стореното от тях, но той отклоняваше темата, като че ли си бяха определили обикновена среща в събота вечер. Изглежда сексът бе единственото, което го свързваше с нея, и възелът в стомаха ѝ ставаше още по-стегнат.

След закуска двамата отидоха да си купят дрехи. Кени се опита да се скрие зад чифт модни слънчеви очила и бейзболната шапка, но неколцина клиенти в магазина го разпознаха и пожелаха да узнаят какво се бе случило. Той подмина въпросите им с обичайната си невъзмутимост, преструвайки се на умствено изостанал, и те накрая го оставиха на мира.

Най-после двамата намериха някакво усамотение, смесвайки се с тълпата туристи, шляещи се по „Стрип“. Ема бе гледала снимки на Лас Вегас, но съвсем друго бе с очите си да види това царство на забавления, построено сред пустинята. От антропологична гледна точка бе очарована, но не беше по вкуса ѝ. Кени сякаш прочете мислите ѝ.

— Ела. Ще ти покажа едно място, което наистина ще ти хареса.

— Къде?

— Ще видиш.

След по-малко от час двамата стояха край огромната язовирна стена на Хувър Дам. Гледката наистина бе зашеметяваща.

— Зная, че в Англия имате безброй страхотни замъци, невероятни катедрали и всякакви забележителности — отбеляза Кени, — при това, без да споменавам фантастичните ви игрища за голф, но трябва да признаеш, че това тук може наистина да те накара да изгубиш ума и дума.

Момчешкият му ентусиазъм я разсмя.

— Признавам.

Кени я притисна към гърдите си, после нежно отметна немирна къдрица от бузата ѝ. Ема се зачуди дали нежността в очите му е истинска, или игра на светлината.

— Скъпа, зная, че ръцете те сърбят да седнеш и анализираш всичко, докато не умрем от скука. Да попълниш някой дълъг въпросник за съвместимост на характерите от „Космополитън“, да обсъдим близките и далечните цели и бог знае какво още. Но не можеш ли поне за малко да забравиш за всичко? Да се отпуснеш? Просто да се забавляваш и да изчакаш да видиш как ще се подредят нещата?

Докато се взираше в теменужените му очи, обрамчени с гъсти черни мигли като малки стрелички, Ема отново си напомни, че това е човек, който бе превърнал леността в житейско мото. Или по-скоро си бе надянал такава маска. Кени не желаше никой да разбере колко здравата се трудеше за всяка извоювана победа. И очевидно нямаше намерение да се труди здравата за техните отношения. Или имаше? За много неща той все още бе загадка за нея. Ема не вярваше, че важните житейски проблеми трябва да се подминават с лека ръка, но знаеше, че не може да го застави да обсъдят темата. Това, за което той я молеше, не беше правилно, но навярно за него бе единственият начин, по който се справяше с всичко.

А може би тя също не желаше да се задълбочава. Мисълта я стресна. Тя беше човек, който винаги посрещаше истината открито, колкото и да бе тежка и неприятна, ала наистина ли искаше да го чуе да казва, че я харесва, но не я обича? Наистина ли искаше да го чуе да

признава, че няма намерение да приема сериозно брака им, че е бил разстроен и замаян от умора и безсъние, когато е извършил тази лудост, и сега горко съжелява за стореното?

Изгаряща от срам заради собствената си страхливост, Ема се взираше в гигантската чаша на язовира „Мийд“.

— Добре, Кени. Засега да забравим за проблемите.

Той ѝ се усмихна.

— Казвал ли съм ти някога, че си страхотна жена?

— Не. Само, че съм командаджийка с маниери на фелдфебел.

— Едното не изключва задължително другото.

— Ти си луд, знаеш ли? Напълно луд. — Усмихна му се. Думите ѝ внезапно пробудиха частица от спомените ѝ от предишната сутрин и тя чу пискливия вопъл на Хю, с който я посрещна, когато влезе в хотелската му стая.

Той е луд! Ако знаех, че му хлопа дъската, когато първия път разговарях с него...

Космите на ръцете ѝ настръхнаха. Ето какво вчера не ѝ бе давало мира. Какво искаше да каже Хю? *Първия път* означаваше, че са говорили и друг път. Но доколкото ѝ бе известно, те се бяха срещали само веднъж в дневната на Шелби и Уорън Травълър. Тогава защо Хю бе казал това, ако тогава се бяха видели за пръв път? Защо ще...

Ахна шумно, когато всичко ѝ се изясни.

— Копеле!

— Как...

Тя го цапардоса с чантата по крака. Обзе я безумен гняв и тя хукна да бяга. Но нямаше къде да отиде и този път не можеше да вземе колата му, тъй като ключовете бяха на безопасно място в джоба на Кени.

Ема се затича към автобуса на туристическата компания „Грей Лейн“ и заудря по вратата. Събуди задрямалия на волана шофьор.

— Пуснете ме!

— Ема! За бога, какво...

Шофьорът отвори вратата и тя се втурна по стъпалата.

— Затворете веднага вратата! Каквото и да направи този мъж, не му позволявайте да...

Кени влезе в автобуса.

— Жена ми все още има проблеми с лекарствата, след като ѝ присадиха мозък. Аз ще се погрижа за нея.

— Стой по-далеч от мен!

— Скъпа...

Тя го заобиколи на пътеката.

— Лъжец!

— Но, Ема...

— Невестулка!

— Не съм...

— *Мерзавец!*

Кени примигна.

— Е, това е нещо ново.

— Не ми се прави на умник! Шофьор, изхвърлете веднага този тип от автобуса!

Шофьорът — дребен плешив мъж около шейсетте — пребледня. Ема беше толкова бясна, че едва се сдържаше. Защо не се бе родила висок и мускулест мъж?

— Не смяташ ли, че трябва да го обсъдим? — Кени се приближи по пътеката към нея. — Каквото и да те измъчва.

— А, сега искаш да говорим. — Внезапно коленете ѝ омекнаха и тя се свлече на една седалка. — Как можа да го направиш? Как можа да ме предадеш по този начин?

Лицето му се вкамени и той се закова до нея.

— Аз не предавам приятелите си.

Не само че беше нагла лъжа, но ѝ причини огромна болка. Това ли беше тя за него? Просто негова приятелка?

— Зная какво си сторил. Трябваше да се досетя още когато Хю го каза, но бях толкова разстроена и обърквана от всичко, което се случи, че не обърнах внимание. — Погледна го и гневът отново я завладя. — Ти си бил шпионинът на Хю.

Кени пое дълбоко дъх и на свой ред се свлече на отсрещната седалка. Тя чакаше да отрече — искаше да отрече — ала той не го направи.

— Някой беше длъжен да се грижи за теб.

Сякаш я разсече на две.

— Аз сама се грижа за себе си! Не се нуждая от теб!

— Е, това вече е безсрамна лъжа! — Той отново скочи. — Разбира се, че го снабдявах с информация. Естествено, че нямаше да позволя да разбере, че си купуваш шампоан против въшки и целуваш шофьора си в центъра на града, да не споменаваме за татуировката.

— Аз *исках* той да разбере. — Тя също скочи на крака.

— Е, ето това само доказва правотата ми.

Изведнъж я осени ново прозрение.

— Моята татуировка! Тя не е постоянна, нали? — Вдигна ръкава на тениската си и огледа татуировката с нови очи. Наистина избледняваше. — Ти... Господи! — Смъкна ръкава си. — Сигурно си сипал нещо в моята „Маргарита“. Не съм била пияна! И татуировката не е била направена с игли. Това е някаква боя.

Кени облегна ръка на предната седалка и се наведе към нея.

— Само не ми казвай, че си разстроена, задето името ми до края на живота ти няма да е изписано върху ръката ти! И ако в следващите трийсет секунди не чуя горещата ти благодарност, сериозно ще се скараме.

Кожата ѝ пламтеше.

— Ти си ме упоил!

— Само няколко капки сънотворно, което взех от един познат лекар. А съпругата на стар мой приятел доста се потруди над рисунката. Учила е текстилен дизайн. — Той се държеше, сякаш беше образец на праведността, а тези подробности по някакъв начин оправдаваха двуличието му.

— И какво друго си направил, което не зная?

— Явно недостатъчно, иначе нямаше да бъдем принудени да се оженим!

Ема замръзна.

Гласът му омекна.

— Планът ти поначало беше безумен и ти го знаеш. И след като трябваше да се грижа за теб, се чувствах отговорен. Искрах единствено да съм сигурен, че когато се прибереш у дома, няма да си загубила работата си.

— Но не се получи, нали? — едва успя да промълви тя.

— Не аз целунах Тори и ѝ пуснах език насред проклетия паркинг!

— Не съм ѝ пускала език!

— Малко оставаше. — Кени пое дълбоко дъх. — Ще използваш ли за миг мозъка си, вместо да се поддаваш на емоциите? — Бутна я да седне и отново се настани насреща ѝ, така че дългите му крака да препречат пътеката. Теменужените му очи я пронизаха и Ема имаше чувството, че я удари ток. — От самото начало се опитах да те накарам да се вслушаш в здравия разум, но ти не желаше. Не можех да наблюдавам със скръстени ръце как захвърляш на вятъра цялата си кариера заради някакъв идиот, който не приема отказ.

— Не ти решаващ какво да правя — тросна се тя, но Кени не ѝ обърна внимание.

— В деня, в който ми разказа за Хю, нещо прещрака в ума ми. Спомних си, че баща ми спомена нещо на Шелби, че той е голям инвеститор в КСТ. От тук нататък не беше трудно да намеря телефонния му номер. Обадих му се и му казах, че някой трябва да се грижи за теб, и след като известно време пухтя и грухтя, онзи плужек се изтърва, че вече бил наел някакъв даласки частен детектив. Обясних му, че детективът не може да те наблюдава достатъчно отблизо, затова, от уважение към дългогодишното му сътрудничество с КСТ, му предлагам да се нагърбя с тази отговорна задача. Негодникът се съгласи и това беше всичко.

Тя го измери със смразяващ поглед.

— Когато се видяхте, Хю се държа така, като че ли изобщо не се познавате.

— Бедингтън е арогантен, но не е глупав. Сигурен съм, че е знаел, че няма да си във възторг, ако разбереш, че е пуснал шпионин по петите ти. Освен това наистина не се познаваме. Говорили сме само веднъж. След това докладвах на един от лакеите му.

— Сега вече разбрах защо толкова бързаше да се оженим — заключи тя горчиво. — Заради чувство на вина.

— Откъде ти хрумна? Не изпитвам и капка вина.

Тя отново скочи на крака.

— Ти ме излъга!

Той не остана по-назад и също се изстреля от мястото си.

— Никога не съм те лъгал! Просто не ти казах всичко.

— Хей, вие двамата, приключихте ли? — подвижна шофьорът на автобуса. — Групата ми идва.

— Приключихме — отсече Ема твърдо и погледна Кени право в очите, за да осъзнае докрай думите ѝ. — Изцяло.

— Не го казвай! — За нейно изумление, Кени сграбчи ръката ѝ и я придърпа към себе си. — Никога не съм мислил, че толкова лесно се предаваш. Къде са прословутата британска твърдост и непоколебимост? При първия облак на хоризонта ти свиваш платната.

— Не е просто облак, а цяла буря. Аз дори не те познавам.

— Смяташ да се предадеш, така ли? Смяташ най-позорно да избягаш.

— Нужно ми е време да помисля.

— Там ти е бедата — мислиш прекалено много.

— Не смей да ми говориш с този снизходителен тон! Аз не мога да играя по твоите правила, Кени. Не съм устроена така. Не мога просто да приемам нещата и да чакам да видя какво ще стане. Нужно ми е време да обмисля всичко обстойно.

По обратния път до хотела двамата не размениха нито дума повече.

Щом се качиха на самолета, Кени зарови нос в книгата, която си купи в магазина за сувенири, а Ема се престори, че чете списание. Двамата почти не разговаряха този път. Ема не се опита да спори или да го убеждава, защото повече нямаше какво да му каже.

Безкрайно се срамуваше от себе си. Как можа да се съгласи на тази пародия на брак, когато знаеше, че не ги свързва нищо, освен секса? Нито откровеност, нито разбиране, нито истински чувства. Въпреки това тя се бе съгласила да се омъжи за него, също като една „заваяна мила дама“, бързаща отчаяно да се качи на последния влак на омъжените, щастлива да се сдобие с пиринчена венчална халка.

Когато пристигнаха на летището в Далас, Кени вървеше през салона на аерогарата толкова бавно, с такъв непристъпен вид, че никой не смееше да го доближи, дори феновете му, които го разпознаха. Чак когато отидоха да получат багажа ѝ, той най-после благоволи да я погледне.

— Какво ще стане от сега нататък? — попита той сухо. — Ще хукнеш ли обратно към Англия като подплашен заек, или ще останеш тук и ще се бориш?

Тя не бе мислила за нищо друго, откакто си тръгнаха от „Хувър Дам“, и вече бе решила как да постъпи.

— Това не е война.

Очите му бяха студени като два ледени аметиста.

— В такъв случай да го приемем като изпитание на характера. Кой притежава борбеност и кой не.

— Да не би да намекваш, че съм безхарактерна и ми липсва борбеност?

— Още не зная. Ще подвиеш опашка и ще избягаш най-позорно, или ще останеш?

Насмешливото му снизходително поведение я вбеси.

— О, ще се върна в Уайнет. Вече го реших.

По лицето му пробягна проблясък на задоволство.

— Най-последно ти дойде умът в главата.

— За разлика от теб аз знам, че това не е игра, и се връщам, за да сложа в ред всичко. Но няма да отседна в ранчото.

— Какво имаш предвид?

— Имам предвид, че няма да избягам, но няма да живея в твоя дом.

— Но това е пълна идиотщина! Ти живея в ранчото, преди да се оженим, защо сега искаш да се изнесеш?

— Престани да правиш сцени! Това не е истински брак и ти го знаеш.

— Съвсем истински е и имам документ, за да го докажа.

— Престани, Кени. Просто престани. Отлично знаеш какво имам предвид, затова не се опитвай да се криеш зад праведния си гняв.

— Нямам ни най-малка представа за какво говориш. — Той взе куфарите ѝ и закрачи към паркинга.

Ема дори не се опита да го настигне. Тя щеше да се постарее да се придържа към своите отговорности и принципи, защото така бе устроена, но нямаше да тича след него.

Когато най-последно се качи в колата, радиото вътре гърмеше с пълна сила. Кени я изгледа изпепеляващо и потегли. Докато Ема закопчаваше предпазния колан, музиката секна и заговори спортният коментатор.

Все още няма официално изявление на комисаря на ПГА Далас Бодин за последната изцепка на Кени Травълър...

Той натисна друг бутон и увеличи звука. Нямаше защо да си прави труда, тъй като Ема не възнамеряваше точно сега да повдига отново въпроса за брака им. Сега Кени беше на ход.

Пътуването до Уайнет ѝ се стори цяла вечност. Макар че в самолета нищо не хапнаха, и двамата не бяха гладни и спряха само за да заредят на една бензиностанция. Вече се смрачаваше, когато Тори се обади от Уайнет, за да се осведоми по кое време ще пристигнат. Тя съобщи на брат си, че е прекарала нощта в дома му в Далас, а Ема се зачуди дали Декстър е бил с нея, макар че очевидно на Кени не му хрумна подобна вероятност.

Километрите се нижеха и те най-после стигнаха до северните покрайнини на Уайнет.

— Ще ме оставиш ли в хотела, ако обичаш? — Още докато го казваше, се питаше защо си прави труда, след като отлично знаеше какъв ще е отговорът му.

— Ако смяташ да бягаш от дома си, трябва да го направиш сама. Аз нямам намерение да ти помагам.

Ема беше прекалено уморена, за да спори с него. Утре щеше да уреди всичко. Облегна се на седалката, затвори очи и не ги отвори, докато не пристигнаха в ранчото.

Влязоха в къщата откъм гаража. Кени вървеше напред с куфарите и ги остави, за да отключи вратата. Пропусна я учтиво напред и тя пристъпи вътре.

В един миг кухнята тънеше в мрак, а в следващия се обля в ярка светлина.

— Изненада!

— Изненада! Изненада!

— Ето булката идва...

Ема обходи с поглед щастливите засмени лица, изпълващи кухнята, и с ужас осъзна, че този нещастен ден щеше да завърши още по-зле.

— Време е да се разреже тортата! — възвести Патрик, след като бяха произнесени всички тостове и гостите представени на булката.

Кени и Ема пристъпиха от противоположните краища на стаята към творението на Патрик — кула, покрита с ванилов крем, върху чийто връх се мъдреха две фигурки от играчките на Питър, ведно с две книжни байрачета на Англия и Щатите. Ема се запита дали някой от присъстващите забеляза, че булката и младоженецът разговарят с всички други, освен помежду си.

Главата я цепеше и единственото ѝ желание бе да се свие на кълбо и да заспи. Погледна завистливо Питър, който подремваше кротко върху рамото на Кени, олигавил яката на ризата му за голф.

Освен семейство Травълър и Декстър, присъстваха Тед Бодин заедно с отец Джоузеф, неколцина директори от КСТ, както и шумна тълпа от приятелите на Кени от „Роустабаут“, които се забавляваха с още истории за разхайтените младежки години на Кени: как откраднал

есето на една съученичка, как метнал към далекопровода най-новите маратонки на някакво момче или изгубил нечий малък брат.

Ема сподави закрилническите си инстинкти, които винаги пробуждаха у нея злорадите спомени на приятелите му за безразсъдния стремеж на Кени към саморазрушение. Той беше зрял мъж и щом не желаше да се защити, това беше негова, а не нейна грижа.

Тя приближи сватбената торта от единия край на стаята, а той от другия. Уорън побърза да вземе Питър и се усмихна топло на Ема.

— Ако още не съм го казал, ще го изрека сега: добре дошла в семейството, лейди Ема. Самият аз не бих могъл да намеря по-добра съпруга за Кени. — Погледна сина си с умоляващ поглед, който направо разкъса сърцето ѝ. — Поздравления, синко! Гордея се с теб!

Кени кимна небрежно и застана пред тортата. Душата я заболя от мъка по тях двамата: за бащата, който искаше изкупление за старите грехове, и за сина, който не можеше да прости липсата на грижи и внимание в детството.

Патрик подаде на Ема ножа за разрязване, украсен с червени, бели и сини панделки.

— Май повече подхожда за патриотична церемония, отколкото за сватбен прием — подсмръкна той, — но нямах време да измисля нещо по-оригинално.

Ема му се усмихна, сетне сведе поглед към ръката на Кени, отпусната върху нейната — тази широка, загоряла длан, закриваща нейната малка и бяла ръчичка, фините пръсти, обвили нейните. При вида на съединените им ръце в очите ѝ запариха сълзи. Да можеше и сърцата им да се слоят така в едно.

Кени отпи от виното, после прекоси кухнята и угаси лампата, оставена да свети на остъклената веранда. Лейди Ема бе избягала на горния етаж в минутата, когато си тръгна последният гост, и то не защото бързаше да се пъкне в леглото му. Не, лейди Ема тази нощ бе решила да се уедини. Младият мъж се запита дали тя бе стигнала дотам, че да заключи вратата, но сетне си каза, че не би го сторила. Тя разчиташе честта му да го държи настрана, а не ключалката.

Неговата чест. В очите на обществото тя бе жестоко опетнена, но нищо не можеше да го накара да съжали за побоя над Хю Холройд.

Излезе на верандата и твърде късно осъзна, че там имаше още някой. Баща му седеше на дивана със заспалия Пити, сгушен в ръцете му. Кени тутакси застина, както винаги в присъствието на баща си.

— Мислех, че си тръгнал.

— Помолих Тори да закара Шелби. Искях да поговоря с теб насаме.

Уорън беше последният човек, с когото Кени искаше да разговаря тази вечер или която и да е друга.

— В случай че не си забелязал, аз съм на меден месец.

— Това, което видях тази вечер, не ми прилича на меден месец. Лейди Ема почти не ти продума. — Пити измърка в съня си и Уорън го притисна към гърдите си.

Дали баща му някога го бе държал така? Сепна се, когато го прободде ревност. Тутакси се засрами, а после нещо в него се отпусна. Ема беше права. Уорън се бе поучил от грешките на миналото и всички тревоги на Кени за малкия му брат бяха безпочвени. На Пити нямаше да му се наложи да се бори за бащината обич.

— Пити трябваше отдавна да е в леглото — дрезгаво промърмори Кени.

— Скоро ще е там. — Уорън целуна бебето по темето. — Той се е настанил толкова удобно, че не ми се щеше да го разбутвам.

Отново това странно болезнено бодване. Пити бе получил обичта на баща си по рождение. Както и Тори. Единствено Кени трябваше да я извоюва — турнир след турнир.

Сега баща му искаше да се преструва, че всичко помежду им е наред. Но не беше наред. Кени се нуждаеше от баща, когато беше дете; сега със сигурност не му бе нужен.

— Притеснявам се за теб и лейди Ема.

— Просто Ема. Тя не използва титлата си. И няма за какво да се притесняваш.

Уорън погали Пити по гърба и погледна през един от прозорците на верандата към потъналата в тъмни сенки орехова гора.

— Аз не си падам много по молитвите. Не умея да се моля — просто не ми идва отвътре — затова предоставям молитвите на

другите. Например на Шелби. Тя е искрено благочестива и вярваща и твърди, че Ема е отговор на молитвите ѝ за теб.

— Не съм искал Шелби да се моли за мен.

— Не, не си. Аз я помолих.

— Щом Бог чува молитвите ѝ, нека го помоли да ме върнат на игрището. — Кени допи виното си и понечи да влезе в кухнята, но гласът на баща му го спря.

— Ела тук и седни.

— Късно е. Уморен съм.

— Казах — *седни*.

Това беше кошмарният глас от детството му: *Върви да си сложиш задника на онзи стол. Ти си позор за семейството! Знаеш го, нали? Разглезен малък проклетник...*

Но Кени вече не беше дете, а ако Уорън искаше шоу, по дяволите, щеше да си го получи. Кени остави чашата на масата, облегна се на рамката на вратата в другия край на верандата и се втренчи дръзко в баща си.

— Ако нещо те яде, давай, кажи го.

— Добре. — Уорън бе принуден да го гледа от долу нагоре, ала това, изглежда, не го притесняваше толкова колкото му се искаше на Кени. — Зная, че нямаш особено високо мнение за мен и за никого не е тайна защо. Не бях до теб, когато ти беше трудно и най-много се нуждаеше от мен, и ти няма да ми го простиш. Но независимо от всичко, ти си мой син и аз не мога безучастно да гледам как опропастяваш най-важното нещо в живота си, защото все още се бориш с призраците от миналото, когато беше твърде млад и неопитен, за да се защитиш.

Кени сви упорито устни.

— Нямам представа за какво говориш.

— Говоря за това, как миналото продължава да трови бъдещето ти. Харесвам лейди Ема. Всички я харесваме. А когато двамата сте заедно, вие просто не сваляте очи един от друг. Никога не си се държал така с друга жена.

Кени нямаше намерение да обяснява, че бракът му с Ема беше по-скоро случайност, отколкото доживотен съюз между влюбени. Вместо това се втренчи войнствено в баща си.

— Затова се ожених за нея, нали?

— Да, ожени се за нея. Но и слепият може да види, че помежду ви има куп неразрешени проблеми.

— Нашите отношения не са твоя работа.

— Чуй ме, Кени. Поне веднъж в живота си ме чуй. Никога не съм бил по-щастлив за каквото и да било, така както от твоите постижения. Гордея се с теб, с човека, в който се превърна, макар да съм длъжен да призная, че заслугата не е моя, а на Дали Бодин. Повече от всеки друг на тази земя, включително и от сестра ти, аз разбирам точно какво ти се е наложило да преодолееш, за да станеш такъв какъвто си. И ето какво ще ти кажа: не са много хората, способни да го направят.

За миг в гърдите на Кени припламна искра на благодарност, ала признанието бе дошло твърде късно.

— Давай по същество — тросна се той.

— Това, което се опитвам да кажа, е... колкото повече остарявам, все по-малко ценя всички онези неща, които съм направил, за да натрупам богатство. Гордея се с компанията. Изградих я от нищо и в никакъв случай няма да стоя със скръстени ръце и да гледам как я поглъщат новите играчи в бизнеса. Но когато седя на двора през някой слънчев неделен следобед и започна да изброявам наум богатата, с които ме е дарил Господ, на първо място са хората, а не компанията.

Кени не желаше да слуша повече.

— Звучи ми като шибана мелодрама.

Но баща му нямаше намерение да свива знамената.

— Най-после ти получи шанс за нормален, щастлив живот, който не започва и не свършва на игрището за голф. Шанс да изградиш стабилни отношения с добра жена, да имаш деца, да яздиш коне, да се радваш на ранчото си. Не го изпускай.

Яростен пламък избухна в душата на Кени.

— Може би не е зле добре да помислиш, преди да раздаваш съвети — процеди той, възмутен от лицемерието на Уорън. — Ако започна да се размотавам и да се наслаждавам на радостите на семейния живот, няма да мога да печеля толкова много голф турнири. И тогава няма да има с какво да се хвалиш пред приятелите си на корпоративните сбирки.

Уорън не трепна пред злостната му атака и Кени се почувства дребнав и злобен. Баща му само обвини нежно ръка около главичката на Пити и се изправи.

— Няма нищо, синко. Разбирам. Свикнал съм да се терзая от вина, когато става дума за теб. Не си длъжен да ми простиш.

Пити се размърда, отвори леко очи, но отново ги затвори, когато Уорън го сгуши по-удобно.

— Ти си добър човек, Кени, и то благодарение на Дали, не на мен. Порядъчен и състрадателен, а умът ти сече като бръснач. Струва ми се, че се опитвам да кажа: крайно време е да приемеш това, което останалият свят вече отдавна е разбрал, а именно, че ти си много повече от поредния разглезен богаташ, който умее да играе голф.

Запъти се към вратата, ала Кени не можеше да го остави да си тръгне просто така. Нямаше да допусне баща му да има последната дума.

— Да не се посмял да постъпваш с Пити, както с мен — озъби се той, — или ще отговаряш пред мен.

Лицето на баща му се забули от тъга и младият мъж се извърна, неспособен да понесе мъката му.

— Вярвам, че се уча от грешките си, и смятам да се постарая да бъда най-добрият баща на света за него. За съжаление, не съм съвършен. Но предполагам, че ти отдавна го знаеш.

Той намести отново бебето в ръцете си и изчезна, оставяйки Кени с неприятното усещане, че е останало недовършено нещо много важно.

Ема прекара дълга и самотна нощ в стаята за гости. Липсваха ѝ топлината на мускулестото мъжко тяло до нейното, навикът му да придърпва цялата завивка за себе си, докато се обръща в леглото, ръцете му, които я търсеха в съня. Когато на следващата сутрин се отправи към банята, зърна през прозореца Кени да плува в басейна. Вместо обичайните лениви движения, ръцете му пореха с настървение водата, сякаш поставяше световен рекорд по плуване.

Ема облегна буза на рамката на прозореца и дълго го наблюдава как стига до единия край на басейна и мигом поема в обратната посока. Младата жена изведнъж се запита какво ще кажат останалите, като разберат, че този брак няма да трае дълго.

Кени отново прецака всичко. Винаги сме знаели, че няма да се получи. Бива го единствено да играе голф.

Легендата за мързеливия, разглезен Кени ще укрепне още повече.

Ема си каза, че това не е неин проблем, ала се чувстваше тъжна и угрижена. Изкъпа се, облече се и слезе в кухнята. Патрик бе оставил бележка върху плота с указания да вземе от хладилника купата с пресни плодове. Освен това я съветваше да не вдига телефона. Докато вадеше купата с плодовете, Ема чу отварянето на входната врата, последвано от оживеното бърборене на Тори и тихия, спокоен глас на Декстър.

След секунда Тори се появи в късо горнище от батик на сини и пурпурни шарки, шорти и кожени сандали на високи платформи.

— Май трябваше първо да позвъня, тъй като това вече не е ергенско жилище. Извини ме, лейди Ема.

— Няма нищо — отвърна новоизлюпената младоженка и се усмихна на Декстър. — Налей си кафе.

— Благодаря — кимна той и се отправи към кухнята, сетне се спря, когато се появи Кени. Сивата тениска бе прилепнала към мократа му гръд, от завитите краища на косата му капеше вода, а босите му крака оставяха влажни отпечатыци върху теракотения под.

— Привет, голямо братче.

Кени изстиска една усмивка на сестра си, но после видя Декстър и се намръщи.

— Ти какво правиш тук?

— Аз го поканих.

Кени изгледа мрачно сестра си.

— И защо си го направила? Мислех, че искаш да се отървеш от него.

— Да, обаче се оказа доста по-трудно, отколкото мислех.

Кени свъси вежди, сетне се вгледа по-внимателно в Тори. С три крачки прекоси кухнята, вдигна ръка, обхвана брадичката ѝ я наклони към светлината.

— Той ли го направи? Той ли ти направи тази смучка?

— Може би. — Тя избута ръката му. — Между другото, вчера в дома ти имаше поне петдесет съобщения на телефонния секретар. Явно всички на този свят се опитват да се свържат с теб. Сбиването ти с Хю отново е по челните страници на всички спортни издания.

Кени смъкна кърпата, увита около врата му, и се извърна към Декс.

— Напил си я, нали? Миналата нощ. Не успя да я съблазниш трезва, затова си я напил.

Тори се намести върху едно от високите столчета край плота и се усмихна.

— Той направи нещо по-лошо. Много по-лошо. Нали, Декс?

Кени тутакси застина и Ема вдигна тревожно глава. Той пусна кърпата, а мускулите под влажната сива тениска се напрегнаха.

— За какво говориш? Какво е направил Декстър?

Очите на Тори проблеснаха дяволито.

— Той ме наби.

— Какво е направил?

Ема мигом пристъпи между двамата мъже и отпусна ръка върху гърдите на Кени.

— Сестра ти нарочно те дразни. Тори, веднага престани.

Тори доби разкаяно изражение.

— Да, госпожо.

Кени се извърна към Декс със заплашителен вид.

— Може би ще ми кажеш какво точно си направил.

Декстър наля кафе в чашата, която Ема му подаде.

— Тори представлява много по-голяма заплаха за себе си, отколкото аз.

Но Тори явно искрено се забавляваше и нямаше намерение да миряса. Закачи единия сандал на металния пръстен на високото столче и си придаде страдалчески вид.

— Той ме нашляпа, Кени. Надви ме, метна ме през коленете си и ме напляска. По голия ми задник. Е, почти гол.

Кени се слиса. Ченето му увисна и очите му се изцъклиха.

— Вярно ли е? — едва успя да изстиска въпроса си към Декс.

Декс разбърка с лъжичка захарта в кафето и разсеяно кимна. За огромно изумление на Ема, цялото напрежение като че ли се отцеди от Кени. И за пръв път той изгледа Декстър с интерес, вместо с подозрение.

— Без майтап? Дори аз не бих се осмелил.

Реакцията му разстрои Тори.

— Трябва здравата да го опердашиш, Кени! Макар че май не е зле да те предупредя, че той е по-силен, отколкото изглежда. Все пак не е Херкулес и ще можеш без особено усилие да се справиш с него.

Декстър отпи от чашата и кимна към Ема.

— Превъзходно кафе.

Ема сподави усмивката си.

— Ще предам комплиментите ти на Патрик.

Кени изгледа поред сестра си и Декстър, сетне отиде да си налее чаша кафе.

— И така, Декс, как така още си жив, за да разказваш за подвига си?

Декстър избърса прилежно няколкото капки разлято кафе и седна на високото столче до Тори.

— Ще кажа само, че двамата със сестра ти прекарахме нощта заедно и тъй като я компрометирах, възнамерявам да се ожения за нея.

Тори наведе чело и три пъти го удари в барплота.

— Голям си смотаняк.

— Тя не ми се струва особено ентузиасирана от перспективата — отбеляза Кени.

— Ентузиасирана е, и още как. — Декстър се пресегна и погали бъдещата младоженка по рамото. — Но е горда. Освен това е изплашена, което е разбираемо, макар че в случая е без значение. Дватама с нея сключихме сделка и ще се оженим.

— Каква сделка?

— Това е лично — побърза да отвърне Декс, когато Тори понечи да отвори уста. Изгледа я насмешливо. — Виктория, никога ли не ти е хрумвало, че личният ти живот не бива да става достояние на външни хора?

— Кени не е външен.

Декс повдигна вежди и погали с палец ъгълчето на устата ѝ.

— О, добре де — измърмори Тори и в опит да си възвърне загубените позиции, смени темата. — Между другото, неволно забелязах, че вие двамата снощи не се държахте като влюбени гълъбчета. Какво е станало, лейди Ема? Да не би Кени да е ступал и теб?

Ема грабна гъбата от мивката и започна да търка блестящия от чистота плот.

— Нещата са много сложни, това е всичко.

— Не са толкова сложни — възрази Кени. — Но някои хора много обичат да ги усложняват.

Тори отмести замисления си поглед от Ема към брат си.

— Не зная защо, но в случая съм на страната на лейди Ема.

Кени толкова силно тръсна чашата си, че кафето се разплиска по целия плот.

— Ти дори не знаеш какво се е случило.

— Да, но зная, че Ема е здравомислеща жена, а ти си прочут с издънките си, когато става дума за жени.

— Здравомислеща? Та тя накара целия свят да повярва, че е лесбийка и ти си ѝ любовница.

— Беше много яко — ухили се Тори на Ема.

Кени грабна чашата си и се насочи към вратата.

— Отивам да си взема душ. — Спря се и измери Ема със смразяващ поглед. — Може би е по-добре да направиш тържественото си изявление, преди да изляза. Не искам да лиша Тори от шанса да ме обвини и за това.

Той ѝ предоставяше възможността да им каже, че няма да отседне в ранчото, а ще се настани в хотел.

Кени отново прецака всичко. Винаги сме знаели, че няма да се получи. Бива го единствено да играе голф.

В този миг Ема осъзна, че не може да го направи. Решението, взето вчера в самолета ѝ се струваше разумно, но сега се намираще в Уайнет, където новините се разнасяха със скоростта на светлината, а на нея сърце не ѝ даваше отново да изложи Кени на всеобщия присмех, особено когато знаеше, че той няма да се защити.

— Ами истината е, че аз реших съвсем сериозно да вземам уроци по кормуване. — Обърна се към Тори. — Само веднъж съм возила Кени, но той не спря да ми крещи през цялото време, затова се питах дали ти не може да ми дадеш още един урок.

Той се облегна на рамката на вратата и я наблюдаваше с изражението на човек, очакващ неизбежното продължение.

— Кени, не разбирам защо си мислиш, че ще обвиня теб, задето лейди Ема иска да се научи да шофира. Понякога си мисля, че страдаш от мания за преследване. — Тори се усмихна на Ема. — Какво ще кажеш днес следобед да ме закараш при отец Джоузеф?

Вниманието на Кени мигом се пренасочи от Ема към сестра му.

— Защо искаш да се видиш с отец Джоузеф?

— Не че *искам* да се видя с отец Джоузеф — отвърна тя раздразнено. — *Налага се* да се видя с него. Пак ли не си слушал?

— Очевидно не достатъчно.

— Ами тази работа с Декс — смънка Тори притеснено.

— Пердахът?

— Не, не това! Изобщо ли не обърна внимание? Или наистина не си чул това, което той каза? — Тя пое дълбоко дъх. — Кучият син ме принуждава да се омъжа за него.

Декс погледна спокойно Кени.

— Струва ми се, че го споменах.

Тори се взираше в брат си с такъв умоляващ поглед, че Ема едва се сдържа да не я прегърне. Горката явно не можеше да преглътне гордостта си и да признае, че е сгрешила за Декстър. Мълчаливо умоляваше Кени да разбере.

Секундите се нижеха. Ръката на Тори се протегна към Декстър. Той я покри с дланта си.

— Е — заговори Кени най-сетне, — предполагам, че няма как и ще се наложи да се съгласиш.

Ема се усмихна. Кени не можеше да се справи със собствените си емоционални проблеми, но явно не беше толкова сляп за чуждите.

Тори се сгуши по-близо до Декс, чиито сериозни очи бяха замъглени от унесено замечтано изражение. Тя изпусна дълга и драматична въздишка.

— Не разбирам защо Декс се е влюбил в мен. И не зная дали ще мога някога отново да ходя с изправена глава в този град. Хендикапът му е трийсет и две.

— Вече ти се извиних за това, Виктория. Обаче не се съмнявам, че под твоето вещо ръководство може да го смъкнем с няколко удара.

— Предполагам. Но дори и тогава ще си останеш скапан голфър.

— Вярно е. — Устните му се извиха в лека насмешка. — Освен това съм сигурен, че изглежда ще прекарам остатъка от живота си да слушам оплакванията ти как си пожертвала репутацията си, за да се омъжиш за мен.

— Дяволски си прав. — Тя го дари с нежна, разтапяща усмивка, абсолютно различна от обичайната ѝ. Сетне, изглежда, си спомни, че

брат ѝ я гледа, и се изчерви от срам.

Като по-голям и строг брат, Кени нямаше намерение да я остави да се измъкне безнаказано, все едно ни лук яла, ни лук мирисала.

— И какво доведе до този сърдечен обрат? Като изключим пердаха.

— Нищо. Всъщност нищо. Просто... няма значение.

— Можеш да ми кажеш — настоя той. — Знаеш, че рано или късно ще измъкна истината от теб.

— О, ами добре. Декс е... той... той иска деца и всичко останало, но все пак... все пак е готов да ми даде шанс. — Гласът ѝ омекна. — Ако нещата не се получат — за което вече го предупредих — той каза, че може да си осиновим дете.

— Разбирам. — Но Кени нямаше да я остави да ѝ се размине толкова лесно. — За това ли ще се омъжиш за него? Защото най-последно ще станеш майка?

Ема видя как Тори се разкъсва между гордостта и истината.

— Можеш ли да ме осъждаш за това? Знаеш колко много искам да имам дете. А Декс... искам да кажа, че въпреки всичките му недостатъци, и глупакът може да види, че ще бъде прекрасен баща. Освен когато става дума за спорт, но аз реших, че двамата с теб можем да компенсираме пропуските му в тази област. А и... в него има нещо. — Тя сви неловко рамене, явно искаше да сложи край на разговора. — Нещо мило и... О, не зная.

— Твоята сестра се влюби в мен — уточни Декс, в случай че Кени още не го бе проумял.

Тори погледна брат си и се смръщи конфузно.

— Той е толкова безобразно добър. И разбиращ. И забавен. Е, не толкова забавен, колкото нас двамата, но по свой, особен начин. Освен това харесва моите емота. Не проумявам как се случи — господ ми е свидетел, че се срамувам от това — но предполагам, че е трудно да се разбере човешкото сърце.

Кени кимна замислено.

— Ето какво ще ти кажа, Декс. Защо ние двамата с теб не потренираме? Тори е ужасен треньор по голф. Прекалено много ругае.

Ема виждаше, че Декс е готов да се сражава с Кени на живот и смърт, но съдейки по доволната му усмивка, беше ясно, че се радва на тази миролюбива развръзка.

— Ще съм ти много благодарен.

След като входната врата хлопна зад влюбените гълъбчета, Ема се извърна към Кени. Той още не се бе избръснал, а косата му се виеше на малки къдрици там, където бе започнала да съхне. Дори и в този вид той беше най-красивият мъж, който някога бе виждала, и трябваше с все сили да се бори, за да прикрие обзелата я слабост.

— Държа се много добре — рече тя припряно. — Можеше да измъчваш много повече Тори, но не го направи.

— А ти какво очакваше? Че ще я заключа на тавана? — Изгледа я изпитателно. — Размислила си за преместването в хотела, нали?

— Просто реших, че другите не бива да знаят за личните ни дела.

— Чудесно. Ще ти помогна да пренесеш вещите си в моята стая. — Кени се обърна и се отправи към стълбите.

— Благодаря, но няма нужда — заговори тя на гърба му. — Ще остана в стаята за гости, докато не изясним отношенията си.

Той спря на второто стъпало, погледна я от горе надолу и ехидно процеди:

— Как ли пък не.

Ема не се изненада от реакцията му, тъй като Кени се запъваше като магаре на мост за всичко, отнасящо се до нея.

— Така е по-добре. Не храня илюзии, че ще разбереш, но установих, че не притежавам подходящия темперамент за необвързващ секс.

— Ние сме женени.

Ема въртеше разсеяно венчалната халка.

— Да, но това е само един лист хартия. В душите и сърцата си не сме женени, нали?

Той слезе с едно стъпало и се вгледа внимателно в нея.

— Разбирам накъде бие всичко това — заключи мрачно накрая. — Ти искаш да ме превърнеш в малка послушна играчка, с която можеш да си поиграеш, когато ти хрумне, а когато ти омръзне, да я захвърлиш на тавана.

Докато се взираше в суровото му напрегнато лице, ѝ беше трудно да повярва, че това е същият ленив глупак, с когото се бе запознала преди две седмици.

— Ти току-що описа собствените си мотиви, а не моите — рече тя тихо.

— Да бе, как не — изсумтя подигравателно той.

— О, Кени... — въздъхна Ема, вдигна ръка, сетне я отпусна отчаяно. — Не мога да се справя с всичко сама. Ти трябва да ми помогнеш поне малко.

— Не аз съм този, който заключва вратата на спалнята.

— Но сексът е всичко, което искаш от мен. Не виждаш ли, че това ми причинява болка?

— Дори и да беше вярно — а то не е — не виждам какво толкова ужасно има в това. След като бракът ни е необичаен, ще трябва с всички сили да го укрепваме.

— Подобен съмнителен подход може да е имал успех със старите ти гаджета, но не и с мен. Заради страхотния секс можем да се преструваме, че всичко е цветя и рози, но и двамата знаем, че не е.

— Ето къде грешиш. Всичко ще е цветя и рози, ако престанеш да се инатиш и ги оставиш да разцъфтят. Твърде много се тревожиш за това, което не е наред помежду ни, и нямаш време да се съсредоточиш върху това, което е наред.

— Сексът.

— Само за секс ли можеш да мислиш? Какво ще кажеш за това, че ни е хубаво заедно, че и двамата обичаме историята, Тексас, ездата. Наслаждаваме се на хубавото вино, разбираме и подкрепяме Тори, Пити те харесва, а ти дори понасяш компанията на баща ми и Шелби. Нито един от нас не е сноб, а и не понасяме лицемерите. Аз смятам, че между нас много неща са наред.

Тя винаги се бе фокусирала върху различията им, вместо върху сходствата, и думите му я сепнаха. Осъзна, че той се е приближил, чак когато пръстите му докоснаха лакътя ѝ. Всичките ѝ вътрешности мигом се разтопиха.

Той погали ръката ѝ и леко докосна извивката на гърдата ѝ. Кожата ѝ настръхна, коленете ѝ омекнаха и тялото ѝ се изпълни с желание да му се отдаде. Толкова ли ще е лошо да спре да се съпротивлява и остави всичко в ръцете му? Толкова ли ще е лошо да се престорят, че имат истински брак, дори и всичко да приключи? Какво значение щеше да има? Напомни си, че през целия си живот бе

свикнала да се задоволява с емоционални остатъци, но не искаше това от Кени. А което бе по-важно, не го заслужаваше. Ема се отдръпна.

Ръката му се отпусна и очите му потъмняха. Тя видя как устните му се стиснаха в тънка линия и разбра, че е бесен, че сега ще се извърне и ще си тръгне, без да каже нито дума.

Не след дълго Кени отиде да тренира, а Ема се застави да седне пред лаптопа, който откри в кабинета на Кени — използван според нея най-вече от Патрик. През остатъка от сутринта и по-голямата част от ранния следобед работи върху статията си за лейди Сара Торнтън и нахвърли списъка с предстоящите задачи за Пенелопи Бригс, така че вторият срок в „Сейнт Гъртруд“ да започне гладко и безпроблемно. Надигна глава и стана от бюрото чак когато се появи Тори за урока по кормуване.

Ема успя да отиде до града и да се върне обратно в ранчото, без да блъсне някого. Докато отнасяше лаптопа на остъклената веранда, за да възобнови работата си, тя осъзна, че щастието на Тори е единственият светъл лъч в този иначе потискащ ден. От кухнята излезе Патрик, понесъл две чаши със студен чай, в който плаваха резенчета портокал.

— Разкрити сте. Международният спортен канал току-що излъчи съобщение за вашата сватба.

Патрик остави едната чаша на масата пред нея и отнесе другата до дивана. Ема видя, че е притеснен.

— Случило ли се е нещо?

— Всъщност нищо особено. Може би е само параноя. — Той отпи от чая си, сетне побутна нервно лампата върху масичката до дивана. — Съобщението бе кратко, нямаше никакъв коментар за сбиването в „Роустабаут“, само лаконично се спомена, че Кенет се е оженил за представителката на британската аристокрация, лейди Ема Уелс-Финч, дъщеря на петия граф Удбърн.

— Репортерите, рано или късно, щяха да го надушат.

— Не това ме тревожи. — Патрик обходи с пръст ръба на чашата. — Не се споменават никакви подробности за теб — с какво се занимаваш, нито що за човек си. Според изявлението може да се заключи, че Кенет се е оженил за някаква вятърничава европейка.

Ема най-сетне разбра защо Патрик е толкова разстроен.

— И легендата за разглезения плейбой, развличащ се с голф, ще се потвърди за пореден път.

— Именно. — Чаят се разплиска от чашата, когато той я остави рязко върху масичката. — Имиджът му и без това е достатъчно пострадал, а тази история ще е като за капак. С това, че Кени не направи лично изявление, все едно си вкара автогол. Мога само да си представя какви ще ги надрънка Стърджис Рандъл във вечерното си шоу. Дори не възнамерявам да го гледам.

Но нито той, нито Ема успяха да устоят на изкушението и след вечерята, на която Кени не присъства, Ема отнесе чашите им с кафе на масичката до дивана, докато Патрик включваше телевизора.

Стърджис Рандъл изчака до края на шоуто, за да захапе по-яко Кени.

— Фактът, че кариерата му се търкаля стремително по нанадолниците, изглежда, ни най-малко не притеснява Кени Травълър. Вместо това нашето лошо момче се сдоби с невеста. Но изглежда, че обикновените американски момичета не са достатъчно добри за него. Тексаският милионер, наследник на гигантската корпорация. Компютърни системи Травълър...

— Това не е вярно! — възкликна Патрик. — Още преди години той накара Уорън да го лиши от наследство.

— ... си избра британската аристократка лейди Ема Уелс-Финч. Точно така, Уелс-Финч, с тире. Изглежда красивата благородничка е дъщеря на петия граф Удбърн.

— Красива! — възмути се Ема. — Определено не съм красива!

— Междувременно неприятностите на Травълър с ПГА се задълбочиха още повече, след като нанесе жесток кръчмарски побой над възрастен, международно известен бизнесмен.

Ема скочи от мястото си.

— Той не е възрастен! И не беше кръчмарски побой!

— Все още няма официално изявление от временно изпълняващия длъжността комисар Далас Бодин. — Стърджис се усмихна мазно на камерата. — Един дружески съвет, Кени... Тъй като явно с кариерата ти е свършено, може би е най-добре двамата със светската ти невеста да се заемете с лов на лисици.

Ема не издържа.

— Как може този тип да лъже така нагло и да се измъква безнаказано?

— Рейтингът му е висок. А в Америка само това има значение.
— Патрик натисна бутона на дистанционното, за да изключи телевизора. — Да отидем на кино. Имаме нужда да се поразсеем.

Минаваше единайсет и в къщата още светеше, когато Кени се върна в ранчото. Целият ден бе тренирал, а след това се отби в дома на баща си, за да си поиграе с Пити. После спря колата край реката, за да може в усамотение да преглътне натрупания яд към Ема, която постоянно търсеше под вола теле. Но този път спокойствието и тишината не му донесоха жадуваното умиротворение. Вместо това във въображението му постоянно се изреждаха сцени как двамата се любиха тук.

Когато влезе в кухнята, го прободеше вина, задето цял ден я бе оставил сама. Но тутакси си напомни, че не той беше виновникът за сътресенията в техния брак.

Насочи се към хладилника, за да види дали Патрик не му е оставил нещо за ядене. Докато вадеше чинията със студено пилешко, вратата, водеща от задния двор към верандата, изскърца. Вдигна глава и буца заседна на гърлото му, когато се появи Ема.

Косата ѝ бе разрошена, а страните ѝ — поруменели от вятъра. Изглеждаше толкова красива и той отчаяно я пожела. Това никак не му хареса. Не му допаднаше да пожелава неща, които не може да спечели с драйвъри, айръни и здрави нерви.

Тя се сепна, когато го видя.

— О, не знаех, че си се върнал.

Отново го заля вина, но Кени нямаше намерение да се остави това чувство да го завладее.

— Аз живея тук.

— Известно ми е.

Хладният ѝ отговор му подеждаше като бодване с остен.

— Искаш ли малко пилешко? Има достатъчно.

— Не, благодаря, вече ядох.

— Тогава чаша вино. Може да вземем бутилката в спалнята.

— Не, благодаря.

Кени заобиколи плота и пристъпи към нея. Цял ден бе удрял топките, докато мускулите го заболяха, но така и не успя да избие Ема от главата си. А сега усещаше, че повече не може да държи ръцете си далеч от нея. Някак си трябваше да преодолее твърдоглавието ѝ. Или да я съблазни.

Може би причината бе в упорития ѝ поглед или това нейно вродено чувство за достойнство, което я обвиваше като аура дори когато купуваше шампоан против въшки или крадеше солници, но Кени внезапно изгуби увереност, че ще успее да я съблазни.

В кухнята влезе Патрик.

— Виж ти, виж ти кой най-сетне си е спомнил къде живее. — Размаха листа в ръката си. — Този факс пристигна преди малко. Изглежда, е време за шоу в Додж Сити^[1].

— Какви ги говориш?

— Май небезизвестният Далас Фримонт Бодин моли за честта да го удостоиш с присъствието си на първата тий в кьнтри клуба „Уиндмил Крийк“ утре сутринта в седем.

— Страхотно — промърмори Кени, отвратен. — Направо страхотно.

— Франческа е написала кратка забележка накрая — обърна се Патрик към Ема. — Би искала да ѝ се обадиш веднага щом утре сутринта се събудиш.

Кени захвърли ядно пилешкото бутче, което се канеше да ухапе.

— Значи, се е върнал в града. Е, не е ли това черешката на тортата?

Патрик сгъна грижливо факса на две.

— На твоє място, Кенет, щях да лазя на четири крака, само и само да угодя на лейди Ема. Кой знае какво може да разкаже на Франческа?

Кени се взря в печалните очи на Ема, застанала от другата страна на плота. Можеше да се закълне, че тя няма да каже нито една лоша дума за него на съпругата на Дали. Незнайно защо това го притесни много повече от всичко останало.

[1] Алюзия с прославения герой Уайът Ърп от времената на Дивия запад, раздавал справедливост със смъртоносни изстрели в Додж Сити и Тумбстоун. — Б.пр. ↑

Лъчите на утринното слънце образуваха ореол зад главата на мъжа, за който се носеха легенди, по-необятни от тексаското небе. Въпреки че годините бяха посребрили тъмнорусата коса по слепоочията и задълбочили бръчките около устата, не бяха отнели силата на високото му стройно тяло, нито потушили блясъка в яркосините му очи.

Преди десет години този мъж и великият Джак Никлос^[1] се срещнаха на игрището за голф, наречено впоследствие „Стария завет“, и изиграха един от най-великите мачове в историята на голфа. През онзи съдбовен ден Джак Никлос игра за славата на спорта, а Дали Бодин за сърцето на жената, която обичаше... и спечели.

Травмата на рамото временно бе отстранила Дали от игра, принуждавайки го да приеме поста на комисар, но вече почти се бе възстановил и скоро щеше да предаде длъжността на друг. Турнирите за старша възраст го мамеха като сочен кокал гладно псе, нямащо търпение да го оглозга. Но първо се налагаше да се погрижи за някои недовършени дела. И по-точно за едно.

Утринната роса проблясваше върху обувките му за голф, когато Кени се отби от пътеката и се отправи към първата тий в „Уиндмил Крийк“. Стомахът му се сви на възел, когато видя Дали да го очаква, макар да си повтаряше, че няма причина да е нервен. През годините двамата бяха изиграли стотици голф кръгове, като се започне от времето, когато Кени беше тийнейджър, снабден с най-скъпото оборудване, което можеше да се купи с пари, и нямащ ни най-малка представа какво да прави с него. Дали го бе научил на всичко. Не, Кени нямаше причина да е нервен, но усещаше как струйка пот бавно се стича по гърдите му.

Не беше виждал Дали от деня, в който бе отстранен, и сега прикри обидата си от предателството на наставника си, като кимна хладно.

— Дали.

— Кени.

Кени се обърна, за да поздрави почти точното копие на Джак Паланс, но с прошарена коса, разположило се на скамейката. Мъжът имаше същата червена бандана около челото и бе завързал редеещата си, посивяла коса с гумен ластик на тила. Това беше Скийт Купър, най-знаменитият кади^[2] в страната. Скийт и Дали се бяха сблизили преди няколко десетилетия след сбиване на една бензиностанция на „Тексако“ в покрайнините на Кадо, щата Тексас. Петнайсетгодишният Дали бе избягал от дома си, а Скийт беше бивш затворник, без бъдеще. Оттогава двамата бяха неразделни.

— Имаш ли кади? — поинтересува се Дали.

— Всеки момент ще дойде. — Постоянният кади на Кени, истински магьосник на име Лумис Кребс, понастоящем носеше торбата със стикове на Марк Калкавекия, докато чакаше Кени да се завърне на игрището, и никога досега не му бе липсвал по-силно. Все пак той му бе намерил достоен заместник.

Зад тях се чу потракването на стикове. Скийт Купър потърка с палец ъгълчето на устата си и се изправи.

— Май кадито на Кени току-що пристигна.

Едната вежда на Дали се стрелна нагоре, когато видя сина си, помъкнал торбата на Кени.

— Извинете, че закъснях — усмихна се Тед. — Но мама ме накара да закуся. После започна да се суети с косата ми, не ме питайте защо.

Дали пое драйвъра, който Скийт му подаде.

— Странно, май пропусна да споменеш, че ще бъдеш днес кадито на Кени.

— Сигурно съм забравил — усмихна се Тед и намести торбата. — Казах на Скийт.

Дали метна раздражен поглед към Скийт, който изобщо не се притесни. Кени посочи към първата тий.

— Отстъпвам ти първия удар. Смятам, че старите и немощните хора трябва да се уважават.

Дали само се подсмихна. Отиде до първата тий, замахна два пъти със стика за отпускане и изпълни изумително точен драйв право към центъра на феъроея^[3]. Това беше от един от ударите, които Дали бе усъвършенствал още в началото на кариерата си.

Докато приближаваше към първата тий, Кени се опита да се овладее, но струйката пот върху гърдите му продължаваше да се стича. Каза си, че няма защо да се вълнува за днешния кръг. Не само че познаваше всеки нюанс в играта на Дали, но се надяваше, че последствията от травмата в рамото на по-възрастния мъж ще му осигурят определено предимство. Но дори и така, нервите му продължаваха да играят, защото днешният тур беше много повече от обикновена игра на голф и двамата го знаеха.

Кени пристъпи към първата тий, нагласи стойката си и удари крива топка „лява кука“ към дърветата вляво.

Дали поклати глава.

— Мислех, че сме оправили този удар още когато беше на осемнайсет.

Кени не можеше да си спомни кога за последен път е преживявал подобен позор. *Чиста случайност*, каза си той, докато се отдалечаваха от първата тий надолу по феървея, следвани от кадитата.

— Чух от Франси, че си се оженил — подхвърли Дали.

Кени кимна.

— Най-лесният изход от положението, предполагам. — Дали се намръщи, сякаш думите загорчаха в устата му. — Едва ли чакалите от жълтата преса ще се нахвърлят на мъж, самоотвержено защитаващ младата си съпруга. Най-лесният изход от положението.

— Само човек, който не познава Ема, може да каже нещо подобно — процеди Кени, полагайки огромни усилия да говори спокойно.

— Точно това се опитах да му кажа, но той не пожела да ме изслуша — вметна Тед, изникнал зад рамото на Кени. Пристъпи между двамата мъже. — Работата е там, татко, че лейди Ема прилича страшно много на мама, когато си науми нещо.

— Съмнявам се. Твоята майка отказваше да се омъжи за мен, докато не сложих ред в живота си. Струва ми се, че лейди Ема не е толкова придилична в това отношение.

На Кени никак не му се понрави прикритата критика към Ема и тъкмо отвори уста, за да го заяви, когато Тед се спъна във въздуха и го цапардоса здравата с торбата му.

— Извинявай. Хей, татко, как е рамото ти?

— Рамото ми е добре. Но играта ми малко куца.

Не куцаше чак толкова. Изпълнен със завист, Кени не удостои с внимание топката на Дали, лежаща в средата на феъруея. Вместо това предпочете да се съсредоточи върху обидата, нанесена на Ема.

— Може би трябва да ти отпусна някой и друг удар — рече той. — Не е справедливо да се възползвам от възрастните и недъгавите.

Дали посочи към горичката отляво, където се бе приютила топката на Кени.

— Струва ми се, че аз трябва да ти отпусна някой и друг удар.

— За какво говориш?

— За това, че си се подмокрил от страх.

Ледена тръпка полази по гърба на Кени. Трябваше да помисли по-добре, преди да предизвиква такъв изкусен стратег като Дали. Въпреки това не можеше да позволи на Дали да го изплаши. Понечи да отвърне подобаващо, но Тед отново го халоса с торбата.

— Ще внимаваш ли къде вървиш?

— Съжалявам.

Съжаление бе единственото, което будеше играта на Кени при следващите девет дупки. Той пропусна половината грийнове^[4], а тези, в които топката му попадна по случайност, бяха на километри от флагчетата. За щастие, заради травмата Дали не беше безупречен с айръна, затова след девет дупки Кени изоставаше в резултата само с два удара.

Тъкмо когато се върнаха към девета задна, към тях се приближи количка за голф.

— Кени, скъпи!

Британският акцент беше по-малко забележим, отколкото този, към който бе привикнал напоследък, но не по-малко познат. Той се обърна и устните му започнаха да се извиват в усмивка, когато видя, че Франческа Серитела Дей Бодин не беше сама.

Редом с известната телевизионна звезда седеше собствената му съпруга. На главата ѝ се кипреше любимата ѝ сламена шапка. Черешките върху периферията жизнерадостно се полюшваха, докато количката подскачаше по неравностите. И двете жени носеха слънчеви очила — Ема бе надянала пластмасови, стил „костенурка“, а на Франческа бяха супермодерни, овални, с телени рамки.

Тя му махаше с едната ръка, докато с другата управляваше количката. Франческа беше една от най-близките му приятелки — не

само красива, но и умна, забавна и мила, по свойствения си ексцентричен маниер. Ала точно сега Кени предпочиташе да е някъде другаде, но не и тук.

— С Ема решихме да дойдем и да ви окажем морална подкрепа.

Когато количката приближи, Кени забеляза, че Франческа, както обикновено, бе облечена елегантно, но не модният дизайнерски тоалет привлече вниманието му, а семплата тениска на цветя на Ема. Докато наблюдаваше как се повдигат и спускат гърдите ѝ под тънкия яркожълт памучен плат, той си спомни, че миналата нощ бе лишен от радостта да обвие ръка около заоблената плът, защото жена му продължаваше да се инати да спи сама.

Младият мъж се намръщи. Последното, от което се нуждаеше по време на един от най-стресиращите сблъсъци по голф, беше да го разсейват гърдите на Ема. В никакъв случай нямаше да даде на Дали още по-голямо психологическо предимство, позволявайки му да забележи колко го е смутила появата на жените. Затова, докато приближаваше количката, се постара да изобрази приветлива усмивка.

— Привет, Франси.

— Скъпият ми Кени! — Обви го облак от копринени кестеняви коси и скъп парфюм. — Избягал си и си се оженил, немирно момче. Никога няма да ти простя — засия тя насреща му, а сетне искрящите ѝ зелени очи се насочиха към сина ѝ. — Теди, не си сложил козирката. Намаза ли се с лосион против изгаряне?

Кени не можеше да не се възхити на стоическия начин, по който Тед само леко завъртя очи и отвърна покорно:

— Да, госпожо.

Доволна, Франческа насочи внимание към съпруга си.

— Дали, как е рамото ти? Не се напругаш прекалено, нали?

— Рамото ми е в отлично състояние. Аз съм на две дупки пред любимеца ти Кени.

— О, боже. Боя се, че двамата сте се хванали за гушите. Така ли е, Теди?

— О, не, не, госпожо. Те се държат като истински джентълмени. Самият голф е джентълменска игра.

Дали се ухили на сина си и дори Кени не успя да сдържи усмивката си.

Франческа представи Дали на Ема, която най-демонстративно се правеше, че не забелязва собствения си съпруг. Дали побъбри няколко минути с нея и очевидно доволен от беседата, се извърна отново към топката върху купчинката пясък.

— Дами, днес ще се насладите на незабравима игра. Ще видите как възрастта и опитът могат да надделеят над младостта и леността. Аз вярвам сто процента в това.

Докато Дали пристъпваше към топката, Кени едва се сдържаше да не цапардоса кучия син по врата. Едно беше други хора да му се подиграват в присъствието на Ема, но не желаше Дали да го прави.

Следващите няколко дупки Кени вложи цялото си старание и игра както никога досега, но дългите му удари не му се удаваха и топката летеше на всички посоки из игрището. За щастие, патърът не го подведе и на седемнайсетата дупка резултатът беше равен. Обаче нервите му бяха окончателно разбити. А присъствието на жените никак не способстваше за спокойствието и концентрацията му.

След дванайсетина години брак, Франческа така и не бе усвоила най-елементарните правила на голф етикета. Кени нямаше нищо против неспирното ѝ бърборене, въпреки че го дразнеше. Това, което наистина го изваждаше от равновесие, беше привычката на Франческа да подкарва количката точно в момента, в който той се готвеше да удари. Справедливостта изискваше да признае, че тя правеше същото и когато Дали се готвеше за удар, но на кучия син, изглежда, изобщо не му пукаше. Затова пък на Кени му пукаше, при това много. И когато накрая не издържа и най-любезно я помоли да придвижи количката там, където искаше, преди да удари, Франческа го погледна с обидено изражение, а Ема го възнагради с поглед, способен да го превърне в ледена статуя.

— Виждам, че през последния месец не си научил нищо! — срязва го Дали, докато вървяха надолу по феъруея.

— Не разбирам за какво говориш.

— Май започвам да го вярвам. — Обърна се към Скийт, а Кени се нахвърли върху Тед.

— Какво, по дяволите, иска да каже?

Теди го изгледа съжалително, сякаш той беше на трийсет и три, а Кени на двасет и две.

— Просто повтаря това, което винаги е твърдял през годините — че в живота има много по-важни неща от голфа.

Що за отговор бе това?

Кени бе толкова объркан, че му се искаше да крещи, но не можеше да го направи, затова стисна зъби, грабна айрън номер седем и успя да изпрати топката си на пет ярда^[5] над грийна.

Междувременно Ема продължаваше да го игнорира. Усмиваше се на Тед, засмя се на една от шегите на Дали, наблюдаваше внимателно Скийт и бърбеше оживено с Франческа. Малкото пъти, когато погледна към него, лицето ѝ имаше затворено и отчуждено изражение, сякаш искаше да се дистанцира от него. Това го караше да изпитва вина и едновременно с това разпалваше гнева му.

Поредната ръкавица за голф бе влажна, а ризата му — плувнала в пот, когато вторият му удар по дупка номер осемнайсет завърши с пълен провал, запращайки топката в ръфа^[6]. Не можеше да позволи на Дали да го победи. Ако това стане, ще излезе, че Дали е бил прав в преценките си за него, като че ли отстраняването му от игра е било съвсем справедливо. През целия си живот Кени бе вършил само едно нещо както трябва, а сега и в него се проваляше.

Вторият удар на Дали изпрати топката точно в средата на феървея. Кени изтри с ръка потта от очите си, опитвайки се да пренебрегне бурята в стомаха си. Трябваше да измъкне топката от ръфа, за да я доближи до флагчето. Необходим беше само един страхотен удар. Само от това се нуждаеше, за да изтрие самодоволното изражение от лицето на Дали. Един страхотен удар.

Тед му подаде клина^[7]. Кени зае стойка, замахна със стика и точно в този момент Ема кихна. Това го разсея и той удари твърде ниско под топката, която закачи предната част на грийна и се спря на цели трийсет фута под флагчето.

Кени удари яростно главата на стика в земята, не си бе позволявал подобен гневен изблик на игрището за голф, откакто бе на седемнайсет. Дали вдигна нещастния стик, счупи го на две и го пхна в торбата на Кени. Сякаш искаше да каже: „Смятам, че този стик повече няма да ти трябва“.

— Струва ми се, че малко си понапълнял — изтъкна ненужно Тед.

Дали не каза нищо.

Франческа попита Ема дали е успяла да открадне от Патрик рецептата за лимоновия му кейк. Защо не се ометат от тук! Защо тези жени не подкарат проклетата, шумна, дрънчаща количка ведно с подскачащите черешки и не се пръждосат по-далеч от тук!

Кени хвърли клина на Тед и закрачи гневно към грийна. За всичко беше виновна Ема! Ако не се бе появила, той щеше да се вземе в ръце. Но ето че тя се мъдреше тук и като че ли го изсмукваше докрай. Също както някога майка му.

И тогава се случи чудо. Вятърът подхвана топката на Дали и я отнесе. Тя тупна също толкова далеч от флагчето, както и тази на Кени.

— Е, едва ли може да има по-жалки удари — промърмори Дали, сякаш изобщо нямаше значение.

Но за Кени имаше огромно значение. И двамата имаха добри удари на пътинг грийна, но Дали действаше по-грубо, а ударите на Кени се смятаха за безупречни. За пръв път от началото на кръга Кени се изпълни с увереност. Пътът^[8] му щеше да е на ниво.

Дали посочи към малкия дървен мост, водещ към осемнайсетия грийн, и напомни на Франческа, че количката няма да може да мине оттам.

— Няма проблем — безгрижно отвърна жена му. — Не е зле с Ема да се поразтърпем, нали, скъпа?

Ема не каза нищо и Кени се запита дали тя има представа, че всичко е заложено на карта. Докато слизаше от количката, слънцето се отрази в златната венчална халка, която той бе сложил на пръста ѝ. Припомни си изражението ѝ, когато произнасяха брачните си клетви — трогателна смесица от сериозност и трепетно вълнение. Изведнъж се изпълни с желание да я грабне в прегръдките си и да я увери, че няма да позволи нищо и никога да я нарани.

Зад него сандалите на жените потропваха по дъските на моста, докато преминаваха по него на път за грийна. Кени чу Франческа да обяснява, че това е последната дупка и резултатът на съпрузите им е равен, и след цялото това време изходът на играта ще зависи от състезанието на пътинга. Накрая заключи дълбокомислено, че това е най-абсурдната игра.

На Кени му бе трудно да оспори това мнение. Свали мократа от потта ръкавица и я пхна в джоба си. Въпреки че ризата бе залепнала за кожата му, старата му увереност се върна с пълна сила щом взе

патъра от Тед и приближи грийна. През годините бе изиграл твърде много напрегнати турнири и нямаше да позволи на Дали да въздейства върху психиката му и да го пречупи, сякаш беше някой новобранец.

Погледна към Ема и когато видя как го гледа, мигом почувства прилив на адреналин в кръвта. Тя за пръв път го виждаше на игрището и проклет да е, ако пред очите ѝ изгуби този двубой срещу един съперник с близо двацет години по-стар от него.

Най-сетне отново се владееше. Стомахът му спря да се бунтува, умът му бе бистър и в този момент той разбра, че ще победи. Нищо на земята нямаше да му попречи да спечели този кръг. Дали Бодин много скоро щеше да разбере, че с отстраняването на Кени Травълър е направил най-голямата грешка в живота си.

Мислено се усмихна и погледна към съперника си, който бе скръстил ръце пред гърдите си и вперил изучаващ поглед в разположението на двете топки — едната в горната част на грийна, другата в долната, с флагчето по средата.

— Хайде да се позабавляваме, Кени — усмихна се Дали ненадейно, — и да предоставим на жените изхода на двубоя.

— Какво? — слиса се Кени.

— На нашите съпруги. Да им дадем възможност да завършат играта.

Ако Дали говореше на гръцки, Кени щеше да го разбере по-добре.

— На нашите съпруги?

— Именно. — Дали се извърна и отправи сияйна усмивка към жените, застанали близо до един клонест дъб. — Франси! Лейди Ема! Двамата с Кени малко се задънихме тук. За да направим играта по-интересна, решихме да ви помолим вие двете да завършите този кръг. Никой не играе зад нас, така че не е нужно да бързате.

Ема ококори очи, а Кени избухна:

— Пълни глупости! Няма да направим нищо подобно.

Комисарят на ПГА се обърна и го прониза със студените си като полярен лед сини очи.

— Аз реших, че ще го направим.

Кени усети как гръбнакът му се скова, а спокойният му допреди секунди стомах се стегна в мъчителен възел.

— Кучи син! — изсъска той.

Дали му се усмихна мило и заговори тихо, така че само Кени да го чуе.

— Може би няма да е много добре, ако съпругата ти види колко си разстроен. Нищо чудно да се развълнува, а една чувствителна жена едва ли ще съумее да развърти добре стика, ако е изнервена. Споменавам го, защото реших да предоставя на тях двете да разрешат проблема помежду ни.

Кени изтръпна от обзелия го ужас.

— Не говориш сериозно.

— О, напълно съм сериозен. — Тихите думи на Дали го обгърнаха като отровни изпарения. — Ако Ема спечели, ще се върнеш в играта. Но ако победи Франси, ваканцията ти продължава.

— Не можеш да го направиш!

— Аз съм комисар на ПГА. Мога да направя всяка глупост, която ми хрумне. И те съветвам да снижиш глас, защото, ако лейди Ема разбере какво е заложено на карта, няма да имаш никакъв шанс този сезон да се върнеш на игрището.

В главата му се надигна грохот и рев, сякаш се бяха стълпили всички демони на ада. Като през мъгла Кени чу как Франческа препоръчва нов шампоан, а Ема бърбри нещо за някакъв балсам за коса.

— Ти си луд! Това не е законно и изобщо не е етично! Ще наредя на адвокатите си да се заемат с това извращение!

— Направи го. Като се има предвид колко е чевръста съдебната ни система, ще са ти нужни само четири или пет години, за да спечелиш делото. — Дали погледна към двете жени, усмихна се, сетне отново насочи взор към Кени. — Ти си този, който превърна тази игра на голф в двубой на живот и смърт. Нали тъкмо заради това шикозната ти риза подгизна от пот още преди да стигнеш до втората тий? Просто в момента играя по твоите правила, Кени, само че се опитвам да внеса малко живец в играта, за да не умра от скука.

С тези думи Дали му обърна гръб и излъчвайки облаци очарование на всяка крачка, се запъти към Ема.

— Не зная доколко сте запозната с голфа, лейди Ема, но в момента крайната цел на играта е да вкарате топката на Кени в дупката с по-малко удари, отколкото Франческа ще вкара моята. Сигурен съм, че ако се постараете максимално, Кени ще бъде много щастлив.

Гласът на Кени трепереше от студена ярост, когато заобиколи Дали и се извърна така, че Ема да не може да го чуе:

— Това дори отдалеч не напомня на честно състезание. Ема никога през живота си не е държала стик за голф. Франческа от години е с теб по игрищата.

Дали повдигна вежда.

— Виждал си как играе Франческа. Всички в Тексас знаят, че тя е най-некадърният голфър, вземал някога стик в ръка. Струва ми се, че аз съм в по-неизгодно положение.

Кени стисна юмруци.

— Ти си луд, знаеш ли? Най-откаченият кучи син, когото съм познавал.

— Именно така повечето хора си разнообразяват живота, шампионе. Като от време на време вършат по някоя лудост. Препоръчвам и ти да опиташ.

Ето че започна отново! Пак този намек, че той пропуска нещо, което всички други разбират.

Дали приближи към Франческа, целуна я по носа и ѝ подаде патъра си.

— Зная, че патърът не е твоята стихия, съкровище, не повече отколкото драйвърът или айрънът, но ако малко се съсредоточиш, съм сигурен, че ще вкараш онази топка право в дупката.

Кени се извърна рязко към Ема. Тед ѝ подаваше патъра — същият патър, с който Кени спечели миналогодишния турнир „Плейърс“. Тя го пое и задъвка долната си устна с онова тревожно изражение, което винаги караше сърцето му да се свива. Но сега само го вбеси още повече. Застави се да отиде при нея.

— Само се отпусни, чуваш ли? — Но вместо да прозвучат успокоително, думите му отекнаха като крясък на сержант, кастрец новобранец.

Зъбите на Ема се забиха още по-дълбоко в долната ѝ устна.

— Кени, какво става тук?

Тя винаги разбираше от половин дума, когато ставаше дума за личните му дела, затова той не се изненада, че е доловила нещо. Кени успя да свие рамене с престорено безразличие.

— Кучият син ме довърши, когато ме отстрани от игра. Предполагам, че сега иска да оглозга костите ми.

— Ти не искаш да го правя, нали?

— Нямам голям избор.

— Спомни си какво ти казах за женската психология и голфа — подвижна Дали от противоположния край на грийна.

Кени се опита да поеме дълбоко дъх, но сякаш въздухът беше твърде гъст, за да проникне в белите му дробове.

— Някога използвала ли си патър? — попита той Ема, колкото е възможно по-спокойно.

— Разбира се.

Кени едва не се строполи на земята от облекчение.

— Наистина ли?

— Като тийнейджърка няколко пъти съм играла миниголф.

Той потръпна. Отдавна забравено преживяване на някакво миниатюрно игрище за миниголф може би беше по-добре от нищо.

— Добре — смотолели той. — Значи знаеш какво да правиш.

От другата страна на грийна Дали инструктираше Франческа.

— Зная, че разстоянието изглежда много голямо, съкровище, но има наклон и ако удариш топката достатъчно силно, ще отлети право в дупката.

— Зная — махна пренебрежително с ръка Франческа. — Наистина, Дали, всичко е елементарна физика.

Франческа пристъпи предпазливо към топката и Кени с облекчение забеляза, че стойката ѝ безспорно подсказваше, че топката ще прелети поне на шест фута встрани от дупката.

За нещастие, тъкмо сега на Скийт Купър му скимна да отвори голямата си уста.

— Прицели се малко по-вляво, Франси. Иначе топката ти ще се озове в Тълса.

Франческа го дари с ослепителната си мегаватова усмивка на телевизионна звезда, нагласи стойката си, замахна назад с патъра и удари топката с такава сила, че тя прелетя покрай дупката в другия край на грийна и едва не удари топката на Кени.

— Мамо... — изпъшка Тед.

— Отвратителна игра.

— Доколкото си спомням, ти каза, че всичко е елементарна физика — подметна Дали ехидно.

Тя се надигна на пръсти и лепна целувка на брадичката му.

— Никога не ме е бивало по физика.

Шеметният удар на Франческа позволи на Кени да отдъхне за малко, но когато погледна отново към Ема, разбра, че остава още много до края на мача. Тя се бе вкопчила в патъра с такава сила, че кокалчетата ѝ бяха побелели. Кени знаеше, че трябва някак си да я успокои, но толкова беше скован от гняв и възмущение, че не можеше да говори.

Тед приближи към жена му.

— Позволете да ви покажа как да хванете стика, лейди Ема. — Измъкна патъра от пръстите ѝ, сетне го нагласи в ръката ѝ. — Трябва да го държите здраво, но без да го стискате толкова силно. И най-важното е да стоите неподвижно над топката. Точно заради това мама не е добра с патъра — вечно се движи наоколо. И не спира да говори. — Тед отстъпи назад.

Дявол да го вземе, Ема се нуждаеше от много по-обстойни инструкции! Кени се насочи решително към нея.

— След като Франческа пропусна, не е нужно да вкараш топката в дупката с първия удар, но трябва да я доближиш. Цели се право в дупката. И дръж стика малко по-ниско. Не движи главата. Просто направи това, което Тед ти каза.

Искаше да я окуражи, но когато стисна патъра му, кокалчетата ѝ отново побеляха.

Тед го изгледа раздразнено, но моментът бе решителен за Кени и той нямаше да ѝ позволи да го прецака.

— Движи ръцете си, но нищо останало. Действай с раменете, разбра ли? Изнеси стика назад и замахни плавно към топката. Схвана ли?

Вместо да го слуша, тя стисна още по-силно стика, докато заставаше зад топката. Кени осъзна, че се сбъдва най-лошият му кошмар. Беше принуден да остави съдбата си в чужди ръце. И то не в чии да е, а в ръцете на една властна жена, която му бе признала, че го обича. Сякаш отново се бе върнал в детството.

Очите му запариха, като че ли някой му бе хвърлил шепа пясък в лицето, когато тя изнесе стика назад и докосна топката, която се търкулна на четири фута и спря.

— Дупката е ето там! — възкликна той. — Ти дори не приближи към нея!

— Не исках да ударя прекалено силно като Франческа.

Кени скръцна със зъби.

— Франческа трябваше да удря надолу по склона, а ти — нагоре. Твоят удар *трябва* да е по-силен.

— Е, да беше ми го казал по-рано, вместо да ме занимаваш с цялото онова бръщолевене.

Бръщолевене!

Кени осъзна, че Дали се взира в него и го фиксира с още по-критичен поглед.

— Франси, ти си на ход. Този път удряш нагоре. Опитай се да приближиш топката до дупката, ясно?

— Разбира се, скъпи.

Франческа отново зае неправилна стойка и Кени метна зловец поглед към Скийт, обещаващ да го убие на място, ако се намеси. За нещастие, бе избрал да подплаши не когото трябва, защото го предаде собственият му кади.

— Мамо, изтегли десния си крак назад — обади се внезапно изменникът, — защото иначе ще удариш накриво вляво.

Франческа, естествено, го послуша, сетне се спря, за да отметне кичур коса от лицето си.

— Ако знаех, че ще играя, щях да си сложа шноли. Случайно да ти се намира някоя, Ема?

— Едва ли. Сега ще отида да проверя в чантата ми.

Тези жени щяха да го довършат!

— Ема няма шноли! — изсъска Кени и сграбчи ръката на жена си, когато понечи да се отпрати към количката. — Тази сутрин й взех последната.

Франческа го измери високомерно с поглед, прихвана косата си с една ръка, а с другата замахна по топката и я запрати високо над грийна.

Кени затаи дъх. Ударът ѝ беше прекалено силен, но по някакво чудо траекторията беше идеално права. Ако топката закачи края на дупката, ще падне в нея. Ще...

Топката бръсна дясната страна на дупката и сърцето на Кени се свлече в петите.

Топката се задържа на ръба, сетне бавно се търкулна встрани.

Франческа нададе възторжен писък.

— Почти улучих! Видяхте ли? Видя ли, Дали?

— Разбира се, че видях! — грейна Дали насреща ѝ. — Какво мислиш, Кени? Най-добрият път, който съм виждал да изпълнява тази жена. Удари малко силничко, но е схванала основната идея.

На Кени му призля. Топката на Франческа бе спряла само на няколко инча^[9] над дупката. Дори тя щеше да съумее да я бутне вътре. Ако при следващия път топката на Ема не приближи дупката, тя нямаше никакъв шанс. А на него не му се вярваше, че тя ще е способна на подобен подвиг. Явно беше твърде разконцентрирана. Кени трябваше да направи нещо.

Сърцето му бясно запрепуска. Той приближи към Дали.

— Хрумна ми идея за ново състезание, Дали. Да играем аз и Франческа. На всеки мой удар тя има право на два. Какво ще кажеш, Франси? На теб ти остават един фут до дупката, а на мен почти двајсет и пет. Ако пътът ми е неуспешен, ти печелиш.

Франческа изду обидено устни като малко момиченце, което никак не се връзваше с мозъка ѝ, щракащ като зъби на баракуда.

— За нищо на света! Двете с Ема толкова се забавляваме, нали, Ема?

Частта от лицето на Ема, която се виждаше изпод големите слънчеви очила, бе добила зеленикав оттенък и Кени разбра, че тя се бе досетила, че тук не става дума за обикновена игра на голф, а на карта е заложено нещо много повече.

— Всъщност смятам, че идеята може би е добра, и ако Кени...

— О, не, недей! — Франческа отпусна ръка върху стройното си бедро. — Кени е един от най-добрите майстори с патъра в лигата. Дори и от такова разстояние ще изпрати топката право в дупката и аз ще изгубя. А с теб поне имам някакъв шанс. — Посочи с идеално лакирания си нокът към топката на Кени. — Удряй, Ема.

Кени стисна очи. Франческа сигурно ще пропусне. Но дали Ема ще успее да вкара топката с два удара? Нямаше шанс, ако не приближи дупката.

— Удари гладко — успя да изстиска той през скованите си устни. — Трябва само да доближиш топката до там.

Тя зае правилна стойка, но главата на стика се тресеше, когато замахна назад. Той затвори очи... чу въздишката на Тед... отвори очи...

Топката се бе спряла на два фута и половина.

Сега неговата топка лежеше кротко на близо три фута от дупката, а на Дали само на един. Ако и двете не улучат, резултатът ще е равен. Но топката на Ема беше по-далеч.

— Мой ред е! — обяви Франческа.

Всъщност не беше неин ред и Кени зачака някой да разсее заблудата ѝ, и когато никой не го стори, той отвори уста, но в последния момент я затвори. Ако го направи, всички ще го погледнат така, сякаш е извил врата на някое коте. Кръвта му кипеше и младият мъж с последни сили се опита да запази самообладание.

Франческа пристъпи напред.

— Как мислиш — обърна се тя към съпруга си, — дали да сваля очилата си, или не?

Не може ли да измъдри по-идиотски въпрос! Цялото му бъдеще бе заложено на карта, а Франческа се тревожеше за очилата си!

Дали обаче явно смяташе, че въпросът ѝ е напълно уместен.

— Предполагам, че зависи от теб. Постъпи както ти е удобно.

— Ти ще останеш ли с очилата? — подвижна Франческа през грийна към Ема.

Ема се обърна към него и Кени усети, че губи самообладание.

— *Какво ти пука за шибаните очила!*

Франческа се намръщи, явно засегната от избухването му.

— Децата чуват всичко — рече тя и погледна многозначително към Тед.

Синът ѝ въздъхна.

Дали се ухили.

Кени имаше чувството, че са му отнесли горната част на главата.

Франческа зае позиция.

— Това е толкова вълнуващо. Никога досега не съм печелила, а сега имам истински шанс. Няма да се разстроиш, ако спечеля, нали, Ема? Не съм много добра, но... Опа!

Да! Кени едва съдържа триумфация си вик, когато топката на Франческа докосна края на дупката и се търкулна настрани на около шест инча.

— Тъпа игра!

О, да! Да! Сега, когато напрежението бе спаднало, Ема щеше да се справи. Имаше реален шанс да спечели играта! Трябваше да покрие

само два фута и половина. Неговата секси, решителна и упорита Ема!

Кени застана пред нея и се обърна с гръб към останалите, така че да не го чуят. Всичките му сетива бяха изострени докрай, докато ѝ внушаваше да се съсредоточи.

— Сега ме слушай внимателно, скъпа. Запомни всяка моя дума. Ти си само на два фута и половина от целта и имаш реален шанс да победиш. Можеш да го направиш. Искам от теб да се прицелиш точно и да изнесеш стика плавно назад, не като последния път. Не движи нищо, освен ръцете си, разбра ли? Замахни с патъра назад и вкарай топката право в дупката. Имаш ли някакви въпроси? Поне един?

Тя прехапа устна и се втренчи в него изпод периферията на сламената си шапка.

— Обичаш ли ме поне малко?

О, господи, не сега! Не това! Мамка му! Типично по женски! Кени едва не изригна порой ругатни, но овреме се възпря и се опита да говори разумно.

— По-късно ще поговорим за това. След като всичко свърши, става ли?

Тя поклати глава. Черешките се люшнаха тъжно.

— Искам да говорим сега.

— Не, Ема. Сега не е моментът. — Отразени в стъклата на очилата ѝ, собствените му очи се заблещиха насреща му с дивия поглед на безумец.

Тя вирна леко брадичка.

— Аз искам да говорим сега.

Кръвта му се превърна на киселина, разяждаща вените му.

— Не ми го причинявай. Защо? Защо трябва да е точно сега?

— Не зная. Зная само, че трябва да е сега или никога. — Брадичката ѝ затрепери, тя свали очилата и той видя очите ѝ, потъмнели от болка. Непокорният му стомах отново се разбунтува, когато видя как тя напразно се опитва да се окопоти. — Няма значение. Държа се глупаво. Освен това вече зная отговора. — Пъхна очилата в джоба си. — Каква жалка тъпачка съм. Влюбих се до уши в теб. Но ти, разбира се, отдавна го знаеш. Е, това трябва да спре. — Тя сгърчи устни в някакво подобие на усмивка. — Ще се постарая с всички сили да вкарам топката, Кени. А след това завинаги ще изчезна от живота ти.

Стомахът му... май никога нямаше да се оправи.

— Говориш нелепости. Не искам да слушам нищо повече.

— Въпреки това се налага да го чуеш. И точно ти най-добре ще ме разбереш. Не си ли спомняш, Кени? — Отново тази сърцераздирателна усмивка — храбра по замисъл, но трепереща в ъгълчетата. Не бе виждал нищо по-тъжно. — Любовта, която трябва да се печели на игрището за голф или без значение къде другаде, не струва и пукната пара. Любовта трябва да е дарена безрезервно, по собствена воля, иначе няма никаква стойност.

И просто така, с няколко думи, тя изтръгна почвата под краката му.

Отдръпна се от него, зае позиция и стисна патъра. В този миг Кени си спомни баща си, Пити и памперс дербито, начина, по който Ема го погледна, когато скочи в онзи туристически автобус на „Грей Лейн“. Потрепери. През цялата сутрин се потеше, а сега се смрази до костите. Изведнъж осъзна, че ако я остави да изпълни този удар, ще я изгуби завинаги.

Прозрението изплува някъде от дълбините на душата му, от едно малко, потайно кътче, където Кени пазеше заключени толкова чувства. Сега сякаш някой строши ключалката, всички емоции се отприщиха на воля и той разбра, че обича тази жена с всяка клетка на тялото си.

Тя вече замахваше с патъра, заела идеална стойка, и сърцето му подскочи и заседна в гърлото.

— *Ема!*

Патърът трепна. Застина. Тя вдигна глава.

Той ѝ се усмихна. Или поне се опита. Всичко пред очите му се размаза, но Кени имаше чувството, че отново се възражда.

— Играта свърши, скъпа — пророни хрипливо. — Отиваме си у дома.

— Какво? — Дали се изстреля напред с блеснали очи. — Не можеш да го направиш! Чу какво ти казах. Ако си тръгнеш, знаеш отлично какво губиш.

— Зная — кимна Кени. — Но това разстройва Ема и аз няма да го позволя. — Измъкна патъра от ръката ѝ и го тикна в ръцете на Дали. — Отказвам се от тази игра. Победата е твоя и можеш да си я завреш където щеш.

Прегърна Ема през раменете и я поведе през грийна.

— Но твоят път — заломоти тя. — Казах ти, че ще се постарая.

— Шшт... всичко е наред. Не е нужно да печелиш любовта ми на никакво проклето игрище за голф, лейди Ема. Тя е твоя, изцяло и безрезервно.

Ема се закова на място и впери поглед в него.

Кени току-що бе захвърлил кариерата си на вятъра, но докато се взираше в това лице, каращо сърцето му да замира, той знаеше, че тази жена заслужава да пожертваш хиляди кариери. И с това прозрение той най-сетне разбра всичко, което толкова дълго му бе убягвало. Разбра, че всяка негова победа на игрището за голф е била опит да се оправдае пред другите, но повече нямаше да го прави. Осъзна, че не е мъж, който умее единствено да върти стика, че има ум, амбиции и мечти за бъдещето, за чието съществуване дори не бе подозирал. Докато стоеше до осемнайсетия грийн, Кени най-сетне проумя това, което не бе разбирал — че в живота има много по-важни неща от голфа и любовта му към тази жена бе начело в списъка.

Мушна глава под периферията на шапката ѝ и я целуна нежно по устните.

Над грийна се разнесе доволният смях на Дали.

— Поздравления, шампионе. Знаех си, че рано или късно ще се осъзнаеш. Добре дошъл отново в лоното на професионалните голфъри.

Но Кени почти не го чу. Беше твърде разтревожен от това, че Ема не отвърщаше на целувката му.

[1] С прозвището Златната мечка (р. 1940), многократен шампион на турнирите на ПГА, един от най-великите професионални голфъри за времето си. — Б.пр. ↑

[2] Обикновено младежи, които придружават играчите и се грижат за оборудването, разрешено им е да дават съвети по време на тура. — Б.пр. ↑

[3] Участък от по-късо подстригана трева, в чиито рамки трябва да се извършват ударите. — Б.пр. ↑

[4] Специалната трева, засята върху неголям участък, с формата на окръжност около дупката; изключително ниско подстригана и перфектно поддържана, идеална за най-фините финални удари. — Б.пр. ↑

[5] Един ярд е равен на 0.9144 м. — Б.пр. ↑

[6] Ръф в голфа е неравната част на игрището. — Б.пр. ↑

[7] Клиновете, които са подходящи за употреба в пясъчния бункер, са специален вид айръни — по-тежки и по-къси от останалите. Те не са толкова плоски и удрят топката по-високо. — Б.пр. ↑

[8] Лек удар на пътинг грийна, за да се вкара топката в дупката. — Б.пр. ↑

[9] 1 инч = 2.54 см. — Б.пр. ↑

Като видя потресеното лице на Ема, Кени разбра, че трябва да действа светкавично, но не можеше да го стори, докато семейство Бодин му дишаше във врата. Те бяха твърде непредсказуеми и той нямаше никаква представа чия страна ще вземат. Освен това самодоволната физиономия на Франческа го разсейваше. Кени започна да се чуди дали тя наистина беше толкова некадърна с патъра, колкото изглеждаше.

— Махаме се от тук.

Той почти повлече Ема към клуба, обхванат от нетърпение, което дори не се опита да си обясни. Обикновено щеше да отиде в съблекалнята, да си вземе душ и да се преоблече. Но не и днес. Днес щеше да ѝ се наложи да го приеме мръсен и потен, тъй като нямаше да я изпусне от поглед, не и докато не я накара да разбере, че той я обича и двамата са женени сега и навеки. Не и докато Ема не осъзнае, че ги очаква щастлив съвместен живот и ранчо, пълно с щъкащи малчугани.

Представата за бременната с неговите деца Ема бе толкова примамливо трогателна, че проклетите му очи се наляха с предателски сълзи. Трябваше да я отведе от тук, докато не се е изложил докрай пред целия свят. Само че... беше оставил ключовете за колата в шкафчето си в съблекалнята.

— Чуй ме, Ема. Застани до онези колички за голф и ме почакай малко, докато изтичам да взема ключовете за колата. Не мърдай от там! Разбра ли ме?

Тя го изгледа студено.

— Откакто се запознахме, все не съумявам да те разбера.

Отговорът не беше особено окуражаващ, но Кени реши да рискува и отново докосна стиснатите ѝ, неподатливи устни.

— Напротив, разбираш ме отлично, любима. Разбираш ме по-добре от всеки друг на този свят. — Заотстъпва към вратата на клуба.
— Моля те, почакай ме там.

Обърна се и влетя в спортния магазин, без да си дава труд да изтрие мръсните си обувки, и се втурна към съблекалнята. Никой в „Уиндмил Крийк“, нито в целия Уайнет не го бе виждал някога да се движи с такава скорост.

Ръцете му трепереха и ключалката заяждаше, но въпреки това не се забави повече от две минути. Но когато се върна, тя беше изчезнала.

Имаше само едно обяснение — семейство Бодин я бе отмъкнало. Онази долна и извратена пасмина! Същото семейство Бодин, шестващо в момента към сградата на клуба, начело с Тед, който управляваше количката, и Дали и Франческа, пристъпващи отзад, прегърнати като влюбени тийнейджъри.

— Какво направихте с нея! — изрева Кени, макар вече да бе разбрал, че Ема не е с тях, така че не биха могли да са ѝ сторили каквото и да било.

Дали се ухили, но Франческа смръщи чело.

— О, Кени, нима вече успя да я изгубиш! — простена тя.

Той се завъртя кръгом и хукна към паркинга. Ема нямаше кола, беше разстроена и навярно е решила да се поразходи. Сигурно в момента крачи сама по магистралата край осевата линия като старателен сержант, като от време на време се навежда да вдигне някой боклук. И господ да е на помощ на този, комуто му хрумне да се изплюе през прозореца на пикапа си.

Кени се затича покрай редиците коли към изхода, пришпорен от тревогата, растяща в гърдите му. Ема му беше твърде ядосана, за да обръща внимание къде върви. А той нямаше дори смътно обяснение защо е толкова бясна. Но дълбоко в душата си имаше съвсем ясна представа. Още от самото начало беше непостоянен и неискрен с нея и сега тя не вярваше в чувствата му.

Спря да тича, когато стигна до входа на паркинга и огледа шосето, но не забеляза нищо особено, освен стар син додж да се носи в едната посока и един буик „Парк авеню“ в другата. Може би грешеше и тя изобщо не е идвала насам. Може би е влязла в клуба и се е отправила към салона да пийне нещо разхладително.

Кени се завъртя на пети, отново прекоси паркинга на бегот, профуча край четата Бодин и нахлу в клуба. Но тя не беше в салона. Никъде я нямаше.

Ема се бе облегла на оградата и бе вперила поглед в емутата на Тори, които пасяха кротко на ливадата. Целият ѝ гняв се бе изпарил, изместен от странно вцепенение. За пореден път Кени бе използвал чувствата ѝ срещу самата нея. Но това беше за последен път.

Младата жена нямаше представа на какво се дължеше сценката на осемнайсетия грийн; чувстваше единствено, че отново я бяха манипулирали. Някак си се бе превърнала в пешка в играта на Кени срещу Дали Бодин. Е, вече ѝ бе дошло до гуша! Повече нямаше да допусне чувствата ѝ да бъдат пометени във водовъртежа, в който се бе превърнал животът на Кени Травълър.

Каква глупачка беше! Като всяка друга жена на света, влюбила се в неподходящ мъж, тя си бе въобразила, че може да го промени, но това не бе съдено да се случи. А днес с лъжливото си признание в любов той завинаги бе разбил сърцето ѝ.

Едно от по-големите емута вдигна глава и любопитно я заразглежда. Ема никога в живота си не се бе радвала толкова, както когато видя Шелби и Тори да завиват зад ъгъла на сградата на клуба, веднага щом Кени изчезна вътре. Само един поглед към нея им бе достатъчен да я качат в беемвето на Тори и да я доведат тук.

През целия път двете я подпитваха в типичния американски стил, настоявайки да им разкрие тайните си и да им изпее всичко. Тя успяваше да отблъсва настоящите им атаки, но когато пристигнаха в дома на Травълър, двете отново я бомбардираха с въпросите си.

Ема знаеше, че любопитството им е съвсем добронамерено. Те смятаха, че не могат да ѝ помогнат, ако не знаят истината, ала тя не можеше да им я признае. Истината щеше да я накара да изглежда жалка — „завеяна мила дама“, влюбила се до уши в прекрасен и неустоим плейбой с теменужени очи, неспособен на искрени и дълбоки чувства.

Освен това тя бе разбрала за тях още нещо, което, изглежда, Кени не бе успял да проумее. Въпреки уверенията им, че никога повече няма да му проговорят, задето я бе разстроил, той беше от семейството и те бяха готови да направят всичко за него.

Изглежда, накрая Тори проумя, че Ема има нужда да остане сама, и ѝ предложи да се разходят до кошарата на емутата, за да ѝ покаже своите питомци. И сега, докато се взираше в тромавите и грозни

създания, облегната на оградата, Ема реши, че е време да направи това, което трябваше да стори още в неделя. Беше време да се качи на самолета и да се върне у дома.

Кени нахлу през входната врата и едва не връхлетя върху баща си, който се спускаше по стълбата в коридора.

— Къде е тя?

— Къде е кой?

— Да не си посмял да я криеш! Тори вече ми се обади и ми каза, че тя е тук.

— Току-що влизам — отвърна Уорън. — Нямам понятие за какво говориш.

— Аз имам. — Шелби се появи в коридора от задната част на къщата. Когато видя Уорън, тя му се усмихна като възторжена мажоретка, зърнала футболната звезда на училищния отбор. — Не чух кога си дошъл.

Въпреки отчаянието си, Кени забеляза как очите на стареца му светнаха, докато целуваше леко Шелби по бузата.

— Тъкмо идвах да те потърся. Къде е Пити?

— Във вътрешния двор.

— Някой ще ми каже ли къде е Ема? — прекъсна любовното им гукане Кени.

— Да поговорим на двора — предложи Шелби.

— Не желая да говоря в двора. Искам...

— Ние сме твоето семейство, Кени. Единственото семейство, което имаш.

Спокойната увереност в думите на Шелби го закова на място. Погледът му отскочи между баща му и мащехата му и нещо в него се преобърна. И преди беше виждал тези упорити, разтревожени изражения върху лицата им, но никога не си бе давал труд да ги разгадае. Сега прочете в тях загриженост, обич... дори у Шелби, прекалено младата жена на баща му, която въпреки всичко бе започнал да възприема като втора сестра. Може би да има още една сестра не беше най-лошото нещо, което можеше да му се случи. Кени обичаше Тори и сега осъзна, че бе започнал да изпитва същите чувства и към Шелби. Тя наистина беше добра майка. И правеше баща му щастлив.

Баща му прегърна Шелби през кръста и Кени сякаш се озова пред огледало. През целия си живот бе слушал околните да повтарят

колко много си приличат с баща му, но сега неочаквано го видя сам. И докато се взираше в остарялото, до болка познато лице, младият мъж най-сетне разбра как с глупостта и заблудите си можеш да погубиш живота на някого, когото обичаш.

Пое дълбоко дъх. Сега не можеше да обясни нищо на баща си, макар че трябваше да намери начин да го стори по-късно, затова само кимна и се насочи към вътрешния двор. Но там го очакваше нова изненада, поредната в този необикновен ден.

— *Момчетата искат да се забавляват. О, да! Момчетата искат да се забавляват!*

Тори стоеше в средата на двора, подхвърляше Пити във въздуха и му пееше със засмяно лице. Пити се заливаше от смях, а Декс се бе разположил на една от отоманките с чаша бира в ръка, ухилен до уши. Докато Кени се опитваше да осмисли промяната в сестра му — същата сестра, която дори не поглеждаше малкото момче — изведнъж бе обхванат от лудешкото желание да лепне една целувка на бузата на Декс, също както Ема бе целунала Тори.

Сестра му го забеляза и притисна Пити към гърдите си. Пити изгука радостно, като го видя. В този момент на двора се появиха Уорън и Шелби. Баща му се отправи към масичката с напитките, а Шелби се настани на една отоманка, вдигна колене към гърдите си и впери тревожен поглед в Кени. Явно всички се бяха събрали, за да му помогнат да оправи живота си. Едва вчера мисълта щеше да го подлуди, но сега му подеждат странно успокояващо.

Пити протегна пухкави ръчички към по-големия си брат и настоятелно завреца. Тори, не по-малко загрижена от Шелби, пристъпи към него. Кени пое бебето от ръцете ѝ, без да сваля поглед от сестра си.

— Къде е тя?

— Този път здравата си оплескал нещата, Кени. Тя наистина заминава.

— Не, няма да замине — отвърна той с безстрастно изражение.

— Запази си самолетни билети. С Шелби се опитахме да я разубедим, но знаеш каква е. Къде се мота досега?

— Обикалях да я търся и едва преди малко прослушах съобщенията си. — Извъртя се ловко, за да избегне олигавеното

юмруче, което Пити упорито се опитваше да напъха в устата му. — Кажи ми къде е тя.

— В къщата. Обажда се на Патрик, за да опакова багажа й — обади се Шелби. — Ние й казахме, че трябва да се върне в ранчото и двамата да се изясните, но тя заяви, че не е необходимо, че дори тя да се опита да поговори с теб, ти няма да пожелаеш да я изслушаш.

От думите й го заболя, защото разбираше точно какво е имала предвид Ема. Извъртя се към вратата, за да отиде да я намери, и застина на място, защото видя, че тя вече беше там.

Взираше се безмълвно в него и студът в очите й смрази кръвта във вените му. Гледаше го като строга учителка и погледът й красноречиво му заявяваше, че може вече да не е отстранен от игрището, но е отстранен от живота й.

Кени осъзна, че ризата му отново плувва в пот. Това бе чужда и студена жена. Жена, която прекалено дълго е била наранявана от любимия си. И то само защото му бе отнело толкова дълго време да изрече думите, заключени в сърцето му.

— Любима? — Тонът му бе плах и неуверен като на някой жалък страхливец, но Кени не беше глупак и знаеше, че не бива да я пришпорва.

Тя премигна, изпъна рамене и вирна брадичка.

— А, ето те и теб, Кени. — Пристъпи напред, изпълнена със страховита решителност, и макар че не държеше чадъра в ръка, той виждаше върха му, насочен към слабините му. — Радвам се, че се появи. Така няма нужда да ти пиша бележка.

Бележка? Тя възнамеряваше да му остави бележка? Кръвта му отново кипна.

— Патрик ще донесе вещите ми, а вече говорих с Тед. Той се съгласи да ме закара до Сан Антонио.

— *Онзи малък негодник.*

— Разбира се, след като явно си господар на този град и на всички в него, никой не пожела да изпълни молбата ми, затова се обадох в компанията за коли под наем. След като пристигна в Сан Антонио, ще отлетя до Далас и за нула време ще те отърва от присъствието си. — Изтръска двете си длани... все едно го изтръскваше от живота си. — С това приключваме. Съжалявам, че не

се получи. Веднага щом се установя, ще ти изпратя адреса си, за да уредим досадните юридически формалности.

И тя протегна ръка, наистина *му протегна ръка*, за да се ръкуват.
— *Опа.*

Ема чу предупредителните нотки в гласа на Тори, видя пламъците в очите на Кени и осъзна, че бе стигнала твърде далеч с това ръкуване. Но тя бе решена да си тръгне с гордо вдигната глава, размахала достойнството си като Юниън Джак^[1], плющящ на вятъра.

Кени тикна Питър в ръцете на Тори и склочи пръсти като белезници около китката ѝ.

— Моля всички да ни извините, но двамата със съпругата ми трябва да обсъдим нещо насаме.

Говореше със застрашителен провлачен тон, натъртвайки на думата *съпруга*. Тя се опита да се запъне като магаре на мост, но той вече я влачеше към портичката в задната стена. Предателят, когото бе смятала за приятел, Декстър О'Конър, услужливо хукна напред да я отвори.

Кени я натика в малка сенчеста градина, с малка морава от едната страна и плувен басейн зад тревата. Притисна я към най-близкото дърво.

— Няма да го направиш, Ема. Кълна се в Бог, няма да ти позволя да захвърлиш с лека ръка един здрав, хубав брак само защото си бясна, задето се издъних така.

Здрав, хубав брак? Наглостта му нямаше граници!

— Вече би трябвало да ме познаваш достатъчно добре, за да си разбрала, че винаги се издънвам, когато стане дума за теб. И що за брак ще е това, ако всеки път, когато сгазя лука, ти хукваш към Англия? Излиза, че почти няма да се вясваш тук.

Водовъртежът, който за нея беше Кени Травълър, отново се опитваше да я погълне в опасните си гълбини. Но този път тя нямаше да се поддаде и вместо да се опита да се разбере с него, тя го изгледа хладно.

— Тази дискусия е безпредметна. Двамата няма какво повече да си кажем.

— Зная, че не избрах най-подходящия момент да ти кажа, че те обичам — подхвана той, сякаш не я чу, — но го осъзнах едва днес.

Болката беше толкова силна, че Ема не издържа.

— Колко дяволски удобно! Особено след като това внезапно прозрение ти помогна да се върнеш отново на игрището, нали?

Очите му се присвиха, като че ли той беше обиденият.

— Това ли си мислиш? Смяташ, че някак съм разбрал, че ако ти призная пред Дали, че те обичам, той ще омекне и като с магия ще ме върне в игра?

— Точно това се случи, нали? — измери го с твърд поглед Ема.

За миг Кени просто остана взрян в нея, после изригна:

— Не се случи това! Аз не мога да чета мислите му. Изобщо не подозирах, че това е всичко, което е искал да чуе от мен!

— Всичко!

— Не исках да кажа това. Исках само...

Ема яростно го блъсна и хукна, без да знае накъде, без да мисли какво прави. Разбираше единствено, че е изгубила достойнството, което толкова отчаяно се опитваше да запази, и го ненавиждаше за това.

— Ема!

Сълзи замъгляваха очите ѝ, сълзи, които нямаше да му позволи да види. Кога бе станала такава ревла? Собствената ѝ слабост я вбеси окончателно, особено когато го чу да идва след нея.

— Да не си посмял да ме докоснеш! Да не си посмял някога отново да ме докоснеш!

Кени я сграбчи и я привлече в прегръдките си, притисна я до потната си риза.

— Чуй ме! Обичам те, Ема! Не зная как по-ясно да ти го кажа.

Тя почерпи сила от яростта си и го погледна право в очите.

— Спести си приказките, защото аз не те обичам! Никога не съм те обичала! Между нас имаше само секс.

Смайване и потрес пробягаха по лицето му и за миг Ема се засрами. Но не тя беше виновната и гневът ѝ, смесен със силното чувство за самосъхранение, я спаси. Изтръгна се от него и закрачи към къщата.

Видя, че всички са се струпали до портичката и ги наблюдават с жив интерес, тези любопитни, непоносими тексасци. И не беше само семейството на Кени. Цялата Бодинова чета също бе тук! И всички те...

Ема внезапно усети, че лети във въздуха, когато Кени я подхвана под коленете и я вдигна. Той хукна да бяга. Да бяга! Със зряла жена на ръце!

Подметките на обувките му затропаха по бетон. Тя долови как мускулите на ръцете му се напрягнаха и този път наистина полетя. Полетя във въздуха, когато той я хвърли в най-дълбоката част на басейна на семейство Травълър.

Водата се прихлупи над главата ѝ. Тя потъна... изплува... изплю вода... примигна, докато се опитваше да види нещо през мокрите кичури коса.

Кени я зяпаше от другия край на басейна с потресено, трагично изражение, каквото досега не бе виждала на лицето му. Докато Ема се опитваше да разбере какво става, тялото му се изпъна и той се гмурна във водата с обувките.

Сандалите се изхлузиха от краката ѝ, докато тя пореше водата, опитвайки се да се отдалечи, преди той да изплува.

Кени се показва задъхан на повърхността, плюейки неистово.

— Обичам те! — изкрещя отчаяно. — И това няма нищо общо с голфа, с турнира или каквото и да било друго, освен със сърцето ми! И ти ме обичаш! Не е само секс. Ти си твърде цялостна и завършена личност за това.

Ема се вгледа в мастиленочерните кичури, залепнали по главата му, в струйките вода, стичащи се по прекрасното му загоряло лице, в тъмните гъсти мигли и теменужените очи, пламтящи от решителност.

— Съжалявам, че го осъзнах в неподходящ момент, но кога ли съм правил нещо както трябва? Важното е, че най-после го проумях. Разбрах и много други неща. — Той се взря изпитателно в нея. — Зная, че искам много от теб. Мисълта да прекараш остатъка от живота си с непостоянен мъж като мен сигурно е плашеща, но ти притежаваш достатъчно кураж, твърдост и воля и можеш да се справиш, ако решиш. — Замълча и додаде с надежда: — Можеш, нали?

Ема бе твърде потресена, за да отговори.

Въпреки мълчанието ѝ Кени нямаше намерение да се предава и продължи да напредва във водата към нея, докато се опитваше да я убеди.

— Разбирам, че може би никога няма да означавам толкова много за теб, колкото твоето училище, но то не може да ти даде това, което

мога аз. Училището не може да ти даде деца, не може да се разхожда на свечеряване с теб край бреговете на Педерналес, не може да те разсмее. — Гласът му се смекчи и се снижи до дрезгав шепот. — Аз мога да ти дам всичко това, Ема, и много повече. Само ми дай шанс.

Въпреки че водата в басейна бе хладна, по тялото ѝ се разля топлина. Защо бе забравила, че Кени не прави нищо като останалите? Тъкмо това го правеше толкова непоносим и толкова неустоим.

Тежките обувки за голф го теглеха към дъното, но той продължи да говори с тези настойчиви, отчаяни, страстни нотки:

— Ние сме женени, любима. Макар и изречени в евтин и пошъл ласвегаски параклис, за мен брачните клетви не бяха празни думи, нито тогава, нито сега. Ако не се смяташ за омъжена, ако всичко ти се струва долнопробен театър, можем да се оженим отново, тук, в Уайнет, или да се отлетим до Англия и да се венчаем там. Готов съм на всичко, за да те убедя, че съюзът ни е истински. Ние сме обвързани завинаги.

Обвързани. Този мъж бе обвързан с нея.

— Зная колко много означава за теб това училище. Може би ще успея... не зная... да го купя. Бих могъл да взема заем, да сключа договори за още реклами. Сигурно ще се наложи да продадем ранчото, но ще го сторя с радост, само и само да си щастлива.

От думите му дъхът ѝ секна. Той беше готов да продаде ранчото си, за да купи „Сейнт Гъртруд“? Ема не можеше да повярва — беше немислимо — но сърцето ѝ започна да се изпълва с щастие. В същото време мъката и отчаянието в очите му станаха непоносими.

— За втори път ме хвърляш в басейн — пророни тя.

— Но ти искаше да си тръгнеш завинаги — избъбри смутено той, — а нищо друго не ми хрумна.

— Освен да ме хвърлиш в басейна?

Кени кимна, изражението му бе трогателна смесица от тревога и упоритост.

— Трябваше да го направя.

Само Кени Травълър, кошмарът на Уайнет, щата Тексас, бе способен да се опита да убеди една жена, че я обича, като я хвърли с дрехите в басейн.

— Е, чудесно, успя да съсипеш любимите ми сандали.

Той застина за миг, после тихо промълви:

— Ще ти купя още стотици.

О, не, нямаше да му се размине толкова лесно! Не и след всичко, което я накара да преживее.

— Не става дума за това. Работата е там, че много харесвах тези сандали. Бяха италиански. Освен това ти потъваш.

Погледът му оставаше напрегнат.

— Искаш ли да ми кажеш нещо?

— Разбира се. Но предпочитам да го направя на сушата.

Кени се замисли за миг, после поклати тъжно глава.

— Ще направя всичко за теб, но не мога да ти позволя да излезеш от водата, докато не се изясним. Все още си ми бясна и можеш да решиш отново да избягаш.

— Ти потъваш — изгъкна тя отново и доуточни: — Обувките ти са подгизнали.

— Не се тревожи за това.

Ема започна да се уморява, но полагаше усилия да се задържи във водата.

— Много добре. На първо място няма да продаваш ранчото. В никакъв случай не съм съгласна! И на второ...

— Ами „Сейнт Гъртруд“?

Въпреки че погледът му оставаше сериозен, на Ема ѝ се стори, че зърна в очите му искрици надежда.

— Трябва да оставя „Сейнт Гъртруд“ в миналото.

— Но ти обичаш старото училище, любима. Може би ще успея да измисля друг начин да намеря пари. Сезонът е в разгара си и няколко тлъсти портфейла си просят да бъдат изтръскани. Ако имам късмет, може да спечеля добри пари.

Ема чувстваше, че се размеква и всеки миг ще се поддаде на неотразимия му чар, но се стегна. Нямаше да се предаде, докато не постави всичко по местата.

— Няма да ти позволя да купиш „Сейнт Гъртруд“, въпреки че оценявам предложението ти. Сигурна съм, че ако помисля добре, ще намеря изход.

Кени тутакси застана нащрек.

— Най-после осъзнах, че не мога да посветя целия си живот на училището, макар че трябва да мисля за момичетата. — Тя замълча и отметна мократа коса от очите си. — А сега по втора точка. Ще ти се

наложи да се примириш с мисълта, че ще имаш работеща съпруга, защото аз обичам да преподавам и няма да се откажа от професията си.

Кени я погледна съсредоточено.

— А ще можеш ли за известно време да прекъснеш работа, за да родиш децата ми?

Ема едва се удържа да не се хвърли на врата му.

— Разбира се.

— В такъв случай нямам никакви възражения.

Младата жена осъзнаваше, че го улеснява прекалено много, но видението на малчугани с теменужени очи толкова я омагьоса, че едва се владееше.

— Точка номер три... — Тя се прокашля. — Това е много важно, затова те моля да слушаш внимателно. Ако някога — по всяко време! — реша да те защитя публично, ще го направя, ясно ли е?

Кени примигна недоумяващо.

— Само недей да убиваш никого.

Май трябваше да измисли нещо по-трудно. Нещо, което за него ще е почти невъзможно да се съгласи. Нещо съвсем мъничко, с което да отмъсти на този неин разпасан съпруг за всички мъки и страдания, които ѝ бе причинил.

Изведнъж ѝ хрумна какво да направи.

— Да вървим, Кени. Трябва да отидем на едно място. — Тя се насочи решително към стълбичката на басейна, доволна от официалния тон, с който го бе заявила, но когато той я улови за глезена и я обърна към себе си, Ема с разочарование установи, че нахалникът се усмихва, вместо да скърца със зъби.

— Явно си решила да предявиш претенции върху завоюваното живо тегло, а?

Повече не можеше да устои на усмивката му.

— Бяха любимите ми сандали.

Усмивката му я обгърна като топло покривало, а от очите му струеше такава любов, че Ема имаше чувството, че се разтапя. В този миг Кени изведнъж стана сериозен.

— Аз те обичам, сладка моя лейди Ема. Знаеш го, нали? Моля те, кажи ми, че го знаеш. — Тя долови отчаяната настойчивост в гласа му и кимна. — И моля те, кажи ми, че още ме обичаш.

Отмаляла от щастие, Ема поклати глава отново и той я сгуши в обятията си. Простена и обхвана брадичката ѝ с една ръка.

— Бях такъв проклет глупак. — Обходи с пръст контура на лицето ѝ, като че ли искаше завинаги да го запечата в сърцето си, и впи ненаситно устни в нейните.

Целувката му беше обещание от мъж, който не даваше обещания с лека ръка. Клетва, която ги свързваше навеки, и Ема разбра, че в този миг Кени ѝ се вричаше с цялата си душа. В тази целувка тя видя бъдещето им, децата им, почувства страстта и нежността му. Той ѝ поднасяше в дар всичко, за което бе мечтала, но отдавна се бе отчаяла, че някога ще има.

Откъснаха се един от друг, за да си поемат глътка въздух.

— Първо едва не я удави, а после я задушаваше с целувки — отбеляза Шелби присмехулно. — Имаш доста странен начин на общуване с жените, Кени.

Двамата вдигнаха глави и видяха, че цялото семейство, включително и четата Бодин се бяха скупчили около басейна и жадно ги наблюдаваха.

— Поне не я наби — нацупи се Тори.

Декс я прегърна през раменете и се усмихна.

Кени се взираше в тях със смесица от раздразнение и обич, а Ема осъзна, че и тя изпитва същото. Тя бяха толкова любопитни и в същото време толкова добри и грижовни. Е, тя винаги си бе мечтала да има семейство и изглежда, желанието ѝ най-сетне се бе изпълнило.

— Дали няма да е прекалено нахално от моя страна, ако ви помоля да ни оставите малко насаме? — изръмжа Кени.

— Идеята не е добра — отрязва го Тори. — Ако те оставим прекалено дълго насаме с нея, пак ще прецакаш всичко.

Ема реши, че е крайно време да се намеси.

— Достатъчно, Тори. — С огромна неохота се откъсна от мъжа си и заплува към стълбичката.

— Само се опитвам да браня интересите ви, лейди Ема — оправда се Тори, докато снаха ѝ се изкачваше по стълбичката.

— Не е вярно. Просто ти доставя удоволствие да дразниш брат си.

Кени излезе след нея и тя го стрелна предупредително с поглед, напомняйки му споразумението им. После насочи внимание към

семейството му.

— Искам всички да ме слушате много внимателно, защото ще го кажа само веднъж. Кени е изключително умен и невероятно талантлив мъж. И противно на всеобщото мнение, не е нито разглезен, нито мързелив, нито некомпетентен. Достатъчно ясно ли се изразих?

Всички я зяпаха слисано. Всички, с изключение на Дали Бодин, който пхна ръка в джоба си и се усмихна.

— Нека бъда още по-ясна — продължи Ема. — С Кени възнамеряваме да имаме деца и аз няма да позволя да отраснат, слушайки безкрайните истории за младежките грешки и провинения на баща си. Разчитам на всеки един от вас да го обясни точно и недвусмислено на добрите жители на Уайнет. И за да съм още по-конкретна и ясна, ако чуя още една история от член на това семейство... или в този град... за курабийките Мини Маус, откраднатите пари за обяд, изключванията от училище и всякакви други щуротии, които още не са ми известни, ще се погрижа парите, които налива Кени в местните благотворителни организации тутакси да секнат. — Вдигна ръка и предизвикателно щракна с пръсти. — Просто ей така! — Обърна се към съпруга си с надеждата, че той ще разбере, че всяко нещо си има граници и е крайно време да се вземат решителни мерки. — Така че не ви препоръчвам да изпитвате търпението ми, тъй като имам огромно влияние върху съпруга си. Нали така, Кени? И по този въпрос той ще се осланя изцяло на моята преценка.

Нима единствено тя забеляза насмешливите бръчици, образували се в ъгълчетата на очите му, когато сви извинително рамене?

— Извинете ме, но тя ме накара да ѝ обещавам, че ѝ позволявам да ме защитава винаги когато намери за добре. Кой можеше да предположи, че ще стигне толкова далеч?

Тори изду възмутено ноздри.

— Как може да се съгласиш на подобна тъпня?

Ема я стрелна предупредително с поглед.

— Тя държеше всички козове — оправда се Кени.

Тори се намръщи, сетне въздъхна.

— Простете, лейди Ема, но това ще съсипе цялата веселба.

— Много лошо — сви строго устни Ема. — Ще ви се наложи да си намерите друга мишена за шегичките, защото от днес нататък към

Кени Травълър ще се отнасят с нужното уважение както в семейството, така и извън него. Ясно ли е на всички?

— Да, госпожо.

— Да, госпожо.

— Да, госпожо.

Когато послушният хор от гласове най-после млъкна, тя благоволи да кимне доволно.

— Отлично.

Шелби се наведе към ухото на Тори и прошепна:

— Каж ми само, че тя няма да ни накара да му викаме „лорд Кени“.

— Няма да се наложи — отвърна Ема вместо Тори, — ако не ме разстройвате.

Присъстващите я съзерцаваха предпазливо, а Ема се извърна към Дали и му се усмихна.

— Благодаря ви за всичко, което сте направили за него. Вечно ще сме ви задължени.

Зад нея Кени се задави.

— Удоволствието беше мое — отвърна скромно Дали, а усмивката му беше по-ярка от тексаското слънце.

Ема продължи да му говори, докато тупаше енергично съпруга си по гърба.

— Предполагам, че възнамерявате да пуснете изявление в пресата относно завръщането на Кени на игрището.

— Това ще е първата ми работа утре сутринта.

— Няма ли да е прекалено самонадеяно от моя страна, ако ви помоля да добавите още нещо към съдържанието му?

Дали погледна към Кени, който най-после бе успял да си поеме дъх.

— Струва ми се, че съпругата ти, изглежда, иска да пише прессъобщенията ти.

Кени сякаш се смути, но не много.

— Ще поговоря с нея.

Ема си позволи да притисне за миг буза до мократа риза на мъжа си.

— Няма да има полза. Ти си готов да защитиш всеки на този свят, с изключение на самия себе си. — Извърна се към множеството.

— В случай че някой от вас още не е разбрал, Кени не вярва, че заслужава да го защитават. Защото все още изкупва греховете от младостта си. — Вдигна глава към съпруга си. — Но вече край на това. Обещай ми, Кени.

— Точка номер четири, нали? — попита той.

Тя кимна.

— Вече съм го решил — усмихна се Кени.

Когато Дали отново погледна към Ема, очите му бяха пълни с уважение.

— Ще помоля един от нашите пиари да ви се обади утре рано сутринта. Смятам, че двамата чудесно ще се договорите по телефона.

— Тримата ще се договорим — поправи го Кени. — Трябва да мисля за бъдещето на децата си.

Ема дари съпруга си с усмивка.

— А сега — поде тихо тя, — дойде време за точка номер пет.

— Ще ме побъркаш.

— Много лошо. — Ема заключи вратата зад тях. — Къде се дяна онова въже за простор, което купих?

— Въжетото! — изграчи той.

— Може и да не се наложи да го използвам. Ако следваш точно инструкциите ми.

Той я погледна подозрително. Първото, което жена му направи, след като се върнаха в ранчото, бе да му заповяда да си вземе душ — при това сам! — и заяви, че ще се видят, когато се изкъпе както подобава. И ето я сега, облечена в оскъдно, прозрачно бяло творение с воланчета, обсипано с теменужки.

Кени бе обул джинсите, но изпълнен с оптимизъм, не си направи труда да облече нищо друго.

Преливаща от омайно щастие чак до връхчетата на пръстите на краката си, Ема го озари със сияйната си усмивка. Той напълно споделяше чувствата ѝ. Тази жена бе любовта на живота му и Кени никога нямаше да я пусне да си отиде. Това, разбира се, не означаваше, че ще позволи на скучното ежедневие да угаси пламъка на страстта им.

— Може би е крайно време да ми кажеш какво точно означава точка номер пет.

— Нека да помисля... Как да го обясня, за да го разбереш... — Тя потупа с показалец предния си зъб, после се усмихна чаровно. — Предполагам, че не е нещо кой знае какво, но може да се формулира така: аз съм господарката, ти си робът!

— Шегуваш се.

— О, не. — Ема отиде до нощното шкафче, взе портфейла му, извади няколко банкноти и ги размаха пред носа му. — Мисля, че това покрива тарифата ти за една нощ. — Без да бърза, пхна банкнотите в предния джоб на джинсите му. Дяволите да го вземат, но май с тази жена нямаше да скучае!

— Тарифата ми?

— Задето ще се подчиняваш на заповедите ми. Задето ще бъдеш мой сексуален роб. Моят платен *компаньон* за вечерта. — Тя заоглежда жадно тялото му, сякаш той беше агне, подложено на щателен оглед от купувача — много секси вълк. Чувството беше много приятно. Кени не искаше да разваля удоволствието ѝ, като капитулира прекалено лесно, затова свъси заплашително вежди.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — изръмжа той.

— Ммм... — Тя облиза устни, предвкушвайки пиршеството. — Решавам с коя част от теб да започна.

Кръвта пламна в тялото му и жарка вълна нахлу в главата му. Кожата му отново плувна в пот. Тя коленичи върху леглото, пхна пръст в една от гайките на болезнено впитите джинси и я подръпна.

— Ще започна... от това местенце. — Стисна бедрата му с длани, горещият дъх на устните ѝ опари кожата му над ципа и преди Кени да се усети какво става, лежеше гол и безпомощен по гръб, подложен на най-възхитителните мъчения, които някога бе изпитвал.

Докато се бореше да не загуби окончателно разсъдъка си, той се опитваше да си спомни защо толкова непреклонно бе отказвал да ѝ отстъпи водещата роля в леглото. Поредният начин, с който бе позволил на миналото да провали живота му. Е, повече нямаше да е така...

— Струва ми се... — едва да пророни той, — че пропускаш местенцето.

— Доста голямо местенце — отвърна дръзко тя, — а освен това искам да чуя как ме молиш.

Тази нощ леглото чу много молби и не всички излязоха от неговата уста. Макар че и той не се свенеше да се моли, и това бе най-страхотното преживяване в живота му. Точка номер пет, реши той, определено си струваше.

Преди зазоряване двамата отново бяха будни.

— Представял ли си си някога, че може да бъде толкова фантастично? — прошепна тя, сгушена до рамото му.

— И след милион години не би ми хрумнало. — Той уви около пръстите си една от копринените ѝ къдрици. — Толкова те обичам, мила. Повече, отколкото можеш да си представиш.

— Представям си — увери го тя, — защото зная колко силно аз те обичам.

Двамата дълго лежаха, преплели тела, и се милваха, опиянени от щастие.

— Започвам да вярвам... — той се усмихна, заровил лице в косата ѝ, — че с твоите лидерски таланти и моите способности да те измъквам от всевъзможни неловки ситуации, нас двамата ни очаква чудесен живот.

— Страхотен живот — уточни Ема и го целуна.

[1] Националният флаг на Великобритания. — Б.пр. ↑

ЕПИЛОГ

Ема разкопча копчето на светлосинята риза, която Кени току-що бе закопчал.

— В настроение съм за точка номер шест.

Топлата му ръка се обви около бедрото ѝ.

— В никакъв случай. Последния път, когато настоя за точка номер шест, си разтегнах сухожилие.

— Престани да преувеличаваш. Нищо не си разтегнал.

— Малко остана. — Той я озари с усмивка, която пазеше единствено за нея. — Освен това бременните жени нямат право дори да помислят за точка номер шест.

Едно от преимуществата на приятелството с Франческа бе възможността да се учи от истински познавач на тънкостите на женското кокетство и Ема удивително сполучливо нацупи недоволно устни.

— Но аз вече се настроих.

Той гризна капризно издадената ѝ пухкава долна устна... благословен да е този, измислил цупенето!

— Сигурна ли си?

— Ммм...

— Добре тогава. Предполагам, че Патрик ще забавлява гостите ни, докато слезем долу.

— Гостите! Забравих! — Ема отскочи чевръсто от съпруга си и се втурна към дрешника, откъдето измъкна свободна рокля в цвят на кафе. — Господи, Кени, те всеки момент ще пристигнат. Ти си виновен. Ако не беше започнал да ме целуваш...

— Не можах да устоя. А и големият ти корем е най-сексапилното нещо на света.

Тя му се ухили дяволито. Беше едва в третия месец и изобщо не ѝ личеше. Все още не бяха казали на никого, въпреки че планираха да го обявят днес, по време на празничния обяд по случай Деня на благодарността.

На двамата с Кени им харесваше да пазят тайната само за себе си. Шепнеха си, преди да заспят в леглото за бъдещото дете, обсъждаха имена, разменяха си потайни усмивки. Кой би могъл да си представи, че красивият плейбой Кени Травълър ще е на седмото небе от щастие заради бременната си жена?

Бременността я бе направила по-чувствителна и очите на Ема се замъглиха от напиралите сълзи. Тя обожаваше да е омъжена за него, толкова много го обичаше, че душата ѝ се изпълваше с радост само като го видеше да влиза в стаята. Кени се оказа най-прекрасният съпруг на земята — страстен, любящ, грижовен и безкрайно предан.

А Ема се гордееше, че е най-добрата съпруга на света — поне за него. Именно тя му бе помогнала да се избави от призраците на миналото. Освободен от тежкото бреме на вината, той се чувстваше в хармония със себе си и вече не се опитваше да изкупва грешките от детството.

И макар че все още обичаше да се преструва на ленив глупак, изглежда, никого не можеше да заблуди. След женитбата им популярността му сред публиката неимоверно се бе увеличила, най-вече благодарение на Франческа Бодин, която се отказа от дългогодишното си правило никога да не интервюира голфъри — по думите ѝ „най-отегчителните спортисти на света“ — в специалното месечно издание на предаването ѝ „Франческа днес“.

Интервюто се състоя на остъклената веранда в ранчото. Кени и Ема седяха на дивана, а Франческа бе кацнала елегантно на близкия стол. По време на интервюто Ема се развихри и ведно с останалите неща размаза Стърджис Рандъл като масло на филийка. Освен това защити съпруга си с такава енергия и искрящо чувство за хумор, че убеди американските зрители, че Кени Травълър не може да е само разглезен, скучаещ богаташ, след като се е оженил за толкова здравомислеща и бойка жена като Ема. За окончателното излъскване на имиджа му помогна много и обстоятелството, че Франческа, която никога в кариерата си не се бе придържала към така наречената „журналистическа безпристрастност“, решително застана на негова страна.

— Никога в живота си не съм се чувствал толкова засрамен по време на интервю — призна след това Кени на Уорън и Дали, като потрепери от неудобство. — Онези две жени почти не ми дадоха

възможност да си отворя устата. Искам и двамата да ми обещаете следното: ако Ема реши отново да ме завлече пред камерите, някой от вас да ме застреля преди това.

Дали избухна в смях, а Уорън се престори, че му съчувства, но Ема знаеше, че е във възторг от публичната реабилитация на сина си.

За разлика от Стърджис Рандъл, Хю Холройд избегна публичното й порицание, но само защото Ема се боеше, че той ще си отмъсти на „Сейнт Гъртруд“. По онова време тревогата за бъдещето на скъпото на сърцето й училище бе единствената сянка върху иначе безоблачното й щастие. Но скоро след това Ема измисли нов план за действие. След десетки телефонни обаждания, двете с Пенелопи Бригс успяха да съберат консорциум от родители, бивши възпитанички, местни бизнесмени и неколцина членове на семейство Травълър, който предложи да купи училището. За зла участ, Хю навреме откри, че зад всичко стои Ема, и от чиста злоба отказа да сключи сделката.

Докато Кени не се намеси.

Ема закопча около шията си последния подарък от съпруга си — великолепна огърлица от изящно преплетени златни лози. Младата жена се усмихна, когато си спомни какво се случи в голф клуба „Ройъл Литам & Сейнт Анис“ по време на открития шампионат на Великобритания по голф.

Изумително точната игра плюс съпруга англичанка направиха Кени любимият американски голфър на британската публика и преса. Малко преди последния кръг той помоли Уорън да се обади на Хю. Действайки съгласно инструкциите на сина си, Уорън събщи конфиденциално на херцог Бедингтън, че Кени възнамерява да свика пресконференция в същия ден, на която ще забавлява репортерите с очарователни истории за конфликта на своята съпруга с бившия й работодател. Освен ако, разбира се, Хю не реши да прояви благоразумие.

Едно беше Ема да заплашва Негова Светлост да бъде изобличен от нейната приятелка, репортерка в местната радиостанция на Лоуър Тилби, а съвсем друго да стане за резил по Си Ен Ен. Хю на бърза ръка се съгласи да приеме предложението на консорциума и да си измие ръцете от „Сейнт Гъртруд“.

Сега, освен Ема и Кени, Шелби също беше съсобственик на старото училище — изненадващ подарък от Уорън за рождения ден на

съпругата му англофилка. Шелби се бе превърнала в ревностна пазителка на „Сейнт Гъртруд“ и по предложение на Ема много компетентно бе представлявала консорциума на последното честване на Деня на бащите, основатели на САЩ.

През изминалите месеци Ема се бе привързала много не само към Шелби, но и към Уорън Травълър. Както бе типично за мъжете, Кени и баща му не обсъждаха подобряването на отношенията си и заздравяването на старите рани. Вместо това просто прекарваха много време заедно: на игрището за голф, язدهа заедно, играеха с Питър или просто се радваха на победите на Кени. В момента Кени се смяташе за един за най-успешните и добре платени голфъри в света, въпреки че бе станал невероятно придиричлив по отношение на турнирите, тъй като не желаше да се разделя с жена си.

Ема си намери работа като нередовен учител — заместваше титулярите, когато им се налагаше да отсъстват. По този начин можеше да практикува любимата си педагогическа професия и да пътува с Кени, когато пожелае. Възнамеряваше да продължи да пише статии, докато е у дома с детето, а освен това се зае с организирането на поредица от семинари за внедряването на нови, вълнуващи методологии в преподаването на различни обществени науки. Миналата седмица се проведе първият семинар и имаше огромен успех сред учителите в средното училище в Уайнет.

— Слез на земята, скъпа. — Кени погали с палец върха на нослето й. — Безспорният шампион на „Бритиш Оупън“ умира от глад.

Един час по-късно сплотеното семейство се събра около масата за хранене, за да отпразнуват първия Ден на благодарността на Ема и да се насладят на вкусните блюда, за чието приготвяне самоотвержено помогнаха под вещото ръководство на Патрик. Питър бе настанен на високо столче между Уорън и Шелби, докато Тори пъхаше в устата на Декстър най-вкусните и сочни мръвки от печената пуйка от своята чиния. Патрик допълваше купите със салати и гарнитурни и се тюхкаше за леко загорелия пай с тиква, който щеше да поднесе, когато към компанията се присъединиха семейство Бодин и Скийт Купър.

— Тя ме ритна! — изписка Тори насред поредната хапка. — Декс! Пипни!

Декстър тутакси сложи длан върху наедрелия корем на съпругата си, бременна в седмия месец, а Шелби завъртя очи към тавана.

— Ама наистина, Тори, човек може да си помисли, че ти си единствената жена на света, която ще ражда. Откакто Патрик сервира пуйката, за четвърти път караш Декс да те пипа по корема.

— Аз нямам нищо против — увери я Декстър и се наведе да целуне жена си по бузата.

Тори му върна целувката и се извърна към Шелби.

— По-добре не се оплаквай, иначе най-подробно ще опиша как се подготвям за кърменето.

Всички дружно изпъшкаха, с изключение на Декстър, който изглеждаше много доволен от себе си.

Кени се усмихна, като си припомни тоста на сестра си към съпруга ѝ по време на сватбената вечеря.

— *Пия за теб, Декс. Моят трети и последен съпруг и любовта на живота ми. Спомняш ли си, като ти казах, че днес имам изненада за теб? Е, ще се опиташ ли да познаеш, мой прекрасен умнико? Бременна съм!*

Оттогава тя вече бе станала нетърпима. Пристъпваше гордо и важно, пъчейки корем, така че целият свят да я види, и настояваше всички — от шофьорите на камиони, които се хранеха в „Роустабаут“, до Реймънд, новия сърдечен приятел на Патрик — да го пипнат. На масата любимата ѝ тема бе да споделя най-големи подробности за храносмилателната и отделителната си системи, докато всички — включително и Ема — не започваха да умоляват в един глас Декстър отново да я напердаши.

Погледът на Кени се отмести към противоположния край на масата, където седеше съпругата му. Собствената му бременна съпруга. Любовта ѝ го бе преродила и превърнала в много по-добър и достоен човек, отколкото някога се бе осмелявал да се надява, че ще стане. А Ема най-сетне бе намерила любящото семейство и привързаността, за които бе копняла през самотните си години.

Те си размениха една от онези тайни усмивки, които стопляха душата му. Кени никога не си бе представял, че може да обича една жена така, както обичаше Ема. Тя кимна към Тори и повдигна вежда.

Кени тутакси разбра. Двамата възнамеряваха да обявят новината за нейната бременност днес, но Тори бе толкова щастлива и горда, че

Ема си помисли дали да не запазят тайната още малко и да я оставят да се порадва на всеобщото внимание.

В отговор Кени също повдигна вежда. *Тори не осъзнава каква късметлийка е, че има снаха като теб.*

Ема смръщи чело. *Много ли ще си разочарован, ако почакаме още седмица или две?*

Кени докосна ъгълчето на устата си. *Не и ако се разберам за точка номер шест.*

Ема се засмя.

— Ето че пак го правят — измърмори Шелби. — Говорят си без думи.

— Не разбирам защо се оплакваш — върна ѝ го Тори. — Двамата с татко правите същото.

Шелби остави чашата с вино.

— Което ме подсеща... всички виждаме колко много се обичате двамата с Дексър. Защо и вие не си комуникирате телепатично?

— Аз се опитвам, но този тъпчо Декс е прекалено буквален и не разбира нюансите.

— Разбирам нюансите, но просто предпочитам пряката комуникация — невъзмутимо я опроверга Декс.

Тори потупа издутия си корем и се усмихна като котка, току-що изяла канарчето.

— Да, наистина се доказва, че директната ти комуникация е дяволски добра.

Всички прихнаха и Кени за кой ли път си помисли какъв голям щастливец е той.

Малко след края на обяда пристигнаха семейство Бодин и Скийт. Тед, който бе назначен на добре платена длъжност в новата компания, образувана след сливането, доведе приятелката си — очарователна и невероятно интелигентна млада жена, социална работничка, с пет години по-голяма от него, което очевидно изобщо не го смущаваше.

Те заявиха, че толкова са преяли, че не могат да хапнат и трошичка от десерта, след което се нахвърлиха лакомо върху апетитния асортимент на Патрик — пайовете с орехи и тиква. Тори стана да донесе новия си фотоапарат и изщрака цяла ролка само за Питър. След това всички се разположиха около камината, прекалено

сити, за да правят нещо друго, освен да се наслаждават на компанията си.

— Познайте какъв е най-новият слух в града — рече Патрик.

Всички извърнаха погледи към него.

— Ами... — подхвана той и за по-голям драматизъм се зае да оправя една от декоративните малки възглавнички. — Според Полет Кот, която очевидно от години е главен секретар на гимназията в Уайнет...

— От началото на шейсетте — уточни Дали.

— Както и да е... — Патрик се заигра с ресните на възглавничката. — Та според госпожа Кот досието на Кени Травълър, изглежда, е изчезнало от архива на гимназията.

— Без майтап?

— И как е станало?

— Тя сигурна ли е?

— Много странно.

Възцари се продължителна тишина. И тогава всички до един се извърнаха към Ема.

Кени едва не се засмя на глас, докато наблюдаваше как жена му се преструва, че цялото ѝ внимание е обсебено от огърлицата. Неговата яростна защитничка. Беше малко засрамващо... но в същото време толкова прекрасно.

— Не разбирам защо всички сте ме зяпнали така. — Тя дори успя да свие строго устни, истинско олицетворение на оскърбено достойнство. — Като че ли съм способна на подобно нещо.

— Способна си, и още как — засмя се Тори. — Готова съм да се хвана на бас за двайсетачка, че по това време догодина ще си измислила как да сложиш ръка и върху досието на Кени в колежа.

Нито един не се осмели да приеме баса.

Много по-късно, когато гостите си тръгнаха и къщата отново беше само за тях, двамата, ръка за ръка, се отпавиха към спалнята. Но не бяха стигнали и до половината на стълбата, когато Кени спря и сведе поглед към жена си.

— Искам нещо от вас, лейди Ема. Никакви въпроси, никакви възражения.

— О, боже... звучи страховито.

— Определено е страховито, но все пак искам да се съгласиш.

Ема го погледна предпазливо.

Кени се усмихна.

— Искам само да ме обичаш. Както ме обичаш в този миг. До края на дните ни.

Очите ѝ засияха. И в този момент той разбра — с цялото си сърце и душа — че неговата властна малка директорка ще изпълни безпрекословно искането му.

Издание:

Автор: Сюзън Елизабет Филипс

Заглавие: По-кратко, лейди!

Преводач: Стамен Стойчев

Година на превод: 2015

Език, от който е преведено: английски (не е указано)

Издание: първо

Издател: Ибис

Град на издателя: София

Година на издаване: 2015

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Симолини“

Излязла от печат: 07.07.2015

Технически редактор: Симеон Айтов

Коректор: Соня Илиева

ISBN: 978-619-157-125-3

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2045>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.